

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப்பண்பாட்டியலும்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் (Ph.D.,)
பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

வே.மாரீஸ்வரி

பதிவு எண்: P3790/2015

நெறியாளர்

முனைவர் நா.நாகலிங்கம்

உதவிப் பேராசிரியர், (பணி நிறைவு),
முதுகலைத் தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக்கல்லூரி,
மேலூர், மதுரை-625 106.

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை-625 021

ஜூலை, 2019

முனைவர் நா.நாகலிங்கம்,
உதவிப் பேராசிரியர் (பணி நிறைவு),
முதுகலைத் தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக் கல்லூரி,
மேலூர்-625 106.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

**‘சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும்
சமூகப்பண்பாட்டியலும்’** என்னும் பெருளில் மதுரை காமராசர்
பல்கலைக்கழக பகுதிநேர முனைவர் பட்டத்திற்காக எனது வழிகாட்டல்
மற்றும் மேற்பார்வையில் திருமதி.வே.மாரீஸ்வரி அவர்கள் செய்துள்ள
இவ்ஆய்வு, அவர்தம் சொந்த முயற்சியில் தன்னியலாக எழுதப்பட்டது
என்றும், நான் அறிந்தவரையில் இப்பெருளில் இதுநாள்வரையில்
வேறு எவரும் ஆய்வு செய்யவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம்: மேலூர்,
நாள் :

(நா.நாகலிங்கம்)
ஆய்வு நெறியாளர்

வே.மாரீஸ்வரி,

பதிவு எண்: P3790/2015,

பகுதிநேரமுனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை-21.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

‘சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப்பண்பாட்டியலும்’ என்னும் பொருளில் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட இவ்ஆய்வு, என் சொந்த முயற்சியால் உருவானதேயாகும். இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ்ஆய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என்றும், இத்தலைப்பில் வேறு எவரும் ஆய்வு நிகழ்த்தவில்லை என்றும் உறுதி அளிக்கின்றேன்.

இடம் :

(வே.மாரீஸ்வரி)

நாள் :

ஆய்வாளர்.

உறுதிக் கையொப்பம்.

ஆய்வு நெறியாளர்

நன்றியுரை

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராகச் சேர்ந்து ‘சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப்பண்பாட்டியலும்’ என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொள்வதற்கு ஒப்புதல் வழங்கிய மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகப் பதிவாளர் அவர்களுக்கும், துணைவேந்தர் அவர்களுக்கும் மற்றும் ஆட்சிக்குழுவின் அனைவருக்கும் முதற்கண் என் பணிவான நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இவ்ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு நல்ல வாய்ப்பினையும் சூழலையும் நல்கிய இ.மா.கோ.யாதவர் மகளிர் கல்லூரியின் முதல்வர் பேராதிருமதி முனைவர் இரா.பூவழகி அவர்களுக்கும், கல்லூரியின் செயலர் மற்றும் தாளாளர் திருமிகு திருமதி இ.மா.கோ.சௌ.இந்திராணி அம்மா அவர்களுக்கும், கல்லூரியின் தலைவர் திரு.இ.மா.கோ.சௌ.போத்தி கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும், சுயநிதிப்பிரிவு இயக்குநர் திருமதி பேரா. முனைவர் வி.புஷ்பலதா அவர்களுக்கும், நிர்வாக அதிகாரி திருமிகு. திரு.வி.எம்.சுந்தரராஜன் அவர்களுக்கும் மற்றும் நிர்வாகக்குழு உறுப்பினர்கள் அனைவருக்கும் என்றென்றும் என் பண்புசால் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இவ்ஆய்வு முயற்சி தொடங்கப்பெற்ற நான்முதல் உற்ற துணையாகவும், நான் தளர்ச்சியுற்ற சமயத்தில் உற்சாகமுட்டியும் அல்லும் பகலும் ஆய்வுக்கட்டுரையின் படிகளைத் திருத்திச் செப்பனிட்டுக் கொடுத்தும், இந்த ஆய்வுரை முழுமைபெறத் தோன்றாத துணையாய் விளங்கிய மேலூர் அரசு கலைக்கல்லூரி முதுகலைத் தமிழ்த்துறையின் உதவிப்பேராசிரியர் எனது ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர் நா.நாகலிங்கம் அவர்களுக்கு என்றென்றும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

முன்வாய்மொழித் தேர்வுக்குத் தலைமையேற்று ஆய்வுப் பொருளில் பல்வேறு திருத்தங்களைச் செய்யுமாறும், புதிய கருத்துக்களைச் சேர்க்குமாறும் ஆக்கப்பூர்வமான சிந்தனைகளை வழங்கிய செந்தமிழ்க் கல்லூரியின் பொறுப்பு முதல்வர் **முனைவர் திருமதி கே.வேணுகா** அவர்களுக்கும், முன்வாய்மொழித் தேர்விற்கு புறத்தேர்வாளராக வந்து பல்வேறு திருத்தங்களையும் ஆக்கப்பூர்வமான ஆலோசனைகளையும் வழங்கிய மேலூர் அரசு கலைக்கல்லூரி முதுகலைத் தமிழ்த்துறையின் உதவிப் பேராசிரியர் **முனைவர் பா.கபாஷ்போஸ்** அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

எனது ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்களை இன்முகத்துடன் வழங்கி உதவிய இ.மா.கோ.யாதவர் மகளிர் கல்லூரி நூலகர் **திருமதி கே.சுதாஹர்** அவர்களுக்கும், மேலூர் அரசு கலைக்கல்லூரி முதுகலைத் தமிழ்த்துறையின் நூலகத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு உதவிய அக்கல்லூரியின் முதுகலைத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் **முனைவர் ஆ.கணேஷ்வரி** அவர்களுக்கும், இ.மா.கோ.யாதவர் மகளிர் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் **திருமதி பா.பனிமலர்** அவர்களுக்கும் என் மனங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என் வாழ்க்கைப் பயணத்திலும் கல்விப்பணியிலும் ஆய்வுப்பணியிலும் எனக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து வழிகாட்டி இறைவனடி சேர்ந்த எனது மாமனார் **திரு.நா.அய்யாவு** அவர்களுக்கு எனது இவ்ஆய்வுரையைக் காணிக்கையாகப் படைத்து மகிழ்கின்றேன்.

என் ஆய்வின்போது ஊக்கமளித்த எனது மாமியார் **திருமதி.அ.அம்மாள்** அவர்களுக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

கல்விப்பணியிலும் ஆய்வுப்பணியிலும் ஈடுபடுவதற்கு முழுமுதல் காரணமாக விளங்கிய எனது பாசத்திற்குரிய தந்தை **திரு.கோ.வேலுச்சாமி** அவர்களுக்கும், எனது அன்பிற்குரிய தாயார் **திருமதி வே.சுப்புத்தாய்** அவர்களுக்கும் என் உள்ளார்ந்த நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

என் வாழ்வின் அனைத்துச் செயற்பாடுகளிலும் என்னுடன் இணைந்து எனக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுத்துவரும் எனது வாழ்க்கைத் துணைவர் **அ.மீனாட்சிசுந்தரம்** அவர்களுக்கு என் கனிவான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என்னுடன் பணியாற்றும் **பேராசிரியைத் தோழியர்கள்** அனைவருக்கும் நன்றி கூறுவதில் நான் பெருமிதம் கொள்கிறேன்.

நெறியாளரின் துணைவியார் **திருமதி நா.இந்திராணி நாகலிங்கம்** அவர்கள் நான் ஆய்வுப்பணிக்காக இல்லத்திற்கு செல்லும்போது இன்முகத்தோடு வரவேற்று உபசரித்தமைக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நிறைவாக இவ்ஆய்வேட்டினை நன்முறையில் கணினித் தட்டச்சு செய்து ஆய்வேடு சிறப்பாக அமையப் பல்லாற்றினும் உதவிய **மதுரை, காளவாசல், சுபத்ரா கம்ப்யூட்டர்** நிறுவனத்தார்க்கு நான் என்றென்றும் நன்றியுடையேன்.

வே.மாரீஸ்வரி
ஆய்வாளர்.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	- அகத்திணையியல்
அகம்.	- அகநானூறு
இளம்.	- இளம்பூரணர்
உரை.ஆ.	- உரையாசிரியர்
ஐங்.	- ஐங்குறுநூறு
கழகம்.	- திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
கற்பு.	- கற்பியல்
கலித்.	- கலித்தொகை
கலி.	- கலித்தொகை
களவு.	- களவியல்
குறள்.	- திருக்குறள்
குறிஞ்சிப்.	- குறிஞ்சிப் பாட்டு
குறுந்.	- குறுந்தொகை
சிலம்பு.	- சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்.	- சிறுபாணாற்றுப்படை
திருமுருகு.	- திருமுருகாற்றுப்படை
தொல்.	- தொல்காப்பியம்
நச்சி.	- நச்சினார்க்கினியர்
நற்.	- நற்றிணை
நூற்.	- நூற்பா, நூற்பாக்கள்
நெடுநல்.	- நெடுநல்வாடை
ப.	- பக்கம்
பக்.	- பக்கங்கள்
பதிற்.	- பதிற்றுப்பத்து
பதிற்று.	- பதிற்றுப்பத்து
பதி.ஆ.	- பதிப்பாசிரியர்
பரி.	- பரிபாடல்
பட்டினப்.	- பட்டினப்பாலை

பா.எண்.	- பாடல் எண்கள்
புறத்.	- புறத்திணையியல்
புறம்.	- புறநானூறு
பெரும்பாண்.	- பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்.	- பொருநராற்றுப்படை
பொருள்.	- பொருளதிகாரம்
மதுரைக்.	- மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	- மலைபடுகடாம்
மு.நூ.,	- முந்துநூல், முன்னர்க் குறிப்பிட்ட நூல்
மேலது,	- மேலே சுட்டிக் காட்டிய நூல்
Edrs.	- Editor/Editors
Eds.	- Edition
p.	- Page
pp.	- Pages
Ibid.	- Ibideum
Vol.	- Volume
Vols.	- Volumes

பொருளடக்கம்

இயல் எண்	தலைப்பு	பக்கம்
	ஆய்வு அறிமுகம்	1
1.	நெய்தல் திணைப்பாடல்களின் பின்புலம்	9
2.	நெய்தல் திணைப்பாடல்கள் காட்டும் சமூக வாழ்க்கை	37
3.	நெய்தல்நில மக்களின் தொழில்களும் வணிகமும்	70
4.	நெய்தல்நில மக்களின் நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும்	94
5.	நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப் பண்பாட்டியலும்	123
	ஆய்வு நிறைவுரை	219
	மேலாய்வுக் களன்கள்	237
	துணைநூற்பட்டியல்	238

ஆய்வு அறிமுகம்

ஆய்வு அறிமுகம்

சமூக வாழ்க்கைத் தளத்தை நிலைநாட்டிப் பயன்கொள்வதற்காக மனிதன் தனக்குத்தானே சில வாழ்வியல் நெறிமுறைகள் மற்றும் பண்பாட்டுப் பின்புலங்களோடு இயைந்த நம்பிக்கைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் தங்கள் வாழ்க்கை அனுபவங்களிலிருந்து உருவாக்கி அவற்றை வாழ்வியலோடு இணைத்து உறவாடச் செய்து கொண்டான். குடும்பம், இனம், தொழில், விழாக்கள், வழிபாடுகள், சடங்குகள், வாணிபம் எனப் பன்முகப் பரிமாணங்களோடு சமூகம் கட்டமைக்கப்பட்டது. மக்கள் குடும்பம் மற்றும் சமூக வாழ்வியலில் கொண்டிருக்கும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைகளும், அந்நம்பிக்கைகள் வழிப்பட்ட பழக்க வழக்கங்களும் மக்களின் பொதுவாழ்வியல் நெறிகளாக அமைந்திருக்கின்றன. இந்த அடிப்படையில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலின் தனித்தன்மைகளையும், அவர்களது பண்பாட்டியல் கூறுகளின் சிறப்புத்தன்மைகளையும் ஆராய்விதமாக இவ்வாய்வேட்டின் தலைப்பு “சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப்பண்பாட்டியலும்” என்றமைகின்றது.

ஆய்வுத் தலைப்பு விளக்கம்

“சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப்பண்பாட்டியலும்” என்பது இவ்வாய்வுரையின் தலைப்பாகும். இவ்வாய்வுரை சங்க இலக்கியத்தில் எட்டுத் தொகை நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, அப்பாடல்கள் வாயிலாகக் கூறப்படும் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலையும் சமூகப்பண்பாட்டியல் கூறுகளையும் ஆராய்ந்து விரிவாகவும் நுணுக்கமாகவும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

ஆய்வின் நோக்கம்

சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலை உற்றுநோக்கி அணுகும்போது அக்காலமக்கள் தங்களது வாழ்க்கைத் தளங்களைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலையென ஐவகை நிலங்களாகப் பாகுபாடு செய்து கொண்டு, அந்தந்த நிலங்களின் பின்புலங்களுக்குத் தக்கவாறு தங்களது வாழ்க்கை முறைகளையும் தொழில்களையும் அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்திருப்பது புலனாகின்றது. இவ்வைந்து நிலமக்களின் வாழ்வியலும் பண்பாடும் சங்ககால வாழ்வியல், சங்ககால மக்கள் பண்பாடு என்னும் பொதுவான கூறுகளைப் பெற்றிருப்பினும், இவற்றை நுட்பமாக அணுகும்போது ஒவ்வொரு நிலமக்களும் ஒவ்வொரு வகையான, தங்களுக்கென்று தனித்தன்மைகள் கொண்ட வாழ்வியல் நெறிமுறைகளையும் சமூகக் கட்டமைப்பினையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் கொண்டிலங்குவதை அறிய முடிகின்றன. உழவுத் தொழில் தெரிந்த மருதநில மக்களுக்குப் பாலை நிலத்தின் ஆறலைக் கள்வர்களைப் போல

கொள்ளையடித்தல், கொலை செய்தல், வழிப்பறி போன்ற தொழில்கள் தெரியாது. கடலில் மீன்பிடித்த நெய்தல்நில மக்களாகிய பரதவர்களுக்கு உழவுத்தொழில் தெரியாது. மீன்பிடித்தல், உப்புவிளைவித்தல், முத்தெடுத்தல், மீனை உலர்த்துதல் போன்ற கடல்சார்ந்த தொழில்கள் மட்டுமே தெரியும்.

ஒவ்வொரு நில மக்களும் தங்களுக்கென்று தனித்த நில அடையாளம், தொழில், வாழ்க்கைமுறை, வழிபாடு, சடங்கு, பழக்கம், வழக்கம், உணவு, உடை, அணிகலன் போன்ற பல்வேறு கூறுபாடுகளால் தனித்து நிற்கின்றனர். இந்த அடிப்படையில் நெய்தல்நில மக்கள் தொழில், வாணிபம், உணவு, உடை, அணிகலன், வாழ்வியல்முறை, வழிபாடு, பழக்கம், வழக்கம், நம்பிக்கை போன்ற பல்வேறு பண்பாட்டுக் கூறுகளால் எவ்வாறு தனித்துச் செயல்படுகின்றனர்?, இத்தனித்த நிலைப்பாடுகளால் அவர்கள் எவ்வகையான பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்?, சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியல் நிலைப்பாடுகள் எத்தகையன? என்பனவற்றைக் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்துவதே இவ்வாய்வு முயற்சியின் தலையாய நோக்கமும் போக்குமாகும்.

கருதுகோள்

“சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பாக அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை ஆகிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் காணலாகும். நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் நெய்தல் நிலமக்களாகிய பரதவர், பரத்தியர் ஆகியோர் பண்பட்ட வாழ்க்கை முறையும், உலக வாழ்வியல் சார்ந்த தமிழரின் உயரிய பண்பாட்டுச் சிந்தனைகளும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன” என்பதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாகும்.

பயன்பாடு

ஒருநில மக்களின் வாழ்வியலையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் முழுமையாகக் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்தும் இந்த ஆய்வு, சங்கத் தமிழர் பண்பாட்டின் ஒரு பகுதியைத் (நெய்தல்நில மக்கள்) துல்லியமாக வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. இவ்வாறு பிற நானில மக்களின் வாழ்வியலையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் தனித்தனியாக ஆராய்ந்து, அவற்றைத் தொகுத்துத் தமிழர் பண்பாட்டின் பொதுக் கூறுகளையும், தனிச்சிறப்புத் தன்மைகளையும் முழுமையாக வெளிப்படுத்துவதற்கு இவ்வாய்வு வழிகாட்டுதலாகவும் பயனுடையதாகவும் அமையும். இத்தகைய ஆய்வுகளால்தான் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை ஆகிய சங்க இலக்கியங்களை மக்கள் அனைவருக்கும் எளிமையாகப் புரிய வைத்துப் பாதுகாத்துப் பயன்கொள்ள இயலும்.

ஆய்வு எல்லையும் பரப்பும்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை ஆகிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் முறையே 72,100,39,100,32 என்னும் எண்ணிக்கைகளில்

இடம்பெற்றுள்ள மொத்தம் 343 நெய்தல் திணைப் பாடல்களை மட்டுமே முதன்மைத் தரவுகளாக எடுத்துக்கொண்டு, அப்பாடல்களின் அடிக்கருத்துக்கள், உள்ளுறை, இறைச்சி, உவமை மற்றும் கருத்துரைகள் வாயிலாக நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் நுட்பமாக ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்துவதே இவ்வாய்வு முயற்சியின் எல்லையும் பரப்புமாகும்.

முன்னோக்கிகள்

1. பூ. பூங்கோதையின் 'சங்க இலக்கியம் காட்டும் மருதநில மக்களின் வாழ்வியலும் பண்பாடும்' (மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம், 2012) என்னும் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும்,
2. இரா.சௌந்தரராஜின் 'நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் குறியியல்' (மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம், 2010) என்னும் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும்,
3. வ.சுப.மாணிகத்தின் 'தமிழ்க் காதல்' என்னும் ஆய்வு நூலும்,
4. க.நெடுஞ்செழியனின் 'தமிழ் இலக்கியத்தில் உலகாய்தம்' (சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்) என்னும் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும்,
5. து.சிவராஜின் 'சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல் கொள்கைகள் உளத்தற்காப்பு இயங்குமுறைகள் பற்றிய விளக்க ஆய்வு' என்னும் முனைவர் பட்ட ஆய்வுரையும்,
6. ஆர்.மாயாண்டியின் 'அகநானூறு காட்டும் பழந்தமிழர் வாழ்க்கை' (சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், 1972), என்னும் எம்.லிட்.ஆய்வேடும்,
7. R.Shanmugam ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள 'The Social life of the Tamil in the Sangam Age' (சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், 1962) என்னும் எம்.லிட். ஆய்வேடும்,
8. தமிழண்ணலின் 'சங்க மரபு' என்னும் நூலாக வெளிவந்துள்ள முனைவர் பட்ட ஆய்வு நூலும்,
9. கதிர்.மகாதேவனின் 'பழந்தமிழர் வீரப்பண்பாடு' என்னும் நூலாக வெளிவந்துள்ள முனைவர் பட்ட ஆய்வு நூலும்,
10. ந.சுப்பிரமணியனின் 'சங்ககால வாழ்வியல் (சங்கத் தமிழரின் அரசு முறையும் சமூகவாழ்வும்)' என்னும் திறனாய்வு நூலும்,
11. மு.சண்முகப்பிள்ளையின் 'சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்' என்னும் திறனாய்வு நூலும்,
12. பெ.மாதையனின் 'அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும்' (பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, 2009) என்னும் ஆய்வு நூலும்,

13. ச.அகத்தியலிங்கத்தின் 'சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே' என்னும் திறனாய்வு நூலும்,
14. பு.அரங்க.இராதாகிருட்டினனின் 'சங்க இலக்கியத்தில் விருந்தோம்பல்' என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ள எம்.ஃபில்., ஆய்வேடும்,
15. தி.கயல்விழி ரஞ்சனாவின் 'எட்டுத்தொகை நூல்களில் விருந்தோம்பல்' என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ள எம்.ஃபில், பட்ட ஆய்வேடும்,
16. க.ப.அறவாணனின் 'அற்றைநாட் காதலும் வீரமும் (தொல்காப்பிய அகத்திணை, புறத்திணை இயல் உரைவேறுபாடுகள்-ஒரு திறனாய்வு)' என்னும் நூலாக வெளிவந்துள்ள முனைவர் பட்ட ஆய்வு நூலும்,
17. கி.வெங்கட்ராமனின் 'பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் குறிஞ்சிநில மக்களின் வாழ்வியல்' (மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம், 2016) என்னும் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடும், இவ்ஆய்விற்கு முன் ஆய்வுகளாகக் கொள்ளப் பெற்றுள்ளன.

ஆய்வுச் சான்றுகள்

இவ்ஆய்விற்குரிய சான்றுகளை முதன்மைச் சான்றுகள், துணைமைச் சான்றுகள் என இருவகைப்படுத்தி விளக்கலாம்.

முதன்மைச் சான்றுகள்

நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் பண்பாடும் மட்டும் பிரித்தெடுத்து ஆய்வு செய்யப்படுவதால், சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை நூல்களுள் அகநானூற்றில் 39 பாடல்கள், குறுந்தொகையில் 72 பாடல்கள், நற்றிணையில் 100 பாடல்கள், ஐங்குறுநூற்றில் 100 பாடல்கள், நெய்தற்கலியில் 32 பாடல்கள் என மொத்தம் 343 நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் மட்டுமே இவ்ஆய்விற்கு முதன்மைச் சான்றுகளாகக் கொள்ளப் பெற்றுள்ளன.

துணைமைச் சான்றுகள்

இவ்ஆய்வுப் பொருள் தொடர்பாக இதுநாள் வரையில் வெளிவந்துள்ள உரை நூல்கள், திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், திறனாய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வுக் கோவைகள், ஆய்விதழ்கள், மலர்கள், ஆய்வேடுகள் ஆகியன இவ்ஆய்விற்குத் துணைமைச் சான்றுகளாகக் கொள்ளப் பெற்றுள்ளன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

இவ்ஆய்வு உள்ளடக்கப் பகுப்பாய்வு முறையில் (content Analysis) அமைந்ததாகும். இவ்ஆய்வு சங்ககாலச் சமூக அமைப்பில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியல் முறைகள் மற்றும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் குறித்த ஆய்வாக அமைந்திருப்பதால் இவ்ஆய்வில் சமுதாயவியல் அணுகுமுறை (Sociological

Approach), சமூகப் பண்பாட்டியல் அணுகுமுறை (Socio-Cultural Approach), உளவியல் அணுகுமுறை, (Psychological Approach) முதலான இலக்கிய ஆய்வு அணுகுமுறைகளும், தேவையான இடங்களில் வரலாற்றியல் அணுகுமுறையும் (Historical Approach), ஒப்பியல் அணுகுமுறையும் (Comparative Approach) மேற்கொள்ளப் பெற்றுள்ளன; விளக்கமுறைத் திறனாய்வு (Descriptive Criticism), பகுப்புமுறைத் திறனாய்வு (Analytical criticism) முதலான இலக்கியத் திறனாய்வு முறைகளும் பின்பற்றப் பெற்றுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் கட்டமைப்பு

ஆய்வு அறிமுகம், ஆய்வு நிறைவுரை நீங்கலாக இவ்ஆய்வு பின்வரும் ஐந்து இயல்களைக் கொண்டதாகும்.

1. நெய்தல் திணைப்பாடல்களின் பின்புலம்
2. நெய்தல் திணைப்பாடல்கள் காட்டும் சமூக வாழ்க்கை
3. நெய்தல்நில மக்களின் தொழில்களும் வணிகமும்
4. நெய்தல்நில மக்களின் நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும்
5. நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப்பண்பாட்டியலும்

‘ஆய்வு அறிமுகம்’ என்னும் பகுதியில் ஆய்வுத் தலைப்பு விளக்கம், ஆய்வு நோக்கம், கருதுகோள், பயன்பாடு, ஆய்வு எல்லையும் பரப்பும், முன்ஆய்வுகள், ஆய்வுச் சான்றுகள், முதன்மைச் சான்றுகள், துணைமைச் சான்றுகள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்வேட்டின் கட்டமைப்பு, இயல் விளக்கங்கள், ஆய்வு நிறைவுரை, மேலாய்வுக் களன்கள், துணைநூற்பட்டியல் என்பன குறித்த செய்திகள் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

இயல் விளக்கங்கள்

1. ‘நெய்தல் திணைப்பாடல்களின் பின்புலம்’ என்னும் முதல் இயலினுள் கடலும் மனித வாழ்க்கையும், நெய்தலின் வளம், கடற்புயல், கடலலைகள் பற்றிய சொற்சித்திரங்கள், கலித்தொகை காட்டும் கடற்காட்சி, நெய்தல் திணையின் கட்டமைப்பும் சிறப்புக் கூறுகளும், குறிஞ்சி-நெய்தல் பாடுபொருள்களின் ஒப்புமைகள், குறிஞ்சி-நெய்தல் பாடுபொருள்களின் வேற்றுமைகள், பிற திணைக் கலப்பும் திணை மயக்கமும், நெய்தல் திணையின் மாந்தர்கள் படைப்பு, தலைவன் கூற்று, தலைவி கூற்று, தோழி கூற்று, நெய்தல் திணை-நிலமும் பருவமும் பொழுதும், நெய்தல் பாடல்கள் – வகைமைப்பாடு, நெய்தலும் மருதமும், தலைவியின் ஊரைச் சுட்டல் என்பன குறித்த செய்திகள் நெய்தல் நிலப்பின்புலத்தில் ஆராய்ந்து விளக்கப் பெற்றுள்ளன.
2. ‘நெய்தல் திணைப்பாடல்கள் காட்டும் சமூக வாழ்க்கை’ என்னும் இரண்டாம் இயலினுள் சமுதாயம் பற்றிய விளக்கங்கள், சமுதாயத்தில் சமயமும் சாதியும், சமூக

அமைப்பும் சமூக உருவாக்கமும், சமூகப் பண்பாட்டுக் கூறுகளும் படைப்பிலக்கியங்களும், சமூகச் சித்திரிப்பு, சமூகச் சிக்கல்கள், சமூக நிறுவனங்கள், குடும்பம் பற்றிய செய்திகள், திருமணம் பற்றிய பதிவுகள், சமுதாயவியல் நோக்கும் போக்கும், இலக்கியமும் சமூகவியலும், நெய்தல் தலைவர்கள், நிலமும் வாழிடமும், நெய்தல் குடிகள், மீன்பிடி கலங்கள், தொடக்க கால, இடைக்கால, நவீனத் தொழில் நுட்பங்கள், மீன்பிடி கருவிகள், மீன்பிடித்தல், பன்மைத் தொழில் நுட்பங்கள், கடற்குழல் பற்றிய மரபுசார் அறிவு, உப்பு விளைவித்தலும் விற்றலும், முத்துக் குளித்தல், சங்கு குளித்தல், பவளம் எடுத்தல், பெண்களின் சுயாட்சியும் பாலினச் சமத்துவமும் என்பன குறித்த செய்திகள் செறிவாகவும் செம்மையாகவும் ஆராய்ந்து விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

3. ‘நெய்தல்நில மக்களின் தொழில்களும் வணிகமும்’ என்னும் மூன்றாம் இயலினுள் மீன்பிடித்தல் (மீன்வேட்டை) தொழில், எறி உளியால் கோட்டுமீன் வேட்டையாடல், மீன்பிடித்தலும் கருவாடு காயவைத்தலும், தூண்டிலைப் பயன்படுத்தி மீன் பிடித்தல், நடுச்சாமத்தில் மீன்வேட்டை, உப்பங்கழிகளில் பாணன் மீன்பிடித்தல், தானாகக் கிடைக்கும் சுறாமீன், மீனை வற்றலாக்குதல், மீன்களைக் கூறுகளாக்கி விலைகூறி விற்கல், பரதவர் அயிலை மீன்பிடித்தல், பல்மீன் உணங்களும் படுபுள்ளோட்டலும், எறிஉளி, சாய்க்காடு என்னும் ஊரில் பரதவர் மீன்பிடித்தல், பரதவர் தொழில்கள், கயிற்றுவலையால் கொக்குப் பிடித்தல், ‘பறி’ என்னும் மீன்பிடி கருவி, பரதவப் பெண்களின் மீன்விற்கல் தொழில், கடலில் முத்தெடுத்தல், நெய்தல் பாடல்களில் பொன்செய் தொழில், இரும்புத் தொழில், பயிர்த் தொழில், தேனெடுத்தல், ஆடை வெளுக்கும் தொழில் முதலான பிற தொழில்கள், வணிகம், உமணர் உப்பு விற்கல், உப்புக்குப் பண்டமாற்று நெல், உப்பு வேளாண்மை, கடற்கரைச் சோலையில் வணிகத்திற்காக உப்புக் குவியல், உப்பும் நெல்லும் இணைவிலை என்பன குறித்த செய்திகள் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் ஆராய்ந்து கூறப்பெற்றுள்ளன.

4. ‘நெய்தல்நில மக்களின் நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும்’ என்னும் நான்காம் இயலினுள் நம்பிக்கைகள்-விளக்கம், நம்பிக்கைகளின் தோற்றம், நெய்தல் நிலமக்களின் பேய், உருகெழுதெய்வம், சொர்க்கம், கூற்றுவன், ஊழ், தவம், வேள்வி, இம்மை-மறுமை, பழியஞ்சல் (அலர்) ஆகியன குறித்த நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள்-விளக்கம், தமிழர் பூர்விகம், பழக்கம் சொல்லும் பொருளும், பழக்கம், வழக்கம் என்பனவற்றுக்கான விளக்கங்கள், பழக்கவழக்கம், மரபு என்பன குறித்த கருத்தாக்கங்கள், பரதவர் மாலையில் கள் குடிக்கும் வழக்கம், படிவமகளிர் நோன்பு நோற்கும் வழக்கம், தலைவன் கோவேறு கழுதை பூட்டிய தேரைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம், நஞ்சு உண்ணும் பழக்க வழக்கம், ஈகை என்னும் அறம்சார் பழக்க வழக்கம், அந்தணர் பழக்க வழக்கம், கனவு காணும் பழக்க வழக்கம், மருத்துவரின் பழக்க வழக்கம், இருடிகள் அழல் மூட்டும் பழக்க வழக்கம், கோவலர் மாலையில் குழல் ஊதும் பழக்க வழக்கம், தென்முகக் கடவுளின் இருப்புக் குறித்த

பழக்க வழக்கம், சூதாடும் பழக்க வழக்கம், கூடலிழைக்கும் பழக்க வழக்கம், இரவில் ஊரைக் காவல் காக்கும் பழக்க வழக்கம், ஊராரின் பொய் கூறும் பழக்க வழக்கம், தண்ணுமை கொட்டும் பழக்க வழக்கம் என்னும் நிலைகளில் நெய்தல்நில மக்களின் நம்பிக்கைகளும் பழக்க வழக்கங்களும் பண்பாட்டியல் நோக்கில் நுட்பமாக ஆராய்ந்து விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

5. 'நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப் பண்பாட்டியலும்' என்னும் ஐந்தாம் இயலினுள் பண்பாட்டுப் பொதுமைக் கூறுகள், பண்பாடு விளக்கங்கள், பண்பாடு-உட்கூறுகள், பண்பாட்டுக்கூறு, பண்பாட்டுக் கலவை, பண்பாட்டுக் கூறுகளின் தனித்தன்மைகள், உகந்த நிலைப் பண்பாடு, உண்மைப்பண்பாடு, உள்ளார்ந்த பண்பாடு, வெளிப்படைப் பண்பாடு, உட்பண்பாடு, எதிர்ப்பண்பாடு முதலான பண்பாட்டு வகைகள், பண்பாட்டுப் பொதுமைகள், நெய்தல்நில ஊர்கள், பரதவர் வாழிடங்கள், பரத்தமையொழுக்கம், மடலேறுதல், தலைவியின் தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம் தலைவன்-தலைவியர் உறவு நிலை, பேணுப பேணர் பெரியோர், நாடல் சான்றோர், மறந்தோர் மன்ற மறவாம் யாமே, தலைவன் சான்றோன் அல்லன், அனைவராலும் விரும்பப்படும் தலைவன், கண்ணிய ஆண்மை கடவது அன்று, தலைவனின் குடிமை வாய்மை புகழ், தலைவி தலைவனோடு கொண்ட நட்பு, தலைவி தலைவன்மீது கொள்ளும் நம்பிக்கை இன்மை, தலைவன் தலைவியை வருத்துதல், தலைவனின் நட்புக் கடலினும் பெரிது, திருமணம், திருமணம் பேசுதல்,

பொய்ச்சாட்சி கூறல், சிற்றிலில் கோலம் போடுதல், விளக்கேற்றல், சூளுரை, மகளிர் அணிகலன்கள், உணவும் உடையும், நெய்தல்நில மகளிர் ஒப்பனைகள், தொய்யில் எழுதுதல், கலைகள், கூத்துக்கள், இசை, ஓவியக்கலை, வழிபாடு, வெறியாட்டு, நெய்தல் பாடல்களில் காணலாகும் பாவை, சிறுமணல் வீடு கட்டல், அலவன் விளையாட்டு, கடலாடல், வண்டல் அயர்தல், பூவின்கண் விழும் வண்டினங்களை விரட்டல், ஓரை, வெண்மணலில் புன்னை விதையை அழுத்துதல், கடலில் பாய்ந்து நீராடல், குரவைக் கூத்தாடல், சிற்றில் இழைத்தல், குடும்பவிளையாட்டு முதலான மகளிரின் களவுக்கால விளையாட்டுக்கள், மகளிரின் பொழுதுபோக்குகள், இல்லறம் பேணல், விருந்தோம்பல், இரவில் விருந்தோம்பல், வரையாத்தாரம் வருவிருந்து அயரல், நெய்தற்கலிப் பாடல்களில் ஒழுக்கம் சார்ந்த பண்பாடு, பயன்படு பொருட் பண்பாடு, சந்தனம், கத்தூரி அணியும் பண்பாடு என்பன குறித்த நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்வியல் போக்குகள், சமூகப் பண்டியல் நோக்கில் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் ஆராய்ந்து கூறப்பெற்றுள்ளன.

ஆய்வு நிறைவுரை

'ஆய்வு நிறைவுரை' என்னும் இப்பகுதியில் "சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப்பண்பாட்டியலும்" என்னும் பொருண்மையில்

அமைந்துள்ள இவ்ஆய்வுரையில் இயல்தோறும் திறனாய்ந்து கண்டறியப்பட்ட ஆய்வு முடிவுகள் தொகுத்தும் வகுத்தும் தரப்பெற்றுள்ளன.

மேலாய்வுக் களங்கள்

‘மேலாய்வுக்களங்கள்’ என்னும் இப்பகுதியில் இனிவரும் ஆய்வாளர்களுக்கு இவ்ஆய்வு முன்வைக்கும் மேலாய்வுக் களங்களும் சிந்தனைகளும் சுட்டிக்காட்டப் பெற்றுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

‘மேலாய்வுக்களங்கள்’ என்னும் பகுதியைத் தொடர்ந்து இவ்ஆய்விற்குப் பயன்படுத்தப்பெற்ற முதன்மைச் சான்றுகள், துணைமைச் சான்றுகள், ஆய்வு நூல்கள், திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள் ஆகியன அடங்கிய துணைநூற்பட்டியல் அகரவரிசையில் தொகுத்துத் தரப்பெற்றுள்ளன.

இயல்: ஒன்று
நெய்தல் திணைப்பாடல்களின் பின்புலம்

இயல்: ஒன்று

நெய்தல் திணைப்பாடல்களின் மீன்புலம்

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் மிகுதி, அப்பாடல்களில் நெய்தல் நிலம் பற்றிய வருணனைகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. அப்பாடல்களில் கடற்கரைச் சூழலே பெரிதும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், கடலின் உட்பரப்புப் பற்றிய வருணனைகளைக் காணமுடியவில்லை.

“ஷெல்லி, பைரன் முதலான மேலைநாட்டுக் கவிஞர்களுக்குக் கடல் என்றதுமே ஒருவகை எழுச்சியும் கருத்துக்கு விருந்தாகும் ஒட்டுறவும் ஏற்படுமாம். அவ்வகையான எழுச்சியும் கவர்ச்சியும் தமிழ்க் கவிஞர்களுக்கு ஏற்படவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டியுள்ளது”¹

என்பார். மு.வரதராசன் தமிழகம் வடதிசை தவிர்ந்த ஏனைய மூன்று திசைகளிலும் கடலால் சூழப்பட்ட நாடு. பண்டைக் காலந்தொட்டுக் கடற்பயணத்தில் தமிழர்கள் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர் என்பதும் உண்மையே எனினும், சங்கப் புலவர்களுக்கு மட்டும் கடல் பெருமளவில் கற்பனைக் கவர்ச்சியை ஊட்டவில்லை.

கடலும் மனித வாழ்க்கையும்

மலைகள், மனித வாழ்க்கையின் போக்கையும் நோக்கையும் சீராகவும் சிதைக்கவும் கூடியன. அந்த அளவிற்கு ஆற்றல் இல்லையென்றாலும் மனித வாழ்க்கையின் அமைப்பில் கடலுக்கும் பெரும்பங்கு உண்டு; எனினும், கடற்பயணம் குறித்த குறிப்புக்கள் நெய்தல் பாடல்களில் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. கடலைப் பற்றி நெய்தல் புலவர்கள் அனைவருமே பாடியுள்ளனர். ஆனால் அந்தக் குறிப்புக்கள் எல்லாம் கடற்கரையையோ, கடற்கரைச் சோலைகளையோ, உப்பங்கழிகளையோ அல்லது இரவெல்லாம் நெய்தல் நிலச்சிற்றூர்களில் கேட்கும்படி மோதி முழுங்குகின்ற கடல் அலைகளையோ வருணிக்கும் போது அவை சிறுகுறிப்புகளாகவே வருகின்றன. சங்கப் புலவர்களில் நெய்தல் நிலக்காட்சிகளை மிகுத்துப் பாடியவர்களாக அம்மாவனார், உலோச்சனார், நல்லந்துவனார் ஆகிய மூன்று புலவர்களும் விளங்குகின்றனர். நெய்தல் நிலத்திலேயே வாழ்ந்தவர்கள் என்று கொள்ளத்தக்க இப்புலவர்களும் நெய்தல் நிலப் பறவைகள், மரங்கள், செடிகள், கொடிகள் முதலியவைகளைப் பற்றி மிகுதியாகத் தெரிந்தவர்கள் என்று கொள்ளும் அளவில்தான் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றார்கள்.

“ஆங்கிலக் கவிஞர்களிலும் பைரனுக்கு முந்தியவர்கள் நடுக்கடற் காட்சிகளைத் தந்ததில்லை என்பர். ஆங்கிலக் கவிதையுலகினைப் பற்றி ஆல்பிரட் நோயஸ் சொல்லிருப்பது தமிழுக்கும்

பொருத்தமாகவே உள்ளது. ஆல்பிரட் நோயஸின் கருத்துப்படி, பெரும்பாலும் எல்லாத் துறைகளிலும் அரசியல், சமுதாயம், சமயம், கலை முதலான எத்துறையிலும் இங்கிலாந்து கடலின் செல்வமகளாகவே கொள்ளத்தக்கது. எனினும் ஷெல்லி, பைரன் ஆகிய கவிஞர்கள் தோன்றுகிற வரையில் கடல் வருணனை குறைவு என்றே அவர் சொல்கிறார். ஆங்கில இலக்கியத்தின் பொற்காலம் என்று முதலாம் எலிசபெத் அரசியாநின் காலத்தைக் குறிப்பிடுவர்; அப்பொற்காலத்துப் பாடல்களில் கடல் பற்றிய வருணனைகள் மிகமிக அருகியே காணப்படுகின்றன. ஆங்கிலக் கவிஞர் சிலர் இங்கிலாந்தின் கடற்கரையைத் தாண்டி அடிவானம் நோக்கி நீலப்பெருங்கடலிலே சென்று கண்ட பிறகுதான், கடற்கரை மட்டும் அன்றி, கடற்காட்சிகளும் கவிதைக்கேற்ற சிறப்புடையனவாக இடம் பெற்றன.”²

ஆனால், பண்டைத் தமிழர்கள் கீழ்த்திசையிலும் மேலைத் திசையிலும் கடல்கடந்து சென்று ஆபல்நாடுகளிலே வாணிகத் தொடர்பினை நிலைநாட்டி இருந்தனர்.³ எனினும் கடற்கரைக்கு அப்பால் உள்ள கடலிடை நிலவும் காட்சியோ, அன்றிக் கடற்பயணமோ நெய்தல் பாடல்களில் இடம்பெறும் அளவுக்குச் சிறப்புக் கவனத்தைச் சங்கப் புலவர்களால் ஈர்க்கப்படவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டியுள்ளது. பட்டினப்பாலையில் கடற்கரை பற்றியும், துறைமுகங்களில் நடைபெற்ற வாணிகம் பற்றியும் மிகவும் விளக்கமும் விரிவும் கொண்ட வருணனை காணப்படுகின்றது.⁴

“வாலிதை வியடுத்த வளிதரு வங்கம்
பல்வேறு பண்டம் இழிதரும் பட்டினத்து
ஒல்லென் இமிழிசை மானக் கல்லென்
நனந்தலை வினைஞர் கலம்கொண்டு மறுகப்
பெருங்கடற் குட்டத்துப் புலவுத்திரை ஓதம்
இருங்கழி மருவிப் பாயப் பெரிதெழுந்து
உருகெழு பானாள் வருவன பெயர்தலின்
பல்வேறு புள்ளின் இசை எழுந்தற்றே
அல்லங் காடி அழிதரு கம்பலை”⁵

என மதுரைக்காஞ்சியில் கடற்கரை பற்றியும், அங்கு நடைபெற்ற வாணிகம் பற்றியும் வருணனை இடம்பெற்ற போதும், கடலினை நேராக வருணிக்கும் இடங்கள் அருகிலேயே காணப்படுகின்றன.

அகநானூற்றில் மருதன் இளநாகனார் பாடலில் வரும் நெய்தல் காட்சி இவ்வகையில் சிறப்பான மதிப்பினைப் பெறுகின்றது. உலகமே புடைபெயர்ந்து கடலிலே பயணம் செய்கின்றதோ என எண்ணும் வகையில், அச்சம் தரும் பெரிய கப்பல் கடல்நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்கின்றது. இரவும் பகலும் எங்கும் நிற்கவில்லை. அது விரைந்து இயங்கும் காற்றினால் செலுத்தப்படுகின்றது. அந்தக் கப்பல் செய்வது எங்கோ தொலைவிலுள்ள கடற்கரையில் ஓர் உயரமான மாடத்தில் ஒளி தெரிகின்றது. அந்தக் கலங்கரை விளக்கத்தையே அடையாளமாகக் கொண்டு மாலுமி கப்பலைச் செலுத்துகின்றான்.

“உலகுசீளர்ந் தன்ன உருகமுலங்கம்
புலவுத்திரைப் பெருங்கடல் நீரிடைப்போழ
இரவும் எல்லையும் அசைவின் றாகி
விரைசலல் இயற்கை வங்கூழ் ஆட்டக்
கோடுயர் திணிமணல் அகன்துறை, நீகான்
மாட ஒள்ளெரி மருங்கறிந்து ஓய்ய”⁶

இத்தகைய சில பாடல்களின் குறிப்பால்தான் கடல் வாழ்வினைப் பற்றி கடற்கரை, கடற்காணல், உப்பங்கழி ஆகியனவற்றுக்கும் அப்பால் விரிந்தாழ்ந்து விளங்கும் கடல்சார் வாழ்வு பற்றிச் சங்கப் புலவர்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. நீலப்பெருங்கடல் செறிந்த காரிருள் போலவும், கடற்கரையில் குவிந்துள்ள வெண்மணல்மேடு இரவில் பொலியும் நிலவொளியைக் குவித்து வைத்தது போலவும் காணப்படுவதாக இரண்டு உவமைகள் குறுந்தொகையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“இருள்திணிந் தன்ன ஈர்ந்தன் கொழுநீழல்
நிலவுக்குவித் தன்ன வெண்மணல் ஒருசிறை.”⁷

என்பது அப்பாடலடிகளாகும். கடற்கரைச் சோலைகளில் புன்னையும் தாழையும் செழித்திருப்பது இயற்கை, புன்னை மலர்களும் தாழம் பூக்களும் கானலுக்கு நறுமணம் ஊட்டுகின்றன.⁸ தாழையும் புன்னையும் நறுமணம் பரப்பும் நெய்தலில் ஞாழல் பூக்கள் உதிர்ந்து கிடக்கின்றன. அந்த ஞாழல் மலர்களிடையே நண்டுகள் விளையாடும் காட்சி சங்கப் புலவர் ஒருவரின் இதயத்தைக் கவர்ந்துள்ளது. அலைநீரின் ஈரத்தால் நண்டுகளின் நகம்பட்டு மணற்பரப்பிலே வரிகள் தோன்றுகின்றன. அந்த வரிகளைச் சிதைக்கின்ற இடியென அலைகள் முழங்குகின்றன. இதனைச் சுட்டும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் வருமாறு,

“சிறுவீ ஞாழல் பேரளைப் புள்ளி
அலவன் சிறுமனை சிதையப் புணர்
குணில்வாய் முரசின் இரங்கும்

அலைவாழ் அலவன் கூருகிர் வரீத்த
 கூர்மணல் கூர்நெறி சிதைய இழுமென்
 உருமிசைப் புணர் உடைதரும்”⁹

நெய்தலின் வளம்

மழையினை எதிர்நோக்காமல் வாழும் வளத்தைக் கொண்டது நெய்தல் நிலம் ஒன்றே. இதனைக் கருத்துட்கொண்ட உலோச்சனார், மழையற்ற காலத்தில் முண்டகக்கொடி பரவுதலையும், உப்பங்கழிகளில் வெண்ணிற உப்பு மிக விளைதலையும் குறிப்பிடுகின்றார். மழையின் அருள் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் நெய்தலின் வளம் குன்றாது என்பது அவர்தரும் குறிப்பாகும். இதனைப் பின்வரும் நற்றிணைப் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

“பெயினே, விடுமான் உழையினம் வெறுப்பத் தோன்றி
 இருங்கதிர் நெல்லின் யாணரஃதே
 வறப்பின், மாரீர் முண்டகம் தாஅய்ச் சேறுபுலர்ந்து
 இருங்கழிச் செறுவின் வெள்ளுப்பு விளையும்
 அழியாமரபின் நம் முதூர் நன்றே”¹⁰

கடற்புயல்

நெய்தல் பாடல்களின் பல உவமைகளில் கடற்புயல் இடம்பெறுகின்றது. மதம் கொண்டு மோதும் களிறு தன்னைப் பிணித்துள்ள கந்தினைச் சாடிச் சிதைத்து, தன்னைக் கட்டுப்படுத்தும் குத்துக் கோலாளரையும் பிறரையும் அலைக்கழித்து அழித்துத் திரிவது உண்டு. அந்த மதக் களிறுக்கு உவமையாகப் புயலால் எழுதரும் கடலைகள் பேசப்படுகின்றன. துறைமுகத்தின் அமைதிக் கொலுவிலே அமைந்து கிடந்தது கப்பல், அதன் நங்கூரம் பாய்ச்சிய கயிறு இற்றுப்போகவும், துறைநீங்கி அலைச்சூழலில் சிக்கவும், பாய்மரம் முறியவும் கடும்புயல் எழுந்து பெரும் பேரலைகளை உருவாக்குகின்றது. புயல் தரும் அலையால் கலங்கிப் பிறரையும் கலக்கியது களிறு.¹¹ இது மதுரைக்காஞ்சி தரும் காட்சியாகும். இவ் உவமைக் காட்சியில் வரும் பொருட்கள் பலவும் கடலைக்கும் நீருக்கும் ஒப்புமை பெற்றுச் சிறப்பதைக் காணலாம்.

மதுரைநகரில் ஓங்கிப் பரக்கும் கொடியும் கூட கடலையைப் போலவே அசைந்தாடுவதாக மதுரைக் காஞ்சியில் உவமை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

“திண்காழ் ஏற்ற வியலிரு விலோதம்
 தெண்கடல் திரையின் அசைவளி புடைப்ப”¹²

ஆரவாரமும் முயற்சியும் மிகுந்த மதுரைமாநகர் இரவுக்காலத்தில் அமைதியின் புகலிடமாக விளங்குகின்றது. அந்நிலையினை அதே மதுரைக்காஞ்சி ஒலியும் அசைவும் ஒடுங்கி ஓய்வு கொள்ளும் கடலுக்கு ஒப்பாகக் கூறுகின்றது.

“பாடான்று அவிந்த பனிக்கடல் புரையப்

பாயல் வளர்வோர் கண்ணினிது மடுப்ப”¹³

கடலிடை உருவாகி விரைந்துவரும் அலைகள் கரையொடு முரணி மோதிப் பொருவதை “பொங்குதிரை பொருத வார்மணல் அடைகரை”¹⁴ எனப் புலவர்கள் குறிக்கின்றனர். விரைந்து வீசிப் பெருகும் காற்றின் வேகமும், அவ்வேகத்தால் உருவாகும் அலைகள் வரவரப் பெரிதாகி வளரும் கோலமும், பெருகிப் பூரிக்கும் அவ்வலைகள் பேராற்றலோடு கரையில் மோதிச் சிதறும் செயலும் நெய்தல் பின்புலத்தில் பல பாடல்களில் வருணிக்கப்படுகின்றன. கடல் சார்ந்த இயற்கை அரங்கு, பரதவ மக்கள் வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சியோடு இயைத்துக் காணும் மரபு இவ்வாறு அமைந்திருக்கின்றது.

கடலலைகள் பற்றிய சொற்சித்திரங்கள்

சங்கப் பாடல்களில் கடலலைகள் பற்றிய பல சொற்சித்திரங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அலையோசை, போர்க்களத்து முழங்கும் முரசென அதிர்வதை,

“வேந்து அடுகளத்தின் முரசுஅதிர்ந் தன்ன

ஓங்கல் புணரி”¹⁵

என நற்றிணைப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. அலையோசையின் பெருமுழக்கத்தினை,

“முழங்குதிரை கொழீஇய முரி எக்கர்”¹⁶

“இடிக்குரல் புணரிப் பெளவம்”¹⁷

என நற்றிணைப் பாடல்கள் ‘முழங்குதிரை’, ‘இடிக்குரல் புணரி’ எனக் குறிப்பிடுகின்றன. முரசுபோல் கடல்முழங்குதலைச் சுட்டுகின்ற சித்திரம் ஒன்றில் காற்றே முரசினை ஏற்றும் கோலாக¹⁸ விளங்குகின்றது.

கலித்தொகை காட்டும் கடற்காட்சி

கலித்தொகைப் பாடலொன்று கடல் முழுவதையும் மன்னன் ஒருவன் படையணி வகுத்துச் செல்வதாகக் காட்டுகின்றது. கடற்பரப்பிலே மிதக்கும் படகுகளே களிறுகளாகவும், அலையொலியே படைமுழக்கமாகவும் கரையிலே வரிசையாக மீன்நாடித் தவமிருக்கும் பறவையினங்களே வீரர்களின் அணியாகவும் அப்பாடலில் பேசப்படுகின்றது.

“திறைதீயில் களீறாகத் திரையொலி பறையாகக்
கரைசேர் புள்ளினத்து அஞ்சிறை படையாக
அரைக்கால் கிளந்தன்ன உரவுநீர்”¹⁹

புன்னை, தாழை ஆகிய நெய்தல் நில மரங்களை மோதும் திரை பற்றிய குறிப்புக்கள் பல பாடல்களில் வருகின்றன. அலைமோதுதலால் ஏற்படும் வெண்ணுறைகளின் பிசிர்கள் பரவுவது, வில்லால் அடிக்கப்பட்டு நுண்மையும், மென்மையும் கனிந்திலங்கும் பஞ்சு வெளிப்படுவதைப் போல உள்ளதைப்²⁰ பேரிச்சாத்தனார் பாடுகின்றார். மழை முகந்து செல்வதால் குறையாமலும், ஆறுகள் பல சேர்வதால் பெருகிவிடாமலும் என்றும் ஒரு நிலைப்பட்டு விளங்கும் கடலின் இருமை நிலையைப்²¹ பாடியுள்ளார் கபிலர். இரவில் திங்கள் வானில் ஏறஏறக் கடலில் அலைகளின் வேகம் பெருகும் அறிவியல் உண்மையைச்²² சங்கப் புலவர்கள் கண்டு பாடியுள்ளனர்.

கடலின் இடைவிடாத முழக்கம், அலைகளின் இயக்கம், கடலின் நீலநிறம், அதன் நீர்ப்பெரும் பரப்பு ஆகியனவற்றுக்குச் சங்கப் புலவர்கள் தக்க அடைமொழி கொடுத்துப் பாடியுள்ளனர். கடலினை விளித்துப் பேசுவதாக அம்மூவனார் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடலும்²³ நல்லந்துவனார் பாடிய கலித்தொகைப் பாடலும்²⁴ உள்ளன. அப்பாடல்கள் தலைவனைப் பிரிந்து இரங்கும் தலைவியின் பெருந்துயரை நுட்பமாகச் சுட்டுகின்றன. சுறாமீன்கள் இயங்கும் உப்பங்கழிகளின் சொற்சித்திரங்கள் சுவைப்பட பாடப்படுகின்றன. கழிகளின் வளைவுகளைக் காட்டவும், நீல நிறப்பரப்பைக் காட்டவும் ‘கொடுங்கழி’, ‘இருங்குழி’ முதலான அடைகள் ஆளப்பெற்றுள்ளன. ‘கழி’ வருணனைகளில் நெய்தல் நிலம் முதலான அந்நிலத்து மலர்களைக் காணமுடிகின்றது.

கழியிசை எழுந்தசையும் அலைகளின் ஓசை, கடற்கரைக் காக்கைக்கு இனிய தாலாட்டாக அமைகின்றது. பெரும்பாலான நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் ‘நெய்தல்’ பூவை இளம்பெண்களின் அழகிய கண்களை ஒக்கும்²⁵ எனச் சுட்டப்படுகின்றது. பிறதிணைகளிலும் இளம்பெண்களின் கண்களுக்கு ‘நெய்தல்’ பூக்களை ஒப்பிடும் மரபு காணப்படுகின்றது.²⁶ நெய்தல் பூவில் நீர்த்துளிகள் காணப்படுவதால், அப்பூக்களிலிருந்து நீர் துளிர்ப்பது பெண்களின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஊற்றாக வெளிப்படுவதோடு ஒப்பிட்டுச்²⁷ சொல்லப்படுகின்றது. நெய்தலின் உரிப்பொருள் ‘இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும்’ என்பதாகும். இதற்குப் பொருத்தமான வகையில் நெய்தல் பூக்கள் இத்திணைப் பாடல்களில் விளக்கப்படுகின்றன. எனவே ‘நெய்தல் பூ’ இரக்கம் மற்றும் பரிவு ஆகியனவற்றின் குறியீடு (symbol) ஆகின்றது. நெய்தல் நிலத்தில் இறப்புக் காலத்தில் அடிக்கப்படும் பறையும் ‘நெய்தல் பறை’ என அழைக்கப்படுவதும்

நோக்கத்தக்கதாகும். இயல்பாக நெய்தல் மலர்கள் குளங்களிலும் ஏரிகளிலும் கடற்கழிகளிலும்²⁸ மருத நிலத்தின் நெல்வயல்களிலும் பூக்கும்²⁹ கடற்கரைப்பகுதிகளில் அவை மிகுதியாகக் காணப்படுகின்ற காரணத்தால், கடலும் கடற்கரையும் சார்ந்த பகுதியும் 'நெய்தல்'³⁰ என்னும் பெயரால் அழைக்கப்படுவது பொருந்தும். நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் நெய்தல் மலரின் வடிவும் நிறமும் பல வகைகளில் விளக்கப்படுகின்றன. இதற்குச் சிறிய பசிய இலைகள் பருத்த தண்டுகளைக் கொண்டிருக்கும். இதற்குப் பல இதழ்கள் உள்ளன.³¹ இது ஆழமான நீரில் அவ்விடங்களுக்கு ஏற்ப வளருமாறு பருத்த தண்டுகளை கொண்டிருக்கும்.³² இதற்குப் பல இதழ்கள் உள்ளன. இது நீல நிறப்பூவாகும்.³³

கடற்கரையில் வாழும் பரதவப் பெண்களின் இடையைச் சுழற்றி நெய்தல் இலைகள் அதன் மொட்டுகளோடு சேர்த்துக் கட்டி அணியப் பெற்றிருக்கும்.³⁴ குறிஞ்சி மற்றும் மருத நிலப் பெண்கள் 'தழையுடை' அணிவதை இதனோடு ஒப்பிட்டுக் கூறலாம்.³⁵ நெய்தல் நில மக்களின் பழக்க வழக்கங்களிலிருந்து அவர்களது தொன்மையும் அம்மக்களின் பண்பாட்டையும் அறியலாம்.³⁶ பெண்கள் நெய்தற்பூக்களையும் தழைகளையும் கொய்து சேர்ப்பது வழக்கமாகும்.³⁷ தலைவனும் அவர்கள் நெய்தல் மொட்டுகளையும் இலைகளையும் கொய்வதில் உதவுகின்றான்.³⁸ பரதவப் பெண்கள் நெய்தல் மலர்களைத் தலையில் சூடிக்கொள்வதும்³⁹ நெய்தற்கொடிகளால் கட்டிய ஊஞ்சலில் விளையாடுவதும் வழக்கமாகும்.⁴⁰ நெய்தல் காலையில் மலர்ந்து⁴¹ மாலையில் வாடும்⁴² பூவாகும். கடல் தெய்வம் கடற்கரையில் அந்தி ஒளியில் நிற்பதாகவும், தலையில் ஞாழலை அணிந்திருப்பதாகவும், அவள் மார்பில் மலர்ந்த நெய்தற் பூக்களாலான மாலை உருண்டு கொண்டிருப்பதாகவும் நெய்தல் பாடல்களில் வருணனைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.⁴³ இத்தகைய கவின்கு கண்கவர் காட்சிகள் மற்றும் வருணனைகள் கடற்கரைக் காட்சிகளின் அழகிய தோற்றத்தை மேலும் உயர்த்தியும் வளப்படுத்தியும் காட்டுகின்றன. திணைப் பாடல்களைப் பாடியுள்ள புலவர்கள். தாம் பாடிய பாடல் இன்ன திணைக்குரியதெனக் காட்டுவதைப் போலவே அத்திணைக்குரிய பூக்களின் பெயரை ஏதோ ஒரு வகையில் அப்பாடலுக்குள் அறிமுகப்படுத்தியும் உள்ளனர். இவ்வாறு ஒரு மலரின் பெயரைப் பாடலுக்குள் குறியியலாக அறிமுகப்படுத்தும் மரபு குறிஞ்சி, மருதம், பாலைத் திணைகளில் சிறிதளவு கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் முல்லை, நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் இவ்வழக்கம் மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றது. நெய்தல் திணையின் மொத்தப் பாடல்கள் 344 ஆகும். அவற்றுள் 60 பாடல்களில் 'நெய்தல்' என்ற பெயர் உள்ளன.

நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருளோடு அடிக்கடி சார்ந்து வருதலைக் குறித்து நெய்தல் பூவிற்கும், நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருளுக்குமான வேறுபாடு தோன்ற 'நெய்தல்' என்ற சொல்லை நெய்தல் பாடல்களில் வழங்கியிருக்கலாம் எனக் கருதலாம். இதே போன்று முல்லை என்னும் சொல் முல்லைப் பாடல்களில் மிகுதியும் வழங்கப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் தலைவன்-தலைவியரிடைப் பிரிவு என்ற அடிப்படைப் பொருளில் முல்லைப் பாடல்கள், பாலைப் பாடல்களை ஒத்திருப்பதேயாகும். சங்கப் புலவர்களின் இவ்வழங்கலாறு 'குறியியல்' சார்ந்ததாகும்.

நெய்தல் திணை-கட்டமைப்பு, சிறப்புக் கூறுகள்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகிய தனிப்பாடல்களின் தொகையாக விளங்கும் மூன்று நூல்களிலும் முறையே 71, 102, 40 நெய்தல் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. திணை வழிப்பட்ட தொகுப்பு நூல்களான ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை ஆகிய இரண்டிலும் முறையே 98, 33 நெய்தல் பாடல்கள் உள்ளன. இவ்வாறாக இப்போது கிடைக்கும் எட்டுத்தொகை நூல்களின் பதிப்புக்களின்படி மொத்தம் 344 நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்கள் முழுமையாகக் களவுக் காதலைக் குறிப்பதைப்போலவே, நெய்தல் திணைப் பாடல்களும் பெரும்பாலும் மறைவான காதலையே குறிக்கின்றது. குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்கள் களவை மட்டுமே காட்டுகின்றதென்பதும், நெய்தல் பாடல்கள் பிரிவினால் ஏற்படும் இரக்கத்தை மட்டுமே காட்டுகிறதென்பதும் திறனாய்வாளர்களின் ஒட்டுமொத்தக் கருத்தாகும். நச்சினார்க்கினியர்,

“தலைவனைப் பிரிந்துழி தலைவி ஆற்றியிருப்பது முல்லை; அப்பிரிவிற்கு ஆற்றாது தலைவி இரங்குதல் நெய்தல்”⁴⁴

என்று விளக்கம் தருகின்றார். இம்முடிவுக்கான காரணம் யாது? என்பதை விரிவாக ஆராய வேண்டியுள்ளது.

“காதலர் காதலில் வீழ்வதையும் அதனைத் தொடர்ந்து அவர்கள் சந்திப்பதையும் குறிஞ்சியோடும், தலைவியிடமிருந்து தலைவன் பிரிவதைப் பாலையோடும், தலைவன் பிரிந்திருக்கும் போது தலைவியை ஆற்றியிருக்கக் கூறுவதை முல்லையோடும், தலைவி தலைவனுக்காக ஏங்குவதை நெய்தலோடும் தலைவனிடம் தலைவி பொய்யான சினம், கொள்வதை மருதத்தோடும் இயைபுபடுத்துவது வழக்கமாகி உள்ளது. இத்தகைய கருத்துத் திறனாய்வாளர் சிலரால் பின்பற்றப்பட்டு, அதனால் இத்திணைகள் ஒன்றற்கொன்று தொடர்புடையன என்ற கருத்துத் தோன்றியுள்ளது.”⁴⁵

பொதுவாக இத்திணைகள் ஒரு நாடகத்தின் ஐந்து அங்கங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. குறிஞ்சியில் குறிப்பிட்ட சந்திப்பும், பாலையில் குறிப்பிட்ட பிரிவும் முல்லையில் கூறப்பட்ட இருத்தலும் நெய்தலில் சித்திரிக்கப்பெற்ற இரங்களும் மருதத்தில் காட்டப்பெற்ற ஊடலும் ஆகிய இவற்றுக்கு இடையே ஒன்றற்கொன்றான உறவோ தொடர்போ இல்லை. இவையெல்லாம் நிலவியலின் பின்னணியில் அமைந்த நில இயற்கைக்கு இயையவும், மக்களின் சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களுக்குத் தக்கவாறும் அமைந்த பல்வேறு சூழல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த வேறுவேறு இலக்கியப்பாடு பொருள்களாகும்.

குறிஞ்சி, நெய்தல் பாடுபொருள்கள் – ஒற்றுமை

குறிஞ்சி, நெய்தல் ஆகிய இருநிலங்களிலும் மறைவான காதல் ஒழுக்கமே மக்களால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்விரு நிலமக்களின் களவுக்காதல் இலக்கியங்களில் இடம் பெறும் அளவுக்கு மேன்மையுடையதாகும். குறிஞ்சி நிலத்தில் திருமண வயதிற்கேற்ற பெண்கள் தினைப்புனம் காப்பதும், ஆண்கள் வேட்டையாடுவதும் களவுக்காதலின் தோற்றத்திற்குப் பின்புலங்களாக அமைந்துள்ளன. இங்குப் பிரிவு நிகழினும் அது குறுகிய காலத்திற்கேயாகும். ஆற்றியிருத்தல், ஆற்றுவித்தல் முதலான பிறவும் களவுக் காதலில் இருந்தன. நெய்தலிலும் இவ்வாறே,

“நெய்தல் திணையில் மகளிர் கடற்கரையின் அருகேயுள்ள
மணற்கானலில் புதிதாக மலர்ந்த மலர்களையும் இலைகளையும்
சேகரிக்கத் தனியே செல்வது வழக்கமாகும்.”⁴⁶

தலைவியின் தந்தையும் உடன்பிறந்தோரும் அடிக்கடி ஆழ்கடலில் மீன்பிடிக்கச் சென்று நீண்ட நேரம் அத்தொழில் செய்து வீடு திரும்புவர்.⁴⁷ இளம் பெண்கள் உப்பிட்ட மீனை உலர்த்துவதும், பறவைகள் கொத்திப் போகாதவாறு காயும் மீன்களைக் காப்பதற்கும் வெளியே செல்வர். அவர்களுடைய தாயார் உப்பளங்களில் வேலை செய்யச் செல்வர்.⁴⁸ இளம்பெண்கள் உப்பு விற்கும் பொருட்டு நெய்தலை அடுத்துள்ள மருத நிலத்திற்குச் செல்வர். இவ்விளம் பெண்கள் கடலில் நீந்துவர்.⁴⁹ விளையாடுவர், ஓரையாடுவதுடன்⁵⁰ புன்னை, ஞாழல், நெய்தல்⁵¹ தழையாடைகளை அணிவர். இந்நிகழ்வுகள் நெய்தல் நிலத்து இளைஞர்களிடம் களவுக்காதல் வளரப்பெரிதும் உதவின.

குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் நில மக்களில் பெண்கள் தழையுடை உடுத்துவது பொதுவாகக் காணப்பட்டதும் இப்பழக்கம் நெய்தல் நிலத்திலேயே மிகவும் குறிக்கத்தக்கதாக உள்ளது.⁵² ஊரின் எல்லைப் புறங்களுக்குச் சென்று பெண்கள் நெய்தல் பூக்களையும் இலைகளையும் கொய்வர்.⁵³ காவி இலைகள்⁵⁴ புன்னை

மலர்கள்⁵⁵ முண்டக மலர்கள்⁵⁶ அடும்புக்கொடி இலைகள்⁵⁷ ஆகியனவற்றைத் திரட்டுவர். தலைவிக்கு மலரும், இலையும் கொய்வதில் தலைவனும் சிலசமயம் உதவுகின்றான்.⁵⁸ நெய்தல் மலர்களைத் திரட்டுவதற்கு மகளை வெளியே செல்ல அனுமதிக்காமையால் அவள் தலைவனைச் சந்திக்க இயலவில்லை.⁵⁹ உலர்ந்த மீனைக் கவரவரும் பறவைகளை விரட்டுதல்⁶⁰ குறிஞ்சி நிலத்தில் தினைப்புனங்களில் பறவைகளை விரட்டுவதோடு ஒத்ததாகும். இச்செயல் தலைவன் தலைவியைத் தனிமையில் சந்திக்க உதவி செய்கின்றது.

“கடலில் குளித்தல், சோலைகளில் மகிழ்ந்து குலாவுதல், ஆடல் நிகழ்த்துதல் புன்னை நீழலில் நண்டுகளோடு விளையாடல் ஓரையாடுதல் ஆகியன நெய்தல் நிலக் காதலர்களின் பொழுதுபோக்குகளில் சிலவாகும்.”⁶¹

தந்தை கடலில் மீன்பிடிக்கச் சென்றான் அவன் போதுமான மீன் பிடித்தாலன்றித் திரும்பமாட்டான். தந்தை வீட்டில் இல்லாதது தலைவன் தலைவியைக் கூட்டுவிக்கவும் விளையாடவும் வசதியாக அமைகின்றது. நெய்தல் தலைவியர் சிலர், தம் தந்தையர் கடலிலிருந்து மீளும் வரைக்கும் தலைவன்மார் தம்மைக் காணவரவில்லை என ஏங்குகின்றனர்.⁶² பகற்பொழுதில் காணும் இடம் குறித்துத் தோழி ஒருத்தி (பகற்குறி) பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்.

‘தலைவன் திடீரென அயலான்போல எம்மிடை வந்தனன், கடலில் எம்முடன் ஆடினான் கான்றசோலைகளில் எம்முடன் தங்கினன், குரவையாட்டத்தில் எம்முடன் பங்கு பெற்றனன். இவ்வாறு எங்களின் மகிழ்ச்சிமிக்க உடனுறைவில் கழித்தான், தலைவனின் இச்செயல் எம்காதல் குறித்து ஊர்முழுவதும் அலரை வளர்த்ததன்றி, எம் தாயின் சினத்தைக் கிளறச் செய்து அவள் எம்மை மேலும் முன்னெவிட மிகக் கடுமையாகச் சிறைப்படுத்த வைத்தது.’ அப்பாடல் வருமாறு,

“கடல்உடன் ஆடியும் கானல் அல்கியும்
தொடலை ஆயமொடு தழுஉஅணி அயர்ந்தும்
நொதுமலர் போலக் கதுமென வந்து,
முயங்கினன் செலினே, அலர்ந்தன்று மன்னே,
துந்திப் பரந்தள் பைந்து அகல் அல்குல்
தீருந்து இழைத் துயல்வுக் கோட்டு அசைந்த பகங்குழைத்
தழையினும் உழையின் போகான்
தான் தந்தனன், யாய்காத்து ஒம்பலே.”⁶³

மற்றொரு தோழி தலைவனைப் பகல் கூட்டத்தின் இறுதியில் அவர்களோடு அன்றிரவும் தங்குமாறு வேண்டுகின்றாள். அவர்கள் இல்லத்தின் மூத்தவர்கள் இரவினும் மீன் பிடிப்பதற்காக ஆழ்கடலுக்குச் சென்றுள்ளனர்.⁶⁴ தலைவன் ஒருவன், ‘நான் அவர்களுக்குக் கானல் கழியிடத்தே அரும்பு, தாழை, நெய்தல் ஆகிய மலர்களைக் கொய்ய உதவினேன். நாள் முழுவதும் அவர்களோடு தங்கி அவர்களின் தேவைகளுக்கெல்லாம் உதவிய போதும் தோழி தனக்கு உதவியாக இல்லை,’ என வருந்துகின்றாள்.

“பசும் பூண் வேந்தர் அழித்த பாசறை
ஒளிறுவேல் அழுவத்துக் களிறுபடப் பொருத
பெரும் புண்ணுறுநர்க்குப் பேளப்போல,
பின்னிலை முனியா நம்வயின்
என்னை நினையும் கொல், பரதவர் மகளே”⁶⁵

இத்தகைய பாடுபொருள்கள் குறியீட்டுப் பாங்கில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் மிகுதி நெய்தல் நில மக்களிடையே பெருவழக்குப் பெற்றிருந்த களவுக்காதல், அந்நில மக்களின் வாழ்க்கையின் உண்மையான ஒளிக்காட்சியாக அமையும் வகையில் இயற்கையான பாடுபொருளாக அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

குறிஞ்சி, நெய்தல் பாடுபொருள்கள்-வேற்றுமை

குறிஞ்சிக் காதலர் அடிக்கடி கூடுவதில் ஆர்வமுள்ளவர். ஏனெனில் அவர்கள் அவ்வாறு கூடுவதற்கும் விரைவில் மணந்து கொள்வதற்கும் ஏதுவான வாய்ப்புகள் மிகுதி நெய்தல் நிலப் பின்புலத்தில் காதலர்கள் இத்தகைய வாய்ப்புக்களைப் பெறவழியில்லை. எனவே குறிஞ்சியை விட நெய்தலில் களவுக் காலப் பிரிவு நீண்டது. நெய்தல் நிலத் தலைவர் தங்கள் களவு, கற்பாக மாறுமா? என்ற நிலையில் தங்களைக் குறித்து ஏங்குகின்றனர் துணையற்ற தலைவியொருத்தி தன் தலைவன் திரும்பி வருவது குறித்த அனைத்து நம்பிக்கைகளையும் இழந்த நீண்ட காலப்பிரிவில் தன் ஆழ்ந்த துயரத்தையும் இரக்கத்தையும்,

“உள்ளின், உள்ளம் வேமே; உள்ளது
இருப்பின் எம் அளவைத் தன்றே; வருந்தி
வான் தோய்வற்றே, காமம்,
சான்றோர் அல்லர், யாம் மரீஇயோரே”⁶⁶

என வெளிப்படுத்துகின்றாள். மற்றொரு தலைவி தன் தலைவன் வருவதாக உரைத்த காலத்தில் வரவில்லையென்றும், அதனால்தான் நீண்டகாலம் உயிர் வாழப் போவதில்லை என்று கூறுகின்றாள்.

“வாரார் போல்வர், நம் காதலர்
வாழேன் போல்வல், தேரழி யானே”⁶⁷

“..... கதழும் துறைவன்
வாராது அமையினும் அமைக”⁶⁸

தலைவனால் கைவிடப்பட்ட தலைவியொருத்தி எல்லா நேரத்திலும் அழுகின்றாள். அவள் தன் தலைவனின் இருப்பிடத்தைக் காண இயலவில்லை (குறுந்.325). தன் தலைவனிடமிருந்து நீண்டகாலம் பிரிந்திருக்கும் தலைவியின் இரங்கல் பின்வருமாறு பல நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பதிவாகியுள்ளன.

“இன்னுயிர் அல்லது பிறிதொன்று
எவனோ தேரழி நாமழிப்பதுவே”⁶⁹

“நாடல் சான்றோர் நம்புதல் பழியெனில்
சாதலும் இனிதே”⁷⁰

“யார்க்கு நொந்துரைக்கலோ யானே ஊர்கடல்
துறைகெழு கெண்கன் துறந்தனன் எனவே”⁷¹

தலைவன் தனது நம்புதற்கற்ற செயல்களால், அழித்த தலைவியின் நலனைத் திரும்பத் தருமாறு தலைவி (தலைவனிடம்) வேண்டுதல், நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருள் சார்ந்த அடிக்கருத்தாகப் பல பாடல்களில் ‘நலம் தந்துபோ’⁷² எனக் காணப்படுகின்றது. தலைவன் தலைவியைப் பெற்றோர் ஒப்புதலுடன் பெற முடியாத நிலையில் நடைபெறும் அவனது அச்சுறுத்தலே மடலேறுதலாகும். இப்பாடுபொருள் நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் பலவற்றில்⁷³ இடம் பெற்றுள்ளன. கலித் தொகையில் நெய்தல் திணைக்குரிய பாடல்களில் பத்துப் பாடல்கள் பெருந்திணைத் தொடர்புடையன. இப்பத்துப் பாடல்களில் நான்கு பாடல்களில் மடலேறுதல் பற்றியும் எஞ்சிய ஆறு பாடல்களில் (142-147) உலகின் பிற உயிர்களை நோக்கித் தலைவி தன் தலைவன் நீண்டகாலமாகப் பிரிந்திருந்து, இப்போது தன்னைக் கைவிட்டு விட்டதாக உணரும்போது புலம்பும் முறையீட்டையும் கேட்கின்றோம். நெய்தல் பாடல்கள் களவுக் காதலோடு தொடர்புடையன எனினும், திருமணம் காலம் தாழ்த்தப்படும்போது இப்பாடல்கள் தலைவியின் துயரத்தையும் ஏக்கத்தையுமே பேசுகின்றன. கலித்தொகைப் பாடல்கள் தலைவியின் ஆழ்ந்த துயரத்தையும் கவனத்தையும் கவரும் வகையிலும் நடப்பியல் பாங்கிலும் நுட்பமாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றன. இத்தகைய ஒரு துன்பமயமான இரங்கத்தக்க புலம்பலை நம்புதற்கேற்ற தலைவனால் பிறரறியாமல் காதலிக்கப்பட்டு, கைவிடப்பட்ட நிலையில் தலைவி நிகழ்த்துதலைச் சங்க

இலக்கியத்தில் எங்கும் காணமுடியாது. கலித்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ள இப்பாடல்கள் நம்மை இரக்கத்தின் உச்சத்திற்குக் கொண்டு செல்கின்றன. இப்பாடல்கள் முடிவில் வருத்தம் கொண்டிருக்கும் தலைவி அளவற்ற மகிழ்ச்சி கொள்ளவும், துன்பமீட்சி பெறவும் ஒருவன் நீண்டகாலம் கழித்தும் வாராமையால் தலைவி தன் பொறுமையை இழக்கின்றாள் அவள் வானிலுள்ள நிலவைத் தன் துணைக்கழைத்தது,

“நீற்கரந் துறையும் உலகம் இன்மையின்
எற்கரந்துறைவோர் உள்வழி காட்டாய்
நற்கலின் இறந்தவென் தோள்போற் சாஆய்ச்

அறிகரி பொய்த்தலின் ஆகுமோ இதுவே”⁷⁴

எனக் கூறுகின்றாள். இப்பாடலிலுள்ள ‘வானிலுள்ள நிலவு’ தலைவியின் இரங்கத்தக்க நிலைக்குக் குறியீடாக அமைவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நெய்தலில் சிறப்பாக அமையும் பாடுபொருள் இரக்கமேயாகும். இது நடப்பியல் சார்ந்த வாழ்க்கையின் உண்மைநிலையைச் சரியாகவும் தெளிவாகவும் காட்டுவதாகும். மருதநிலம் நெய்தல் நிலத்திற்கு மிக அருகாமையில் உள்ளது. சில மருதத் தலைவர்கள் நெய்தல் தலைவியர் மீது காதல் கொண்டிருக்கின்றனர்.⁷⁵ தலைவன், தலைவியின் சமூகத்தரத்தில் நிலவிய ஏற்றத்தாழ்வின் வேறுபாட்டை நெய்தல் பாடல்கள் சில குறிக்கின்றன.⁷⁶ எனவேதான் நெய்தல் தலைவியர் பிரிவு என்னும் கடுநோயினையும்; தங்கள் களவு கற்பாக மாறாதோ? என்னும் தொடர்ந்த அச்சத்தையும் பெறுகின்றனர். களவுக் காதலின் வேறுபட்ட கூறுகளை விளக்கும் நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் பல இருப்பினும் இரக்க உணர்வே அப்பாடல்களின் முக்கியச் சாரமாகும்.

மீற திணைக் கலப்பும் திணைமயக்கமும்

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் தான் குறிஞ்சித் திணையைவிடப் பிறதிணைப் பாடுபொருட் கலப்பு மிகுதி. இதற்குக் காரணம் தமிழகம் ஐவகை நிலங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருப்பினும் இவை ஐந்தும் தனித்தனியான ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்ற நிலங்கள் இல்லை. மலைநிலமாகிய குறிஞ்சியும் காட்டு நிலமாகிய முல்லையும் அடுத்தடுத்து உள்ளவையே. எனவே முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் அவ்வப்போது குறிஞ்சி நிலம் பற்றிய குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. நெய்தல் கடற்கரைப் பகுதி; மருதம் நெல்வயல்களைக் கொண்ட ஆற்றுப் பகுதி. இவையிரண்டும் அடுத்தடுத்து உள்ளவை. எனவே நெய்தல் பாடல்களில் மருதக் குறிப்புக்கள் இடம் பெறுகின்றன. இருதிணைகளிலும் நெய்தல் பூவைக் காணுகின்றோம்.

‘பரத்தையிற் பிரிவு’ என்ற மருதத்திணைப் பாடுபொருள் நெய்தல் பாடல்களில் கலந்துள்ளது. ஐங்குறுநூற்றில் இரண்டாவதான நெய்தல் திணையின் நூறுபாடல்களை (தற்போது கிடைப்பவை 98) அம்மூவனார் என்ற புலவர் இயற்றியுள்ளார். அதில் 31 பாடல்கள் பரத்தையற் பிரிவோடு தொடர்புடையவை⁷⁷ நெய்தல் திணையைப் பாடிய அம்மூவனார் தம் சொந்த விருப்பத்திலும் உரிமையிலும் நெய்தல் பாடல்களில் மருத உரிப்பொருள் இடம்பெறுமாறு பாடியுள்ளார். பிறதொகை நூல்களில் குறுந்தொகை 349ஆம் பாட்டிலும், நற்றிணை 75, 315ஆம் பாடல்களிலும், அகநானூற்றின் 50ஆம் பாட்டிலும் மருதப்பாடுபொருள் பாடப்பெற்றிருக்கின்றன. நற்றிணையின் 106ஆம் பாடல் முல்லை உரிப்பொருளைப் பெற்றது. கலித்தொகையின் 148ஆம் பாடல் முல்லை உரிப்பொருளான ‘போர்வயிற் பிரிவை’த் திருமணத்தின் முன் நிகழ்வதாகக் காட்டுகின்றது. கலித்தொகையின் 120 (கண்டோர் கூற்று) 130, 134 (வாயில் கூற்று) ஆம் பாடல்களும் பாலைத் திணையிற் போலவே பிரிவைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் கலித்தொகைப் பாடல்கள் மாலைக்காலத்தில் மிகுதியாகும் தலைவியின் பிரிவுத்துயரையே விதந்து பேசுவன. இதனைத் தவிர்த்த அனைத்து நெய்தல் பாடல்களிலும் களவே பாடுபொருளாகும். நெய்தல் பாடல்கள் மொத்தம் 344 ஆகும். இவற்றுள் களவுப் பாடல்கள் 303 ஆகும். குறிஞ்சித் திணையைப் போன்று களவின் உட்பிரிவுகளான இயற்கைப் புணர்ச்சி⁷⁸ இடந்தலைப்பாடு⁷⁹ பாங்கற்கூட்டம்⁸⁰ பாங்கிமதி உடன்பாடு⁸¹ ஆகிய அனைத்தும் நெய்தலிலும் காணப்படும்; காதல் கூட்டத்தைக் கூறும் துறைகள் (பகல்குறி, இரவுக்குறி), தலைவனை; விரைந்து மணம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். என்னும் பொருண்மையில் ஏறத்தாழ 50 பாடல்கள், தலைவியின் தாயினால் தலைவியின் இற்செறிப்புப் பற்றித் தலைவனிடம் கூறுதல்⁸² தலைவனின் பிரிவால் அல்லது அவன் தலைவியை மணந்து கொள்வதில் காலம் தாழ்த்துவதால் தலைவியின் ஆற்றாமை கூறுதல் ஏறத்தாழ 80 பாடல்கள், களவுக் காதலை வெளிப்படுத்துதல்⁸³ விரைவில் நடைபெறப் போகும் திருமணத்தைப் பற்றிய மகிழ்ச்சியான அறிவிப்பு⁸⁴ ஆகிய களவோடு தொடர்புடைய, குறிஞ்சித் தொடர்பும் உரிமையும் கொண்ட பல பாடுபொருள்கள் நெய்தல் திணையிலும் உள்ளன.

நெய்தல் திணை-மாந்தர்கள் படைப்பு

குறிஞ்சித் திணையைப் போலவே நெய்தல் திணையின் 344 பாடல்களிலும் தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன் ஆகிய நான்கு மாந்தர்களும் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் ஆற்றும் செயல்களிலும் அவர்கள் இடம்பெறும் பாடல்களின் எண்ணிக்கையிலும் கூட நெய்தல், குறிஞ்சித் திணைகளிடையே ஒற்றுமைகள் உள்ளன. நெய்தல் திணையில் தலைவன் கூற்றாக 28 பாடல்களும், தலைவி கூற்றாக 121 பாடல்களும் தோழி கூற்றாக 174 பாடல்களும் பாங்கன் கூற்றாக ஒரு பாடலும்

உள்ளன.⁸⁵ குறிஞ்சியில் பரத்தை கூற்றாக ஒரு பாடல் உள்ளது. நெய்தலில் பரத்தை கூற்றாக ஒன்பது பாடல்களும் கண்டோர் கூற்றாக ஒன்பது பாடல்களும் வாயில்களின் கூற்றாக இரண்டு பாடல்களும் மட்டுமே உள்ளன.

தலைவன் கூற்று

தலைவன் தலைவியோடு காதல் கொள்வதில் அடையும் துன்பங்களைப் பாங்கன் கூறுவதாக அமைந்த பாடல் ஒன்றே ஒன்று மட்டுமே உள்ளது.⁸⁶ ஆனால் பாங்கனின் கருத்துரைகளுக்குத் தலைவனின் விடை கழறுதலும் கழற்றலர் மறையும் ஆறு பாடல்களில் உள்ளன.⁸⁷ முதலாவது, இரண்டாவது கூட்டங்களில் தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டுவதுடன் தன் ஆழ்ந்த காதலையும் வெளிப்படுத்துகின்றான். தலைவன் தலைவியை அடையும் பொருட்டாக மடலேறப் போவதாகத் தோழியிடம் கூறுகின்றான்.⁸⁸ ஆனால் குறிஞ்சித் திணையில் தலைவன் மடலேறப் போவதாகத்⁸⁹ தலைவியை அச்சுறுத்தி அவளை அடையாளம் என நினைக்கின்றான். நெய்தல் தலைவன் தலைவியைக் கைவிட மாட்டேன் என்று கடல் தெய்வத்தைக் காட்டிச் சூளுரைக்கின்றான்.⁹⁰

குறிஞ்சித் திணையில் தலைவன் மலைத் தெய்வத்தை வழிபட்டு அருவி நீரில் சிறிது அருந்திய பின்னர் தன் சூளுரையைக் கூறுவான்.⁹¹ உமணர்தம் இளைய செல்வ மகள் உப்பு விற்பதற்காகத் தன்கை வளையல்கள் ஒலிக்க அழகுற தெருக்களில் செல்கின்றாள். 'நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்' என்று அவள் கூவுகின்றாள். மற்றைய நிலங்களில் உமணர் தம் வண்டிகளில் உப்பு விற்கச் செல்லுங்கால், அவர்களுடைய அழகுமகள் இடைப்பட்ட ஊர்களில் உப்பைக் கூவி விற்கின்றாள். தெருநாய் அவளை நோக்கிக் குரைக்கையில் அவள் திகைத்தும் அஞ்சியும் நிற்கின்றாள். அவளது நடுங்கிய பார்வை கண்டு தான் கவரப்பட்டதாகத் தலைவன் கூறுகின்றான். இத்தலைவனை மருதத் தலைவனாகக் கருதலாம்.⁹² உப்பை நெல்லுக்குப் பண்டமாற்றாக விற்பதும் 'ஊரீர்' (மருத நிலத்திற்கே உரிமையுடைய சொல்) என்று அழைப்பதும் இதனை உறுதிப்படுத்தும். தலைவி இங்கும் 'பரதவர் மடமகள்' என்றும், 'உமணர் காதல் மடமகள்' என்றும் அழைக்கப் பெறுகின்றாள்.

தலைவி கூற்று

தலைவன் பகற்காலத்தில் தலைவியைத் தன் ஆழ்ந்த காதலில் கண்டு, ஊரைவிட்டு ஒதுங்கி, மரங்கள் நீர் துளிர்க்கும் கழி மருங்கான கானற் சோலைகளில் பகற்பொழுது முழுவதும் அவளோடு கழித்து இரவு நெருங்கும்போது அவளை விட்டு நீங்குகின்றான். இக்கருத்து நெய்தல் பாடலொன்றில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. நெய்தல் பூக்கள் நிறமிழந்து தம் இதழ்கள் மூடுகின்றன. நிழல்கள் கிழக்கு நோக்கி நீள்கின்றன.

மாலைச் சூரியவட்டம் மேற்கு மலைகளில் சிவப்பாய்த் தோன்றுகின்றது. பகலின் வெம்மை குறைகின்றது. கடற்கரைச் சோலையும் தன் பகற்கால ஒளியை இழக்கின்றது. இந்த அந்தி ஒளிப்பொழுதில் தலைவன் தேரில் புறப்படுகின்றான். தேரின் சிறுமணிகள் ஒலிக்க அவன் தேரைச் செலுத்துகின்றான். தலைவன் புறப்படுவதால் அவனை வழிபட்டவாறு தலைவி நிற்கின்றாள். அவளுடைய முழுவடிவும் காதல் உணர்ச்சியை ஊடுருவி நிற்கின்றது. விரைந்து செல்லும் தேரின் பின்புறக் காட்சியும் அவளுடைய பார்வையிலிருந்து மெல்ல மறைகின்றது. மாலைப்பொழுது வரை அவனோடும் தேனுண்ணும் வண்டுகளோடும் இணங்கித் தலைவனோடு அவள் மகிழ்ச்சியாக விளையாடிய சோலை, ஒளிமிக்க அணிகலன்களால் ஒப்பனை செய்யப்பட்ட தலைவன் மார்பு ஆகிய இவை அவளைத் துயரிலும் தனிமையிலும் ஆழ்த்துகின்றன. அவள் ஊரை நோக்கி அடியெடுத்து வைக்கும்போது இவ்வூரோடு நம்நிலை யாதாகுமோ? என இரங்குகின்றாள்.

“நெய்தல் கூம்ப நீழல் குணக்கு ஒழுக
கல்சேர் மண்டிலமும் சிவந்து நிலத்தணிய
பல்பூங் கானலும் அல்கின்றன்றே;
இளமணி ஒலிப்ப, பொழுதுபடப் பூட்டி
மெய்ம்மலி காமத்து யாழ்தொழுது ஒழிய
தேரும் செல்புறம் மறையும்; ஊரோடு
யாங்காவது கொல் தானே-தேம்பட
ஊதுவண்டு இயிரும் கோதை மார்பின்
மீன்இவர் கொடும்பூண் கொண்கணொடு
இன்னகை மேலி நாம் ஆடிய பொழிலே”⁹³

இக்கருத்தமைந்த நற்றிணைப் பாடலில் ஒரு கடற்கரை ஊரில் வாழும் தலைவி களவுக்காதலால் ஏற்பட்ட தன் இரங்கத்தக்க நிலையைக் குறித்துத் தனக்குள் புலம்பிக் கொண்டிருக்கின்றாள். இப்பாடலில் கடற்கரைப் பகுதியும் எற்படும் சூரியன் மறையும் பொழுது கூறப்படுகின்றன. இத்தகைய நெய்தல் பாடல்களிலிருந்து நெய்தலில் தலைவன் தலைவியர் பெரிதும் பகற்பொழுதில் கூடுதல் இயலுமென்றும், குறிஞ்சியில் பகலிலோ இரவிலோ கூடுதல் இயலுமென்றும் அறியமுடிகின்றது. ‘எற்பாடு’ என்பது கடற்கரைச் சோலைகளில் தலைவியோடு பகல் முழுவதும் மகிழ்ச்சியோடு விளையாடிய தலைவன் அவளைப் பிரியும் நேரமாகும். பகலின் முடிவான அந்திப் பொழுதில் தலைவனைத் தலைவி இரவும் தங்கிச் செல்லுமாறு கூறுவது நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் பலவற்றில் காணப்படுகின்றது.⁹⁴ பிரிவுக்கும் இரங்கலுக்கும் உரிய சூழலைத் தருவதால் ‘எற்பாடு’ இத்திணைக்குரிய ‘காலக்கூறு’⁹⁵ ஆக அமைகின்றது.

தோழி கூற்று

நெய்தல் திணையின் தோழியும் குறிஞ்சித் திணையின் தோழியையே ஒத்தவள். அவளும் தலைவன் தலைவியின் களவுக் காதலில் துணைசெய்கின்றவளே⁹⁶ தலைவன் களவை நீட்டிக்காமல் இருக்கவும், தலைவன் தலைவியர் திருமணத்தை விரைவுபடுத்தவும் அவள் கவனம் செலுத்துகின்றாள். அவள் தலைவன் வரும் வழியிலுள்ள இடர்ப்பாடுகளை எடுத்துரைப்பதன் வாயிலாகத் தலைவியை அவன் விரைந்து மணந்து கொள்ள வற்புறுத்துகின்றாள்.⁹⁷ தலைவன்-தலைவியர் கூடும் இடத்தை உறுதி செய்பவளாக அவளே செயல்படுகின்றாள். தலைவியின் இற்செறிப்பைத் தலைவனுக்கு அவள் அறிவிக்கின்றாள்.⁹⁸ ஊர்மக்களின் அலர் குறித்தும் பேசுகின்றாள். தலைவன், தலைவியை விரைந்து மணப்பான் என்று கூறுவதன் வாயிலாகக் களவில் பிரிந்திருக்கும் தலைவியைத் தேற்றுகின்றாள். தலைவியின் திருமணம் கூடுவதறிந்து அவள் மகிழ்கின்றாள்.⁹⁹ சிக்கலான நேரத்தில் [அறத்தொடு நிற்பல்] அவள் தலைவியின் களவுக் காதலைத் தாய்க்கு உரைத்து, தலைவி விரும்பிய தலைவனை மணக்குமாறு¹⁰⁰ உதவுகின்றாள். குறி கூறுவோரைக் கேட்டலும் வெறியாட்டும் குறிஞ்சித் திணையிலேயே நிகழ்கின்றன. இவ்விரண்டும் களவோடு தொடர்புடையன; எனினும், இவை நெய்தல் திணையில் வைத்துச் சிந்திக்கப்படுவதில்லை. இவை நெய்தல் நில மக்களின் வழக்காரும் பண்பாடும் இல்லை. பல இடங்களில் தோழி ஒருமேல் நிலையிலிருந்து பேசுகின்றாள். சில சமயங்களில் அவள் காதலர்களின் தாயைப் போலப் பேசுகின்றாள்.¹⁰¹ சில இடங்களில் அவள் தனிமையிலிருக்கும் தலைவியின் இரங்கத்தக்க நிலையை எடுத்துக்கூறித் தலைவன் அவளை வரைந்து கொள்ள வேண்டுமென அனுபவம் மிக்க முதிவனைப் போலவும் பேசுகின்றாள்.¹⁰² இவ்வாறாக நெய்தல் தோழி மதிப்புமிக்க ஒழுக்கநெறிக் கருத்துக்களை விளக்கிப் பேசுவளாக இருக்கின்றாள்.

நெய்தல் திணை-நிலமும் பருவமும் பொழுதும்

கடற்கரை நிலப்பகுதி நெய்தல் பாடல்களில் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றது. நெய்தல் பூவை அடுத்து புன்னை மரம் மிகுதியாகக் குறிக்கப் பெறுகின்றது. அதுவே நெய்தல் காதலர் வழக்கமாகக் கூடும் இடமாகும்.¹⁰³ குறிஞ்சியில் வேங்கைமரம் போல நெய்தலில் புன்னைமரம் குறியீட்டுத் தன்மையில் முக்கியமாகின்றது. குறிஞ்சி நிலத்தின் ஊர் அதனைச் சூழும் மலைகளையும் குன்றுகளையும் எல்லையாகக் கொண்டதனால் 'பெருங்கல் வேலி ஊர்'¹⁰⁴ எனக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. அதே போல நெய்தல் நிலத்தின் ஊர் கடலாலும் கழிமுகத்தாலும் எல்லையாகச் சூழப்பட்டு இருப்பதனால் 'பெருநீர் வேலி ஊர்'¹⁰⁵ எனப்பட்டது. குறிஞ்சி நிலம் மலையின் சரிந்த பகுதியாதலால் தலைவன் மலையின் மீது உள்ள காலடி வழியில் வருகின்றான். ஆனால் நெய்தலின்

பெரும்பான்மையான பாடல்களில் தலைவன் குதிரைகள் இழுக்கும் தேரில் வருகின்றான்.¹⁰⁶ குறிஞ்சிப் பாடல்களில் தலைவன் வரும் வழியின் கொடுமைகளை மிகுத்துக் காட்டுவதற்காக நெய்தல் நிலத்தின் வருணனைகள் மிகுதியாகப் புனையப்பட்டிருக்கின்றன. நெய்தலில் தலைவன் வரும் வழியின் இடர்ப்பாடுகள் சில பாடல்களிலேயே புனையப்பட்டு இருக்கின்றன.¹⁰⁷ நிலத்தின் வருணனை பெரும்பாலும் பிரிந்திருக்கும் தலைவன் தலைவியர் துயரத்தை மிகுத்துக் காட்டவே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. **தொல்காப்பியர் நெய்தலுக்கெனத் தனியே எப்பருவத்தையும் கூறவில்லை.** இந்த விதிக்கு ஏற்பவே நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் எப்பருவத்தைப் பற்றிய குறிப்பும் இல்லை. நெய்தலும் குறிஞ்சியைப் போலவே களவுக்காதலைக் குறிப்பதால் இங்கும் கூதிர்பருவமும்¹⁰⁸ நள்ளிரவும்¹⁰⁹ பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. ஏற்பாடு, மாலை என்பன அடிக்கடி இடம்பெறும். சில பாடல்களில் நெய்தல் நிலத்தின் நள்ளிரவு உயிர்ப்புடன் சித்திரிக்கப்படுகின்றது.¹¹⁰ முல்லையைவிட நெய்தலில் மாலைக்காலம் மிகச் சிறப்பாகவும் நுட்பமாகவும் விளக்கப்படுகின்றது.¹¹¹ கலித்தொகையின் 130ஆம் பாடலில் மாலைக்காலம் மட்டுமல்லாமல் கோவலரின் இனிய குழலிசையும் (முல்லை நிலத்திற்குரியது) பிரிந்திருக்கும் தலைவியின் இரங்கத்தக்க தோற்றத்தை விளக்குகின்றது. நற்றிணையின் 395ஆம் பாடலில், இம்மாலைப்பொழுது முல்லைத் திணையில் கூறப்பட்டதைப் போல ஆனிரைகள் ஊர்க்குள் வந்து புகுவதற்கு உரிய பொழுதாகக் (ஆபுகுமாலை) கூறப்பட்டிருக்கின்றது. எவ்வாறாயினும் பகல்மறையும் பொழுது நெய்தல் திணைக்கே உரியதாதலின் அது பெரும்பான்மையான பாடல்களில் சுட்டப்பெறுவதுடன் 'எப்படுநேரம்'¹¹² என்னும் தொடரால் மாலைக் காலத்திலிருந்து வேறுபடுமாறு குறிக்கப்படுகின்றது.

நெய்தல் பாடல்கள் – வகைமைப்பாடு

நெய்தல் நிலத்தலைவனைக் குறிக்கச் சேர்ப்பன்¹¹³ துறைவன்¹¹⁴ கொண்கன்¹¹⁵ மெல்லம் புலம்பன்¹¹⁶ முதலான பெயர்கள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. நெய்தல் நிலத் தலைவி 'பரதவர் மடமகள்', 'உமணர் மடமகள்' என்றும் குறிக்கப்பெறுகின்றாள்.¹¹⁷ கடற்கரையில் உள்ள ஊர் பெரும்பாலும் 'சிறுகுடி' என்றழைக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு நெய்தல் நிலத் தலைமக்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுவதைக் கொண்டே (மென்புல கொண்கள் – ஐங்குறு-115, கொண்க – ஐங்குறு:139) இப்பாடல்களின் திணையை அறியலாம். குறிஞ்சியிலும் நெய்தலிலும் கூறப்படும் கருப்பொருள்களிடையே சில ஒப்புமைகளால் சில நெய்தல் பாடல்கள் குறிஞ்சியாகவும், சில குறிஞ்சிப் பாடல்கள் நெய்தல் பாடல்களாகவும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. சான்றாக குறுந்தொகையின் 81ஆம்

பாடலில் கடலும் கற்கரைச் சோலைகளும் கூறப்பெற்றுள்ளன. இப்பாடல் தெளிவாக நெய்தல் திணைக்குரியதே; என்றாலும் இது குறிஞ்சி எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறே மலையும் அருவியும் குறிக்கப் பெற்ற குறுந்தொகையின் 200ஆம் பாடல் நெய்தல் எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. ‘திணைகள்’ அந்தந்த நிலங்களுக்குரிய முதற்பொருளாலும் கருப்பொருளாலும் குறிக்கப் பெற வேண்டுமென்று இளம்பூரணர் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்விரண்டும் இல்லாதபோதே அப்பாடல்களின் உரிப்பொருளைக் கொண்டு திணை வகுக்கப்பட வேண்டும்¹¹⁸ இல்லையெனில் திணைப் பாடல்களைப் பிரித்தறிவதில் குழப்பமே ஏற்படும்.

நெய்தலும் மருதமும்

மருதநிலம் பல நீரோடைகள் மற்றும் ஆற்றுவளம் கொண்ட பகுதியாகும். ஆறு கடலோடு கலக்குமிடத்தில் பல ஊர்கள் தோன்றி வளமடைகின்றன. எனவே நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்வில் மருத நிலத்தின் தாக்கத்தை இயல்பாகவே காணமுடிகின்றது. சில நெய்தல் பாடல்களில் இவ்விரண்டு நிலங்களும் ஒன்றாகவே கூறப்பெறுகின்றன. தோழி தனது ஊரைப் போற்றுகையில், ‘மழைபெய்யின் நெல்லிலிருந்து வருவாய் கிடைக்கும். பெய்யாது வறண்டதெனின் கழியிடத்தே விளையும் உப்பால் வருவாய் கிடைக்கும்’ என்கிறாள். இவ்வாறாகக் காலநிலை வேறுபாடுகள் இருப்பினும் முறையான வருவாயை அவ்வூர் மக்கள் பெறுவதை அவள் குறிப்பிடுகின்றாள். அப்பாடல் வருமாறு:

“பெயினே, விடுமான் உளையின் வெறுப்பத் தோன்றி,
இருங்கதிர் நெல்லின் யாணரஃதே;
வறப்பின், மா நீர் முண்டகம் தா அய்ச்சேறு புலர்ந்து
இருங்கழிச் செறுவின் வெள் உப்பு விளையும்,
அழியா மரபின் நம் மூதூர் நன்றே
கொழு மின் சுடு புகை மறுகினாள் மயங்கி,
சிறு வீ ஞாழல் துறையுமார் இனிதே;
ஒன்றே, தோழி! நம் காலையது பழியே;
கருங் கோட்டுப் புன்னை மலர்த் தாது அருந்தி,
இருங் களிப் பிரசம் ஊத, அவர்
நெடுந்தேர் இன்னொலி கேட்டலோ அரிதே”¹¹⁹

இப்பாடலில் மருத நிலமும் நெய்தல் நிலமும் ஒன்றாகவே கூறப்பட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கதாகும்.

மருதத்தில் பயிர்செய்வதற்குரிய ஈரநிலம் 'கழனி' (வயல்) எனக் கூறப்பெறும் நெய்தலினும் உப்பங்கழி 'கழிச்சேறு' (உப்புவயல்)¹²⁰ என்றும், 'உப்பு விளை கழனி'¹²¹ என்றும் கூறப்பெறும். உப்பு விளைத்தல் 'வானம் வேண்டா உழவு' (மழை வேண்டாத உழவு)¹²² என்றும், உப்பு விளைவிப்போர் 'உழா உழவர்'¹²³ என்றும் குறிப்பிடப்பெறுவர். மீனவர்கள் தங்கள் பெருந்தன்மையினாலும், வறியவர்களுக்கு தாங்கள் பிடித்து வந்த மீனை வழங்குவதினாலும் உழவர்களோடு¹²⁴ ஒப்பிடப்பெறுகின்றனர்.

தொல்காப்பியர், ஓர் அகப்பாடலில் பருவம், பொழுது, கருப்பொருள்கள் என வெவ்வேறு திணைக்குரியவை வந்து மயங்கினாலும், நிலம் மயங்குதல் இல்லை என இலக்கணம் வகுத்திருக்கின்றார். இவ்வாறான 'திணை மயக்கம்' புறப்பாடல்களிலேயே பொதுவாகக் காணப்பெறும். ஆற்றுப்படை நூல்களில் ஐந்து நிலங்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க் கூறப்பெற்றிருப்பது இதற்குச் சான்றாகும். ஆனால் அகப்பாடல்களில் இது தொல்காப்பியரால் தடைசெய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதிக்கு மாறாக, நெய்தல் பாடல்களில் மருத நிலத்தின் சுருக்கமான வருணனைகளும், நெய்தல் நிலக் காட்சிகளும் ஒரே பாடலில் இயைந்து வரக் காண்கின்றோம்.¹²⁵ இது நிலங்களின் நெருங்கியிருக்கும் தன்மையைத் தெளிவுபடக் காட்டுவதாகும். திணை மயக்கமின்றியும் மருதநில உவமைகள் நெய்தல் பாடல்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.¹²⁶ வழக்கமாகத் திணைப் புலவர்கள் தங்களின் உவமைகளையும் உருவகங்களையும் அவ்வத் திணைகளுக்குரிய நிலங்களிலிருந்தே புனைவது மரபாகும். ஆனால் இங்கு இந்தப் பொது மரபுக்கு மாறான தன்மை காணப்படுகின்றது. மேலும் இரு நிலங்களின் கற்பனையான அணுகுமுறைகளில் சில ஒப்புமைகள் உள்ளன.¹²⁷ காலப்போக்கில் இரு நிலங்கள் இயற்கையில் ஒன்றாக இணைவதன் காரணமாக, இவ்விரு திணைகளில் இடம்பெறும் கற்பனைப் பாங்கு ஒன்றையொன்று ஒத்திருக்கும் நிலமையைப் பெறுகின்றது. இவ்வாறாகப் இயற்கை வாழ்க்கை ஆகிய இரண்டின் ஒளிக் காட்சியாகத் திணைப் பாடல்கள், நடப்பியல் பாங்கில் சித்திரிக்கப் பெறுகின்றன.

தலைவியின் ஊரைச் சுட்டல்

அகத்திணைப் பாடல்களில் தலைவன், தலைவியர் பெயர் குறித்தல் இல்லை என்ற மரபுக்கு மாறாகக் கலித்தொகையின் சில பாடல்களில் தலைவன், தலைவியர்க்குத் தொடர்புடைய வகையில் கூடல் நகரும் வைகையாறும் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன.¹²⁸ குறுந்தொகையின் 166ஆம் பாடல் நெய்தல் திணைக்குரியது. இப்பாடலில் 'மாந்தை' என்ற இடப்பெயர் இடம்பெறுகின்றது. தலைவி தலைவன் இல்லாமல் இம்மாந்தை ஊரில் வாழ்வது இரங்கத்தக்கது என்கின்றாள். மேலும் மாந்தர்களுக்குரிய காதலைச் சிறிய உயிரினங்களுக்கும் சார்த்திக் கூறும் மரபை¹²⁹ இங்கு நாம் காண முடிகின்றது.

இவ்வாறு திணைப் பாடல்களில் அவற்றின் பாடுபொருள்களிலும் கற்பனை சார் மரபுகளிலும் அனைத்தையும் உட்படுத்திய ஒரு காதல் நெறி பெரும்பாலும் தொடர்பு கொண்டிருப்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

தொகுப்புரை

- சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப்பாடல்கள் மிகுதி. அப்பாடல்களில் நெய்தல் நிலம் பற்றிய வருணனைகள் சிறப்பிடம் பெறினும், கடற்கரைச் சார்பே பெரிதும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. கடலின் உட்பரப்புப் பற்றிய வருணனைகள் இல்லை. ஷெல்லி, பைரன் போன்ற மேலை நாட்டுக் கவிஞர்களுக்குக் கடல் ஒருவகை எழுச்சியையும் ஒட்டுறவையும் ஏற்படுத்துவதைப் போல சங்கப் புலவர்களுக்கு கடல் சார்ந்த பின்புலம் மனவெழுச்சியைத் தோற்றுவிக்கவில்லை.
- மனித வாழ்க்கையை வடிவமைப்பதில் கடலுக்கும் பெரும்பங்கு உண்டு எனினும் கடல் பயணம் குறித்த குறிப்புக்கள் நெய்தல் பாடல்களில் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. சங்கப் புலவர்களில் நெய்தல் நிலக்காட்சிகளை மிகுதியாகப் பாடியவர்களாக அம்முவனார், உலோச்சனார், நல்லந்துவனார் ஆகிய மூன்று புலவர்களே விளங்குகின்றனர். நெய்தல் நிலத்திலேயே வாழ்ந்த இப்புலவர்களும் நெய்தல் நிலப் பறவைகள், மரங்கள், செடிகள், கொடிகள் ஆகியன குறித்து மிகுதியாகத் தெரிந்தவர்கள் என்று சொல்லத்தக்க அளவிலேயே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர்.
- கீழைத்திசையிலும் மேலைத் திசையிலும் கடல் கடந்து சென்று அயல் நாடுகளில் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த தமிழர்கள், கடற்கரைக்கு அப்பால் கடலிடை நிலவும் காட்சியையோ, கடற்பயணத்தையோ நெய்தல் பாடல்களில் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்யவில்லை என்பதையே நெய்தல் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.
- பட்டினப்பாலையிலும் மதுரைக்காஞ்சியிலும் கடற்கரையைப்பற்றியும் அங்கு நடைபெற்ற வாணிகம் பற்றியும் வருணனைகள் இடம் பெற்ற போதும், கடலினை நேராக வருணிக்கும் இடங்கள் அருகிலேயே காணப்படுகின்றன. அகநானூற்றில் மருதன் இளநாகனார் (அகம்.255) பாடலில் வரும் நெய்தல் காட்சியைக் கொண்டே கடற்கரை, கடற்கானல், உப்பங்கழி ஆகியனவற்றுக்கும் அப்பால் விரிந்தாழ்ந்து விளங்கும் கடல்சார் வாழ்வு பற்றிச் சங்கப் புலவர்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.
- நெய்தல் பாடல்களின் உவமைகளிலும் வருணனைகளிலும் நெய்தல் நிலத்தின் முதல், கருப்பொருள்கள் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. புன்னை, தாழை மரங்கள், அம்மரங்களின் மலர்கள், நண்டுகள், உப்பு விளைதல், மழைக்காற்று, முண்டகக் கொடி, நெய்தலின் கடல்சார் பொருள்வளம் ஆகியன பொதுவாக நெய்தல் பாடல்களில் பேசப்படுகின்றன. மதக் களிறுக்கு உவமையாகப் புயலால் எழும் கடலைகள் பேசப்படுகின்றது. மதுரை மாநகரில் ஓங்கிப் பறக்கும் கொடியும் கூட

கடலலையைப் போலவே அசைந்தாடுவதாக மதுரைக் காஞ்சியில் உவமை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

- கடல் சார்ந்த இயற்கை அரங்கு, பரதவ மக்களின் வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சிகளோடு இயைத்துக் காணும் மரபினை நெய்தல் பாடல்கள் கொண்டிருக்கின்றன.
- சங்கப் பாடல்களில் கடலலைகள் பற்றிய பல சொற்சித்திரங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அலையோசை, போர்க்களத்து முழங்கும் முரசெனச் சுட்டப்பெறுகின்றது.
- கடலலைகள் ‘உரவுக்கடல் ஒலித்திரை’, ‘முழங்குதிரை’, ‘இடிக்குரல் புணரி’ எனச் சுட்டப்படுகின்றன. கலித்தொகைப் பாடலொன்றில் (நெய்தல் கலி.149) கடல் முழுவதும் மன்னன் படையணி வகுத்துச் செல்வதாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- கடலின் இடைவிடாத முழக்கம், அலைகளின் இயக்கம், கடலின் நீல நிறம், அதன் நீர்ப்பெரும் பரப்பு ஆகியனவற்றுக்குச் சங்கப் புலவர்கள் தக்க அடைமொழி கொடுத்துப் பாடியுள்ளனர். கடலினை விளித்துப் பேசுவதாக அம்முவனார் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடலும் (குறுந்.163), நல்லந்துவனார் பாடிய கலித்தொகைப் பாடலும் (கலித்.129) அமைந்திருக்கின்றன. சுறாமீன்கள் இயங்கும் உப்பங்கழிகள் தக்க பின்புலத்தில் சுட்டப்பெறுகின்றன.
- பெரும்பாலான நெய்தல் பாடல்களில் ‘நெய்தல் பூ’ இளம்பெண்களின் அழகிய கண்களை ஒக்கும் எனச் சுட்டப்படுகின்றது. நெய்தலின் உரிப்பொருளான இரங்கலும், இரங்கல் நிமித்தத்திற்குப் பொருந்தும் வகையில் இத்திணைப் பாடல்களில் விளக்கப்படுகின்றன. எனவே நெய்தல் பூ இரக்கம் மற்றும் பிரிவு உணர்ச்சியின் குறியீடாக அமைகின்றது. நெய்தல் நிலத்தில் இறப்புக் காலத்தில் அடிக்கப்பெறும் பறை ‘நெய்தல் பறை’யாகும். கடற்கரைப் பகுதியில் நெய்தல் பூக்கள் மிகுதியாக மலர்வதால் கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியும் ‘நெய்தல் நிலம்’ என அழைக்கப்படுவது பொருத்தமுடையதே.
- நீல நிறம் கொண்ட நெய்தல் மலரின் வடிவும் நிறமும் நெய்தல் பாடல்களில் பரவலாக வருணிக்கப்படுகின்றன. நெய்தல் காலையில் மலர்ந்து மாலையில் வாடிவிடும் பூவாகும். நெய்தல் பாடல்களில் நெய்தல் மலரைக் குறியியலாக அறிமுகப்படுத்தும் மரபு சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றது. நெய்தல் திணையின் மொத்தப் பாடல்கள் 344 ஆகும். அவற்றுள் 60 பாடல்களில் ‘நெய்தல்’ என்ற பெயர் உள்ளன.
- குறிஞ்சித் திணைப்பாடல்கள் முழுமையாகக் களவுக்காதலை வெளிப்படுத்துவதைப் போலவே, நெய்தல் திணைப் பாடல்களும் பெரும்பாலும் மறைவான காதலையே வெளிப்படுத்துகின்றன. குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்கள் களவை மட்டுமே காட்டுகின்றன. நெய்தல் பாடல்கள் தலைவனின் பிரிவினால் தலைவிக்கு ஏற்படும்

இரக்கத்தை மட்டுமே காட்டுகின்றன. தலைவி, தலைவனுக்காக ஏங்குவதே நெய்தலின் உரிப்பொருளாகும்.

- குறிஞ்சி, நெய்தல் ஆகிய இரு நிலங்களிலும் மறைவான காதல் ஒழுக்கமே அங்கு வாழும் மக்களால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்விரு நிலமக்களின் களவுக்காதல் இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் அளவிற்கு மேன்மையுடையதே.
- குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் நிலப் பெண்கள் தழையுடை உடுத்துவது பொதுவாகக் காணப்பட்டனும், இப்பழக்கம் நெய்தல் நிலப் பெண்களுக்கே சிறப்பாக உரியதாகும். குறிஞ்சி நிலத்தில் தினைப் புனத்தில் பறவைகளை விரட்டுவது, நெய்தல் நிலப் பெண்கள் உலர்ந்த மீனைக் கவரவரும் பறவைகளை விரட்டுதலோடு ஒப்புமை உடையதாகும்.
- தலைவியின் தந்தை கடலில் மீன்பிடிக்கச் செல்கின்றான். அவன் போதுமான மீன் பிடித்தாலன்றித் திரும்பமாட்டான். இச்சூழல் நெய்தல் நிலத் தலைவி-தலைவனைக் கூட்டுவிக்கவும் விளையாடவும் வழியமைத்துக் கொடுக்கின்றது. தலைவன் தலைவியர் இரவுக் குறியிலும் பகற்குறியிலும் சந்திப்பதை நெய்தல் பாடல்கள் குறியீட்டுப் பாங்கில் மிகுதியும் நுட்பமாக வெளிப்படுத்துகின்றன.
- குறிஞ்சிக் காதலர் அடிக்கடி கூடுவதில் ஆர்வமுள்ளவர். நெய்தல் நிலப் பின்புலத்தில் காதலர்கள் இத்தகைய வாய்ப்புகளைப் பெற வழியில்லை. நெய்தலில் களவுக்காலப் பிரிவு நீண்டது. ஆதலால் நெய்தல் தலைவியர்கள் தங்கள் களவு கற்பாக மாறுமா? என்று ஏங்கும் நிலையில் தங்களைக் குறித்து வருந்துகின்றனர்.
- நீண்ட காலம் தலைவனிடமிருந்து பிரிந்திருக்கும் தலைவியின் இரங்கல் பல நெய்தல் பாடல்களில் பதிவாகியுள்ளன. இதற்குக் குறியியல் துணை செய்கின்றது. தலைவன், தலைவியை அவளது பெற்றோர் ஒப்புதலுடன் பெறமுடியாத நிலையில் நடைபெறும் அவனது அச்சுறுத்தலே 'மடலேறுதல்'. இதனை நெய்தல் பாடல்களில் பரவலாகக் காண முடிகின்றது.
- கலித்தொகையின் நெய்தல் பாடல்களில் பத்துப் பாடல்கள் பெருந்திணைத் தொடர்புடையன. இதில் நான்கு பாடல்களில் 'மடலேறுதல்' குறிக்கப்பெறுவது நோக்கத்தக்கதாகும்.
- நெய்தலில் சிறப்பாக அமையும் பாடுபொருள் இரக்கமே ஆகும். இது நடப்பியல் சார்ந்த வாழ்க்கையின் உண்மை நிலையைத் தெளிவாகவும் சரியாகவும் காட்டுவதாகும். களவுக் காதலின் வேறுபட்ட கூறுகளை விளக்கும் நெய்தல் பாடல்கள் பல இருப்பினும், இரக்க உணர்வே அப்பாடல்களின் முக்கியச் சாரமாகும். நெய்தல் பாடல்களில் பிறதினைப் பாடுபொருட்கலப்பு மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது.

- ஐங்குறுநூற்றின் இரண்டாவதான நெய்தல் திணையில் நூறு பாடல்களையும் (தற்போ கிடைப்பவை 98 பாடல்கள் மட்டுமே) அம்மூவனார் என்ற சங்கப்புவர் இயற்றியுள்ளார். அதில் 31 பாடல்கள் பரத்தையிற் பிரிவோடு தொடர்புடையவை. அனைத்து நெய்தல் பாடல்களிலும் களவே பாடுபொருளாக உள்ளன.
- நெய்தல் திணையின் 344 பாடல்களிலும் தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன் ஆகிய நான்கு மாந்தர்களும் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் ஆற்றும் செயல்களிலும் அவர்கள் இடம்பெறும் பாடல்களின் எண்ணிக்கையிலும் கூட நெய்தல், குறிஞ்சித் திணைகளிடையே ஒற்றுமைகள் உள்ளன. நெய்தல் திணையில் தலைவன் கூற்றாக 28 பாடல்களும், தலைவி கூற்றாக 121 பாடல்களும், தோழி கூற்றாக 174 பாடல்களும் பாங்கன் கூற்றாக 1 பாடலும் உள்ளன. குறிஞ்சியில் பரத்தை கூற்றாக ஒரு பாடல் மட்டுமே உள்ளது. நெய்தலில் பரத்தை கூற்றாக 9 பாடல்களும் கண்டோர் கூற்றாக 9 பாடல்களும் வாயில்கள் கூற்றாக 2 பாடல்களும் மட்டுமே உள்ளன.
- நெய்தல் பாடல்களில் தோழி மதிப்புமிக்க ஒழுக்க நெறிக் கருத்துக்களை விளக்கிப் பேசுவளாக இருக்கின்றாள். நெய்தல் பாடல்களில் கடற்கரை நிலப்பகுதி சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றது. குறிஞ்சியில் வேங்கை மரம் போல நெய்தலில் புன்னைமரம் குறியீட்டுத் தன்மையில் முக்கியமானதாகின்றது.
- தொல்காப்பியர் நெய்தலுக்கென தனியொரு பருவத்தைக் குறிக்கவில்லை. இவ்விதிகேற்பவே நெய்தல் பாடல்களில் எப்பருவம் பற்றிய குறிப்பும் இல்லை. நெய்தலும் குறிஞ்சியைப்போலக் களவுக் காதலைப் பேசுவதால் நெய்தல் பாடல்களில் கூதிர்ப்பருவமும் நள்ளிரவும் பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. எற்பாடும் மாலையும் நெய்தல் பாடல்களில் மிகுதியாக இடம் பெறுகின்றன.
- சேர்ப்பன், துறைவன், கொண்கன், மெல்லம் புலம்பன் என நெய்தல் நிலத் தலைவனும், பரதவர் மடமகள், உமணர் மடமகள் என நெய்தல் நிலத் தலைவியும் பாடல்களில் குறிக்கப்படுகின்றனர். கடற்கரையில் உள்ள ஊர் சிறுகுடி எனச் சுட்டப்படுகின்றது. இக்குறிப்புக்களைக் கொண்டு இப்பாடல்களின் திணையை அறியமுடிகின்றது.
- நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்வில் மருதநிலத்தின் தாக்கத்தை இயல்பாகவே காணமுடிகின்றது. சில நெய்தல் பாடல்களில் இவ்விரண்டு நிலங்களும் ஒன்றாகவே கூறப்பெற்றுள்ளன. திணை மயக்கம் இல்லாமல் மருதநில உவமைகள் நெய்தல் பாடல்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- அகத்திணைப் பாடல்களில் பெயர்குறித்தல் இல்லை என்ற மரபுக்கு மாறாகக் கலித்தொகையின் சில பாடல்களில் தலைவன்-தலைவியர்க்குத் தொடர்புடைய வகையில் கூடல்நகரும் வைகையாறும் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன.

குறிப்புகள்

1. மு.வரதராசன், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப.234.
2. **Alfred Noyes, some Aspects of Modern poetry, p.193.**
3. **Vincent Smith, Early History of India, p.162.**
4. பட்டினப்: 60-218.
5. மதுரைக்.536-544.
6. அகம்.255.
7. குறுந்.123.
8. நற்,63, 203, அகம்.270.
9. அகம்.328.
10. நற்.311:1-5.
11. மதுரைக்.375-383.
12. மதுரைக்.449-450.
13. மதுரைக்.629-630
14. நற்.35.
15. நற்.395.
16. நற்.15.
17. நற்.74.
18. பதிற்று.68.
19. கலித்.149.
20. நற்.299.
21. பதிற்று.45.
22. நற்.375.
23. குறுந்.163.
24. கலித்.129.
25. கலித்.142, அகம்.10, 130, 150, 290.
26. பாலை: அகம்.142, குறிஞ்சி: நற்.23 கலி.39.
27. நற்.195.
28. நற்.96.
29. ஐங்குறு.96.
30. தொல், பொருள் (அகத். இளம். உ.ஆ), நூற்.951.
31. நற்.23.
32. நற்.96, 138, 'நெடுங்கால் நெய்தல்', 'கணைக்கால் நெய்தல்'.

33. நற்.382, அகம்.240, பதிற்று.30.
34. நற்.60, 96, 138, குறுந்.125, அகம்.20.
35. குறுந்.1, 295, நற்.204, 390.
36. **Xavier Thani Nayagam, Landscape and Poetry, pp.25-27.**
37. நற்.27.
38. நற்.349.
39. குறுந்.401.
40. கலித்.131.
41. ஐங்குறு.188.
42. நற்.117.
43. அகம்.370.
44. தொல், பொருள் (அகத். நச்சி. உ.ஆ.) நூற்.14.
45. வெள்ளைவாரணர், தமிழிலக்கிய வரலாறு – தொல்காப்பியம், ப.80.
46. குறுந்.243, 311, நற்.27, 191.
47. குறுந்.123, 269, நற்.67, 215, அகம்.240.
48. நற்.101, அகம்.20.
49. குறுந்.269.
50. அகம்.104.
51. நற்.96, 254, அகம்.20.
52. குறுந்.243, 316, 326, 401, அகம்.110, 330.
53. அகம்.70, குறுந்.401, நற்.123.
54. அகம்.90.
55. நற்.27.
56. நற்.12.
57. நற்.311.
58. நற்.349, அகம்.200.
59. நற்.27.
60. அகம்.20 குறுந்.294, குறுந்.303, 401.
61. குறுந்.289, நற்.215, 49, குறுந்.123, 294.
62. குறுந்.294.
63. நற்.335.
64. நற்.67, 215.
65. நற்.349, 6-10.
66. குறுந்.102.

67. குறுந்.103.
68. குறுந்.117.
69. குறுந்.334.
70. நற்.327.
71. நற்.211.
72. நற்.236, 349, 395.
73. நற்.152, 342, கலித்.138-141.
74. நற்.196.
75. அகம்.140, 390, நற்.45.
76. நற்.45, அகம்.110.
77. ஐங்.121-128, 131-140, 151-160, 164, 165, 170.
78. ஐங்.171, அகம்.140.
79. ஐங்.197, நற்.155.
80. ஐங்.172, 174, 175, 191, அகம்.130.
81. நற்.207, அகம்.110, 190, ஐங்.106, 107.
82. நற்.58, 323, 331, 392.
83. நற்.27, 63, 178, அகம்.210.
84. நற்.207, அகம்.110, 190.
85. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, ப.208.
86. மேலது, பக்.209, ஐங்.173.
87. குறுந்.184, அகம்.130, 140, 390, ஐங்.172-191.
88. நற்.152.
89. கலித்.131, அகம்.100, 320.
90. அகம்.104.
91. குறிஞ்சிப். 208, 211.
92. அகம்.390, நற்.45.
93. நற்.127.
94. நற்.67, 91, 187, 215, 258, அகம்.120, 300, 350, 370.
95. அகம்.300.
96. குறுந்.114.
97. குறுந்.294, 303, நற்.4, 15, 19, அகம்.121, 124.
98. குறுந்.49, 58, நற்.27, 63.
99. குறுந்.51, 328, நற்.78, 91, அகம்.70, 160, ஐங்.101-104.
100. ஐங்.106, 107, 110, 168, 182, 190, அகம்.111, 190, நற்.207.

101. குறுந்.324.
102. கலித்.133.
103. அகம்.10, 270, நற்.67, 311.
104. நற்.177, குறுந்.299, கலித்.135, அகம்.10, 30, 50.
105. அகம்.132.
106. குறுந்.345.
107. நற்.11, 19, 63, கலித்.126, ஐங்.102, அகம்.20.
108. குறுந்.230, 324, அகம்.80, நற்.287.
109. குறுந்.103, 197, அகம்.170.
110. அகம்.80, 170, 210, கலித்.122, குறுந்.145, நற்.145, 175, 178.
111. குறுந்.122, 172, கலித்.118, 119, ஐங்.116.
112. நற்.117, 211, 289, கலித்.122, அகம்.190, 280, குறுந்.92, 195.
113. கலித்.128, ஐங்.112.
114. ஐங்.111.
115. ஐங்.119, நற்.212, 249.
116. ஐங்.12, குறுந்.5, நற்.38.
117. குறுந்.5, 184, 228, 299, அகம்.140.
118. தொல், பொருள் (அகத் இளம் உ.ஆ.) நூற்.3.
119. நற்.311.
120. அகம்.140.
121. குறுந்.289.
122. நற்.254.
123. நற்.331.
124. அகம்.30.
125. குறுந்.296, அகம்.40, 100, நற்.4, 75.
126. நற்.315, குறுந்.117.
127. நற்.275, குறுந்.309.
128. கூடலும் வையையும், கலித்.27, 30, 33, 92, கூடல், கலித்.31, வையை, கலித்.67, 98.
129. நற்.178.

இயல்: இரண்டு
நெய்தல் திணைப்பாடல்கள் காட்டும்
சமூக வாழ்க்கை

இயல்: இரண்டு

நெய்தல் திணைப்பாடல்கள் காட்டும் சமூக வாழ்க்கை

‘நெய்தல் திணைப்பாடல்கள் காட்டும் சமூக வாழ்க்கை’ என்னும் இவ்வியலில், சமுதாயம் பற்றிய விளக்கங்களும் வரையறைகளும், நெய்தல் திணைப்பாடல்களில் காணலாகும் சமூக அமைப்பு, சமூக மரபுகள், சமூக வாழ்க்கை, தொழில்கள் முதலான செய்திகளும் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. ஒருநில மக்களின் சமூக வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தி, அந்நில மக்களின் சமூகப் பண்பாட்டு மரபுகளைக் கட்டமைக்கும் நோக்கில் அமைந்துள்ள இவ்வியல், பழந்தமிழர்களின் சமூக வாழ்க்கையை மீட்டுருவாக்கம் செய்து அதன் சிறப்புக்கூறுகளை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

‘சமுதாயம்’ பற்றிய விளக்கங்கள்

‘சமுதாயம்’ என்னும் சொல்லிற்கு ‘மக்கள் திரள்’ என்னும் பொருளினைத் தமிழ்ப் பேரகராதியும்¹ சொற்களஞ்சியமும்² தெரிவிக்கின்றன. சமயம், பண்பாடு, அறிவியல், அரசியல், நாட்டுப்பற்று முதலியனவற்றின் அடிப்படையில் இணைந்து செயல்பட்டு வாழும் மக்கள் கூட்டத்தினையே சமுதாயம்³ என்பர் மானிடவியலார், பன்னெடுங்காலம் ஒன்றாகக் கூடிவாழ்ந்தும் தொழில் புரிந்தும் வாழும் மக்கள் கூட்டத்தையே ‘சமுதாயம்’ என்று குறிப்பிடுவதும் உண்டு⁴. மக்கள் திரள், குறிப்பிட்ட நலன்களுக்காகக் கூடிவாழும் இயல்பினைக் கொண்டிருக்கின்றது. இத்தகைய, கூட்டுவாழ்க்கையின் பயனாகப் பொதுவான மரபுகள், பயன் மதிப்புக்கள், மனித உறவுகள் முதலியன மலர்கின்றன. இவையாவும் சூழலுக்குத் தக்கவாறு மாறுபடும் தன்மையுடையன. இந்த வேறுபாடுகளுக்கிடையில் இச்சமூக நிறுவனத்தின் பல்வேறு குடும்பங்கள், கல்வி நிலையங்கள், அரசியல் அமைப்புகள் யாவும் இணைந்து இயங்குகின்ற பொழுது சில அடிப்படைப் பண்புகள் அவற்றிடையே வெளிப்படுகின்றன. இவற்றை நிலைகளன்களாகக் கொண்டு விளங்குகின்ற மக்கள் கூட்டத்தினைச் சமூகவியலார், ‘சமுதாயம்’ என்று குறிப்பிடுவர்⁵. ஒரேவிதமான எண்ணங்களையுடைய மனிதர்கள் தங்களுடைய ஒத்ததன்மையை உணர்ந்து அதன் காரணமாகப் பொதுவான நோக்கங்களை அடைவதற்காகச் சேர்ந்து முயல்கின்றபோது சமுதாயம் உருவாகின்றது என்று கிட்டிங்ஸ் (Giddings) என்னும் சமுதாயச் சிந்தனையாளர் கூறுகின்றார்⁶. இவ்வாறு சமுதாயம் பற்றிப் பலரும் பலவிதமான விளக்கங்களைத் தந்திருக்கின்றனர்.

சமுதாயத்தில் சமயமும் சாதியும்

கடவுளோடு தொடர்புடைய ஒழுக்கநெறியைச் 'சமயம்' என்று மரபாகக் குறித்து வருகின்றனர். திருவள்ளுவர் இதனைப் 'பொய்தீர் ஒழுக்கநெறி'⁷ என்று போற்றுகின்றார். 'இந்தியச் சமுதாயத்தில் சமயம் நெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே வேரூன்றிவிட்டது. இந்திய நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை சமயத்தைக் கருவாகக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இந்தியச் சமுதாயம் சமய அடிப்படையிலான சமுதாயமாகும் என்று கே.சி.வியாஸ் (K.C.Viyas) குறிப்பிடுகின்றார்⁸. பாமர மக்களுடைய வாழ்வு மதத்தோடு பின்னிப்பிணைந்தது. அவர்கள் பிறப்பு முதல் இறப்பு முடிய ஏதாவதொரு சமயச்சடங்கைச் செய்து திருப்தி அடைகின்றார்கள் என்கின்றார் சோமலே⁹. இந்தியாவில் சமயம் ஒரு கோட்பாடு அன்று. அது ஒரு வாழ்க்கைமுறையாகும். காலத்திற்குப் பொருந்தாத கோட்பாடுகளும் ஐயப்பாட்டிற்குரிய இயற்கை இறந்த நம்பிக்கைகளும் எளிமையான சமய வாழ்வைக் கொடுப்பதாக¹⁰ மெய்யியல் கோணத்தில் எஸ்.இராதாகிருஷ்ணன் சமயத்தை அணுகுகின்றார்.

இந்தியாவில் பெருவழக்குடையதாக இருப்பது 'இந்து சமயம்' ஆகும். இந்து சமயம் வருணாஸ்ரம முறையினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சாதியம், தீண்டாமைக் கொடுமை ஆகிய இரண்டும் இந்து சமயத்தில் பிரிக்க முடியாத அளவுக்கு நிலை கொண்டுள்ளன. 'மனுதர்மம்' இந்து சமயத்தின் உயிர்நாடியாக விளங்குகின்றது. வகுப்புவாதம் ஏற்பட்டதற்கும் இந்து சமயமே காரணமாயிற்று. ஆயினும், இந்தியாவில் சிறுபான்மையாக வழக்குப்பெற்றுள்ள இசுலாமிய சமயத்தில் தீண்டாமைக் கொடுமையும் சாதியச் சிக்கல்களும் இல்லையென்றே சொல்லலாம். அச்சமயம் மனிதநல நோக்கில் மனிதநேயச் சிந்தனைகளைக் கொண்டிருப்பதைக் காணுகின்றோம்.

சமூக அமைப்பும் சமூக உருவாக்கமும்

சமூகத்திலுள்ள அனைத்துத் தரப்பு மக்களும் ஒருவருக்கொருவர் பலதுறைகளில் தொடர்புள்ளவர்களாகவும் பிறர் துணையை நாடுபவர்களாகவுமே இருக்கின்றார்கள். ஒன்றையொன்று சார்ந்து நிற்கும் பல பிரிவுகள் ஒரு சமூகத்தில் இருக்கின்றன. அவை ஒரு சமூகத்தை உருவாக்கவும், சமூகவியல் கோட்பாடுகளைக் கட்டமைக்கவும் ஒன்றிணைந்து செயல்படுகின்றன. ஒரு சமூகத்தில் வாழும் ஒவ்வொரு வகுப்பினருமே அந்தப் பெரிய சமூகத்தில் அல்லது அதன் ஒருசிறிய பிரிவில் அங்கத்தினர் என்பதை உணர்ந்தும் அறிந்தும் இருக்கலாம். அதற்கேற்பவே செயற்படலாம். அவ்வித உணர்வுக்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருக்கின்றன. சில சூழ்நிலைகளில் அவ்உணர்வு வெளிப்பட்டு நிற்கும். பல சூழ்நிலைகளில் அது மறைந்து நிற்கும். ஆனால் சமூக உணர்வே இல்லாத மனிதர்களைக் காணமுடியாது. 'இந்து சமூகம் ஒன்று' என்னும்

உணர்வு மதமாற்றம் செய்யும் சமயங்களோடு முரணும்போது தோன்றிற்று. ‘இந்திய சமூகம்’ என்ற உணர்வு அன்னிய ஆதிக்கத்தின்கீழ் ஏற்பட்ட பொதுவான நெருக்கடியால் வளர்ந்ததாகும்.

ஒரே மனித வர்க்கம் என்ற உணர்வு ‘ஒருலகச் சிந்தனை’ மற்றும் அணுகுண்டின் அச்சத்தால் வளரலாம். இவ்வாறு ஒரு சமூகம், அதைச் சார்ந்த பிரிவுகள் ஆகியனவற்றின் ஒற்றுமை, வரலாற்று நிலைகளையொட்டியும், சூழ்நிலைகளையொட்டியும் மிகவலிமை பெற்றாவது மிகத் தளர்வுற்றாவது இருக்கும் என்றாலும் மக்கள் ஏதாவது தளர்ந்த கட்டுப்பாடுடைய பிரிவுகளில் பிணைக்கப்பட்டிருந்தாலும் சமூகவியலின்படி, அவர்கள் ஓர் அமைப்பில் உள்ளவராகவே கருதப்படுவர். மக்களின் பலவகையான தொடர்புகளால் வரலாற்று முறையில் ‘சமூகம்’ என்னும் நிறுவனம் தோன்றுகின்றது. தனிமனிதனும் ஒருவகுப்பும் அதைச் செய்ய முடியாது. அதனால் பெரும் நன்மையடைகின்றவர்களால் தான் அது ஆதரிக்கப்படுகின்றது. பல சமூகங்களில் ஒன்றையொன்று தழுவி நிற்கும் பல உட்பிரிவுகள் இருக்கின்றன. சில கட்டுத்திட்டங்கள் அவைகளை ஆள்கின்றன. இவ்விதிகள் பெரும்பாலும் வெளிப்படையாயில்லை; எழுதப்படவில்லை. கடந்த கால, நிகழ்கால மனிதச் சமூகங்களை ஆராய்ச்சி செய்பவர்களே அவற்றைக் காண்கிறார்கள்¹¹ என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சமூகவியலின் அமைப்பு, சமூக உருவாக்கம், சமூகம் தோன்றுவதற்கான காரணங்களைக் ‘கலைக்களஞ்சியம்’ இவ்வாறு விளக்குவதும் எண்ணத்தக்கதாகும்.

சமூகப் பண்பாட்டுக்கூறுகளும் படைப்பிலக்கியங்களும்

தொடக்க காலத்தில் மனிதன் தன்னுடைய தேவைகளைச் சிக்கலின்றி நிறைவேற்றிக் கொள்ளவும், கொடிய விலங்குகளிடமிருந்தும் பகைவர்களிடமிருந்தும் தம்மைத் தற்காத்துக் கொள்ளவும் இனப்பெருக்கத்திற்காகவும் சகமனிதர்களுடன் குடும்பமாகவும் குழுவாகவும் இனமாகவும் சேர்ந்து வாழத் தொடங்கினான்.

“இவ்வாறு உணர்வுத்தன்மையுடன் பொதுவான நோக்கங்களுக்காகச் சேர்ந்து வாழும் மக்கள் தொகுதியே சமூகம் ஆகும்”¹² என்பர். இதற்குக் கில்பர்ட் பாஸ்கல் என்னும் சமூகவியலாளர், “பொதுவான குறிக்கோளை அடைவதற்குக் கூட்டுறவாகச் செயல்படும் பகுத்தறிவுள்ள மக்களின் ஒழுக்க நியதிக்குட்பட்ட பிணைப்பே சமூகம்”¹³ என்று விளக்கம் தருகின்றார்.

இத்தகைய சமூகங்கள் பல சேர்ந்த மக்கள் கூட்டமே ‘சமுதாயம்’ என்றழைக்கப்படுகின்றது. இருப்பினும் தமிழ்மொழியில் சமூகம், சமுதாயம் என்னும்

சொற்கள் ‘மக்கள் தொகுதி’ என்னும் ஒரு பொருள் குறித்த சொற்களாகவே ஆளப்படுவதைக் காணுகின்றோம். இவ்ஆய்வுரையிலும் ‘சமூகம்’, ‘சமுதாயம்’, ‘சமுதாயவியல்’ என்னும் சொற்கள் ‘மக்கள் தொகுதி’ என்ற பொருளைக் குறிக்கவே பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

“மக்கள் தொகுதியாகிய மக்கட் சமூகத்தில் தழைப்பது பண்பாடு ஆகும். பண்பாடு என்பது தனிமனிதனைச் சமூக மனிதனாகப் பக்குவப்படுத்துகின்றது”¹⁴ என்பார் அ.பசீர் அகமது. அவர் சமூகமயமாக்குதலை அவசியத் தேவை என வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

“பண்பாடு தனிமனிதனைக் கூட்டு வாழ்விற்கு இட்டுச் செல்கின்றது என்றும் அதன்வழியே சமூகம் உருவாகின்றது”¹⁵ என்றும் புரோனிஸ்ஸா என்பவர் விளக்கம் தருவதும் நோக்கத்தக்கதாகும். இதனால் பண்பாட்டிற்கும் சமூகத்திற்கும் இடையே அமைந்துள்ள பிணைப்பை அறிகின்றோம். பண்பாட்டைக் குறிக்கும் மாற்றுச்சொல்லாகவும் வேறு சொல்லாகவும் ‘நாகரிகம்’ என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. நாகரிகம் என்பது திருந்திய வாழ்க்கையையும், மனிதனின் புறநிலையில் காணப்படும் உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியனவற்றையும் குறிக்கின்றது. ஆனால், “பண்பாடு என்பது தனிமனிதனின் அகநிலையில் பொருந்தி சமூகத்தோடு நாம் கொள்ளும் உறவின் அடிப்படையில் அமைவதாகும். இவ்வாறு மனிதனின் அகமும் புறமமாகப் பண்பாடும் நாகரிகமும் அமைகின்றன. இவ்விரண்டையும் இணைத்துக் காண்பதே சமூகப் பண்பாடு பற்றிய ஆய்வாகும்”¹⁶ என அ.பசீர் அகமது சமூகப்பண்பாட்டு ஆய்விற்குத் தரும் விளக்கம் முற்றிலும் பொருத்தமுடையதாகும். உள்ளப்பண்புகள் செம்மையுற்ற மனிதன், தான் சார்ந்துள்ள சமூகத்தோடு உறவு கொண்டு பிறமனிதர்களோடு இணக்கமாக வாழ்வதற்கேற்ற வகையில் தனது வாழ்க்கை நடைமுறைகளை அமைத்துக் கொள்ளுகின்றான். அவன் சமுதாயக் களத்திலிருந்து கட்டுக்கோப்பு, பழக்கவழக்கங்கள், கொள்கைகள் முதலியனவற்றைக் கற்றுக்கொண்டு தனது மனப்போக்கை மேலும் செம்மைப்படுத்திக் கொள்கின்றான். இவ்வாறு மனிதன் சமூகத்திலிருந்து கற்றுக்கொள்ளும் சமூகத்தின் பண்பாடே மனிதனைச் சமூகத்தின் உறுப்பினராக மாற்றுகின்றது. இத்தகைய சமூகப் பண்பாட்டைச் சமூகவியல் சிந்தனையாளர், ‘மனிதர்களுடைய நடைமுறைத் தேவைகள், அவற்றை அடைவதற்காக அவர்கள் மேற்கொண்ட அறிவியல் தொழில்நுட்ப ரீதியிலான முயற்சிகள், சமூக மேம்பாடு, சமூக அமைதி, கட்டுக்கோப்பு போன்றவற்றிற்காக அவர்கள் உருவாக்கிக் கொண்ட குடும்பம், கல்வி, அரசியல், நிர்வாகம், நீதி, வழக்கம் முதலிய பல சமூக நிறுவனங்கள், புறவயமான – அகவயமான தேடல்கள், உலகக் கண்ணோட்டம்

ஆகியனவற்றின் அடிப்படையில் அவர்கள் படைத்துக்கொண்ட சமயம், வாய்மொழி மற்றும் எழுத்து மரபு இலக்கியங்கள், நுண்கலைகள், பருப்பொருட்கள் போன்ற அனைத்தும் மனித வாழ்க்கையின் தடயங்களாகும். இந்த ஒட்டுமொத்தமான தடயங்களின் தொகுப்பே சமூகப்பண்பாடு”¹⁷ என விளக்குவர். இத்தகைய சமூக வாழ்வியல் பண்பாட்டுக்கூறுகள் சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பரவலாகப் பயின்று வந்திருப்பதைக் காணுகின்றோம்.

சமூகச்சித்திரிப்பு

‘சமுதாயம்’ என்பது பண்பியலான அருவமான நிறுவன அமைப்பாகும். மனித சமுதாயத்தில் பல சமூகங்கள் காணப்படுகின்றன. இச்சமூகங்கள் என்பன மரபுகள், அதிகார நடைமுறைகள், ஒருவருக்கொருவர் உதவுதல் போன்ற பல்வேறு ஒற்றுமைக்கூறுகளின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. இதனால் அவை ஒவ்வொன்றும் தமக்கெனத் தனித்தனியான இயல்புகளையும் சமூகப் பண்பாட்டுக்கூறுகளையும் பெற்று விளங்குகின்றன. சமூகக்குழுவை ‘இனம்’ என்றும், அதனுள் அமைந்த உட்குழுவைக் ‘குலம்’ என்றும் குறிப்பிடலாம்.

சமூகச் சிக்கல்கள்

சமூகச் சிக்கல்கள் என்பன மாறிவரும் அரசியல் பொருளாதார நிலைகளின் காரணமாகச் சமுதாய உறவுகள் மத்தியிலும், மதிப்புக்கள் மத்தியிலும் காணப்படுபவையாகும்¹⁸. இத்தகைய அரசியல் பொருளாதார மாற்றங்களால் ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் மட்டுமின்றி சாதி, இனம் போன்ற கருத்தோட்டங்களால் ஏற்படும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளும் சமூகச்சிக்கல்களாக அமைகின்றன.

சமூக நிறுவனங்கள்

மனித சமூகம் என்பது அரசியல், நிருவாகம், கலை, பண்பாடு, சமயம், குடும்பம் முதலிய பல அமைப்புக்களை உள்ளடக்கியதாகும். இவ்அமைப்புக்களில் மனிதன் பிறமனிதர்களுடன் குழுவாக இணைந்து செயலாற்றுகின்றான். இதனால் மனிதன் தனது தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்கின்றான். இவ்அமைப்புக்களின் வாயிலாக மனிதன் தனது பொது நோக்கங்களை எட்டுகின்றான். இவ்வாறு மனிதனின் குழு மனப்பான்மைக்கு இடமளித்து அவனுக்கு உதவும் சமூக அமைப்புக்களைச் சமூக நிறுவனங்கள்¹⁹ என்பர். மனிதர்களிடையே பல்வேறு வேறுபாடுகள் இருப்பினும் அவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து செயல்படச் சமூக நிறுவனங்களே வழிவகுக்கின்றன. இத்தகையச் சிறப்புமிக்கச் சமூக நிறுவனத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் ரொனால்டு (Ronald) என்னும் சமூகவியல் சிந்தனையாளர், “நிலைத்து நிற்பதும், அமைக்கப் பெற்றதும், நிறுவப்பெற்றதும் சமுதாயத்தில் ஒன்று அல்லது பல சிக்கல்களைத் தீர்க்கும்

ஒழுங்குமுறைகளைக் கொண்டதுமே சமூக நிறுவனம்”²⁰ எனச் சுட்டிக்காட்டி விளக்கியிருப்பது மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும். சமூகப் பண்பாட்டுக்கூறுகளை ஒருதலைமுறையில் இருந்து அடுத்த தலைமுறைக்கு மாற்றுவனவாகச் சமூக நிறுவனங்கள் அமைகின்றன. இதனால் அவை சமூகப் பண்பாட்டுக்கூறுகளை உயிர்ப்புடன் பாதுகாக்கும் ஆற்றல் உடையனவாக அமைவதுடன் சமுதாயக் கட்டுக்கோப்பை நிலைநிறுத்திச் சமூக உறவைப் பேணிப் பாதுகாப்பனவாகவும் திகழ்கின்றன.

‘குடும்பம்’ பற்றிய செய்திகள்

மனித சமூகத்தின் மிகத்தொன்மையான சமூக நிறுவனமாகத் திகழ்வது குடும்பம் ஆகும். அது ஓர் ஆணும் பெண்ணும் அவர்கள் சமூக மரபுப்படி குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் நிலையால் மட்டுமே தோன்ற முடியும்²¹ என்பர். ‘குடும்பம்’ என்பது மிகச்சிறிய சமூக நிறுவனமாகும். தந்தை, தாய், குழந்தை ஆகியவர்களைக் கொண்ட சிறியகுழு அமைப்பே ‘குடும்பம்’ என்றும் அது குழந்தைகளைப் பெற்று வளர்ப்பதற்காக ஏற்பட்ட நிறுவனம்²² என்றும் மக்கைவர் என்னும் சமூகவியல் அறிஞர் கூறுவதாகப் ப.கோபாலன் குறிப்பிடுகின்றார். மனிதன் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளைப் பின்பற்றி நடப்பதற்கும் சமூகஉறவு கொள்ளுவதற்கும் சமூக மதிப்புக்களைப் பேணுவதற்கும் குடும்பம் என்ற நிறுவனமே அடிப்படைக் காரணமாக அமைகின்றது. இவ்வாறு சமூகத்தில் முக்கியப் பங்காற்றும் ‘குடும்பம்’ என்ற சமூக நிறுவனத்தைப் பற்றிய பல செய்திகளை நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் காணமுடிகின்றன.

‘திருமணம்’ பற்றிய பதிவுகள்

சமூகத்தோடு இணைந்து வாழும் மனிதன் தனது உள்ளம் மற்றும் உயிரியல் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுவதற்குத் தான் வளர்ந்த சமூகப் பண்பாட்டுத் தளத்தில் ஏற்படுத்திக்கொண்ட நிறுவனச் செயலாகத் ‘திருமணம்’ அமைகின்றது. இதனைச் சமூகவியலாளர், “மனித இனம் தன் பாலியல் உந்துதலை ஒரு நிறுவன அமைப்பிற்குள் நிறைவு செய்து கொள்ள ஏற்படுத்திய முறையே திருமணமாகும்”²³ என வரையறுத்துக் கூறுவர். திருமணம் செய்து கொள்பவர்களின் நலன்களைவிடக் குடும்ப நலனே சமூகத்தில் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது.

சமுதாயவியல் நோக்கும் போக்கும்

சமூகத்தின் நடத்தைகள், ஒழுக்கலாறுகள், செயல்முறைகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படைகளை எடுத்துரைப்பது சமூகவியலாகும். அது அகஸ்டே காம்டே (Auguste Comete) என்னும் பிரான்சு நாட்டுத் தத்துவ சமூகச் சிந்தனையாளரால் 1839ஆம்

ஆண்டில் முதன்முதலாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டது²⁴. சமூகத்தைப் பற்றிய முழு அறிவே சமூகவியலாகும். சமூகவியலின் முக்கிய நோக்கம் சமுதாயத்தில் நிகழும் நிகழ்வுகளைப் பற்றிய உண்மை அறிவை மக்களுக்குப் புகட்டி மனிதனின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சமூகச் சிக்கல்களைத் தீர்க்க முயல்வதே ஆகும்.

“சமுதாயவியல் மக்களுக்குள் உள்ள உறவு, ஒற்றுமை, நடத்தை இவைகளின் தொடர்பைக் குறிக்கின்றன என்று மேக்ஸ்வெபர் (Max Weber) கூறியுள்ளார். சமூக மாற்றத்தைத் தனிமனிதனைக் கொண்டே வெளிப்படுத்த முடியும் என்று பெரீடோ (Pereto) என்னும் சமூகச் சிந்தனையாளர் விளக்கியுள்ளார். சமூக மாற்றத்தைக் கண்களால் உற்றுநோக்கி அம்மாற்றத்தை அளவிட முடியும் என்று ஃப்ரெடரிக் லீப்லே (Frederic Leplay) என்னும் பிரான்சு நாட்டுச் சமூகவியலாளர் குறிப்பிடுகின்றார். எல்.டி.ஹாப் ஹவுஸ் (L.T.Hob House) என்னும் சமூகவியல் வல்லுநர், சமூகவியல் மனிதனின் சமூக வாழ்க்கையை விளக்கி அதன் நன்மை தீமைகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றது”²⁵ என்கின்றார். சுருக்கமாகச் சொன்னால் சமுதாயத்தின் பொதுவழிகள், சமூகத்தின் அமைப்பு, மக்களுடைய வாழ்வியல் போக்குகள், ஒற்றுமை, வேற்றுமை முதலியனவற்றைச் சமூகவியல் ஒட்டுமொத்தமாகச் சுட்டுகின்றது எனலாம்.

இலக்கியமும் சமூகவியலும்

இலக்கியமானது அதன் தோற்றம், இலக்கியத்தின் பாடுபொருள், இலக்கியப் பயன்பாடு ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் மனித சமுதாயத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பு உடையதாக இலங்குகின்றது. இலக்கியத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள், “இலக்கியம், சமுதாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள உறவுகள் புலனறிவுபோல (Preception) மிக இயல்பானவை, எளிமையானவை; நெருக்கமானவை என்கின்றார் தே.பொனால்டு (DeBonald) என்னும் பிரான்சு நாட்டுத் திறனாய்வாளர் அவர் சூத்திரம் போல, ‘இலக்கியம் என்பது சமுதாயத்தின் புலப்பாடு’ (Literature is the Expression of Society) என்றார். ஒப்பிலக்கிய ஆய்வாளர் ஹேரிலெவின் (Harry Levin) இலக்கியத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் இடையே உள்ள உறவுகள் பரஸ்பரமானவை என்றும், இலக்கியம் சமுதாயக் காரணங்களின் விளைவு மட்டுமல்ல; சமுதாய விளைவுகளின் காரணமும் ஆகும் என்றார். ரெனிலெல்லக் (Rene Wellek) தன்னுடைய ‘இலக்கியக் கொள்கை’ என்னும் நூலில், இலக்கியத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் உள்ள உறவுகளை விளக்கிக் கூறியிருக்கின்றார். இலக்கியத்தின் வடிவமைப்பில் அக்கறை கொண்ட டி.எஸ்.எலியட் கூட, ‘காலங்களின்

மாறுதல்களுக்கேற்பச் சமுதாய மதிப்புகள் மாறுவதாகவும், அதற்கேற்ப இலக்கியங்களின் உள்ளடக்கப் பொருள்கள் அமைவதாகவும்' தனது 'சமயமும் இலக்கியமும்' என்னும் உலகப் புகழ்பெற்ற கட்டுரையொன்றில் வாதிடுகின்றார்²⁶. இலக்கியத்தின் உருவாக்கம், இலக்கியத்தின் பொருளமைதி, இலக்கியம் மக்கள் மத்தியில் பரவுதல் என்று மூன்று நிலைகளிலும் சமுதாயத்திற்கு முக்கிய இடமும் பங்களிப்பும் உண்டு. இலக்கியத்தைச் சமூகவியல் நோக்கில் அணுகும்போது சமுதாயப் பின்னணி அல்லது களம் (**Social Context / Background**) முதலிடம் பெறுகின்றது. இதில் படைப்பிலக்கியத்தின் காலப்பின்னணியும் படைப்பாளனுடைய சமுதாயப் பின்புலமும் அடங்கும். படைப்பிலக்கியத்தை வாசகர்கள் எதிர்கொள்ளும் சூழல் (**Readers Response**) இரண்டாம் நிலையில் இடம்பெறுகின்றது. இதில் இலக்கியத்தை உடனடியாகச் சமுதாய மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் சூழல், போற்றல்-புரத்தல்-புறக்கணித்தல் ஆகியனவும் அடங்கும். சமுதாயச்சித்திரிப்பு (**Social Content**) என்னும் மூன்றாம் நிலையில் திருமணம், குடும்பம், சாதி, சமயம், சட்டம், அரசு ஆகிய சமுதாய நிறுவனங்களும் (**Social Institutions**) குடும்ப உறுப்பினர்கள், வர்க்கங்களுக்கிடையே நிலவும் சமுதாய உறவுகளும் (**Social Relations**) அடங்கும்.

கிராமிய வாழ்வு, நகர்ப்புறச் சித்திரிப்பு, குடிபெயர்தல் முதலிய சமுதாய நிலைப்பாடுகளும், சமுதாயப் பிரிவுகள், இனங்கள், குலங்கள், பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் ஆகியனவும் சமுதாயச் சித்திரிப்புக்களில் இடம்பெறும். சமுதாய மதிப்புக்கள் (**Social Values**) என்னும் நான்காம் நிலையில் காதல், கற்பு, தாய்மை, பாசம், புகழ், கொடை, பக்தி முதலான உடன்பாட்டுச் சமுதாய மதிப்புக்களும், பொய்மை, தீமை, பாவம், குடிப்பழக்கம், வஞ்சகம், பித்தலாட்டம் என்னும் எதிர்மறைச் சமுதாய மதிப்புக்களும், மதிப்பு மாற்றங்கள், தேக்கங்கள், சமூகச் சீரழிவுகள் ஆகியனவும் இடம்பெறும். சமுதாயச் சிக்கல்கள் (**Social Problems**) என்னும் ஐந்தாம் நிலையில் சமுதாய நிறுவனங்கள், சமூகப்பிரிவுகள், உறவுகளிடையே முரண்பாடுகளும் சுயமுரண்பாடுகளும், அதனால் ஏற்படும் மோதல்கள், அதன் விளைவுகள் ஆகியனவும் அந்நியமாதல், வறுமை, வேலையின்மை, குடும்பச்சிதைவு, அலுவல் பெண்கள் பிரச்சினைகள், பெண்ணடிமை, சாதியம், மதப்பிரச்சினைகள் ஆகியனவும் இடம்பெறும். சமுதாய மாற்றங்கள் (**Social Changes**) என்றும் ஆறாம் நிலையில் சமுதாய உறவுகள், சமுதாய நிறுவனங்கள், சமுதாய மதிப்புக்கள் முதலியனவற்றில் நிகழும் மாற்றங்களும் அதற்கான காரணங்களும் விளைவுகளும் கருத்துநிலை மாற்றங்கள் ஆகியனவும் அடங்கும்.

படைப்பையும் படைப்பாளனையும் குறிப்பிட்ட சமுதாய சூழல் உருவாக்குகின்றது. ஆதலால் அவ்வக்காலச் சமுதாய சூழல்களின் பின்புலத்தினை புரிந்துகொள்வது சமூகவியல் ஆய்வுக்கு அவசியமாகும். படைப்பு-படைப்பாளன்-சமுதாயம் ஆகிய மூன்றும் தங்களுக்குள் நெருக்கமான பிணைப்பைக் கொண்டவை என்பது சமுதாயவியல் அணுகுமுறைக் கோட்பாடாகும். இலக்கியப் படைப்புக்களின் உள்ளடக்கச் செய்திகளும் அவற்றின் தன்மைகளும் குறிப்பிட்ட சமூக அமைப்பின் காரணகாரியங்களோடு நேரடியாகத் தொடர்பும் உறவும் கொண்டவை. இவற்றைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளும்போது இலக்கியப் படைப்புக்களின் உள்ளடக்கங்களையும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். இலக்கியம், இலக்கியப் பண்புகள், இலக்கியக்கலை, அதன் வடிவ நெறிமுறைகளுக்கேற்பச் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் நெய்தல் எனப் பெறும். தொல்காப்பியம் இதனை 'பெருமணல் உலகம்' என்கிறது.

நெய்தல் தலைவர்கள்

நெய்தல் திணையின் தலைமக்கள் 'கொண்கண்', 'சேர்ப்பன்'²⁷, துறைவன்²⁸, புலம்பன்²⁹ என்றழைக்கப்பட்டனர். சங்க இலக்கியங்களில் நெய்தல் திணையானது சில தனித்துவங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. நெய்தல் துறைப் பாடல்களைக் கருத்துவற்றி கவனித்தால் நெய்தல் திணையின் தலைவிக்குப் பாட்டுடைத் தலைவனாக விளங்கியவன் மருதநில மூதூர்ப் பெருங்குடி ஆடவரேயாவர். மற்ற திணைகளில் அந்தந்த திணைக்குரிய தலைவனும் தலைவியும் பாட்டுடை மாந்தர்களாக இருக்கும்போது, நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் மட்டுமே இந்த மாறுபாடு காணப்படுகின்றது.

அக்காலத்தில் நெய்தலும் மருதமும் ஒன்றையொன்று சார்ந்த பகுதிகளாகவே இருந்துள்ளன. திணைக்கலப்பு மிகுந்த பகுதியாக நெய்தல் காணப்பட்டது. அதனாலேயே நெய்தல் திணைத் தலைவியர் அத்திரிபூட்டிய தேரில் வந்த மருதநிலத் தலைவர்களைத் 'தோன்றல்'³⁰, 'அண்ணல்'³¹, 'செம்மல்'³², 'செம்மலோன்'³³, 'நெடுந்தகை',³⁴ 'பெருந்தகை'³⁵ என்றெல்லாம் விளித்துள்ளனர். இக்கிழார்கள் பெருங்கொடையாளர்களாக இருந்துள்ளனர். நெய்தல் பாடல்கள் பலவற்றில் இவர்கள் 'தூர் மார்பன்'³⁶ எனவும், 'தூரன் கண்ணியன்'³⁷ எனவும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். தாரும் கண்ணியும் பெருங்குடியினருக்கான அடையாளங்களாகும். இதனைத் தொல்காப்பியம்³⁸ தொடங்கி சிலப்பதிகாரம்³⁹ வரையுள்ள இலக்கிய மரபுத் தொடர்ச்சியாக அறியமுடிகின்றது.

நிலமும் வாழிடமும்

கடற்கரையை ஒட்டியே பெருமணற் பகுதியில் நெய்தல் நில மக்களின் வாழிடங்கள் இருந்தன. இதனாலேயே ‘பெருங்கடற் பரதவர்’⁴⁰ என்னும் அடைமொழி கொண்டு அழைக்கும் மரபு ஏற்பட்டது. இன்றைய மீனவர்களின் வாழிடம் ‘குப்பம்’ என்றழைக்கப்பட்டாலும் சங்ககாலத்தில் ‘பாக்கம்’ என்றே அழைக்கப்பட்டது. ‘துறைநணி மிகுந்த பாக்கம்’⁴¹ எனப்பட்டது. இவர்களின் ஊர் ‘சிறுகுடி’⁴² என்றும் ‘கானலம் சிறுகுடி’⁴³ என்றும் அழைக்கப்பட்டன. ‘பரப்பு’ (கடற்பரப்பு) எனும் வழக்கும் கடற்கரையைக் குறிக்கும். நெய்தல், பரப்பு, களர் (உவர்) நிலம், உப்பங்கழி, அளம் ஆகிய நிலக்கூறுகள் நெய்தல் திணைக்குரியவை.

நெய்தல் சமூகத்தாரது குடியிருப்புகளை நோக்கினால் அவை கடற்கரையை அண்மித்தே காணப்பட்டன என்பது புலனாகின்றது. கடற்கரையை அண்மித்துக் காணப்படும் பெருமணற் பகுதியில் கடல்வளத்தை நம்பி வாழும் மக்கள் தமது வாழ்விடங்களை அமைத்து வசித்துள்ளனர். இவ்ஊர்களைப் பாக்கம் என்றனர். ‘துறைநணி இருந்த பாக்கமும் உறைநணி’⁴⁴ என்ற சங்கப்பாடல் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. நெய்தல் திணையில் ‘பட்டினம்’⁴⁵ என்னும் ஊர்களும் இருந்துள்ளன.

பெரும்பாணாற்றுப்படை மீனவக் குடியிருப்பின் அமைப்பினை,

“வேழம் நிறைத்து வெண்கோடு விரைஇ
தாழை முடித்து, தருப்பை வேய்ந்த
குறியிறைக் குரம்பை பறியுடை முன்றில்
கொடுங்காற் புன்னைக் கோடுறுமித்து இயற்றிய
பைங்காய் தூங்கும் பாய்மணற் பந்தர்
இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் துவன்றி
பலவுநுனைப் பகழியும் சிலையும் மான
செவ்வரிக் கயலொடு பச்சிறாப் பிறழும்
மையிருங் கிட்டத்து மகவொடு வழங்கி
கோடை நீடினும் குறைபடல் அறியாத்
தோள்தாழ் குளத்து கோட காத்திருக்கும்
கொடுமுடி வலைஞர் குழவயிற் சேப்பின்”⁴⁶

என்று விவரித்துள்ளது. அதாவது மீனவரின் வாழ்விடமானது அதன் இயற்கைப் பின்னணியோடு காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. இதில் அவ்வட்டாரத்திலேயே கிடைக்கக்கூடிய வேழக்கோல், வெண்கோடு, தாழைநார், தருப்பைப்புல் ஆகிய

இயற்கையான பொருட்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட தாழ்வான இறப்பையுடைய வலைஞரின் குடில் அமைந்துள்ள முறையும், குடிலின் முற்றத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள மீனவர்களால் மீன் பிடிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் 'பறி' என்ற மீன்பிடி கருவியும் கடற்கரைக்கே உரிய தாவரங்களுள் ஒன்றான புன்னை மரத்தின் கொம்புகளால் கட்டப்பட்ட பந்தலும், அப்பந்தலின் நிழலில் முதியவர், இளையவர் ஆகியோர் ஓய்வெடுத்தலும் குடியிருப்பை ஒட்டி இருக்கக்கூடிய குளத்தில் மீனவர்கள் தம் மக்களோடு சேர்ந்து கயல், இறால் மீன்களைப் பிடிக்கும் காட்சியும், அத்துடன் அக்குளக்கரையில் காவல் காத்திருக்கும் நிலையும் வரிசையும் முன்னிறுத்தப்படுகின்றன.

அதிகமாக நெய்தல் சமூகத்து மக்கள் சிறிய குடிசை போன்ற வீடுகளிலே வாழ்ந்தாலும், பெரிய தூண்களையுடைய உயர்ந்த மாடங்களையும் அம்மக்கள் கட்டி வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்பதை 'நெடுங்கால் மாடத்து...' ⁴⁷ என்னும் சங்க இலக்கியக் குறிப்புகளின் வழியே அறியமுடிகின்றது. சிறிய வீடுகள், பனையோலை ⁴⁸, தாழைமடல் ⁴⁹, நீர் முள்ளிச் செடிகள் ⁵⁰, காயல் என்ற புல் ⁵¹ போன்றவற்றினால் வேயப்பட்டவையாக இருந்துள்ளன.

தொடக்க கால மனிதன் முதலில் கற்குகைகளிலும் காடுகளில் மரப்பொந்துகளிலுமே வாழ்ந்துள்ளதாகப் பெரும்பாலான ஆய்வுகளின் முடிவுகள் தெரிவிக்கின்றபோதும், சங்ககால நெய்தல் சமூகத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் இவ்வாறு இயற்கையாகக் கிடைக்கும் பொருட்களைப் பயன்படுத்தித் தமது வாழ்விடங்களை அமைத்துள்ளமை அவர்களின் மரபுசார் அறிவின் சிறப்பினைப் புலப்படுத்துகின்றன.

பரதவர் குடியிருப்பைப் பற்றி நற்றிணைப் பாடலொன்று பின்வருமாறு கூறுகின்றது. பரதவர் குடியிருப்புக்கள் 'பாக்கம்', 'சிறுகுடி' என்றழைக்கப்பட்டன. தாழை வேலியும், கழி சூழ்ந்த தோட்டமும் (படப்பை) சூழ்ந்திருக்க, முண்டகச் சருகுகளால் வேயப்பட்ட 'குறியிறை'க் (தாழ்வாரம்) குடிசைகளைக் கொண்ட பாக்கங்களில் ⁵² பரதவர் வாழ்ந்தார்கள்.

பரதவர் ஊருக்கு வேலியாகத் தில்லை மரங்கள் இருந்தன ⁵³. கானலில் இருந்த பனைஓலைகளைக் கொண்டு வீட்டைச் சுற்றி வேலிகட்டி மணற்காற்றுக்குப் பாதுகாப்புச் செய்தார்கள் ⁵⁴. பரதவர் ஊர்த் தெருக்களில் மணல் மலிந்திருந்தது. மீன் புலால் நாற்றம் மிகுந்திருந்தது. புல் வேய்ந்த குடிசைகளைக் கொண்ட பரதவர்களின் ஊரை 'ஊர்' என்று கூறமுடியாத சிறுமையைக் கொண்டிருந்ததாகச் சங்கப் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ⁵⁵ சில ஊர்களைச் சுற்றிப் பனைஓலையோடு முள்மிடைந்து வேலி எழுப்பியிருந்தார்கள். ஏனெனில் பனைமரத்தின் குருத்தும் நெடுமடலும் பிய்ந்துவீழும்

அளவிற்குக் கடும் கடற்காற்று வீசும்போது⁵⁶ ஊர் அழிந்துவிடாதிருக்க இத்தகைய வேலிகளைப் பரதவர்கள் அமைத்திருக்கலாம் எனக் கருத இடமுள்ளது.

பரதவர் ஊர்கள் 'ஊர்' என்று சொல்லும் அளவிற்கு இல்லாதிருந்தாலும், ஒருசில பேரூர்களும் இருந்துள்ளன. அத்தகைய ஒரு பேரூரின் இரவுப்பொழுதை ஒரு நெய்தல் புலவன் வருணித்துள்ளான்.

“பேர் ஊரில் பரதவர்கள் தூங்கும் இராக்காலத்தில் கடலில் சுறாமீன் நீரை உமிழும் ஓசை கேட்கும்”. ‘ஓய்’யெனப் பெருந்தெருவில் பெய்யும் மழைநீரைக் காற்றானது வீட்டுக்கதவுப் புரைகளில் தூவும், குளிர் பொறுக்காத நாய்கள் நடுங்கும், அந்நேரத்தில் ‘காப்புடை வாயில் காவலர்கள்’ ‘ஓ’ என்று பாடி மணி அடித்துக்கொண்டே எச்சரித்தார்கள்”⁵⁷ என்பது அந்த நற்றிணைப் பாடலின் கருத்தாகும்.

நெய்தல் குடிகள்

நெய்தல் திணைக்குரிய பூர்வகுடியினர் பரதவர், பரதர், கடலர், திமிலர், நுளையர், உமணர், வலைஞர், வளையோர், அளவர் என்றழைக்கப்பட்டனர். சங்ககாலத்தில் ஐந்திணைகளிலும் வெவ்வேறு வகையான குடியினர் வாழ்ந்ததன் வாயிலாக அப்பகுதியின் கண் அனைத்து வகையான வளஆதாரங்களையும் ஈட்டினார்கள். அக்குடிகளிடையே வெவ்வேறு தொழிற்பிரிவுகள் இருந்திருக்கின்றன. மனிதகுலப் படிநிலை வளர்ச்சியில் உருவான பல்வேறு கட்டங்களாக இதனைக் காணவேண்டும்.

நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த குடிகளில் பரதவர்கள் திமில்களில் கடலுக்குச் சென்று மீன்பிடித்தார்கள். பரதர் குடியினர் நாவாய், வங்கம் முதலான பெரும் தோணிகளில் கடல்வழியாக வாணிகம் செய்தார்கள். பரதவர் வேறு; பரதர் வேறு என ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

நெய்தல்நிலப் பகுதிகளைப் பரதவர் குடியினர் சிற்றரசர்களாக ஆட்சி செய்துள்ளனர். “பரதவர் கோமான் பல்வேல் மத்தி கழா அர்முன்துறை”⁵⁸ என்னும் பாடலடி பரதவர் குடித்தலைவன் ‘மத்தி’ என்பவனைப் பற்றிக் கூறுகின்றது.

பரதவர்கள் பல்வேறு வகையாக அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். ‘கொடுத்தியில் பரதவர்’⁵⁹, ‘திண்தியில் பரதவர்’⁶⁰, ‘பெருங்கடற் பரதவர்’⁶¹, ‘வான்தியிற் பரதவர்’⁶² என்றெல்லாம் குறிக்கப் பெற்றனர். மீனவர்கள் ‘மீன்வேட்டுவர்’⁶³ என்றும் கூறப்பட்டனர்.

மீன்பிடி கலங்கள்

சங்ககாலத்தில் நெய்தல் திணைக்குரியவர்கள் பல்வேறு கடல்சார் தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மீன்பிடித்தல், முத்துக்குளித்தல், சங்கறுத்தல், உப்பு விளைவித்தல், மீன் உலர்த்துதல், கடல் வணிகம் மேற்கொள்ளுதல், உப்பினை மற்ற நில மக்களுக்கு விற்பனை, பண்டமாற்றம் செய்தல் முதலான தொழில்களில் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

ஒவ்வொரு திணையிலும் மக்கள் உணவு ஆதாரத்திற்கும் வாழ்வாதாரத்திற்கும் பயன்படுத்திய தொழில்நுட்பம் பற்றி நுட்பமாக ஆராய வேண்டும். தமிழகத்தின் மூவேந்தர்களில் பாண்டிய மன்னர்கள் தங்கள் கொடியில் மீனை இடம்பெறச் செய்ததன் மூலம் மீன்பிடித்தல் சிறப்பான முக்கியமான தொழில்களில் ஒன்றாகவும் விளங்கியிருந்ததை அறியமுடிகிறது.

சங்ககால மீன்பிடித் தொழிலில் பயன்படுத்தப்பட்ட தொழில்நுட்பத்தைக் காண்பது அவசியமாகும். ஒரு திணைக்குரிய மக்கள் தங்கள் பயன்படுத்தும் தொழில்நுட்பத்தின் மூலமாகவே உணவாதாரத்தையும் வாழ்வாதாரத்தையும் ஈட்டுகின்றனர். வாழ்வுக்கான தகவமைப்பை (adaptation) ஏற்படுத்துவதில் தொழில்நுட்பமே முக்கியமான கூறாக விளங்குகிறது.

இன்று தமிழகக் கரையோரத்தில் வாழும் பட்டினவர், பரதவர், முக்குவர் ஆகிய மூன்று பெரும் மீன்பிடிச் சமூகங்களின் தொழில் நுட்பத்தைக் காணும்போது அவர்களிடம் காணப்படும் மரபுசார் அறிவு ஒருபுறமும், தொழில்சார் அறிவு மறுபுறமும் ஒன்றையொன்று உறவாடி நிற்பதைக் காணமுடிகிறது. இவற்றில் பின்வரும் மூன்று படிநிலைகளையும் காணமுடிகிறது.

1. தொடக்கக்காலத் தொழில்நுட்பம் (Elementary Technology)
2. இடைக்காலத் தொழில்நுட்பம் (Intermediate Technology)
3. நவீனத் தொழில்நுட்பம் (Modern Technology)

மேற்கூறிய இத்தொழில்நுட்பங்களின் பின்புலத்தில் நின்று சங்ககால நெய்தல் சமூகத்தாரின் மரபுசார் அறிவும் தொழில்சார் அறிவும் எவ்வாறிருந்தன? என்பதைக் காணவேண்டும். கடலில் மீன்பிடிக்கச் செல்வதற்கும் வணிகப் பொருட்களை ஏற்றிக் கொண்டு பயணம் செய்வதற்கும் வெவ்வேறு வகைகளில் அவர்கள் கலங்களை உருவாக்கியுள்ளனர்; அவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவை வருமாறு, 1. கட்டுமரம்-புனை⁶⁴, 2. வங்கம்⁶⁵, 3. நாவாய்⁶⁶, 4.திமில்⁶⁷, 5.தோணி⁶⁸, 6. அம்பி⁶⁹, 7. கலம்⁷⁰, 8.பாய்மரக்கப்பல்-வளிபுடைத்த கலம்⁷¹.

இவற்றில் வங்கம், கலம், நாவாய், கப்பல் ஆகியவை பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு நெடுந்தொலைவு சென்றன. வணிகத்திற்குப் பயன்பட்ட பெரிய மரங்கலங்களாக இவை உருவாக்கப்பட்டன.

உலகளாவிய நிலையில் புராதனச் சமூகங்களில் மிகச் சில மரக்கலங்கள் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலையில் ஆதி நெய்தல் சமூகத்தார் எட்டுவகையான கலங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். எட்டுவகையான தொழில்நுட்பங்களும் எட்டுவகையான தொழிற்பிரிவுகளும் அக்காலத்தில் இருந்துள்ளதையே இவை காட்டுகின்றன.

சங்க இலக்கியக் குறிப்புகள் தரும் விளக்கங்கள் மேலும் சில கருத்தினங்களை நோக்கிப் பார்வையை ஈர்க்கின்றன. ‘கொடுத்தியில் பரதவர்’⁷², ‘திண்தியில் பரதவர்’⁷³ என்பதன் மூலமும் திமிலின் பயன்பாட்டினை அறியமுடிகிறது. மேலும் ‘திமில்’ என்னும் இந்த மீன்பிடிப் படகானது ‘கொடுத்தியில்’⁷⁴, ‘நெடுத்தியில்’⁷⁵, ‘திண்தியில்’⁷⁶ எனப் பலவாறு குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இப்படகு நடுவில் அகன்று இருமுனைகளிலும் கூர்மையான வடிவமுடையதாக இருந்தது. இப்படகுகள் வலைகள், மீன்கள், மீன்பிடிக்குழு ஆகியனவற்றைத் தாங்கிச் செல்லும் திறன் அடிப்படையில் வேறுபட்டிருந்ததை அறியமுடிகிறது. தமிழ்ப் பேரகராதி ‘திமில்’ என்பதைக் ‘கட்டுமரம்’ என்று கூறுகிறது.

அம்பி, தோணி ஆகிய படகுகள் மீன்பிடிக்கவும் மக்களை ஒரு கரையிலிருந்து மறுகரைக்கு ஏற்றிச்செல்லவும் பயன்பட்டதைப் பின்வரும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

“வாள்வாய்ச் சுறவின் பனித்துறை நீந்தி
நாள்வேட்டு எழுந்த நயனில் பரதவர்
வைகுகடல் அம்பியின் தோன்றும்”⁷⁷

‘கடல் பாடலிந்து தோணி நீங்கி’⁷⁸

ஆகிய வரிகள் அம்பி, தோணி ஆகியன மீன்பிடிக்கலமாகப் பயன்பட்டதைக் கூறுகின்றன. பின்வரும் அடிகள் அம்பி போக்குவரத்துப் பயன்பாட்டிற்கு ஈடுபடுத்தப்பட்டதைக் கூறுகின்றன.

“உறவரும் சிறுவரும் உழைமாறு உய்க்கும்
அறத்துறை அம்பியின் மான”⁷⁹

“தோணியின் கரைசேர்க்குந்து”⁸⁰

இன்றும் தமிழகத்தின் கரையோரங்கில் இத்தகைய கலங்கள் பயன்பாட்டில் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

வங்கம், நாவாய் ஆகிய கலங்கள் தொலைதூரப் பயணத்திற்கும் பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு வணிகம் செய்வதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கடலில் நங்கூரமிட்டு நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் நாவாயிலிருந்து பொருட்களைக் கரைக்குக் கொண்டு வருவதற்குத் தோணி⁸¹ பயன்படுத்தப்பட்டது.

மீன்பிடி கருவிகள்

மீன்பிடித் தொழிலில் தொழில்நுட்பத்திற்கேற்பக் கலன்களும் கருவிகளும் முறையாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. தொழில்நுட்பத்திற்கேற்ற கலன்களும் கருவிகளும் அல்லது கருவிகளுக்கும் கலன்களுக்கும் ஏற்ற தொழில்நுட்பம் மீனவர் சமூகங்களிடம் காணப்படுவது இயல்பாகும்.

சங்ககாலத்தில் மீன்பிடித் கருவிகள் பலவாக இருந்துள்ளன. இன்று பெருவாரியாகக் காணப்படும் வலைகள் சங்ககாலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 'கொடுமுடி வலைஞர்'⁸² என்னும் பாடலடியின் மூலம் கொடிய முடிச்சுக்களைக் கொண்ட வலையால் மீன்பிடிக்கப்பட்டது என்பதை அறிகிறோம். மேலும், 'வரீவலைப் பரதவர்'⁸³, 'புதுவலைப் பரதவர்'⁸⁴ ஆகிய குறிப்புகள் மூலம் மீன்பிடிப்பதற்கு வேறுபட்ட வலைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளமையை அறியமுடிகிறது. கூடவே 'பெருவலை'⁸⁵, 'நுண்வலை'⁸⁶ முதலிய வலைகளும் பயன்பாட்டில் இருந்ததை அறியமுடிகின்றது.

சங்ககால மீனவர்கள் அனைவரும் கைவினை மீனவர்களாகவே (artisanal fishermen) இருந்துள்ளனர். தொழிலுக்குத் தேவையான கருவிகள் அனைத்தையும் கைவினையாகச் சொந்தமாகத் தயாரித்தும் இயந்திரப்படகு ஏதுமில்லாமல் கடலில் துடுப்பு போட்டும் காற்றின் உதவியோடும் கைவினை சார்ந்த நிலையில் தொழில் செய்தும் வாழ்ந்துள்ளனர். அத்தகைய கைவினைச் சார்ந்த மீன்பிடித் தொழில் இன்றுங்கூட மிச்சம் மீதியாகத் தொடர்வதைக் காண்கிறோம்.

கைவினை சார்ந்த மீன்பிடித்தொழிலில் வலைகள், கட்டுமரங்கள் உள்ளிட்ட உபகரணங்கள் அனைத்தும் கைகளால் உருவாக்கப்படும். கடலில் மீன்பிடித்தலும் இயந்திரங்கள் உதவிகளின்றி கைகளால் மேற்கொள்ளப்படும். சங்ககால மீனவர்கள் 'கதிர்' எனும் கருவி கொண்டு நூல் இழைகளை முறுக்கிக் கயிறு திரித்து வலையைப் பின்னினைார்கள். 'வடிக்கதிர் திரித்த வல்ஞாண் பெருவலை'⁸⁷ என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலடி வாயிலாக இதனை அறியமுடிகிறது.

‘கரைவலை’, ‘பெருவலை’ என்னும் வலை கையால் பின்னப்படும் ஒரு மரபார்ந்த வலையாகும். இந்த வலையைப் படகு வாயிலாகக் கடலில் தள்ளிவிட்டு கரையில் பக்கத்துக்குப் பதினைந்து இருபதுபேர் இழுப்பார்கள். நெடிய கயிற்றால் கட்டப்பட்ட குறுகிய கண்களையுடைய வலையிது. அடிப்பகுதியில் மடி இருக்கும். கடல் அமைதியாக இருக்கும் காலங்களில் பெரும்பாலும் கோடையில் கரைவலை அதிகம் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இத்தகைய பெருவலை – கரைவலை கொண்டு மீன்பிடிக்கும் முறையை அகநானூறு⁸⁸ விவரிக்கின்றது. ‘வடிக்கயிறு திரித்த வல்ஞாண் பெருவலை’⁸⁹ என்று பெருவலையைப் பற்றி நற்றிணை குறிப்பிடுவதன்மூலம் சங்ககாலம் முதல் இன்றுவரை இந்த வலையைக் கொண்டு மீன்பிடிக்கும் முறை மாறவில்லை என்பதை அறியமுடிகின்றது. பெருவலை அல்லது கரைவலை மீன்பிடித் தொழிலில் தொன்மையான முறையாக இருக்கலாம். அதேவேளையில், அதன் அறுபடாத தொடர்ச்சியை இன்றுவரை காணமுடிகிறது. மாசி, பங்குனி போன்ற மீன்படாத காலத்தில் உற்றார் உறவினர் வயிற்றுப்பாட்டுக்கு உதவும் வகையில் பெருவலை வைத்திருப்போர் சுற்றத்தாரை அழைத்து மீன்பிடிப்பார்கள். கிடைக்கும் மீனைப் பெரும்பகுதி பகிர்ந்து கொள்வார்கள். வருமானம் இல்லாதபோது சுற்றத்தார்க்கு உதவும் வகையில் பெருவலைத் தொழில் நடந்தேறியிருக்கின்றது.

புதியவலைகளைப் பின்னியதோடு கடலில் மீன்பிடிக்கும்போது பாறைகளில் சிக்கிக் கிழிந்தாலும் சுறா முள் மாட்டிக் கிழிந்தாலும் அத்தகைய வலைகளைச் செப்பணிட்டு மீண்டும் பயன்படுத்தியதைக் “கோட்குறா எறிந்தன, கருங்கிய நரம்பின், முடிமுதிர் பரதவர்...”⁹⁰ என்னும் நற்றிணைப் பாடலடி மூலம் அறியமுடிகின்றது. ஆகவே சங்ககாலத்தில் மீன்பிடித்தொழில் என்பது முழுக்க முழுக்கக் கைவினைத் தொழிலாகவே (artisanal fishing) இருந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். கைவினையாக மீன்பிடித்தலில் எளிய தொழில்நுட்பம் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆதி மீன்பிடித் தொழில்நுட்பத்தின் தொன்மையையும் தொடர்ச்சியையும் இதில் காணலாம்.

மனிதகுலத்தில் ஆதியில் வேட்டையாடி உணவு சேகரித்தல் தொழிலுக்கடுத்து முதன்மையான தொழிலாக உருவானது மீன்பிடித் தொழிலாகும். அக்கால கட்டத்தில் மனிதகுலத்தார் எத்தகைய கருவிகளையெல்லாம் இதற்குப் பயன்படுத்தினார்கள் என்பதும், இவை யாவும் எவ்வாறு முழுக்க முழுக்கக் கைவினை சார்ந்த தொழிலாக இருந்தது என்பதும் மானிடவியல் ஆய்வாளர்களால் முழுவதுமாக மீட்டுருவாக்கம் செய்ய முடியவில்லை. இன்றுள்ள தொல்குடிகள் மேற்கொள்ளும் மீன்பிடித் தொழிலில் காணப்படும் தொல்கூறுகளை இனங்கண்டு அவற்றிற்கிடையே காணப்படும் பொதுக்கூறுகள், தனித்துவக் கூறுகள் ஆகியனவற்றைப் பகுத்தாய்ந்து அதன்மூலம்

மீட்டுருவாக்க முனைகின்றனர். இத்தகு சூழலில் தொன்மைக் காலத்தில் மீன்பிடித் தொழிலைப் பற்றி அறிவதற்குச் சங்க இலக்கியம் பெருந்துணையாக அமைகிறது.

மீன்பிடித்தல்

பரதவர்கள் கடலில் மீன் வேட்டம் செய்வதையே முக்கியத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். கூரிய முனையையுடைய எறியுளியைச் (Harpon) சுறாமீன்கள் மீது குறிவைத்து எறிந்து அவற்றைப் பிடித்துப் படகில் ஏற்றிக்கொண்டு வருவார்கள். வன்சுறாக்களோடு பெருமீன்கள் பலவற்றையும் பிடித்து அவற்றைத் துண்டுகளாக்கித் தோணியில் ஏற்றித் தங்கள் கழிசூழ் பாக்கம் வந்து சேருவார்கள்.

“வரிவலைப் பரதவர் கருவினைச் சிறாஅர்

.....

தீமின்மேற் கொண்டு திரைச்சுர நீந்தி
வாள்வாய்ச் சுறவொடு வயமீன் கெண்டி
நீணம்பெய் தோணியர் இகுமணல் இழிதரும்
பெருங்கழிப் பாக்கம்”⁹¹

எறியுளி கொண்டு மீன்பிடித்தல் ஓர் எளிய முறையாக இருந்துள்ளது. மீன்பிடித் தொழிலில் ஏற்பட்ட தொடக்கக்காலத் தொழில்நுட்பமாக இது அமைந்தது. இதனைக் குறுந்தொகைப் பாடலொன்று பின்வருமாறு விவரிக்கின்றது.

“சொல்லினைப் பொலிந்த கூர்வாய் எறியுளி

.....

தாங்கரு நீர்ச்சுரத்து எறிந்து வாங்குவிசைக்
கொடுத்திமிற் பரதவர் கோட்டு மீன் எறிய”⁹²

பரதவர்கள் கடலில் மீன்பிடித்ததோடு கழிகளிலும் மீன்பிடித்தனர் என்பதை நற்றிணைப் பாடல்,

“.....மல்கு கழித்

துணைச்சுறா வழங்கலும் வழங்கும்”⁹³

எனக் கூறுகின்றது.

கடலில் மீன்பிடிக்கும் வலையைவிடக் கழிகளில் மீன்பிடிக்கும் வலைகள் வேறுபட்டவை என்பதைப் பின்வரும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“இருங்கழி முகந்த செங்கோல் அவ்வலை
முடுங்குபுற இறவோடு இனமீன் செறிக்கும்”⁹⁴

பன்மைத் தொழில்நுட்பங்கள்

சங்ககால மீனவர்களின் தொழில்நுட்பம் பன்மைத் தன்மை வாய்ந்தது. பரதவர்கள் நள்ளிரவிலும் மீன் வேட்டைக்குச் சென்றுள்ளனர். தீப்பந்தங்களைக் கொளுத்திக் கொண்டு திண்ணிய திமிலில் அலை கடல் நடுவே சென்றுள்ளனர். விளக்கொளியைக் கண்ட சிறுமீன்கள் திரண்டெழும்; அவற்றைத் தின்ன வெஞ்சுறாக்கள் விரைந்துவரும்; அவற்றைப் பரதவர்கள் பிடித்துத் திமிலில் ஏற்றிவந்தனர். நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று இதனைக் குறிப்பிடுகிறது.

“கணைக்கால் மாமலர் கர்ப்ப மால்கு கழித்
துணைச் சுறா வழங்கலும் வழங்கும் ஆயிடை
எல்இமிழ் பனிக்கடல் மல்குகடர்க் கொளீஇ
எமரும் வேட்டம் புக்கனர்”⁹⁵

இரவில் மீன்வேட்டம் செய்வோர் கடலில் வெளிச்சம் போடுவதற்குப் பிடித்த மீன்களின் கொழுப்பைச் சேகரித்து அதனை எண்ணெயாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். “மீன்றிணம் தொகுத்த ஊன் நெய் ஒண்கடர்”⁹⁶ எனவும் “கொண்டல் இரவில் இருள் கடல் மிகுந்த கொழுமீன் கொள்பவர் இருள்நீங்கு ஒண்கடர்”⁹⁷ எனவும் பதிவாகியுள்ள நெய்தல் பாடலடிகள் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

இரவில் மீன் வேட்டத்திற்குச் செல்லும்போது சுறாமீன்கள் கட்டுக்கடங்காமல் விரைந்து திரிவதுண்டு. அவற்றைக் கனன்று எரியும் தீப்பந்தம்மூலம் கூர்ந்து நோக்கி வலுவான கயிற்றில் கட்டப்பட்டுள்ள எறியுளி கொண்டு தாக்கிப் பிடித்தனர். இத்தகைய பெருமீன்கள் நிரம்பப் பிடித்த மகிழ்ச்சியோடு தங்கள் பெருங்கழி பாக்கங்களுக்குத் திரும்பியுள்ளனர். இத்தகைய காட்சியொன்றை நற்றிணைப் பாடல் பின்வருமாறு விளக்குகிறது.

“..... நோன்புரிக்
கயிறுகடை யாத்த கடுநடை எறியுளித்
திண்திமில் பரதவர் எண்கடர்க் கொளீஇ
நடுநாள் வேட்டம் போகி வைகறைக்
கடல்மீன் தந்து கானற் குவைஇ”⁹⁸

சங்ககாலம் தொட்டே மீன்பிடித் தொழிலில் பாடு (மீன்கள்) கிடைப்பதென்பது ‘பட்டா பட்டா பாக்கியம்’ ஆகும். மீன்கள் எப்போது கிடைக்கும் எப்போது கிடைக்காது

என்பதை உறுதியாகக் கணிக்க முடியாது. கடலின் தன்மையையும் நீரோட்டத்தையும் கணித்தே மீன்பிடிக்கக் கடலுக்குள் செல்ல முடியும். மீன்பிடிக்கும் குழுவில் அனுபவம் மிக்க மூப்பனே கடலில் வலைவீசும் இடத்தைக் கணிப்பார். அவருடைய கணிப்பு பலிக்கும்போது மீன்கள் கிடைத்துவிடும். பலிக்காதபோது வலையில் மீன்கள் கிடைக்காது. அதனால்தான் கைவினை சார்ந்த மீன்பிடித் தொழிலிலும் இயந்திரப்படகு மூலம் செய்யும் மீன்பிடித் தொழிலிலும் மூப்பன் (தலைவன்) எடுக்கும் ‘கணிப்பு-முடிவு’ (Skipper Effect) முக்கியமானதாகும். தென் தமிழகத்தில் இவர்கள் ‘மன்னாட்டியார்’ எனப்படுகின்றனர். மூப்பனாக விளங்கும் மன்னாட்டியாருக்குக் கடல் பற்றிய அறிவு மிகுதி. காற்றோட்டம், நீரோட்டம் ஆகியனவற்றுக்கு ஏற்ப சுக்கான் பிடித்து வள்ளத்தை இவரே ஓட்டுவார். மீன்கள் எங்கு கிடைக்கும் என்பதையும் இவரே கணிப்பார். கடலுக்குள் சென்றுவிட்டால் மன்னாட்டியான் எல்லாவற்றையும் முடிவு செய்வார்.

சங்ககாலத்தில் பரதவர்கள் கடலிலிருந்து வெறுங்கையுடன் திரும்பிய காலமும் உண்டு என்பதை அறியமுடிகிறது. கடலில் வீசிய வலைகளைச் சினம் கொண்ட சுறாக்கள் கிழித்துவிட வலையில் பட்ட மீன்கள் தப்பித்து விடுகின்றன. இதனால் பரதவர்கள் ஏமாற்றத்துடன் கரை திரும்பிக் கிழிந்த வலைகளை தம்மனை முற்றத்தில் நின்ற தாழை மரங்களில் விரித்துப் போட்டிருந்த சூழலையும் காணமுடிகிறது.

“.....திண்தியில்
எல்லுந் தொழில் மடுத்த வல்லினைப் பரதவர்
கூர்உளிக் கடுவிசை மாட்டலின் பாய்புடன்
கோட்குறாக் கிழித்த கொடுமுடி நெடுவலை
தண்கடல் அசைவளி எறிதொறும் வினைவிட்டு
முன்றில் தாழைத் தூங்கும்”⁹⁹

வலைகள் கிழிந்தபோதும் பரதவர் விடாமுயற்சியுடையவர் என்பது அவர்களின் தொழில்முறையில் காணப்பட்ட ஒரு விடயமாகும். வலைகளைச் சீர்செய்து கொண்டு மீண்டும் சுறா மீன்களைத் தம் வேட்டை மூலம் பிடித்து வந்ததன் மூலம் பரதவர் விடாமுயற்சியுடையவர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. நற்றிணையின் பல்வேறு பாடல் குறிப்புகள் வாயிலாகச் சுறாமீன் வேட்டையை அறியமுடிகிறது¹⁰⁰.

“மீன்கண் துஞ்சும் பொழுதும் யான் கண்துஞ்சேன்”¹⁰¹

என்னும் பாடலடி வாயிலாகப் பரதவர்கள் இரவிலும் கண் துஞ்சாது மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்ததை அறியமுடிகிறது. இதனை நற்றிணைப் பாடல் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது.

“கொடுமுடி அவ்வலைப் பரியப்போகிய
கோட்கறாக் குறித்து முன்பொடு
வேட்டம் வாயாது எமர் வாரலரே”¹⁰²

கடலில் மீன்வேட்டம் செய்யும் மீனவர்களின் வாழ்வியல் பலவாறாகச் சங்க இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ளன. நெற்களத்தில் அறுவடை செய்யும் உழவர்கள் போன்று ஏராளமான மீன்களைப் பிடித்துவரும் பரதவர் அவற்றை இரந்தோர்களின் வறுங்கலன்கள் நிறைந்து வழியுமாறு வழங்குவார்கள். மீதமுள்ளவற்றைத் தங்களுக்குள் பங்கிட்டு, அவற்றை விலை கூறி விற்று, கரையுயர்ந்த அந்த மணற்பரப்பிலே உறங்குவார்கள் என்று அகநானூற்றுப் பாடலொன்று கூறுகிறது.

“அயிர்திணி அடைகரை ஒலிப்ப வாக்கிப்
பெருங்கனம் தொகுத்த உழவர் போல
இரந்தோர் வறுங்கலம் மல்க வீசு
பாடுபல அமைத்துக்கொள்ளை சாற்றிக்
கோடுயர் திணிமணல் துஞ்சம் துறைவ!”¹⁰³

கடலுக்குள் சென்று மீன்பிடிக்கும் தொழில் என்பது ஒரு கூட்டுத் தொழிலாகும். குறைந்தது இரண்டு மூன்று ஆடவர்கள் இணைந்து செய்யும் தொழிலாகும். இத்தகைய குழுச் செயற்பாடு சங்ககாலம் தொட்டு இருந்து வருவதைக் காணமுடிகிறது. இன்றுங்கூட கட்டுமரத் தொழிலில் ஒரு சிறு குழுவாகக் கடலுக்குள் சென்று மீன்பிடித்து வருவதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு மீன்பிடித்துக் கொண்டு கரை திரும்பும் மீனவர்கள் கிடைத்த மீன்களைப் பங்கிட்டுக் கொள்வார்கள். இதனை அகநானூற்றுப் பாடலொன்று,

“கொடுந்தியில் பரதவர் வேட்டம் வாய்த்தென
இரும்புலாக் கமழும் சிறுகுடிப் பாக்கத்துக்
குறுங்கண் அவ்வலைப் பயம்பா ராட்டி
கொழுங்கண் அயிலை பகுக்கும் துறைவன்”¹⁰⁴

என்று குறிப்பிடுகிறது.

கடற்கூழல் பற்றிய மரபுசார் அறிவு

உலகெங்குமுள்ள மீனவர்கள் கடல் பற்றிய மிக விரிவான அறிவைப் பட்டறிவின் வாயிலாக அறிந்து வைத்துள்ளனர். 26.12.2004 அன்று நிகழ்ந்த சுனாமியின்போது (கடல்கோள்) அந்தமான் தீவுகளில் வாழும் பழங்குடியினர் உயிரிழப்பின்றி தப்பித்துக் கொண்டதே இதற்குத் தக்க சான்றாகும்.

கடல் பற்றிய பெளதிக அறிவு மீனவர்களிடம் நிறைந்துள்ளன. சோழமண்டலக் கரையில் வாழும் பட்டினவர்களின் கடல் பற்றிய அறிவு இன்று கல்விப்புலத்தார்

முன்னெடுத்துள்ள அறிவுமுறைக்கு நிகரானது என்பது மானிடவியல் ஆய்வுகள் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலத்தில் கூட பரதவர் உள்ளிட்ட மீன்பிடிச் சமூகத்தாரின் கடலியல் அறிவு விரிவானதாகும். பரதவர்கள் அமாவாசை, பெளர்ணமி ஆகிய நாட்களில் மீன்பிடிக்கச் செல்லாது கடற்கரையில் சுறா முள்ளை நட்டு, மனைத் தெய்வமாகிய வருணனை வருவித்து, மலர் அணிவித்து, பனையின் கள்ளைப் படைத்து, தம் மனைவி, மக்களுடன் வணங்கி வேண்டிய உணவு சமைத்து உண்டு, ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர் என்பதை நற்றிணையும் பட்டினப்பாலையும் விளக்கமாகப் பேசியுள்ளன.

அமாவாசை, பெளர்ணமி நாட்களில் கடல் கொந்தளிப்பு அதிகமாகவும் நீரோட்டத்தின் வேகம் அதிகமாகவும் இருக்குமென்பதை சங்ககால மீனவர்கள் நன்கறிந்துள்ளனர். இவர்களின் மரபுசார் அறிவு இன்னும் விரிவானது என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் விரிவாகவே பதிவு செய்துள்ளன. தேய்தலும் வளர்தலும் திங்களின் இயல்பாகும். திங்கள் வளரும் பக்கத்தை ‘அலர்தரு பக்கம்’ என்றும், நிறைமதி உவாவைப் ‘பெரும்பக்கம்’ என்றும், அமாவாசையை ‘இருள் உவா’ என்றும் நெய்தல் நில மக்கள் குறிப்பிட்டனர். இந்நாட்களில் கடலின் சீற்றம் மிகுந்திருக்கும் என்றும் அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். இதனைப் பரிபாடல்¹⁰⁵ விரிவாகவே பதிவு செய்துள்ளது.

உப்பு விளைவித்தலும் விற்றலும்

நெய்தல் நிலப் பரதவர்கள் கடற்கரையிலும் கழிக்கரையிலும் உவர்நிலத்தில் உப்பை விளைவித்தனர். ஏர்பூட்டி உழாமல் வெள்ளுப்பை விளைவிக்கும் பாங்குடையவர் உமணர் என்பதை ‘உழா உழவர்’ என்று கூறினர். இதனை,

“நேர்கட் சிறுதடி நீரின் மாற்றி
வானம் வேண்டா உழவின் எம்
கானலஞ் சிறுகுடி.....”¹⁰⁶

“உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்
ஓழுகை உமணர் வருபதம் நோக்கிக்
கானல் இட்ட காவற் குப்பை”¹⁰⁷

என்னும் நற்றிணைப் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன.

விளைந்த உப்பினை எருது பூட்டிய சகடத்தில் (வண்டி) ஏற்றிப் பக்கத்து ஊர்களுக்கும் தூரத்துப் பகுதிகளுக்கும் செல்லும்போது வண்டியின் சக்கரங்கள் ஆழ்மணலில் புதைந்துவிடுகின்றன. அவற்றைத் தூக்கி முன்னோக்கி ஓட்டும்போது பேரொலி எழுப்பினார்கள். இவற்றை நற்றிணைப் பாடல் பின்வருமாறு விவரிக்கின்றது.

“..... உமணர்
வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றிக்
கணநிறை கிளர்க்கும் நெடுநெறிச் சகடம்
மணல்மடுத்து உரறும் ஓசைக் கழனித்
கருங்கால் வெண்குருகு வெளுஉம்”¹⁰⁸

உப்பு வணிகர்கள் உப்பினை விற்பதற்காகவும் நெல்லுக்குப் பண்டமாற்றாகவும் கொடுப்பதற்குக் கடுமையான வெயில் காலத்திலும் சுற்றித் திரிந்துள்ளனர். வண்டியில் பூட்டிய எருதுகளை விரைந்து நடப்பதற்குக் ‘கதழ்கோல்’ (தாற்றுக்கோல்) கொண்டு அடித்து ஓட்டினர். இதனை அகநானூற்றுப் பாடல்,

“பெருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்
இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த
வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
என்றாழ் விடா குன்றம் போகும்
கதழ்கோல் உமணர்.....”¹⁰⁹

என்கின்றது.

நெய்தல் நிலத்து உப்பினை வண்டிகளில் மட்டுமல்லாது மூட்டைகளாகக் கழுதைகளில் ஏற்றி மேற்கேயுள்ள ஊர்களுக்குக் கொண்டு சென்றனர்¹¹⁰. ‘அத்திரி’ என்னும் கோவேறு கழுதைகள் உள்நாட்டு வணிகத்திற்காக வெளிநாடுகளில் இருந்து இறக்குமதி¹¹¹ செய்யப்பட்டன.

பரதவர்கள் மீன்பிடித் தொழிலோடு பெரிய உப்பங்கழியாகிய வயலிலே உழாமலே வெண்மையான கல் உப்பினை விளைவித்தனர். உப்பு விளைவித்த பரதவர்களைச் சங்ககாலப் புலவர்கள் ‘உவர்வினை உப்பின் உழாஅ உழவர்’¹¹² என்று குறிப்பிட்டனர். குறிஞ்சி நில மக்களை ‘வில் ஏர் உழவர்’ என்றும் புலவர்கள் வர்ணித்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது மருதநிலத்தின் வயல்சார்ந்த உழவர்களை மையமிட்டு மற்றவர்களை ஒப்பிட்டுக்கூறும் மரபு வெளிப்படுகிறது. நில வேளாளர், கடல் வேளாளர் என்றெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில் வகைப்படுத்தும் மரபு இதனுடைய தொடர்ச்சி என்றே கருத வேண்டியுள்ளது.

முத்துக்குளித்தல், சங்கு குளித்தல், பவளம் எடுத்தல்

சங்ககாலம் தொட்டு மீனவரின் பொருளியல் வாழ்வு கலப்புப் பொருளாதாரம் (Mixed Economy) சார்ந்ததாகவே இருந்தது. மீன்பிடித்தல், முத்துக்குளித்தல், சங்கு குளித்தல், பவளம் எடுத்தல், உப்பு விளைவித்தல், மீன், உப்பு விற்பல், கடலோடி

வணிகம் செய்தல், பணியாற்றுதல், மரக்கலம் கட்டுதல் முதலான தொழில்களில் மீனவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஒரு சமூகம் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட தொழில்களில் ஈடுபடுவது என்பது கலப்புப் பொருளாதாரத்திற்கு வழிவகுக்கின்றது. இது வாழ்வாதாரப் தகவமைப்பாகவும், குறிப்பிட்ட பகுதியின் வளங்களை வென்றெடுத்து வாழும் தொழில்நுட்ப அறிவை வளர்த்துக் கொண்டதாகவும் அமைகின்றது. சங்ககாலப் பரதவர்களின் மரபான, பாரம்பரியமான அறிவுமுறை இவ்விரண்டையும் கொண்டதாகவே காணப்படுகின்றது.

சங்ககாலத்தில் *கொடுமணம்*¹¹³, *பந்தர்*¹¹⁴ ஆகிய இடங்களில் முத்தெடுத்தல் சிறப்புடன் நடைபெற்றது. பாண்டிய நாட்டில் கொற்கைக் குடாவிலும்¹¹⁵ நடைபெற்றது. பெருந்துறையில் எடுத்த முத்து 'பெருந்துறை முத்து'¹¹⁶ என்றே கூறப்பட்டது. '*வலம்புரி மூழ்கிய வான்தியில் பரதவர்*'¹¹⁷ என்று அகநானூற்றுப் பாடல் கூறுகிறது. பரதவர் வலம்புரிச் சங்குகளை எடுத்துள்ளனர். '*வேளாப் பார்ப்பான்*'¹¹⁸ என்போர் சங்குகளை அணிவளையாகச் செய்தனர் '*கோடர் எல்வளை*'¹¹⁹, '*கோடர் இலங்குவளை*'¹²⁰ என வளையல்கள் பலவகையாகச் செய்யப்பட்டன.

இன்றுங்கூட முத்துக்குளித்தலும் சங்கு குளித்தலும் தொடர்ந்து நடைபெறும் இடங்களாகத் தூத்துக்குடி, இராமேஸ்வரம் கடற்பகுதிகள் காணப்படுகின்றன. இந்தியா, இலங்கை நாடுகளுக்கிடையில் அதாவது வங்கக்கடலின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ள மன்னார் வளைகுடா சங்குகள் அதிகம் கிடைக்கும் பகுதியாக விளங்குகின்றது.

சங்கு, முத்து எடுக்கும் மூழ்க்காளிகள் தங்கள் கால்களின் விரல் இடுக்குகளில் மூழ்கும் கற்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்குவார்கள். ஒரு படகில் ஐந்து அல்லது ஏழு மூழ்க்காளிகள் செல்வார்கள். படகை ஓட்டுபவரே முக்கியமானவர். இவர் '*பார் மன்றாடி*' என்று அழைக்கப்படுவார். இவர் கடல் அனுபவம் மிக்கவர்.

கடலில் சங்குகள் மிகுந்துள்ள சங்கு நிலத்தைக் (பிறழ்) கணித்து மூழ்க்காளிகளைக் கடலுக்குள் இறக்குவார். மூழ்க்காளிகள் ஒவ்வொரு மூழ்கிலும் ஐம்பது முதல் எழுபது நொடிகள் நீருக்குள் இருப்பார்கள். அதிக அளவு 90 நொடிகள் நீருக்கடியில் சங்கு-முத்து தேடுவார்கள். படகின் மேலிருக்கும் '*தோடை*' என்கிற ஆட்கள் மூழ்க்காளி காலிலிருந்து வரும் கயிற்றசைவைக் கணித்து அவனை வெளியே இழுப்பார்கள். ஒரே நாளில் ஒரு மீனவர் இருநூறு சங்குகள் வரை சேர்க்க முடியும்.

தூத்துக்குடிப் பகுதியில் பரதவ மீனவர்களும் இராமநாதபுரம், இராமேஸ்வரம் (கீழ்க்கரை) பகுதிகளைச் சேர்ந்த 'லப்பை' வகுப்பைச் சேர்ந்த முஸ்லீம் மீனவர்களும் பாரம்பரியமாக சங்கு குளித்தலில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். இன்றைய மூழ்க்காளிகள்

முதுகில் இரண்டு உயிர்வாயு உருளைகளைக் கட்டிக்கொண்டு கடலின் அடியில் இரண்டு மணிநேரம் வரை தங்கி சங்குகளையும் முத்துக்களையும் சேகரிக்கின்றனர்.

பெண்களின் சுயாட்சியும் பாலினச் சமத்துவமும்

அனைத்து வகையான சமூகங்களிலும் ஆண், பெண் தொழிற்பகுப்பு அல்லது வேலைப்பகிர்வு (**division of labour**) என்பது அவர்கள் ஈடுபடும் தொழிலிற்கேற்ப அமைகின்றது. வேட்டையாடி உணவு சேகரிக்கும் சமூகங்களில் ஆண்களின் பங்கைக் காட்டிலும் பெண்களின் பங்கு முக்கியமானது. அதனால்தான் அத்தகைய சமூகங்களில் பெண்களின் சமூகத்தகுதி (**Social Status**) ஆண்களின் தகுதியைக் காட்டிலும் உயர்வானதாக உள்ளது.

வேட்டையாடி உணவு சேகரிக்கும் சமூகங்களில் உணவாதாரமானது ஆண்கள் ஈடுபடும் வேட்டை வாயிலாகவும், பெண்கள் ஈடுபடும் காடுபடு பொருட்கள் (வனச் சிறுபொருட்கள்) சேகரித்தல் வாயிலாகவும் ஈட்டப்படுகின்றது. ஆண்கள் வேட்டையாடி வருவதன் வாயிலாக விலங்கின உணவும், பெண்கள் சேகரித்தல் மூலம் தாவரவின உணவும் கிடைக்கின்றன. இத்தகைய பொருளாதாரத்திற்கு அடிப்படையாக விளங்கும் 'காடு' என்பது வேட்டுவச் சமூகத்தார் அனைவருக்கும் பொதுவானது. இங்கு உடைமை என்பது அனைவருக்கும் பொதுவானது (**Common Property**). அவ்வாறே இவர்கள் உணவாதாரத்தை ஈட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தும் தொழில்நுட்பம் என்பது ஜனநாயகதன்மை கொண்டது. எளிய தொழில்நுட்பம் சார்ந்தது (**Democratic / simple technology**). இத்தகைய சமூக உடைமை, எளிய தொழில்நுட்பம் சார்ந்த சமூகங்களில் பெண்களின் சுயாட்சித்தன்மை (**Female Autonomy**) அதிகம் காணப்படுவது இயல்பு.

நெய்தல் சமூகங்களிலும் வேட்டுவச் சமூகத்தில் காணப்படுவது போன்றதொரு பெண் சுயாட்சித் தன்மையைக் காணமுடியும். காரணம் நெய்தல் திணையிலும் கடல் அனைவருக்கும் பொதுவானது. கைவினை சார்ந்த மீன்பிடித் தொழிலில் கையாளப்படும் தொழில்நுட்பம் அனைவருக்கும் தெரிந்த ஒன்று. மிகவும் எளிமையான ஒன்று.

ஆடவர்கள் மீன்களைக் கரைக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பதோடு அவர்களுடைய பணி முடிவு பெறுகிறது. இளைப்பாறிவிட்டு வலையைச் செப்பனிடும் பணி மட்டுமே அவர்களுடையது. கரைக்கு வந்து சேர்ந்த மீன்களை அங்கேயே தம் சமூகத்தின் பெண்களுக்கு ஏலம்விட்டோ, அவற்றை வீதிகளில் சென்று விற்பனா பணமாக்கி குடும்பத்திற்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு வீடு திரும்புவது பெண்களின் பணியாகும். குடும்ப நிர்வாகம் பெரிதும் பெண்களைச் சார்ந்து விடுகிறது. இத்தகைய சூழலில் நெய்தல் நிலப் பெண்களும் வேட்டுவச் சமூகத்தில் உள்ளது போன்று சுயாட்சித்தன்மை மிகுந்தவர்களாக உள்ளனர்.

சங்ககால நெய்தல் திணைப் பெண்கள் பிடித்து வரப்பெற்ற சுறா உள்ளிட்ட மீன்களை அரிந்து உப்பிட்டு காயவைத்துக் கருவாடு (உப்புக்கண்டம்) போடுகின்றனர். உப்புக்கண்டம் போட்டுக் காயவைத்த துண்டுகளைப் பறவைகள் தின்னவந்தபோது அவற்றை விரட்டும் பணியில் ஈடுபட்டனர்¹²¹. இதனை நற்றிணைப் பாடல் “மீன் எறி பரதவர் மகன் நீணச்சுறா அறுத்து உணக்கல் வேண்டி இனப்புள் ஒப்பும்”¹²² என்று குறிப்பிடுகிறது.

மீன்களையும் கருவாடுகளையும் மற்ற திணையினருக்குக் கொடுத்துப் பண்டமாற்றம் செய்யும் பணியையும் பெண்கள் செய்துள்ளனர்¹²³. மீன்களைக் கொடுத்து நெல் பெற்றதை ‘மீன்நொடுத்து நெற்குவைஇ’¹²⁴ என்றும், மீனுக்கு ஈடாகப் பயறு பெற்றதை ‘அரிகாற் பெரும்பயறு நிறைக்கும்’¹²⁵ என்றும் வரும் பாடலடிகளைக் கொண்டு அறியலாம்.

தொகுப்புரை

- ‘சமுதாயம்’ என்னும் சொல்லிற்கு ‘மக்கள் திரள்’ என்பது பொருளாகும். மக்கள் திரள் குறிப்பிட்ட நலன்களுக்காகக் கூடிவாழும் இயல்பினைக் கொண்டிருக்கின்றது. மானுடவியல் அணுகுமுறையில் பன்னெடுங்காலம் ஒன்றாகக் கூடி வாழ்ந்தும் தொழில் புரிந்தும் வாழும் மக்கள் கூட்டத்தைச் ‘சமுதாயம்’ எனச் சுட்டலாம். கூட்டு வாழ்க்கையின் பயனாகப் பொதுவான மரபுகள், பயன் மதிப்புக்கள், மனித உறவுகள் ஆகியன தோன்றுகின்றன. இவை குழலுக்குத் தக்கவாறு மாறுபடுவன. இந்த வேறுபாடுகளுக்கிடையில் இச்சமூக நிறுவனத்தின் பல்வேறு குடும்பங்கள், கல்வி நிலையங்கள், சமய மற்றும் அரசியல் அமைப்புக்கள் யாவும் இணைந்து இயங்கும்போது சில அடிப்படைப் பண்புகள் அவற்றிடையே வெளிப்படுகின்றன. இவற்றை நிலைக்களன்களாகக் கொண்டு விளங்கும் மக்கள் கூட்டத்தினையே சமூகவியல் பார்வையில் ‘சமுதாயம்’ எனக் குறிப்பிடலாம்.
- இந்திய நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையும் மனப்போக்கும் சமயத்தைக் கருவாகக் கொண்டதாகும். தமிழ்நாட்டுப் பாமரமக்களுடைய வாழ்க்கை சமயத்தோடு பின்னிப் பிணைந்தது. சமயமும் சமுதாயமும் பிரிக்க இயலாத இணைப்பைக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு சமூகத்தில் ஒன்றையொன்று சார்ந்து நிற்கும் பல பிரிவுகள் இருக்கின்றன. அவையே ஒரு சமூகத்தை உருவாக்கவும், சமூகவியல் கோட்பாடுகளைக் கட்டமைக்கவும் ஒருங்கிணைந்து செயல்படுகின்றன.
- தனிமனிதனின் அகத்தையும் புறத்தையும் சமூகத்தில் இணைத்து அவனைச் சமூக மனிதனாகக் காண்பதே சமூகப் பண்பாடாகும். சமுதாயம் என்பது பண்பியலான

அருவமான ஒரு நிறுவன அமைப்பாகும். மாறி வரும் சமய, அரசியல், பொருளாதார நிலைகளின் காரணமாகச் சமுதாய உறவுகளுக்கும் சமுதாய மதிப்புக்களுக்கும் இடையில் தோன்றும் சிக்கல்கள் சமூகச் சிக்கல்கள் ஆகும்.

- மனித சமூகத்தின் மிகத் தொன்மையான சமூக நிறுவனம் குடும்பம் ஆகும். 'குடும்பம்' என்பது மிகச்சிறிய சமூக நிறுவனமாகும். ஓர் ஆணும் பெண்ணும் அவர்கள் சமூக மரப்படி குடும்ப வாழ்க்கையில் இணைந்து ஈடுபடும் நிலையில்தான் 'குடும்பம்' தோன்றும்.
- மனிதன் தன் பாலியல் தேவைகளை ஒரு நிறுவன அமைப்பிற்குள் நிறைவு செய்து கொள்வதற்கு ஏற்படுத்திக் கொண்ட சமூக அமைப்பு முறையே திருமணமாகும். அகஸ்டே காம்ப்டே (Auguste comete) என்னும் பிரான்சு நாட்டுத் தத்துவ, சமூகச் சிந்தனையாளரால் 1839இல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சமூகவியல் சமூகத்தின் நடத்தைகள், ஒழுக்கலாறுகள், செயல்முறைகள் ஆகியனவற்றின் அடிப்படைகளைப் பேசும் ஓர் அறிவியல் துறையாகும்.
- 'இலக்கியம்' என்பது சமுதாயத்தின் புலப்பாடு ஆகும். சமுதாயக் காரணங்களின் விளைவாகவும், சமுதாய விளைவுகளின் காரணமாகவும் இலக்கியம் அமைகின்றது. இலக்கியமும் சமுதாயமும் நெருக்கமானவை. மக்களிடையே காணப்படும் உறவுகளே 'சமுதாயம்' என்ற அமைப்பின் வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாகும்.
- நெய்தல் திணைப் பாடல்களை ஆழ்ந்து நோக்கும்போது, நெய்தல் தலைவிக்குப் பாட்டுடைத் தலைவனாக விளங்கியவன் மருதநில மூதூர்ப் பெருங்குடி ஆண்களே ஆவர் என்பது புலனாகின்றது. மற்ற திணைப் பாடல்களில் அந்தந்த நிலத் தலைவன், தலைவியரே, பாட்டுடை மாந்தர்களாக அமையும்போது நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் மட்டுமே இந்த மாறுபாடு காணப்படுகின்றது.
- நெய்தல் திணையின் தலைவன் பாடல்களில் கொண்கன், சேர்ப்பன், துறைவன், புலம்பன் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். அக்காலத்தில் மருதமும் நெய்தலும் ஒன்றையொன்று சார்ந்த பகுதிகளாகவே இருந்துள்ளன. இதனாலேயே அத்திரிபூட்டிய தேரில் வந்த மருதத் தலைவர்களை நெய்தல் தலைவியர் தோன்றல், அண்ணல், செம்மல், செம்மலோன், நெடுந்தகை, பெருந்தகை எனப் பலவாறு விளித்துள்ளனர்.
- மருதநிலக் கிழார்கள் பெருங்கொடையாளர்களாக இருந்துள்ளனர். இவர்கள் நெய்தல் பாடல்களில் தார்மார்பன், தாரன் கண்ணியன் எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். தாரும் கண்ணியும் பெருங்குடியினருக்கான அடையாளங்களாகும்.

- கடற்கரையை ஒட்டிய பெருமணல் பகுதியில் நெய்தல் நில மக்களின் வாழிடங்கள் இருந்ததால் “பெருங்கடற் பரதவர்” என்னும் அடைமொழியுடன் பரதவர் அழைக்கப்பெற்றனர். இன்றைய மீனவர்களின் வாழிடம் ‘குப்பம்’ எனப்பட்டாலும், சங்க காலத்தில் அது ‘பாக்கம்’ என்றே அழைக்கப்பட்டது. ‘துறை நனி மிகுந்த பாக்கம்’ (நற்.101) என நற்றிணை குறிப்பிடுவது இதற்குச் சான்றாகும். பரதவர்களின் ஊர் சிறுகுடி எனவும், கானலம் சிறுகுடி எனவும் நெய்தல் பாடல்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. நெய்தல் பாடல்களில் ‘பட்டினம்’ (பட்டினப்பாலை, 216-218) என்னும் ஊர்களும் கூறப்பெற்றுள்ளன.
- பரதவர்களின் சிறிய வீடுகள் பனையோலை, தாழைமடல், நீர்முள்ளிச் செடிகள், காயல் என்னும் புல் என்பனவற்றால் வேயப்பட்டிருந்தன. பரதவர் ஊருக்கு வேலியாகத் தில்லை மரங்கள் இருந்தன. கானலில் இருந்த பனையோலைகளைக் கொண்டு வீட்டைச் சுற்றி வேலிகட்டிப் பரதவர் மணற்காற்றுக்குப் பாதுகாப்புச் செய்தார்கள்.
- நெய்தல் நிலத்தின் பூர்வகுடியினர் பரதவர் ஆவர். பரதர், கடலர், திமிலர், நுளையர், உமணர், வலைஞர், வளையோர், அளவர் என்றெல்லாம் மீனவர் சங்கப் பாடல்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். நெய்தல் நிலக் குடிகளில் பரதவர்கள் திமில்களில் கடலுக்குள் சென்று மீன்பிடித்தனர். பரதர் குடியினர் நாவாய், வங்கம் முதலான பெரும் தோணிகளில் கடல்வழியாக வாணிகம் செய்தனர். பரதவர் வேறு; பரதர் வேறு.
- பரதவர் குடியினர் சிற்றரசர்களாக இருந்து நெய்தல் நிலப் பகுதிகளை ஆண்டனர் என்பதற்குப் “பரதவர் கோமான் பல்வேல் மத்தி கழாஅர் முன்துறை” (அகம்.226) என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலடி சான்றளிக்கின்றது. பரதவர்கள் நெய்தல் பாடல்களில் கொடுத்திமிழ்ப் பரதவர், திண்திமில் பரதவர், பெருங்கடற் பரதவர், வான்திமிற் பரதவர் என்னும் பெயர்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். மீனவர்கள் ‘மீன் வேட்டுவர்’ (அகம்.270) எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர்.
- இன்று தமிழகக் கரையோரத்தில் வாழும் பட்டினவர், பரதவர், முக்குவர் என்னும் மூன்று மீன்பிடி சமூகங்களின் தொழில் நுட்பத்தைக் காணும்போது அவர்களிடம் காணப்பெறும் மரபுசார் அறிவு ஒரு புறமும், தொழில்சார் அறிவு மறுபுறமும் ஒன்றையொன்று உறவாடி நிற்பதைக் காணலாம்.
- உலகளாவிய நிலையில் புராதனச் சமூகங்களில் மிகச்சில மரக்கலங்கள் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலையில் ஆதி நெய்தல் சமூகத்தார் கட்டுமரம் – புனை, வங்கம், நாவாய், திமில், தோணி, அம்பி, கலம், பாய்மரக் கப்பல் வளிபுடைத்த கலம்

ஆகிய எட்டு வகையான கலன்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். எட்டுவகையான தொழில் நுட்பங்களும், எட்டு வகையான தொழிற் பிரிவுகளும் அக்காலத்தில் இருந்துள்ளன. இவற்றில் வங்கம், கலம், நாவாய், கப்பல் ஆகியவை பண்டங்களை ஏற்றிக் கொண்டு நெடுந்தொலைவு சென்றன. இவை வணிகத்திற்குப் பயன்பட்ட பெரிய மரக்கலங்களாகும்.

- நெய்தல்நிலப் பரதவர்கள் மீன்பிடிக்கப் பெருவலை, நுண்வலை, வரிவலை, புதுவலை முதலான வலைகளைப் பயன்படுத்திய போதும், அவர்கள் அனைவரும் கைவினை மீனவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். கைவினை சார்ந்த மீன்பிடித் தொழிலில் வலைகள், கட்டு மரங்கள் உள்ளிட்ட உபகரணங்கள் அனைத்தும் கைகளாலேயே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.
- சங்ககால மீனவர்களின் தொழில்நுட்பம் பன்முகத் தன்மை வாய்ந்தது. பரதவர்கள் நள்ளிரவிலும் வேட்டைக்குச் சென்றுள்ளனர். பரதவர்கள் அமாவாசை, பெளர்ணமி ஆகிய நாட்களில் கடலில் மீன் பிடிக்கச் செல்லாமல் கடற்கரையில் சுறா முள்ளை நட்டு, மனைத் தெய்வமாகிய வருணனை வருவித்து மலர் அணிவித்து பனையின் கள்ளைப் படைத்து தம் மனைவி மக்களுடன் வணங்கி வழிபட்டு உணவு சமைத்து உண்டு ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்துள்ளனர் என்பதை நற்றிணையும் பட்டினப் பாலையும் விளக்கமாகப் பேசியுள்ளன.
- திங்கள் வளர்வதை 'அலர்தரு பக்கம்' என்றும், நிறைமதி உலாவைப் 'பெரும்பக்கம்' என்றும், அமாவாசையை 'இருள் உலா' என்றும் நெய்தல்நில மக்கள் குறிப்பிட்டனர். இந்நாட்களில் கடலின் சீற்றம் மிகுந்திருக்கும் எனவும் அவர்கள் அறிந்திருந்தனர்.
- சங்ககால மீனவரின் பொருளியல் வாழ்வு கலப்புப் பொருளாதாரம் (Mixed Economy) சார்ந்தது. மீன்பிடித்தல், முத்துக் குளித்தல், சங்கு குளித்தல், பவளம் எடுத்தல், உப்பு விளைவித்தல், மீன், உப்பு விற்பனை, கடலோடி வணிகம் செய்தல், மரக்கலம் கட்டுதல் முதலான தொழில்களில் மீனவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஒரு சமூகம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தொழில்களில் ஈடுபடுவது கலப்புப் பொருளாதாரத்திற்கு வழிவகுக்கின்றது. இது வாழ்வாதாரத் தகவமைப்பாகவும், குறிப்பிட்ட பகுதியின் வளத்தை வென்றெடுத்து வாழும் தொழில்நுட்ப அறிவை வளர்த்துக் கொண்டதாகவும் அமைகின்றது. சங்ககாலப் பரதவர்களின் மரபான, பாரம்பரியான அறிவுமுறை இவ்விரண்டையும் கொண்டதாக உள்ளது.
- நெய்தல் சமூகத்தில் பெண்களின் சுயாட்சித் தன்மை மேலோங்கி இருந்துள்ளது. கைவினை சார்ந்த மீன்பிடித் தொழில் நுட்பத்தைப் பெண்களும் எளிமையாக அறிந்திருந்தனர். மீன்களை விற்றுப் பொருளாக்குவதும் குடும்ப நிர்வாகமும் நெய்தல்நிலப் பெண்களைச் சார்ந்திருக்கின்றது.

குறிப்புகள்

1. மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி, ப.682.
2. **Tamil Lexicon, p.1392-A.**
3. **The Random House Dictionary of the English Language, p.1351.**
4. **Linton Ralph, The Study of Man, p.125.**
5. **H. May hew Leon, The International Encyclopaedia of Social Sciences, vol.1, p.578.**
6. க.த.திருநாவுக்கரசு, (க.ஆ.), “தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் தோற்றம்”, ‘கழகக்குரல்’, மார்ச்சு-2, 1975, ப.6.
7. குறள் 6.
8. **K.C.Viyas, The Social Renaissance in India, p.12.**
9. சோமலே, தமிழ்நாட்டு மக்களின் மரபும் பண்பாடும், ப.42.
10. **S.Radhakrishnan, Religion and Culture, pp.11-12.**
11. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப.470.
12. அ.பசீர் அகமது, ஹஸன் வரலாற்று நாவல்கள்-சமூகப் பண்பாட்டியல் ஆய்வு, (பி.எச்.டி. ஆய்வேடு, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், அக்டோபர் 2004), ப.114.
13. கில்பர்ட் பாஸ்கல், சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், ப.118.
14. அ.பசீர் அகமது, மு.நூ., ப.115.
15. அ.மு.பரமசிவானந்தம், சமுதாயமும் பண்பாடும், (மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்டது), ப.222.
16. அ.பசீர் அகமது, மு.நூ., பக்.115-116.
17. அ.தனஞ்செயன், “இலக்கியமும் பண்பாட்டு ஆய்வும்”, சா.கிருட்டிணமூர்த்தி, (தொகு.ஆ.), தமிழியல் ஆய்வுகள், ப.51.
18. தி.சு.நடராசன், திறனாய்வுக் கொள்கைகள், ப.84.
19. அ.பசீர் அகமது, மு.நூ., ப.138.
20. தா.ஈசுவரபிள்ளை, பக்தி இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பார்வை, (மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பெற்றது), ப.10.
21. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.352.
22. ப.கோபாலன், போயர் சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறு, ப.89.
23. பக்தவத்சல பாரதி, மு.நூ., ப.279.
24. இரா.கல்பகம், சமூகவியல், ப.1.
25. மேலது, ப.6.

26. தி.சு.நடராசன், மு.நூ., ப.53.
27. அகம்., பா.எண்.80, 160, 290, 320, 360.
28. மேலது, பா.எண்.10, 40, 70, 170.
29. மேலது, பா.எண்.30, 270, 400.
30. மேலது, பா.எண்.300.
31. ஐங்., பா.எண்.198.
32. நற். பா.எண்.45.
33. மேலது, பா.எண்.50.
34. அகம்., பா.எண்.310.
35. குறுந்.. பா.எண்.230.
36. அகம்., பா.எண்.100, 150.
37. மேலது, பா.எண்.102, 111.
38. தொல். பொருள். நூற்.1580.
39. சிலம்பு,கடலாடுகாதை, வரி.119.
40. குறுந். பா.எண்.320:1.
41. நற்., பா.எண்.101:5.
42. மேலது, பா.எண்.4:1.
43. அகம்., பா.எண்.320:5.
44. நற்., பா.எண்.101:5.
45. பட்டினப்., பா.எண்.216-218.
46. பெரும்பாண்; பா.எண்.263-274.
47. பட்டினப், பா.எண்.11.
48. நற்., பா.எண்.354.
49. மேலது, பா.எண்.370.
50. மேலது, பா.எண்.207.
51. அகம்., பா.எண்.370:5.
52. நற்., பா.எண்.207.
53. ஐங்., பா.எண்.14:1.
54. நற்., பா.எண்.354.

55. அகம்., பா.எண்.200.
56. குறுந்., பா.எண்.372.
57. நற்., பா.எண்.132.
58. அகம்., பா.எண்.226.
59. நற்.. பா.எண்.175:1.
60. மேலது, பா.எண்.388:2.
61. குறுந்., பா.எண்.320:1.
62. அகம்., பா.எண்.350:12.
63. மேலது, பா.எண்.270:3.
64. மேலது, பா.எண்.280:9.
65. பதிற். பா.எண்.3-5, அகம். பா.எண்.255, மதுரைக்., வரி.536-544.
66. நற்., பா.எண்.295-6, புறம்., பா.எண்.126.15, பட்டினப்.,பா.எண்.,174, பெரும்.பாண்.320, மதுரைக் பா.எண்.83
67. புறம்., பா.எண்.274, குறுந்., பா.எண்.304.
68. அகம்., பா.எண்.50, புறம்., பா.எண்.343.
69. நற்., பா.எண்.315,3, ஐங்., பா.எண்.98.
70. புறம்.386.14, அகம்., பா.எண்.152.
71. புறம்., பா.எண்.26.2.
72. நற்., பா.எண்.175.1.
73. மேலது, பா.எண்.388.2.
74. அகம்., பா.எண்.70.1.
75. மேலது, பா.எண்.60.3.
76. மேலது, 240.5, 340, நற்., பா.எண்.331, 372.
77. மேலது, பா.எண்.187, 21-23.
78. மேலது, பா.எண்.50.1.
79. புறம்., பா.எண்.381, 23-24.
80. மேலது, பா.எண்.343.5.
81. புறம்., பா.எண்.243, 7-9.
82. மதுரைக், பா.எண்.556.
83. நற்., பா.எண்.111.3.

84. அகம்., பா.எண்.10.10.
85. நற்., பா.எண்.74.1.
86. அகம்., பா.எண்.70.3.
87. நற்., பா.எண்.74.1.
88. அகம்., பா.எண்.1-11.
89. நற். பா.எண்.74.1.
90. மேலது, பா.எண்.207.8-9.
91. மேலது, பா.எண்.11.13-19.
92. குறுந்., பா.எண்.304.1-4.
93. நற்., பா.எண்.67:6-7.
94. அகம்., பா.எண்.220:16-17.
95. நற்., பா.எண்.67.6-9.
96. மேலது, பா.எண்.215.5.
97. அகம்., பா.எண்.100.7-8.
98. நற்., பா.எண்.388,2-6.
99. அகம்., பா.எண்.340, 18-23.
100. நற்., பா.எண்.16.6-8, 19:13, 27.8-9, 45.6-7, 67.6-7, 131, 182.1-3, 199.5-7, 223.6-8, 303.11-14, 392.1.
101. நற்., பா.எண்.319.
102. மேலது, பா.எண்.10-12.
103. அகம்., பா.எண்.30.7-11.
104. மேலது, பா.எண்.70.1-4.
105. பரி., பா.எண்.11:31-38.
106. நற்., பா.எண்.254.10-12.
107. மேலது, பா.எண்.331.1-3.
108. மேலது, பா.எண்.4.7-11.
109. அகம்., பா.எண்.140.1-5.
110. மேலது, பா.எண்.207:1-6.
111. மேலது, பா.எண்.305.6-7, நற்., பா.எண்.273:7-9.
112. நற்., பா.எண்.331.

113. பதிற்., பா.எண்.67:1-2.
114. மேலது, பா.எண்.74:5-6.
115. நற்., பா.எண்.23:6.
116. அகம்., பா.எண்.27:9.
117. மேலது, பா.எண்.350:1-2..
118. மேலது, பா.எண்.24:1-2.
119. ஐங்., பா.எண்.200.
120. குறுந்., பா.எண்.31:5.
121. நற்., பா.எண்.49:3-4, 331:1-8. அகம்.20:1-2.
122. மேலது, பா.எண்.45.6-7.
123. அகம்., பா.எண்.60.4, 320:1-14.
124. புறம்., பா.எண்.343.1.
125. ஐங்., பா.எண்.47:1-3.

இயல் முன்று
நெய்தல்நில மக்களின் தொழில்களும்
வணிகமும்

இயல் முன்று

நெய்தல்நில மக்களின் தொழில்களும் வணிகமும்

கடல்சார்ந்து, கடலை நம்பி வாழும் நெய்தல் நிலமக்களின் தொழில்களும் வணிகமும் சங்ககால வாழ்வியலில் சமூக முக்கியத்துவம் பெற்றவையாகும். மீன்வேட்டை என்னும் மீன்பிடித்தல், கருவாடு காயவைத்தல், தூண்டிலைப் பயன்படுத்தி மீன்பிடித்தல், நடுச்சாமத்தில் மீன்பிடித்தல், உப்பங்கழியில் பாணன் மீன்பிடித்தல், மீன்களைக் கூறுகளாக்கி விலை கூறி விற்பனை, மீன்பிடி கருவிகள், பரதவர் கயிற்று வலையில் கொக்குப் பிடித்தல், பரதவப் பெண்களின் மீன்விற்கும் தொழில், கடலில் முத்தெடுத்தல், உப்பளத் தொழில், பொன்செய் தொழில், இரும்புத் தொழில், பயிர்த்தொழில், தேனெடுத்தல், ஆடைவெளுக்கும் தொழில் முதலான கடல் சார்ந்த தொழில்களும் பண்டமாற்று வணிகம், உமணர் உப்பு விற்பனை, உப்புக்குப் பண்டமாற்று நெல், கடற்கரைச் சோலையில் வணிகத்திற்காக உப்பைக் குவித்தல் முதலான வணிகம் சார்ந்த தொழில்களும் ‘நெய்தல்நில மக்களின் தொழில்களும் வணிகமும்’ என்னும் இவ்வியலில் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் ஆராய்ந்து விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

மீன்பிடித்தல் (மீன்வேட்டை) தொழில்

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பரதவர்களாகிய மீனவர்களின் மீன்பிடி தொழில் பரவலாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. கடலை நம்பி வாழும் பரதவர்களின் அடிப்படையான வாழ்வாதாரம் மீன்பிடி தொழிலே ஆகும். கடலைச் சார்ந்த பிறதொழில்களும் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் ஆங்காங்கே சுட்டிக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

பகற்குறியில் தலைவனைக் காணாத தோழி, அவன் சிறைப் புறத்தானாக நிற்பதைக் கண்டு அவன் கேட்பத் தலைவிக்குத் தோழி கூறுவதாக ஐயூர் முடவன் குறுந்தொகையில் தலைவியின் தமையன்மார்களின் மீன்வேட்டை,

“இன்னும் வாரார் வருஉம்

பல்மீன் வேட்டத்து என்னையர்திமிலே”¹

எனக் கூறப்பெற்றுள்ளது. மாலையில் தலைவியின் தமையன்மார் மீன்வேட்டம் முடித்துப் பலவகை மீன்களுடன் கடற்கரைக்குத் திரும்புவர். அவற்றை வாங்குவதற்கு மீன்வணிகர் பலர் கூடுவர். அந்நேரத்தில் தலைவனைச் சந்திக்க இயலாது என்பது தோழியின் இரங்குதலாகும்.

குறுந்தொகையில் கல்லாடனார் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் பரதவரின் மீன்பிடி தொழிலும், உப்பு விற்கும் தொழிலும் கூறப்பெற்றுள்ளன. தலைவன் சிறைப் புறத்தானாகத் தலைவி தோழிக்குக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“சேயாறு சென்று துணைபரி அசாவாது
 உசாவுநர்ப் பெற்றே நன்றுமன் தில்ல
 வயச்சுறா எறிந்த புண்தணிந்து எந்தையும்
 நீலநீர்ப் பெருங்கடல் புக்கனன்; யாயும்
 உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய
 உப்புவினை கழனிச் சென்றனள்; அதனால்
 பனிஇரும் பரப்பின் சேர்ப்பதற்கு
 ‘இனிவரும் எளியன்’ என்னும் தூதே”²

வலிமையுடைய சுறாமீனால் தாக்கப்பட்ட தலைவியின் தந்தை அப்புண் ஆறிப் பெரிய கடலில் மீன்வேட்டைக்குச் சென்றான். தலைவியின் தாயும் உப்பை விற்று அதன் விலையாக வெண்ணெல்லினை வாங்கி வருவதற்காக அவ்உப்பினை விளைவிக்கும் உப்பளத்திற்குச் சென்றான். ஆதலால் தலைவன் இப்பொழுது வந்தால் அவன் தலைவியை எளிதாகப் பெறலாம் என்னும் செய்தியைத் தலைவனுக்கு விரைந்து சென்று தெரிவிக்கும் தூதுவர் வேண்டும் என்றாள் தலைவி,

இப்பாடலில் பரதவரின் மீன்வேட்டையும், நெய்தல் நிலப் பெண்களின் உப்பளத் தொழிலும் கூறப் பெற்றுள்ளன. உப்பை உண்டாக்குபவரைப் ‘பரதவர்’ என்றும், உப்பு வாணிகரை ‘உமணர்’ என்றும் கூறும் மரபு உள்ளது.

எறி உளியால் கோட்டுமீன் வேட்டையாடல்

கணக்காயன் தத்தன் என்னும் சங்கப்புலவர் குறுந்தொகையில் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் பரதவர் எறிஉளியால் கோட்டுமீன் வேட்டையாடும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. மீன்பிடிக்கச் செல்லும் பரதவர். சுறாமீன்களைப் பிடிப்பதற்குக்குரிய உளியைச் செருகிய மூங்கிலைக் கயிற்றில் கட்டிப் பயன்படுத்துவர். பரதவரின் இச்சுறா வேட்டம் பெரும்பாலும் இரவிலேயே நிகழும். இது படகிலிருந்தபடியே எறிந்து மீன்களைக் கொல்லும் கருவியாகும். அப்பாடலடிகள் வருமாறு.

“கொல்லினைப் பொலிந்த கூர்வாய் எறிஉளி
 முகம்பட மடுத்த முளிவெதிர் நோன்காழ்
 தாங்குஅரு நீர்ச்சுரத்து எறிந்து வாக்குவிசைக்
 கொடுத்தியிற் பரதவர் கோட்டுமீன் எறிய”³

‘கொடுத்தியில்’ என்பது மீன்பிடி படகையும், ‘கோட்டுமீன்’ என்பது சுறாமீனையும் குறிக்கும். கொம்புகளைக் கொண்டிருப்பதால் சுறாமீன் கோட்டுமீன் என்றழைக்கப்பட்டது. இதிலிருந்து பரதவர் எறிஉளியால் எறிந்து சுறாமீனைப் பிடித்த செய்தியை அறியலாம்.

மீன்பிடித்தலும் கருவாடு காயவைத்தலும்

உலோச்சனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் மீன்பிடி தொழிலால் வளம்பெற்ற காண்டவாயில் என்னும் பரதவர் ஊரின் வளமையும் செழிப்பும் கூறப்பெற்றுள்ளன. வன்புறை எதிரழிந்து தலைவி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவியின் ஊர் இந்தக் காண்டவாயில் ஆகும். இவ்வூரில் கடலில் மீன்வேட்டைக்குச் செல்லும் பரதவருக்குத் தப்பாமல் மீன்வேட்டை வாய்க்கப் பொய்க்காமல் மழை பொய்யும். அதனால் வலைவளம் பெருகும். அதனால் கிடைத்த மீன்களைப் பரதவர் பிறநாட்டுக்குச் சென்று விற்று, அதனால் கிடைத்த பொருளைக் கொண்டு கரிய பாணையின் இனிய பிழிவான கள்ளைக் குடித்து மகிழ்ந்திருப்பர். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“வேட்டம் பொய்யாது வலைவளம் சிறப்ப
பாட்டம் பொய்யாது பரதவர் பகர
இரும்பணந் தீம்பிழி உண்போர் மகிழும்
ஆர்கலி யாணர்த்து”⁴

நற்றிணையின் மற்றொரு நெய்தல் பாடலில் குறை வேண்டிய தலைவனைச் சேட்படுத்தும் தோழி, நிணத்தை உடைய சுறாமீனை அறுத்துக் காய வைத்தல் வேண்டி (கருவாடு ஆக்குதல்), அவை வெயிலில் காயும்போது கூட்டமாக அதைக் கொத்திச் செல்ல வரும் பறவைகளைத் தலைவியும் நானும் விரட்டும் தொழிலைச் செய்கின்றோம். எம் உடலெல்லாம் புலால் நாற்றம் வீசுகின்றது. நீ தலைவியின் அருகில் வரவேண்டாம். கடல்நீரை விளைவயலாகக் கொண்ட எமது எளிய நல்வாழ்க்கையானது நும்மைப் போன்ற உயர்குடியாளனுக்குப் பொருந்தாது’ என்கின்றாள். அப்பாடலடிகள் வருமாறு;

“இவளே கானல் நண்ணிய காமர்சிறுகுடி
நீலநிறப் பெருங்கடல் கலங்க உள்புக்கு
மீனெறி பரதவர் மகளே, நீயே
நெடுங்கொடி துடங்கும் நியம மூதூர்க்
கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகளே
நிணச்சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி
இனப்புள் ஓப்பும்எமக்கு நலன் எவனோ?
புலவு நூறுதும் செல நீன்றீமோ!
பெருநீர் விளையுள் எம்சிறு நல்வாழ்க்கை
நும்மொடு புரைவதோ அன்றே”⁵

இப்பாடலில் நிணச் சுறாவினை அறுத்துப் பரதவர் கருவாடாகக் காய வைத்து உலர்த்தும் தொழிலும், அதைக் கொத்திச் செல்லவரும் பறவைகளை விரட்டும் பரதவ

இளம்பெண்களின் தொழிலும் கூறப் பெற்றுள்ளன. உயர்குடிப் பிறப்பாளனாகிய தலைவன் பரதவப் பெண்ணுடன் களவில் தொடர்பு கொண்டிருப்பதும் புலனாகின்றது.

உலோச்சனார் நற்றிணையில் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் பரதவர் பெருவலையைக் கொண்டு மீன்பிடிக்கும் செய்தி கூறப் பெற்றுள்ளது. நன்கு செம்மையாகச் செய்யப்பட்ட கதிரிட்டு முறுக்கிய வலிய கயிற்றால் பின்னிய பெரிய வலையை இடிபோல் முழங்குகின்ற அலைகள் வீசும் கடலில் இடுவதற்காக அம்பியாகிய தோணியில் நிறைய ஏற்றிப் பிணித்துப் பரதவர் கடலினுள் மீன்பிடிக்கச் செல்வர். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“வடிக்கதிர் திரீத்த வல்ளுண் பெருவலை
இடிக்குரற் புணரீப் பெளவத்து இடுமார்
நிறையப் பெய்த அம்பி காழோர்”⁶

நக்கண்ணையார் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் சிறுகுடிப் பரதவரின் இல்லற வாழ்வின் இன்பம் கூறப்பெற்றுள்ளன.

“சிறுகுடிப் பரதவர் மகிழ்ச்சியும்
பெருந்தண் கானலும் நினைந்த அப்பகலே”⁷

‘சிறுகுடிப் பரதவர்’ என்பது மீனவர்களின் தொழில் சார்ந்த ஓரினமாகும். சிறுகுடிப் பரதவரின் மகிழ்ச்சி என்பது அவர்களது இல்லற வாழ்க்கையின் சிறப்பைக் குறிக்கும். வெளவால் தான் பெறாத நெல்லிக்கனியின் புளிப்புச் சுவையைக் களவில் கண்டதைப் போல சிறுகுடிப் பரதவளாகிய இப்பாடலின் தலைவியும் தான் பெறாத இல்லறத்தைத் தலைவனுடன் பெற விழைகின்றாள். ‘சிறுகுடி’ என்பது பரதவரின் இல்லத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். ‘வரிவலைப் பரதவர்’ தொழில் பற்றிய செய்தியும் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் கூறப்பெற்றுள்ளன. அனுபவம் மிக்க பரதவர்களே அன்றி, பரதவர் குடியில் தோன்றிய சிறுவர்களும் மீன்பிடி படகுகளில் ஏறிச் சென்று வரி வலையைக் கொண்டு சுறாமீன்களையும் பிறமீன்களையும் கொண்டு வருவர். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“அந்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன
துய்த்தலை இரவொடு தொகைமீன் பெரீஇயர்
வரிவலைப் பரதவர் கருவினைச் சிறாஅர்
மரல் மேற்கொண்டு மான்கணம் தகைமார்
வெந்திறல் இளையவர் வேட்டு எழுந்தாங்கு
தீயில் மேற்கொண்டு திரைச்சரம் நீந்தி
வாள்வாய்ச் சுறவொடு வயமீன் கெண்டி
நீணம்பெய் தோணியர் இகுமணல் இழிதரும்”⁸

இப்பாடலில் பரவச் சிறுவர்களும் வலிமையுள்ள சுறாமீனை வேட்டையாடுகின்றனர். 'வரிவலை' என்பதைக் கட்டிய வலையாகவும் 'வயமீன்' என்பதை வலிமையுள்ள சுறாமீனாகவும் கொள்ளலாம். 'திமில்' என்பது படகு ஆகும். இவ்வாறே நற்றிணையின் நெய்தல்பாடலில் 'கொடுத்திமில்' பரதவர் தொழிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. நெடிய கடலில் சென்று வலைவீசிக் கடலிலுள்ள மீன்களை வருத்திப் பிடித்து வளைந்த படகுகளைக் கொண்ட பரதவர், அம்மீன்களைக் கடற்கரை மணலில் குவியலாகக் குவிக்கின்றனர். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“நெடுங்கடல் கொடுத்திமிற் பரதவர்

கொழு மீன்கொள்ளை அழிமணல் குவைஇ”⁹

தூண்டிலைப் பயன்படுத்தி மீன்பிடித்தல்

பரதவர் சுறாமீனைப் பிடிப்பதற்கு வலிமை மிக்கத் தூண்டிலைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைப் பேரிச்சாத்தனார் என்னும் சங்கப்புலவர் தாம் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். கடல்நீரில் விரைந்து செல்லும் சுறாமீனைப் பிடிக்க வலைவீசிய வளைந்த படகைக் கொண்ட பரதவர் இழுக்கும் விசைமிக்க தூண்டில் இப்பாடலில் கூறப்பெற்றுள்ளன.

“----- வளைநீர்க்

கடுஞ்சுறா எறிந்த கொடுத்திமிற் பரதவர்

வாங்குவிசைத் தூண்டில் ஊங்குஊங்கு”¹⁰

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். மதுரை ஆரூலவியநாட்டு ஆலம்பேரி சாத்தனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தெளிந்த கடலில் வலிமையான கைகளைக் கொண்ட நெய்தல் நிலப் பரதவர்கள் மீனைப் பிடிப்பதற்காக வலையை வீசுவர்; சிவந்த நிறமுடைய நன்றாகக் கட்டிய கயிற்றைக் கொண்ட வலையினை அச்சத்தைத் தரும் வலிமையுடைய தன் செதில்களால் பிறையிர்களைக் கொல்லும் வலிமையுடைய சுறாமீன் அறுபட்டுக் கிழித்துச் செல்லும் எனச் சுறாமீன் வேட்டையிலுள்ள இடர்ப்பாடு கூறப்பெற்றுள்ளன. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“----- தெண்கடல்

வன்கைப் பரதவர் இட்ட செங்கோல்

கொடுமுடி அவ்வலை பரியப்போக்கி

கடுமுரண் எறிசுறா வழங்கும்

நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன்”¹¹

நடுச்சாமத்தில் மீன்வேட்டை

மதுரை மருதங்கிழார்மகனார் பெருங்கண்ணனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் பரதவர்கள் நடுச்சாமத்தில் கடலில் மீன்பிடிக்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளன. வன்மைமிக்க புரிகளால் முறுக்குண்ட கயிற்றின் முனையிலே விரைந்து செல்லும் இயல்புடைய எறிகின்ற ஈட்டியை உடையவரும், திண்ணிய படகிலே செல்பவரும் பரதவர் ஆவர். அவர்கள் ஒளி பொருந்திய விளக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டு இரவின் நடுயாமத்தில் மீன்வேட்டைக்குக் கடலில் செல்வர். வேட்டையில் கடலில் பெற்ற மீன்களை விடியற்காலையில் கடற்கரைக்குக் கொண்டு வந்து கடற்கரைச் சோலையின் வரியமைந்த நிழலில் குவிப்பர். பின்னர்த் தேன்மணம் வீசும் தெளிந்த கள்ளைத் தன் சுற்றத்தாருடன் குடித்து மகிழ்வர். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“----- நோன்புரிக்

கயிறு கடையாத்த கடுநடை எறிஉளித்
திண்தியில் பரதவர் ஒண்கடர்க் கொளீஇ
நடுநாள் வேட்டம் போகி வைகறைக்
கடல்மீன் தந்து கானற் குவைஇ
ஒங்கிரும் புன்னை வரிநீழல் இருந்து
தேம்கமழ் தேறல் கிளையொடு மாந்தி
பெரிய மகிழும் துறைவன்”¹²

உப்பங்கழிகளில் பாணன் மீன்பிடித்தல்

அம்முவனார் இயற்றிய ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் கடற்கரையை ஒட்டியுள்ள உப்பங்கழிகளில் பாணன் மீன்பிடிக்கும் தொழிலைச் செய்வது கூறப்பெற்றுள்ளன.

“----- பாணன்

சூழ்கழி மருங்கின் நாண்இரை கொளீஇச்
சிறைக்கயல் மாய்க்கும் துறைவன் கேண்மை”¹³

பாணன் ஊரைச் சூழ்ந்துள்ள உப்பங்கழியின் பக்கத்தில் இருந்து கொண்டு தூண்டிலின் முள்ளில் மீன் உண்ணுதற்குரிய இரையை மாட்டி, கருவுற்ற கயல்மீனைக் கொன்று பிடிப்பான். நெய்தல் நிலக் கடற்கரை ஊர்களைச் சுற்றி ‘சூழ்கழி’ யாகிய உப்பங்கழிகள் நிறைந்திருக்கும். தூண்டிலின் நுனிமுள்ளில் கோத்த நாங்கூழ்ப்புழுவும் சிறிய மீன்களுமே ‘நாண் இரை’யாகும். “அயிரை இட்டு வரால் வாங்குவர்”¹⁴ என்னும் பழமொழியும் இதனை நினைவூட்டும், இது ஒருவகையான மீன்பிடித்தல் தொழில்முறையாகும்.

தானாகக் கிடைக்கும் சுறாமீன்

அம்முவனாரின் அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் தானாகக் கிடைக்கும் சுறாமீன் பற்றிய செய்தி காணப்படுகின்றது. கீழ்க்காற்றினால் நிறமிக்க கடலைகள் மோதி உடைக்கும் மணல்மேட்டில் கிடக்கும் உடைந்த பழைய படகுகளின் அழிவைப் போக்கிப் புதிதாகச் செய்யப்பட்ட படகையும் வலையையுமுடைய பரதவர்கள் உயர்ந்த மணலையுடைய கடற்கரைப் பக்கத்தில் தானாக வந்து ஒதுங்கிக் கிடக்கும் சுறாமீனை அறுத்துத் தாமும் உண்டு, பாக்கத்தில் பலருக்கும் பகுத்துக் கொடுப்பர். இத்தகைய வளமுடையது தொண்டி என்னும் மீன்பிடி தொழில் நடக்கும் பட்டினமாகும். இதனை,

“----- கொண்டலொடு

குருஉத் திரைப்புணர் உடைதரும் எக்கர்ப்

புழந்தியில் கொண்ட புதுவலைப் பரதவர்

மோட்டுமணல் அடைகரைக் கோட்டுமீன் கெண்டி

மணங்கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும்

வளம்கெழு தொண்டி அன்ன இவள்நலனே”¹⁵

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம். ‘பாக்கம்’ என்பது நெய்தல் நிலத்து ஊராகும். அங்குள்ள பரதவர் சேரியும் ‘பாக்கம்’ என்றே அழைக்கப் பெறும்.

மீனை வற்றலாக்குதல்

பிடித்த மீன் கெட்டுப் போகாமல் அதனைக் காய வைத்து வற்றலாக்குவதும் மீனவர் தொழில்களுள் ஒன்றாகும். இதனை உலோச்சனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடல்,

“பெருநீர் அழுவத்து எந்தை தந்த

கொழுமீன் உணங்கற் படுபுள் ஓப்”¹⁶

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. பரதவப் பெண்கள் குறிப்பாக இளம்பெண்கள் தம் தந்தையர் கொண்டு வந்த கொழுப்புடைய மீனை உலர்த்தி வற்றலாகக் காயச் செய்யும்போது (கருவாடு ஆக்குதல்) அதனைக் கொத்திச் செல்ல வீழ்கின்ற கடற்பறவைகளைக் கடற்கரையின் மணல் மேட்டிலுள்ள புன்னை மரங்களின் இனிய நிழலில் தங்கி விரட்டும் தொழிலைச் செய்வர். இச்செயல் அப்பெண்கள் தலைவனோடு கொள்ளும் களவுக் காதலுக்குக் களனாக அமைகின்றது.

மீன்களைக் கூறுகளாக்கி விலைகூறி விற்பல்

முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடல் பகற்குறிவந்த தலைவனிடம் தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் உப்புவணிகர் மாடுபூட்டிய வண்டிகளைப் பயன்படுத்துதல்,

பரதவர் வறியவர்களுக்கு மீன் கொடை வழங்கல், மீன்களை கூறுகளாக்கி விலைகூறி விற்பனை முதலான செய்திகள் கூறப்பெற்றுள்ளன.

“நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்கண் அவ்வலை
கடல்பாடு அழிய இனமீன்முகந்து
துணைபுணர் உலகையர் பரத மாக்கள்
இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் துவன்றி
உப்புஓய் உமணர் அருந்துறை போக்கும்
ஒழுக்கை நோன்பகடு ஒப்பக் குழீஇ
அயிர்திணி அடைகரை ஒலிப்ப வாங்கி
பெருங்களம் தொகுத்த உழவர்போல
இரந்தோர் வறுங்கலம் மல்க வீசி
பாடுபல அமைத்து கொள்ளை சாற்றி
கோடுயர் திணிமணல் துஞ்சும் துறைவ”¹⁷

வலையிறுக்கும் பெருங்கயிறு கட்டப்பட்ட குறுகிய கண்களை உடைய அழகிய வலையில் கடலின் பெருமை குன்றப் பலவகை மீன்களைப் பிடிப்பர். துணையுடன் கூடிய மகிழ்ச்சியுடையவராக இளைஞரும் முதியருமாகிய பரதவர்கள் தம் சுற்றத்தோடும் நெருங்கி உப்புவணிகர் மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டு செல்லும் கடந்துறைகளில் செலுத்தும் வண்டிகளில் பூட்டப் பெற்ற வலிய எருதுகளைப் போன்று ஒருங்கே கூடுவர். நுண்மணல் செறிந்த நீர்அடை கரையிடத்தே வலைகளை இழுத்து மீன்களைத் தொகுப்பர். பெரிய களத்தில் நெல்லைத் தொகுத்த உழவர்களைப் போலத் தொகுத்த மீன்களைத் தம்மிடம் வந்து இரந்தோரின் வெற்றுக் கலன்கள் நிறையுமாறு வழங்குவர். எஞ்சியவற்றைப் பலகூறுகளாகப் பகுத்து விலைகூறி விற்பனை கரை உயர்ந்த செறிந்த மணற்பரப்பில் உறங்குவர்.

பரதவர்கள் ‘நுளையர்கள்’ எனவும் அழைக்கப் பெறுவர். ‘கொள்ளை கூறி’ என்பது மீன்களை விலைகூறி விற்பனையாகும்.

பரதவர் அயிலை மீன்பிடித்தல்

மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தனார் கடுவன்மள்ளனார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் அயிலை மீன்பிடித்தல் பற்றிய செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. வளைந்த படகினையுடைய பரதவர்களுக்கு மீன்வேட்டை நன்கு வாய்த்தது. பெரிய புலால் நாற்றம் கமழ்கின்ற சிறிய குடிகளைக் கொண்ட தம் ஊரில் குறுகிய கண்களையுடைய மீன் வலைகளை அவற்றின் பயன்கருதி நன்கு பாராட்டிக் கூறித் தாம் பிடித்த கொழுவிய கண்களையுடைய அயிலை மீன்களை எல்லோர்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்தனர். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“கொடுந்தியிற் பரதவர் வேட்டம் வாய்த்தென
இரும்புலாக் கமழும் சிறுகுடிப் பாக்கத்துக்
குறுங்கண் அவ்வலைப் பயன் பாராட்டி
கொழுங்கண் அயிலை பகுக்கும் துறைவன்”¹⁸

பல்மீன் உணங்களும் படுபுள்ளோட்டலும்

மருங்கூர்கிழார் பெருங்கண்ணனார் அகநானூற்றில் இயற்றிய நெய்தல் பாடல் இரவுக்குறி வந்த தலைவனுக்குத் தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. கடம்பானது ஒளியுடைய மலர்களையும் கவடுபட்ட இலைகளையும் கொண்டது. கழிமுள்ளி தழைத்திருக்கும் கடலின் கரையடியில் வளர்ந்திருக்கும் கடம்பின் செந்நிறமான மெல்லிய கொடிகளை அறுத்துக் கொண்டு வருமாறு கடற்கரைச் சோலையில் பகற்பொழுதில் வருக. தலைவியின் தந்தை அலைகள் நிறைந்த கடற்பரப்பில் துழாவிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்த பலவகை மீன்களின் வற்றலில் படியும் பறவைகளைத் தலைவி தனிமையில் விரட்டிக் கொண்டிருப்பாள் என்று தோழி தலைவனுக்குக் கூறுகின்றாள்.

“----- எந்தை

புணர்திரைப் பரப்பகம் துழைஇத் தந்த
பல்மீன் உணங்கற் படுபுள் ஓப்தும்”¹⁹

என்பன அப்பாடலடிகளாகும்.

எறிஉளி

உலோச்சனார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் சுறாமீனை வேட்டையாடப் பயன்படுத்தும் கூர்மையான வேல் போன்ற ‘எறிஉளி’ கூறப்பெற்றுள்ளது. நெய்தல் நிலப் பரதவர்கள் மீன்களைக் கொல்லும் தொழிலினைச் செய்பவர்கள். குறுகிய இறப்பினையுடைய சிறிய குடிசைகளில் வாழ்பவர்கள். அவர்களால் எறியப்பட்ட உளிதாக்கிய களிப்புப் பொருந்திய பெரியமீன் (சுறாமீன்), புண்பட்ட தன் உடலினின்றும் ஒழுகிய குருதியினால் புலால் நாளும் கடல்நீரின் நிறம் வேறுபட்டது. ஆகாயத்தை அழகு செய்யும் வானவில்லைப் போல உயரே தாவிக் குதித்துக் கடலில் வீழ்ந்த சுறாமீன், திவலைகளையுடைய அலைகள் நெருங்கிய கடற்பரப்பைக் கலக்கிவிட்டுத் தம் வலிமையிழந்து வரிசையாக நின்றிருந்த படகுகளின் பக்கத்திலே வந்து ஒதுங்கும். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“குயியிரைக் குரம்பைக் கொலைவெம் பரதவர்
எறிஉளி பொருத ஏழுறு பெருமீன்
புண்உமிழ் குருதி புலவுக்கடல் மறுப்பட
விசம்பணி வில்லின் போகி பகம்பிசிர்த்

திரைபயில் அழுவம் உழக்கி உரனழிந்து
திரைதமிழில் மருங்கில் படர்தரும்”²⁰

சாயக்காடு என்னும் ஊரில் பரதவர் மீன்பிடித்தல்

மதுரை மருதன் இளநாகனார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் சாயக்காடு (சாயக்கானம்) என்னும் ஊரில் நடைபெறும் மீன்பிடி தொழில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. குளிர்ச்சியுடைய சாயக்கானம் என்னும் ஊரில் கதிர்களை உடைய நெல்வயல்கள் மிகுந்திருக்கும். சிறந்த கோல்களை உடைய அழகிய வலையை வீசிப் பெரிய கழியைத் துழாவிப் பிடித்த வளைந்த முதுகினை உடைய இறால்மீனுடன் பிறமீன்களையும் ஒருங்கே பிடித்துக் குவிப்பதற்கு இந்த ஊர் வளமானது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“இருங்கழி முகந்த செங்கோல் அவ்வலை
முடங்குபுற இறவோடு இனமீன் செறிக்கும்
நெடுங்கதிர்க் கழனித் தண்சாய்க் கானத்து
யாணர்த் தண்பணை உறுமென, கானல்
ஆயம் ஆய்ந்த சாய்இறைப் பணைத்தோள்
நல்லெழில் சிதையா ஏமம்”²¹

பரதவர் தொழில்கள்

அம்மூவனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் உப்பு விளைவித்து வண்டியில் ஏற்றுதல், ஆழ்கடலில் மீன்பிடித்தல், முத்துச் சிப்பிகளைக் கொணர்தல் ஆகியன பரதவர்களின் தொழில்களாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

தலைவியின் தந்தை பரந்தகன்ற திரைக்கடலில் திரண்ட வடிவினை உடைய முத்துக்களை வாரிக்கொண்டு வந்து வண்டுகள் ஒலிக்கும் அகன்ற கரையிடத்து ஊர்ப்பக்கம் பலருக்கும் பகுத்துக் கொடுப்பான். தானும் தான் தங்கியுள்ள இந்நாட்டை விடுத்துப் பரதவனாகிய அவள் தந்தையுடன் கூடி, பெரிய கடற்கரையை அடுத்துள்ள உப்பளத்திலுள்ள உப்பினை வருந்தியலைந்து விற்பும், பெருங்கடல் ஆழத்தில் புணையுடன் சென்று அவள் தந்தையின் வயமாகியும், அவனுக்குப் பணிந்தும் அவனைச் சார்ந்தும் இருப்பேன். அறத்தை நினைத்துப் பார்த்து ஒருவேளை தலைவியின் தந்தை தானே தலைவியைத் தனக்கு மணம்முடித்துக் கொடுப்பான் என்று அல்ல குறிப்பிட்ட தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுகின்றான்.

“----- அறம்செறிந்து
நாமுறை தேளம் மருஉப்பெயர்ந்து அவனோடு
இருநீர்ச் சேர்ப்பின் உப்புடன் உழந்தும்
பெருநீர்க் குட்டம் புணையோடு புக்கும்

படுத்தனம் பணிந்தனம் அடுத்தனம் இருப்பின்
தருகுவிவன் கொல்லோ தானே”²²

இதிலிருந்து தொழில் தெரிந்த பரதவனுக்குப் பரதவர் மனமுவந்து பெண் கொடுப்பர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

கயிற்று வலையால் கொக்குப் பிடித்தல்

‘கொக்கு’ நெய்தல் நிலப் பறவையாகும். அது மீனைப் போன்றே மக்கள் உண்ணத்தக்க உணவுப் பொருளுமாகும். நக்கீரர் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் பரதவர் சிறுவர்கள் கயிற்றுவலையால் கொக்குப் பிடிக்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளது. கொழுமீனாகிய உணவினை உண்ட புன்மையான தலையினையுடைய சிறுவர்கள் கடுமையான சேற்றுக் குழம்பினைக் கொண்ட வயலில் அதிகாலையில் வேட்டைக்குச் சென்றனர். அவர்கள் விரித்த நுண்ணிய கயிற்றினால் ஆகிய வலையில் தலையில் கொண்டையினையுடைய சேவல் கொக்கு அகப்பட்டது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“குடுமிக் கொக்கின் பைங்காற் பேடை
இருஞ்சேற்று அள்ளல் நாட்புலம் போகிய
கொழுமீன் வல்சிப் புந்தலைச் சிறாஅர்
நுண்ணாண் அவ்வலைச் சேவல் பட்டென”²³

‘வல்சி’ என்பது கொக்கின் இறைச்சி பரதவர்களின் உணவாகப் பயன்படுவதைக் குறிக்கும்.

‘பறி’ என்னும் மீன்பிடி கருவி

உலோச்சனாரின் அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் ‘பறி’ என்னும் மீன்பிடி கருவியைப் பயன்படுத்தி மீன்பிடிக்கும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. மீன் வேட்டையில் வல்ல பரதவர்கள் விடியற்காலையில் கடலில் சென்று வலைவீசி மீன்களைப் பிடிப்பர். பின்னர் ‘பறி’ என்னும் கருவியைக் கொண்டு அம்மீன்களை வாரி எடுத்து நுண்ணிய மணற்பரப்பில் காயவைப்பர். காயவைத்த மீன்களைத் தின்னுவதற்குக் கொக்குப் போன்ற பறவையினம் அம்மணற் பரப்பில் வந்து வீழும். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“நாள்வலை முகந்த கோள்வல் பரதவர்
நுணங்குமணல் ஆங்கண் உணங்கப் பெய்ம்மார்’
‘பறி’கொள் கொள்ளையர் மறுக உக்க
மீன்ஆர் குறுகின் கானல்அம் பெருந்துறை”²⁴

பரதவப் பெண்களின் மீன்விறற்ல் தொழில்

மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனர் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் பரதவப் பெண்களின் மீன்விற்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளன. உயர்ந்தெழுந்து வரும் திரை ஒலிக்கும் கடற்பரப்பில் மீன்பிடிக்கும் படகினைக் கொண்ட தலைவியின் தமையன்மார்கள் வலைவிரித்து அஞ்சாத தன்மையுடைய வலிமை பொருந்திய மீன்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வருவர். தழையாடை உடுத்திய அல்குலைக் கொண்ட அவர்களது தங்கையர் திருவிழாக்கள் நடைபெறும். தெருக்களில் அம்மீன்களை விலைகூறி விற்று வருவர் எனப் பரதவப் பெண்களின் மீன்விற்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளன. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“ஓங்குதிரைப் பரப்பின் வாங்குவிசைக் கொளீஇ
தீயிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்
தழையனி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்
வழிவுஅயர் மறுகின் விலையெனப் பகரும்
காலைஅம் சிறுகுடி”²⁵

கடலில் முத்தெடுத்தல்

சேந்தன் கண்ணனார் இயற்றிய அகநானூற்றில் நெய்தல் பாடலில் கடலில் மூழ்கி முத்தெடுக்கும் தொழில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. பெரிய படகினைக் கொண்ட பரதவர்கள் கடலில் தம்மைத் தாக்கிக் கொல்லவரும் சுறாமீன்களை ஒதுக்கி விட்டு நீருள் மூழ்கி வலம்புரிச் சங்குகளை எடுப்பர். சங்குகள் கல்லென ஒலியெழுப்ப ஆரவாரம் மிக்க கொற்கையோர் எதிர்கொண்டு அழைக்கப் படகிலிருந்து இறங்கி வருவர். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“இலங்குஇரும் பரப்பின் எறிகறா நீக்கி
வலம்புரி மூழ்கிய வான்தீயிற் பரதவற்
ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்ப்ப கல்லை
கலிகெழு கொற்கை எதிர்கொள”²⁶

இப்பாடலடிகளில் கொற்கையில் கடலில் மூழ்கி முத்தெடுக்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளன.

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பிறதொழில்கள்

மீன்பிடித்தல், உப்பளத்தொழில், முத்தெடுத்தல் தவிர பிறதொழில்களும் நெய்தல் பாடல்களில் ஆங்காங்கே குறிப்புக்களாகச் சுட்டிக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

பொன்செய் தொழில்

பொன்னும் (தங்கம்) சங்க காலத்தில் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளது. நற்றிணையில் உலோசனார் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் கம்மியனாகிய பொற்கொல்லன் தொழிலைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

“உறுவினைக்கு அசாவா உலைவுஇல் கம்மியன்
பொறியது பிணைக் கூட்டும் துறைமணல் கொண்டு
வம்மோ தோழி மலிரீர்ச் சேர்ப்ப”²⁷

நண்டுகளை ஆட்டி விளையாடிய தலைவியின் காற்சிலம்பு உடைந்து போயிற்று. பொற்கொல்லர்கள் பொறியற்றுப் போன பொன் நகைகளை இணைத்துச் சந்து ஊதிக் கூட்டுதற்கு மண் கட்டுவர் எனப் பொற்கொல்லர் தொழில் இப்பாடல்களில் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

படகில் மீன்பிடிக்கச் செல்லும் பரதவர், சுறாமீன்களைப் பிடிப்பதற்குக் கூரிய உளியைச் செருசிய மூங்கிலைக் கயிற்றில் கட்டிப் பயன்படுத்தினார். இத்தகைய இரும்பினால் செய்யப்பட்ட கூரிய உளியைச் செய்யும் தொழில் நுட்பம் நிறைந்த கொல்லர்கள் அக்காலத்தில் இருந்தனர். இதனைக் கணக்காயன் தத்தன் குறுந்தொகையில் இயற்றிய நெய்தல் பாடலின் பின்வரும் பாடல்களால் அறியலாம்.

“கொல்லினைப் பொலிந்த கூர்வாய் எறிஉளி
முகம்பட மடுத்த முளிவெதிர் நோன்காழ்”²⁸

இரும்புத் தொழில்

கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் உவமை வாயிலாக இரும்புத் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளது. தலைவியின் தனிமைத் துயருக்கு, ஏழ் ஊரில் உள்ளவர்களுக்குப் பொதுவாக உள்ள ஒரு தொழிலின் பொருட்டு ஓர் ஊரின்கண் கொல்லனால் கட்டப்பட்ட வலித்து அமுக்கம் இரும்புத் துருத்தியின் தோல்போல என உவமை வாயிலாக இரும்புத் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளன. அப்பாடல்கள் வருமாறு:

“ஏழ்ஊர்ப் பொதுவினைக்கு ஓர்ஊர் யாத்த
உலைவாங்கு மிதிதோல் போல்”²⁹

பயிர்த்தொழில்

நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தொண்டியிலுள்ள வயல்களில் நெல் அறுவடை செய்யும் தொழில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

“கல்லென் புள்ளின் கானல்அம் தொண்டி
நெல்அரி தொழுவர் கூர்வாள் உற்றென”³⁰

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். நற்றிணையில் உலோச்சனார் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் மழைபெய்தால் நெல்விளைவிப்பதும், மழை பொய்த்தால் உப்பு விளைவிப்பதும் ஆகிய தொழில்கள் பேசப்பெற்றுள்ளன. மழைபெய்தால் பெரிய கதிர்களைக் கொண்ட நெல்லின் புதுவருவாயினை இவ்வூரின் மக்கள் பெறுவர். மழை பெய்யாவிட்டால் அவ்வூரில் வெண்மையான உப்பு விளையும். இதனால் நெய்தல் நிலத்தில் வேளாண்மைத் தொழிலும் நடைபெற்றமையை அறியமுடிகின்றது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“பெயினே விடுமான் உளையின் வெறுப்பத் தோன்றி
இருங்கதிர் நெல்லின் யாணரஃதே
மறப்பின் மாரீர் முண்டகம் தாஅய்ச் சேறுபுலர்ந்து
இருங்கழிச் செறுவின் வெள்உப்பு விளையும்”³¹

தேனெடுத்தல்

தேன் எடுக்கும் மக்கள் தொழில் பற்றிய குறிப்புக்களும் நெய்தல் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. வெள்ளைக்குடி நாகனார் நற்றிணையில் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில், தலைவனின் பிரிவை ஆற்றாத தலைவி நிலவை விளித்து, பல பகுதிகள் ஒன்றாக இணந்தது போன்று பல கதிர்களின் இடையிடையே பாலை மொண்டு வைத்ததைப் போலக் குளிர்ச்சியைக் கொண்ட வெண்மையான நிலா ஒளியை உடைய தேனையெடுக்க அமைந்த கண்ணேணியால் இடர்ப்பாடு அறியாத பல கலைகளும் நிறைவுற விளங்கும் திங்கள் சான்றாண்மையும் செம்மைக் குணங்களும் நிறைந்தது என்கின்றாள். தலைவன் இப்பண்புகள் இல்லாதவன் என்பது தலைவியின் குறிப்பாகும். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“பளிங்கு செறித்தன்ன பல்கதிர் இடையிடை
பால் முகந்தன்ன பகவெண் நிலவின்
மால்பு இடர்அறியா நிறைவுறு மதியம்
சால்பும் செம்மையும் உடையை ஆதலின்”³²

‘மால்பிடர்’ என்னும் தொடர் ‘மால்பு+இடர்’ எனப் பிரிக்கப்பட்டு ‘கண்ணேணியால் இடர்ப்படுதல்’ என்னும் பொருளைத் தந்தது. ‘மால்பு’ என்பது தேனெடுக்கப் பயன்படும் கண்ணேணியைக் குறிக்கும். இப்பொருளில்,

“வானூர் மதியம் வரைசேரின் அவ்வரைத்
தேனின் இறாவென ஏணி இழைத்திருக்கும்”³³

எனப் கலித்தொகையிலும் பாடலடிகள் காணப்படுகின்றன.

ஆடை வெளுக்கும் தொழில்

ஆடை வெளுக்கும் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்ட மக்கட் சமுதாயத்தினரும் அக்காலத்தில் இருந்துள்ளனர். அவர்கள் இக்காலத்தில் 'வண்ணான்' எனக் குறிப்பிடப் பெறுகின்றனர். கழார்க்கீரன் எயிற்றன் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய பாடலில்,

“நலத்தகைப் புலத்தி பசைதோய்ந்து எடுத்துத்
தலைப்புடைப் போக்கித் தண்கயத்து இட்ட
நீரின் பிரியாப் பருஉத்திரி கடுக்கும்
பேரிலைப் பகன்றைப் பொதியலிழ் வான்பு”³⁴

என ஆடைவெளுக்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளது. 'புலைத்தி' என்பது ஆடை வெளுக்கும் வண்ணாத்தியைக் குறிக்கும்.

இதனைத் தவிர ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் நெல்அறுவடை செய்யும் தொழில்,

“தண்ணறு நெய்தல் தளையலிழ் வான்பு
வெண்ணெல் அநீநர் மாற்றினர் அறுக்கும்”³⁵

எனக் கூறப்பெற்றுள்ளது. முத்தெடுக்கும் தொழில் ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடல்களில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. வலம்புரிச் சங்குகள் மிகவும் அரியவை; விலை உயர்ந்தவை; அரிதின் முயன்று கடலில் மூழ்கியெடுத்த வலம்புரிச் சங்குகள்; தலைவன் நாட்டில் தாமே கடற்கரைக்கு ஊர்ந்து வந்து ஒளிமுத்துக்களை ஈன்றன. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“வலம்புரி உழுத வார்மணல் அடைகரை
இலங்கு கதிர்முத்தம் இருள்கெட இமைக்கும்”³⁶

சிப்பிகள் ஈன்ற முத்துக்களைக் காட்டிலும், சங்குகள் ஈன்ற முத்துக்கள் மிகவும் சிறப்பானவை. நெய்தல் நிலப் பரதவர்கள் சங்குகள் ஈன்ற முத்துக்களை விலை கூறி விற்பனர். இதனை,

“வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும்
கடல்கெழு கொண்கண் காதல் மடமகள்”³⁷

என்னும் ஐங்குறுநூற்றின் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

வணிகம்

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் மீன்விறல், உப்பு விறல் முதலான வணிகம் சார்ந்த தொழில்கள் காணப்படுகின்றன. அக்காலத்தில் பணப்பயன்பாடு இன்மையால்

பண்டமாற்று முறையிலேயே வணிகம் நடைபெற்றுள்ளது. அதாவது நெய்தல் நிலத்தின் உற்பத்திப் பொருட்கள் பிறநிலங்களின் விளைபொருட்களுடன் பண்டமாற்றுச் செய்யப்பட்டன.

கல்லாடனார் என்னும் சங்கப்புலவர் குறுந்தொகையில் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில்,

“----- யாயும்

உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய

உப்புவினை கழனிச் சென்றனள்”³⁸

என உப்பு வணிகம் குறித்த செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. இப்பாடலின் தலைவி தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக அவன் கேட்பத் தோழிக்குக் கூறுகின்றாள். தலைவியின் தாய் மருதநிலத்தில் உப்பை விற்று, அதன் விலையாகப் பண்டமாற்று முறையில் மருதநிலத்தின் வெண்ணெல்லைப் பெற்றுவருவது குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது.

நற்றிணையில் அம்மூவனார் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் உப்பு வணிகர் வெண்மையான கல்லுப்பின் விலைகூறிக் கூட்டமாகிய ஆனிரையை ஒலியெழுப்பிப் போகச் செய்யும் வழியில் செல்லும் வண்டிகள் மணல் பரப்பில் படுத்து முழங்கும் ஓசையைக் கேட்டு வயல்களிலுள்ள கருங்கால் வெண்குருகுகள் அஞ்சும் கரிய உப்பங்கழிகள் சூழ்ந்த நெய்தல் நிலம் கூறப்பெற்றுள்ளது. உப்பு வணிகர் மருத நிலத்தின் வழியாகக் கல்லுப்பு மூட்டைகளை வண்டிகளில் எற்றிச் சென்று பிறநிலங்களில் அவற்றைப் பண்ட மாற்று முறையில் விற்றனர் என்பதை இதன்வழி அறியமுடிகின்றது.

அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“கொண்டும் செல்வர்கொல் தோழி! உமணர்

கணநிறை கிளர்க்கும் நெடுநெறிச் சகடம்

மணல்மடுத்து உரறும் ஓசைக் கழனிக்

கருங்கால் வெண்குருகு வெளுஉம்

இருங்கழிச் சேர்ப்பின் நம்உறைவின் ஊர்க்கே?”³⁹

உமணர் உப்புவிற்றல்

நெய்தல் நிலத்தில் விளையும் உப்பினைப் பிற நிலங்களில் விற்போரே உமணர் ஆவர். ‘உமணர்’ என்போர் உப்பு வணிகர் ஆவர். உமணர் மலைநாட்டு ஊர்களில் உப்பு வணிகம் செய்த செய்தி நற்றிணையில் அம்மூவனார் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் பின்வருமாறு விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

“உவர்வினை உப்பின் குன்றுபோல் குப்பை

மலைஉய்த்துப் பகரும் நிலையா வாழ்க்கை

கணங்கொள் உமணர் உயங்குவயின் ஒழித்த
பணஅழி பழம்பார் வெண்குருகு ஈனும்
நண்ணம் துறைவன்”⁴⁰

உவர் நிலத்தில் (நெய்தல் நிலம்) விளைந்த குன்றுபோல் குவிந்த உப்பின் குவியலை உப்பு வணிகர் மலைநாட்டு ஊர்களில் (குறிஞ்சி நில ஊர்கள்) கொண்டு சென்று விலைகூறி விற்பனர். இந்த உப்பு வணிகர் கூட்டத்தின் வாழ்க்கை ஓரிடத்திலும் நிலைத்தலில்லாத தன்மையைக் கொண்டது. அவ்வணிகர் தம் வண்டியின் அச்ச முறிந்து அழிந்தபோது அதனை வீசியெறிந்து செல்கின்றனர். அங்ஙனம் வீசிய எறிந்த பழம் பாராகிய அச்சில் வெளிய நாரை தன் முட்டைகளை இட்டு வைக்கின்றன.

உப்புக்குப் பண்டமாற்று நெல்

நற்றிணையின் மற்றொரு நெய்தல் பாடலில் உப்புக்குப் பண்டமாற்றான விலை நெல் எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

“நம்நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து
பிறநாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெடுநெறி ஒழுக்கை நிலவுமணல் நீந்தி
அவண்உறை முனிந்த ஒக்கலொடு புலம்பெயர்ந்து
உமணர் போகலும் இன்னா தாகும்”⁴¹

மருதநிலத்தில் வாழும் உப்புவணிகர், தம் நாட்டில் விளைந்த வெண்ணெல்லை வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்று விற்று, அதற்கு விலையாக நெய்தல் நாடாகிய நெய்தல் நிலப்பகுதிகளில் விளைந்த உப்பைப் பெற்று வந்து மருதநிலத்தில் விலைகூறி விற்பர் என இப்பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

உப்பு வேளாண்மை

உலோச்சனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் உப்பு வேளாண்மை குறித்த செய்தி பேசப் பெற்றுள்ளன. தோழியிற் கூட்டத்தில் இரந்து பின்னிற்ற தலைவனுக்குத் தோழி நேரிய இடத்தையுடைய சீரிய உப்புப் பாத்திகளில் கடல்நீரைப் பாய்ச்சி மழையை எதிர்பாராது செய்யப்படுவது உப்பு வேளாண்மையாகும். இத்தகைய கடற்கரையால் சூழப்பெற்ற தலைவியின் சிறிய குடியிருப்பில் இன்று தங்கிச் செல்க. அவ்வாறு தங்கினால் உப்பு வணிகர்கள் தங்கள் உப்பினை விற்று அதற்கு விலையாகப் பெற்ற நெல்லைக் குற்றிச் செய்த அரிச் சோற்று உணவை நின்குதிரை உண்ணும் என்கின்றாள். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“சொல்லெதிர் பெறாஅய் உயங்கி மெல்லச்
செலீஇய செல்லும் ஒலி இரும்பரப்ப!
உமணர் தந்த உப்புநொடை நெல்லின்

அயினி மரஇன்று அருந்த நீலக்
 கணம்நாறு பெருந்தொடை புரளும் மார்பின்
 துணையிலை தமியை சேக்குவை அல்லை
 நேர்கண் சிறுகுடி நீரின் மாற்றி
 வானம் வேண்டா உழவின் எம்
 கானல்அம் சிறுகுடிச் சேந்தனை செலினே”⁴²

கடற்கரைச் சோலையில் வணிகத்திற்காக உப்புக் குவியல்

உலோச்சனார் தம் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் கடற்கரைச் சோலையில் வணிகத்திற்காகக் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் உப்புக்குவியலைச் சுட்டிக்காட்டி விளக்குகின்றார். புலால் நாற்றம் கொண்ட மீனை உப்பிட்டு வற்றலாய்ப் புலர்த்துகையில் அவற்றைக் கொள்ள வீழும் பறவைகளை மடப்பம் பொருந்திய பார்வையைக் கொண்ட தோழியர் விரட்டுவர். உழாது நெல்லைப் போன்று உப்பை விளைவிக்கும் நெய்தல்நில மக்களாகிய பரதவர், உவர் நிலத்தில் விளைந்த உப்பினை மேன்மையுடைய உப்பு வணிகர் வந்து பார்வையிடும் காலத்தை நோக்கிக் கடற்கரைச் சோலையில் காவலையுடையதாகக் குவிப்பர். பறவைகளை விரட்டும் தோழியர் மெல்ல அந்த உப்புக்குவியலின் மீதேறி ‘எம் தந்தையின் படகு இது; நும் தந்தையின் படகு இது’ என்று கடல் நீர்ப்பரப்பில் மீன் வேட்டைக்குச் சென்ற சுற்றத்தாரின் படகுகளை எண்ணுவர். அப்பாடல் வருமாறு:

“உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்
 ஓழுதை உமணர் வருபதம் நோக்கி
 கானல் இட்ட காவற் குப்பை
 புலவுமீன் உணங்கல் படுபுள் ஓப்பி
 மடநோக்கு ஆயமொடு உடன்ஊர்பு ஏற
 ‘எந்தை தியில் இது, நுந்தை தியிலை’
 வளை நீர்வேட்டம் போகிய கிளைஞர்
 திண்தியில் எண்ணும் தண்கடற் சேர்ப்பு!”⁴³

இதிலிருந்து உப்பை விளைவிப்பவர் வேறு; உப்பு வணிகராகிய உமணர் வேறு என்பதை அறியமுடிகின்றது.

உப்பும் நெல்லும் இணைவிலை

தலைவன் தன்நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாக அம்மூவனார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் நெல்லுக்கு இணைவிலை உப்பு எனக் கூறப்பெற்றுள்ளன.

“உவர்விளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
 அதர்படு பூழிய சேண்புலம் படரும்

ததர்கோல் உமணர் பதிபோகு நெடுநெறிக்
 கணநிறை வாழ்க்கைதான் நன்று கொலோ?
 வணர்குரி முச்சி முழுதும் மன்புரள
 ஐதுஅகல் அல்குல் கலின்பெறப் புனைந்த
 பல்குழைத் தொடலை ஒல்குவரின் ஒல்கி
 'நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்
 கொள்ளீரோ எனச் சேரிதொறும் நுவலும்"⁴⁴

உவர் நிலத்தில் விளைவித்த உப்பினது விலையைக் கூறிப் புழுதியைக் கொண்ட நீண்ட வழிகளில் தொலைதூரம் செல்லும் நுனிசிதைந்த கோலையுடைய உப்பு வணிகரது கூட்டத்துடன் சேர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை பேரின்பம் தரும் வாழ்க்கையன்று; சுருண்ட கூந்தல் அலைபாய அழகொழுகும் அல்குல் தடத்து அணிந்த தழையாடை அசைய அசைந்து நடந்து 'ஊர்மக்களே நெல்லும் உப்பும் ஒரே விளையாகும்' வாங்கிக் கொள்வீராக எனச் சேரி தோறும் விலை கூறி விற்கும் பெண்ணே, நின் உடலில் உளதாகிய இன்பத்திற்கு என்ன விலையெனத் தலைவன் தன் நெஞ்சத்திற்குள் கூறிக் கொள்கின்றான்.

இவ்வாறு நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பரவலாக உப்பு வணிகம் குறித்த செய்திகள் பயின்று வந்துள்ளன.

தொகுப்புரை

- கடலைத் தொழிற்களமாகக் கொண்டும் கடலை நம்பியும் வாழும் பரதவர்களாகிய மீனவர்களின் அடிப்படையான வாழ்வாதாரம் மீன்பிடி தொழிலே ஆகும். சங்க இலக்கியத்தின் நெய்தல்திணைப் பாடல்களில் பரதவர்களாகிய மீனவர்களின் மீன்பிடி தொழில் பெரும்பாலான பாடல்களில் கூறப்பெற்றுள்ளன.
- ஐயூர் முடவனின் குறுந்தொகை நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.123) மாலையில் தலைவியின் தமையன்மார் மீன்வேட்டம் முடித்துப் பலவகை மீன்களுடன் திரும்புவதும், அம்மீனை வாங்குவதற்குக் கடற்கரையில் மீன் வணிகர் பலர் கூடுவதும் ஆகிய செய்திகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. கல்லாடனாரின் குறுந்தொகை நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.269) வலிமையான சுறாமீனால் தாக்கப்பட்ட தலைவியின் தந்தை அப்புண் ஆறிப் பெருங்கடலில் மீன்வேட்டைக்குச் சென்றதும், தாய் உப்பை விற்று அதன் விலையாக வெண்நெல்லினை வாங்கி வருவதற்காக உப்பினை விளைவிக்கும் உப்பளத்திற்குச் சென்றதும் ஆகிய செய்திகள் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. பரதவரில் ஆண்கள் மீன்பிடிப்பதும், பெண்கள் உப்பளத்திற்குச் செல்வதும் முக்கியத் தொழில்களாகும்.

- கணக்காயன் தத்தனின் குறுந்தொகை நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.304) எறிஉளியால் கோட்டுமீன் (சுறாமீன்) வேட்டையாடும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. உலோச்சனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.38) மீன்பிடி தொழிலால் வளம்பெற்ற கண்டவாயில் என்னும் ஊரில் மீனவர்கள் கடலில் பிடித்த மீனைப் பிறநாடுகளுக்குக் கொண்டு சென்று விற்று, அதனால் கிடைத்த பொருளைக் கொண்டு கள்ளைக் குடித்து இன்புறும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. மற்றொரு நெய்தல் பாடலில் (நற்.45) நிணத்தை உடைய சுறாமீனை அறுத்துக் கருவாடு காயவைப்பதும், அதைக் கொத்திக் செல்லவரும் பறவைகளை இளம்பெண்ணாகிய தலைவி விரட்டுவதும் ஆகிய தொழில்கள் கூறப்பெற்றுள்ளன.
- உலோச்சனாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடலில் (நற்.74) பரதவர்கள் பெருவலையையும் அம்பியாகிய தோணியையும் மீன்பிடி தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. நக்கண்ணையாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடலில் (நற்.87) மீனவர்களின் தொழில்சார்ந்த “சிறுகுடிப்பரதவர்” என்னும் மீனவரினம் கூறப்பெற்றுள்ளன. “வரிவலைப் பரதவர்” மீன்பிடி தொழில் பற்றிய செய்தியும் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.111) கூறப் பெற்றுள்ளன. பரதவர் சிறுவர்களும் மீன்பிடி படகுகளில் சென்று மீன்பிடி தொழிலைச் செய்கின்றனர். இவ்வாறே நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் ‘கொடுந்திமில்’ பரதவர் தொழிலும் (நற்.175) கூறப்பெற்றுள்ளன. பேரிச்சாத்தனாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடலில் (நற்.199) சுறாமீனைப் பிடிப்பதற்குப் பரதவர் வலிமைமிக்க தூண்டிலைப் பயன்படுத்திய செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.
- மதுரை ஆரூரலவிய நாட்டு ஆலம்பேரிச்சாத்தனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.303) வலையினைத் தன் செதில்களால் அறுத்துக் கிழித்துச் செல்லும் சுறாமீன் வேட்டையிலுள்ள இடர்ப்பாடு கூறப்பெற்றுள்ளன. மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.388) பரதவர்கள் நடுச்சாமத்தில் கடலில் மீன்பிடிக்கும் தொழில் கூறப் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு மீன்பிடித்து விடியற்காலையில் கடற்கரைக்கு வரும் மீனவர் தம் சுற்றத்தாருடன் கங்குடித்து மகிழ்கின்றனர். அம்மூவனாரின் ஐங்குறுநூற்று நெய்தல் பாடலில் (ஐங்.111) பாணன் கடற்கரையை ஒட்டியுள்ள உப்பங்கழிகளில் தூண்டிலைப் பயன்படுத்தி கருவுற்ற கயல்மீனைக் கொன்று பிடிக்கும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. அம்மூவனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.10) தானாகக் கிடைக்கும் சுறாமீன் பற்றிய செய்தி காணப்படுகின்றது.
- உலோச்சனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.20) பிடித்த மீன் கெட்டுப் போகாமல் அதனைக் காயவைத்துக் கருவாடு ஆக்கும் (வற்றலாக்கும்) தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளது. முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதனின் அகநானூற்றுப் பாடலில்

(அகம்.30) உப்பு வணிகர் மாடுபூட்டிய வண்டிகளை வணிகத்திற்குப் பயன்படுத்துதல், பரதவர் வறியவர்களுக்கு மீன்கொடை வழங்குதல், மீன்களைக் கூறுகளாகப் பகுத்து விலைகூறி விற்பனை முதலான தொழில் சார்ந்த செய்திகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. மீன்பிடி பரதவர்கள் 'நுளையர்கள்' எனவும் நெய்தல் பாடல்களில் கூறப்பெற்றுள்ளனர்.

- மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.70) அயிலை என்னும் அரிய வகை மீன்பிடித்தல் பற்றிய செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. மருங்கூர்கிழார் பெருங்கண்ணனாரின் அகநானூற்றுப் பாடலில் (அகம்.80) பலவகை மீன்களை வற்றலாக்குவதும் (கருவாடு), அதில் படியும் பறவைகளைத் தலைவி தனிமையில் விரட்டுவதுமாகிய செய்திகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. உலோச்சனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.210) சுறாமீனை வேட்டையாடுவதற்குப் பயன்படுத்தும் கூர்மையான வேல் போன்ற 'எறிஉளி' கூறப்பெற்றுள்ளது. மதுரை மருதன் இளநாகனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.220) சாயக்கானம் என்னும் ஊரில் நடைபெறும் மீன்பிடிதொழில் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.
- அம்முவனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.280) உப்பு விளைவித்து வண்டிகளில் ஏற்றுதல், ஆழ்கடலில் மீன்பிடித்தல், கடலில் மூழ்கி முத்துச் சிப்பிகளைக் கொணர்தல் ஆகியன பரதவர்களின் தொழில்களாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. நக்கீரரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.290) பரதவர் சிறுவர்கள் கயிற்றுவலையால் கொக்குப் பிடிக்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளன. உலோச்சனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.300) 'பறி' என்னும் மீன்பிடி கருவியைப் பயன்படுத்தி மீன்பிடிக்கும் தொழில் கூறப் பெற்றுள்ளது. மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.320) பரதவப் பெண்களின் மீன்விற்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளன. சேந்தன் கண்ணனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.350) கடலில் மூழ்கி முத்தெடுக்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளன.
- உலோச்சனாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடலில் (நற்.363) கம்மியனாகிய பொற்கொல்லன் தொழிலைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. கணக்காயன் தத்ததின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.304) இரும்பினால் கூரிய உளியைச் செய்யும் இரும்புத்தொழில் வல்ல கொல்லர்களைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. கச்சிப்போட்டு நன்னாகையார் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.172) உவமை வாயிலாக இரும்புத்தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளது. நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தொண்டியிலுள்ள வயல்களில் நெல் அறுவடை செய்யும் தொழில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. உலோச்சனாரின்

நற்றிணை நெய்தல் பாடலில் (நற்.311) மழை பெய்தால் நெல் விளைவிப்பதும் மழை பொய்த்தால் உப்பு விளைவிப்பதும் ஆகிய தொழில்கள் பேசப்பெற்றுள்ளன.

- வெள்ளைக்குடி நாகனாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடலில் (நற்.196) தேனெடுக்கும் தொழில் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. கழார்க்கீரன் எயிற்றியாரின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.330) ஆடை வெளுக்கும் தொழிலைச் செய்யும் புலைத்தியைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. ஐங்குறு நூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (ஐங்.190) நெல் அறுவடை செய்யும் தொழிலும், முத்தெடுக்கும் தொழிலும் (ஐங்.193), முத்துக்களை விலைகூறி விற்கும் தொழிலும் (ஐங்.195) கூறப்பெற்றுள்ளன.
- கல்லாடனாரின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.269) உப்பு வணிகம் குறித்த செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. உப்பு வணிகர் மருத நிலத்தின் வழியாகக் கல்லுப்பு மூட்டைகளை வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்று பிறநிலங்களில் அவற்றைப் பண்டமாற்று முறையில் விற்றதை அம்மூவனாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடல் (நற்.4) குறிப்பிடுகின்றது. உப்பு வணிகராகிய உமணர் மலைநாட்டு ஊர்களில் மருத நிலத்தின் வழியாகக் கல்லுப்பு மூட்டைகளை வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்று பண்டமாற்று முறையில் விற்ற செய்தி அம்மூவனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.138) காணப்படுகின்றது. நற்றிணையின் மற்றொரு நெய்தல் பாடலில் (நற்.183) உப்புக்குப் பண்டமாற்றான விலை நெல் எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.
- உலோச்சனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.254) உப்பு வேளாண்மை குறித்த செய்தி பேசப்பட்டுள்ளன. உலோச்சனார் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.331) கடற்கரைச் சோலையில் வணிகத்திற்காகக் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் உப்புக் குவியலைச் சுட்டிக்காட்டி விளக்குகின்றார். தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாக அம்மூவனார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (அகம்.390) நெல்லுக்கு இணைவிலை உப்பு எனக் கூறப் பெற்றுள்ளன.

குறிப்புகள்

1. குறுந்.123:4-5.
2. குறுந்.269.
3. குறுந்.304:1-4.
4. நற்.38:1-4.
5. நற்.45:1-10.
6. நற்.74:1-3.
7. நற்.87:8-9.
8. நற்.111:1-8.
9. நற்.175:1-2.
10. நற்.199:5-7.
11. நற்.303:9-13.
12. நற்.388:2-9.
13. ஐங்.111:1-3.
14. பழமொழி நானூறு, பா.எண்.302.
15. அகம்.10:8-13.
16. அகம்.20:1-2.
17. அகம்.30:1-11.
18. அகம்.70:1-4.
19. அகம்.80:4-6.
20. அகம்.210:1-6.
21. அகம்.220:16-21.
22. அகம்.280:6-11.
23. அகம்.290:1-4.
24. அகம்.300:1-4.
25. அகம்.320:1-5.
26. அகம்.350:10-13.
27. நற்.363:3-5.
28. குறுந்.304:1-2.
29. குறுந்.172:5-6.
30. நற்.195:5-6.
31. நற்.311:1-4.
32. நற்.196:1-4.
33. கலி,பா.எண்.39:8-9.

34. குறுந்.330:1-4.
35. ஐங்.190:1-2.
36. ஐங்.193:1-2.
37. ஐங்.195:1-2.
38. குறுந்.269:4-6.
39. நற்.4:7-12.
40. நற்.138:1-5.
41. நற்.183:1-5.
42. நற்.254:3-12.
43. நற்.331.
44. அகம்.390:1-9.

இயல்: நான்கு

**நெய்தல்நில மக்களின் நம்பிக்கைகளும்
பழக்கவழக்கங்களும்**

இயல்: நான்கு

நெய்தல்நில மக்களின் நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும்

நெய்தல்நில மக்கள் கடல்சார்ந்த பின்புலத்தில் தம் வாழ்க்கைத் தொழில்களை அமைத்துக் கொண்டு, அதற்கேற்றவாறு எளிமையான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தனர். மீனவர்களாகிய அப்பரதவ மக்கள் தங்களுக்கென்று சில தனித்த நம்பிக்கைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் கொண்டிருந்தனர் என்பதற்கு சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் மிகுதியான அகச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. ‘நெய்தல்நில மக்களின் நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும்’ என்னும் இவ்இயலில் நெய்தல்நில மக்களின் நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும் சமுதாயப் பண்பாட்டியல் நோக்கில் நுட்பமாக ஆராய்ந்து விளக்கப்படுகின்றன. இவ்இயலில் நம்பிக்கைகள், நம்பிக்கைகளின் தோற்றம், நம்பிக்கைகளின் வகைகள், அவற்றின் சமுதாய முக்கியத்துவம், நெய்தல் நில மக்களின் பல்வேறு வகைப்பட்ட நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், தமிழர்களின் தனித்தன்மை, பழக்கம்-சொல்லும் பொருளும், பழக்கம் என்பதற்கான விளக்கங்கள், வழக்கம் என்பதற்கான வரையறைகள், பழக்கவழக்கம் என்னும் ஆட்சி, மரபு நெய்தல்நில மக்களின் பல்வேறு வகையான பழக்கவழக்கங்கள் என்பன குறித்த செய்திகள் விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

நம்பிக்கைகள்

ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டு மரபினை அறிவிக்கவல்லன அச்சமுதாயத்தின் நம்பிக்கைகளேயாகும். ‘நம்பிக்கைகள்’ மக்களால் உருவாக்கப்பட்டுச் சமுதாயத்தால் பின்பற்றப்படுவன. அவை சமூகத் தேவைகள் மற்றும் குறிக்கோள்களின் அடிப்படையில் தோன்றியன. மனிதனின் தன்னல உணர்வும், சமுதாய உணர்வுமே நம்பிக்கைகளை வளர்த்து வருகின்றன. அவை காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து மரபு வழியே தலைமுறை தலைமுறையாகப் பயின்று வருகின்றன. நம்பிக்கைகள் பெரும்பாலும் மனிதனின் அச்ச உணர்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியவையாகவே காட்சி தருகின்றன. இயற்கையின் புதிரான செயல்களை உணர இயலாத போதும், மனித வாழ்வில் நிகழும் துயரங்களுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத நிலையிலும், மனித மனம் சிலவற்றைப் படைத்துக் காரணம் கற்பித்துக் கொள்கின்றது. அவையே நம்பிக்கைகளாக வடிவம் பெறுகின்றன.

நம்பிக்கைகளின் தோற்றம்

மனித மனத்தின் விழைவால் நம்பிக்கை தோன்றுகின்றது. ‘இயற்கையால் படைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களுக்கும், மனிதனின் செயல்களுக்கும் தொடர்புண்டு’ என்ற கருத்தேற்றத்தின் அடிப்படையில் அவை தோன்றியன. அச்சத்தின் காரணமாக

மனிதன் இயற்கையின் தோற்றத்தினையும், இயற்கையின் செயற்பாடுகளையும் தனது வாழ்வியல் நடப்புக்களோடு இயைத்து நோக்கிய நிலையில் நம்பிக்கைகள் தோற்றம் கொண்டன. அத்துடன் நன்மையே விளைய வேண்டுமென்ற மனிதனின் விருப்பவாவும் இணைந்து கொண்ட நிலையில் நம்பிக்கைகளின் எல்லையும் விரிந்தன. இந்த நம்பிக்கைகள் மனித சமுதாயத்தில் காலங்காலமாக நிலைகொள்வதற்கு மரபும் முக்கியக் காரணமாகும். தீமைகளிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முயலும் தற்காப்பு முயற்சியும், நன்மையே விளைய வேண்டுமென்ற விருப்பவாவும் நம்பிக்கைகளை நிலைநிறுத்துகின்றன. மனிதனின் நலவுணர்வு காரணகாரியத்தைக் காண முனைவதில்லை. ஆதலால் நம்பிக்கைகளை மனித மனம் ஏற்றுக் கொள்கின்றது. பொதுவாக நம்பிக்கைகளை உள உருவாக்கம் (Mental creation)¹ என்பர். அந்த உள உருவாக்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவது நிலைப்பாட்டுக் கொள்கை (Law of Existence)யாகும். தீமைகளிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், நன்மைகளையே எதிர்ப்பார்த்தும் மனத்தின் இயல்பு என்ற நிலையில் மனிதமனம் சில கற்பிதங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு தங்களது செயலில் முனைந்து செயலாற்றுகின்றது. தங்களது செயலில் வெற்றி கிடைத்தால் நன்மையாகவும், தோல்வி ஏற்பட்டால் தீமையாகவும் கருதி நிமித்தங்களையும், நிமித்தக் கூறுகளையும் கற்பித்து நம்பிக்கைகளை உருவாக்கிக் கொள்கின்றது. இந்நம்பிக்கைகள் மக்களிடையே இயற்கையாகவும், செவி வழியாகவும் பரவும் பொழுது நன்மை விளைய வேண்டுமென்ற எதிர்ப்பார்ப்பினை உடைய மனித உள்ளம் சோதனைக்கு ஆட்படாமல் அதனை ஏற்றுக் கொள்கின்றது. பின்னர் சமுதாயச் செல்வாக்குப் பெற்றுக் காலப்போக்கில் அவை மக்கள் நம்பிக்கைகளாக நிலைத்த வாழ்வினைப் பெற்று விடுகின்றன. எனவே இவற்றை 'உள்ளத்தின் உருவாக்கம்' என உளவியலார் கருதுவது பொருத்தமானதாகவே தோன்றுகின்றது.

நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்படுவன. அவை வழக்கில் மிகுதியாயும், இலக்கியங்களில் குறைந்தும் காணப்படுகின்றன. எனவே, இலக்கியங்கள் சுட்டும் நம்பிக்கைகள் அச்சமுதாயத்தின் நம்பிக்கைகள் அனைத்தையும் வெளிப்படுத்தும் என்று சொல்ல இயலாது. இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் நம்பிக்கைகள் பெரும்பாலும் அன்றைய மக்களிடையே சமுதாயச் செல்வாக்குப் பெற்ற குறிப்பிடத்தக்க நம்பிக்கைகளாக மட்டும் அமையும். ஒரு சமுதாயத்தின் நம்பிக்கைகளைக் கொண்டு அச்சமுதாயத்தின் அறிவுத் திறனை அளவிட இயலும். சிந்தனைத் திறன்மிக்க சமுதாயத்தில் நம்பிக்கைகள் குறைவாகவும், சிந்தனைத்திறன் குறைந்த சமுதாயத்தில் மூடநம்பிக்கைகள் மிகுதியாகவும் காணப்படுவது இயல்பாகும். இதனை நகர் மற்றும் கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வியலைக் கொண்டு அறியலாம்.

நம்பிக்கைகள் மரபுவழியில் காலங்காலமாக ஒரு தலைமுறையினரிடமிருந்து மற்றொரு தலைமுறையினருக்குப் பரவி வருகின்றன. மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பலவித நம்பிக்கைகளை மக்கள் கைக்கொண்டிருக்கின்றனர். நம்பிக்கைகளே

மனித வாழ்வினை இயக்குகின்றன என்று கூறும் அளவிற்கு அவை வாழ்வில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. ஒரு வளர்ச்சியடைந்த மனிதனிடம் பத்தாயிரக்கணக்கான நம்பிக்கைகளும் நூற்றுக்கணக்கான வழக்கங்களும், எண்ணிக்கைக்குட்பட்ட சில குறிக்கோள்களும் இருப்பதாகச் சமூக அறிவியல் கலைக்களஞ்சியம் குறிப்பிடுகின்றது². இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் நிமித்தங்களும் நம்பிக்கைகளும் பொதுவாக மனிதமனம் கிளர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ள தடுமாற்ற நிலைகளிலும் நன்மையே விளைய வேண்டும் என்ற விருப்பத்தின் காரணமாகத் தோன்றியவைகளே. இதனைத் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் நிலைகொண்டும் அவள் நன்நிமித்தங்களை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கும் தன்மை கொண்டும் அறியமுடிகின்றது. நம்பிக்கைகள் என்று உருவாகின என்று திட்டவட்டமாகக் கூற முடியாது. மனிதன் இயற்கையின் பாதிப்புக்கு மிகுதியாக உட்பட்டிருந்த அறிவு வளர்ச்சியின் தொடக்க காலத்தில் அவை தோன்றின. இன்றைய நாகரிக மனிதனிடம் காணப்படும் பல நம்பிக்கைகள் நாகரிகமற்ற பழங்குடி மக்களிடமும் காணப்படுகின்றன. எனவே, நம்பிக்கை என்று தோன்றியது என வரையறுப்பது இயலாத ஒன்றாகும். அவை பெரும்பாலும் நாகரிகம் தோன்றாத காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களிடமே தோன்றி நிலை பெற்றனவாகக் கருதலாம். எனவே, நம்பிக்கைகள் தனிமனித அனுபவத்தின் விளைவு என்றும், சமுதாயம் புரக்கும் ஒன்றெனவும் உணர முடிகின்றது. தொடக்கக்கால மக்களின் நம்பிக்கைகள் இன்றைய மக்களின் நடைமுறை வாழ்வில் தொடர்ந்து பயிற்சி பெற்று வருவது கொண்டு இதனைச் சமுதாயப் பண்பாட்டின் உணர்ச்சிக் கூறுகளின் தொகுதி எனக் குறிப்பிடலாம்.

நம்பிக்கைகள் காரணகாரியத் தொடர்புகளுக்கு உட்பட்டவையாகும். காரண காரியத் தொடர்புக்கு உட்படுத்திச் சான்றுகளின் வாயிலாக நிறுவமுடிவதை நம்பிக்கை என்றும், சான்றுகளின் அடிப்படையிலோ அல்லது காரணகாரியத் தொடர்பின் வாயிலாகவோ விளக்க முடியாதனவற்றை மூடநம்பிக்கை (superstition) என்றும் வகைப்படுத்துவர்³. ஒரு சமுதாயத்தின் நம்பிக்கை மற்றொரு சமுதாயத்தின் நோக்கில் மூடநம்பிக்கையாகத் தோன்றலாம். அதே போல் ஒரு சமுதாயத்தின் மூடநம்பிக்கை மற்றொரு சமுதாயத்தின் பார்வையில் நம்பிக்கையாகவும் தோன்றலாம். எனவே நம்பிக்கைகளை வகைப்படுத்தும் முறையில் காரணகாரியத் தொடர்போடு நிறுவப்படுவன. நிறுவப்படாதது என இருவகையாகப் பகுத்துக் காண்பதே சிறப்பானதாக அமைகின்றது. அறிவு வளர்ச்சியின் காரணமாக அன்றைய சமுதாயத்தின் பெரும்பாலான நம்பிக்கைகள் இன்று மூடநம்பிக்கைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அதே போல் மூடநம்பிக்கைகளாகக் கருதப்பட்டவை இன்றைய அறிவியல் ஆய்வின் வாயிலாக நம்பிக்கைகளாகவும் மாறியுள்ளன. க.கைலாசபதி என்பவர் நம்பிக்கைகளுக்குக் காரணம் காணுதல் இலகுவன்று என்ற கருத்தை முன்வைத்துள்ளார்⁴. அவரது கூற்றிற்குச் சான்றாக மனித சமுதாயத்தில் வழக்கிலிருக்கும் பெரும்பாலான நம்பிக்கைகளுக்குக் காரணம் காட்ட முடிவதில்லை. எனினும் மனித

சமுதாயம் நம்பிக்கை வயப்பட்டுச் செயல்படுவதைத் தான் இன்றைய நடைமுறை வாழ்வும் உணர்த்துகின்றது.

உளவியலார், மூட நம்பிக்கைகளை மனிதனது மனநலத்திற்கும், சமுதாயத்தின் கட்டுக்கோப்பிற்கும் இன்றியமையாத ஒன்றாகக் கருதுவர்⁵. மூடநம்பிக்கை பெரும்பாலும் மக்களின் அறிவு வளர்ச்சி நிலையினை அடியொற்றியே அமையும். அது மக்களின் அறியாமையின் அளவினை வெளிப்படுத்தும்; சிந்தனைத் திறனற்ற மக்கள் மூடநம்பிக்கைகளை நம்பிக்கைகளாகக் கருதுவர். எனினும் சிந்தனைத் திறனுள்ள மக்களிடமும் பல மூடநம்பிக்கைகள் இருக்கின்றன. மூடநம்பிக்கை என்பது காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் மக்களின் மனப்பாங்கிற்கேற்பவும் மாறக் கூடியது. எனவே இவைதாம் மூடநம்பிக்கை எனத் திட்டவட்டமாக வரையறுத்துக் கூறுவதும் இயலாத ஒன்று. அது மக்களுடைய அறிவு வளர்ச்சிக்கும் சிந்தனைத் திறனுக்கும் ஏற்ப மாறக்கூடியது. ஒருவன் வாழுகின்ற சமுத்தாயத்தினரின் அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பொருந்தாத பொருளற்ற நம்பிக்கைகளையும், சடங்குகளையுமே பொதுவாக மூடநம்பிக்கை எனக்குறிப்பர்⁶. இதனை ஏற்கும் வகையில் சமூகவியலார் காரணகாரியத் தொடர்பற்றிருக்கும் பொழுது பகுத்தறிவுக்குப் புறம்பான வகையில் ஒரு நடவடிக்கை நிகழும் என்று நம்புகின்ற தன்மையையே மூடநம்பிக்கை எனக் கூறுவதும் கொள்ளத்தக்கது.

நம்பிக்கைகளைத் தனிமனித நம்பிக்கைகள் சமுதாய நம்பிக்கைகள் என இருவகையாகப் பகுத்துக் காணலாம். எனினும், தனிமனித நம்பிக்கைகளே காலப்போக்கில் பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுச் சமுதாய நம்பிக்கைகளாக வடிவம் பெறுகின்றன. எனவே, தனிமனித நம்பிக்கைகள் எனப் பகுப்பது பொருளற்றதாக மாறிவிடுகின்றது. ஆகவே இனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட மொழிவழிச் சமுதாயத்தின் பொது நம்பிக்கைகளைச் சமுதாய நம்பிக்கைகள் எனக் கருதிப் பகுத்து நோக்குவதே சிறந்ததாகத் தோன்றுகின்றது. மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தின் நம்பிக்கைகளைக் காண முயல்வதால் இங்குச் சமுதாய நம்பிக்கைகளே ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. நம்பிக்கைகளின் தோற்ற வளர்ச்சி நிலைப்பாட்டு நிலைகளை ஆராய்ந்து உண்மையினைக் காண்பதற்கு மானிடவியல், சமுதாயவியல், உளவியல் மற்றும் அறிவியல் சிந்தனைகள் பெரிதும் துணை செய்கின்றன.

நெய்தல்நில மக்களின் நம்பிக்கைகள்

நெய்தல்நில மக்கள் உருகெழு தெய்வம், பேய், சொர்க்கம், கூற்றுவன், ஊழ், தவம், வேள்வி ஆகியன குறித்த பல்வேறு நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர். இதற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

‘பேய்’ குறித்த நம்பிக்கைகள்

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பேய் குறித்த நம்பிக்கைகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. பேய், ‘பேய்’, ‘அணங்கு’, ‘கழுது’ என்னும் பெயர்களில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. இதற்குச் சான்றுகளாகப் பின்வரும் நெய்தல் திணைப் பாடல்களைச் சுட்டி காட்டி விளக்கலாம்.

தலைவன் வரைவு நீட்டித்த வழி தோழி தலைவனிடம் வரைவு கடாவுவதாக அறிவுடை நம்பி இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தலைவியின் ஆற்றாமையாகிய நிலையைக் கூறும் தோழி உவமை வாயிலாகப் பேய் பற்றிய நம்பிக்கையைக் கூறுகின்றாள்.

கையை நீட்டிய பேயிடம் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்ட தாயைப் போல தலைவி தன் நாணத்தைத் தலைவனிடம் இழந்து விட்டாள். இனி இந்த ஊர் தலைவியைப் பழி தூற்றும் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறுகின்றாள்.

“நேர்புடை நெஞ்சம் தாங்கத் தாங்கி

மாகஇல் கற்பின் மடவோள் குழவி

பேளய் வாங்கக் கைவிட் டாங்கு

கேணும் எம்மொடு வந்த

நாணும் விட்டேம் அலர்க இவ்ஊரே”⁷

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். வினைத் தொழிற் சோகீரனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் அணங்காகிய பேய் கூறப்பெற்றுள்ளது.

மோசிக்கரையனார் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் ‘கழுது’ என்னும் பேய் பற்றிய நம்பிக்கை பேசப் பெற்றுள்ளன. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“----- நீங்காது

முதுமரத்து உறையு முரள்வாய் முதுபுள்

கதுமெனக் குழறும் கழுதுவழங்கு அரைநாள்”⁸

முதியமரத்தை விடுத்து ஒருபொழுதும் நீங்காது தங்குகின்ற முழங்கும் வாயையுடைய முதுமையடைந்த பேராந்தை தன்குரலெடுத்துக் குழறி ஒலிப்பதும், பேய்கள் (கழுதுகள்) நடமாடித் திரிவதுமாகிய நள்ளிரவில் நெஞ்சத்தை நெகிழ்விக்கும் பெருந்துன்பத்தை என்பால் செய்த அன்பிலாத ஒருவனுடைய அறிவுள்ள கூற்றை உண்மையென்று நானும் நம்பி அன்று விரும்பினேன் எனக் கூறும் நெய்தல் தலைவியின் கூற்றில் ‘கழுது’ என்னும் பேய் பற்றிய நம்பிக்கை பயின்று வந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

‘உருகெழு தெய்வம்’ குறித்த நம்பிக்கை

சங்ககாலத்தில் அச்சம் தரும் தெய்வங்களைப் பற்றிய நம்பிக்கைகளும் மக்களிடம் இருந்தன. மக்கள் அச்சம் தரும் அத்தெய்வத்தை ‘உருகெழு’ தெய்வம் என்றனர். உலோச்சனார் என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் மறையாதபடி இயங்கும் அச்சம் தரும் உருகெழு தெய்வம்,

“உருகெழு தெய்வமும் கரந்து உரையின்றே”⁹

எனக் கூறப்பெற்றுள்ளது. பேய், பூதம், நிரையத்தார், பிணம் தின்னும் பெண்டிர் ஆகியோர் உருகெழு தெய்வத்தின் பாற்படுவர். இவற்றுக்குச் சங்ககால மக்கள் அஞ்சி இவற்றை வழிபட்டு அமைதிப்படுத்தினர் என்பதையே இந்நம்பிக்கை காட்டுகின்றது.

‘சொர்க்கம்’ குறித்த நம்பிக்கை

சொர்க்கம், நரகம் என்னும் இருவேறு உலகம் குறித்த நம்பிக்கைகள் சங்ககால மக்களிடம் நிலவின. இறந்த பின்னர் நல்வினையாளர்கள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்வர். தீவினையாளர்கள் நரகத்தைச் சென்றடைவர் என்பது மக்களின் நம்பிக்கையாகும். நெய்தற்கலிப் பாடலில்,

“வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய ஒழுக்கத்தால்

நல்லாற்றின் உயிர்காத்து நடுங்கற தான்செய்த

தொல்வினைப் பயன்துய்ப்ப துறக்கம்வேட்டு எழுந்தாற்போல்”¹⁰

எனத் துறக்கம் பற்றிய நம்பிக்கை கூறப்பெற்றுள்ளன. தன் பகையை வீரத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் வென்ற பெரும்புகழுடைய மன்னவன், நல்ல நெறிமுறைப்படி பல்லுயிர்களையும் நடுக்கமின்றிப் பேணிப் பாதுகாத்தான். அவன் தான் செய்த பழவினையின் பயனைத் துய்ப்பதற்காகச் சுவர்க்கத்திற்குச் சென்றான் எனக் கூறும் இப்பாடல்களால் துறக்கம் பற்றிய மக்கள் நம்பிக்கையை அறியலாம்.

‘கூற்றுவன்’ குறித்த நம்பிக்கைகள்

சங்ககால மக்களிடம் உயிரைக் கொல்லும் கூற்றுவனாகிய எமனைப் பற்றிய நம்பிக்கைகளும் இருந்தன. நெய்தல் நில மக்களிடமும் இந்நம்பிக்கைகள் மிக்கிருந்தன. நெய்தற்கலிப் பாடலின் தலைவி ஒருத்தி தலைவனைப் பிரிந்த பிரிவில் ஆற்றாமை மீதூர மாலைக் காலத்தைக் கண்டு புலம்பி,

“கரப்பவன் நெஞ்சம்போல் மரமெல்லாம் இலைகூம்ப

தோற்றம்சால் செக்கருள் ஸிறைநுதி எயிறாக

நாற்றிசையும் நடுக்குறூஉம் மடங்கல் காலை

கூற்று நக்கதுபோலும் உட்குவரு சுடுமாவை”¹¹

எனக் கூறுகின்றாள். வறுமையினால் இரத்தற்கு அஞ்சி வலியின் தகைமைகெட்டு ஒருவனை வேண்டுகின்றவனின் நெஞ்சத்தைப் போல மரங்கள் எல்லாம் இலை கூம்பின. தோற்றம் மிக்க செவ்வானத்தில் தோன்றிய பிறையைத் தன் எயிறாகக் கொண்டு நாற்றிசையும் நடுங்கும்படியாக ஊழிக்காலத்தில் கூற்றுவன் உயிர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தது போன்று, யான் நடுங்குமாறு மாலையே நீ கொடிய மாலையாகத் தோன்றுகின்றாய் என்று மாலைக் காலத்தின் செயலை, ஊழிக் காலத்துக் கூற்றுவன் செயலுக்கு நிகரானதாக நெய்தல் தலைவி கூறுகின்றாள்.

“அம்ம வாழி தோழி! நாம்அழ

நீல இருங்கழி நீலம் கூம்பும்

மாலை வந்தன்று மன்ற

காலை அன்ன காலை முந்துறுத்தே”¹²

என்னும் ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலிலும் கூற்றுவன் குறித்த நம்பிக்கை பயின்று வந்துள்ளது. ‘கால்’ என்பது கூற்றுவனையும் தென்றலையும் குறிக்கும். தலைவனைப் பிரிந்து ஆற்றாமையால் துன்புறும் தலைவிக்குக் கூற்றுவன் தென்றலை முன்விடுத்துத் துன்புறுத்தியது என்பதே இப்பாடலின் நுண்பொருள் விளக்கமாகும். சச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் காதலனைப் பிரிந்து தனித்திருக்கும் தலைவியர்களைத் துன்புறுத்துவதே தக்கது எனத் துணிந்த கூற்றுவன், அவர்களைக் கொல்வதற்காகக் கூதிர்ப் பருவத்தின் வடிவத்தில் வந்ததாக உருவகம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“கூதிர் உருவின் கூற்றம்

காதலர்ப் பிரிந்த எற்குறித்து வருமே?”¹³

‘ஊழ்’ குறித்த நம்பிக்கைகள்

நெய்தினைப் பாடல்களில் ‘ஊழ்’ குறித்த நம்பிக்கைகள் மிகுதியாகப் பயின்று வந்துள்ளன. இதற்குச் சான்றுகளாகப் பின்வரும் ‘ஊழ்’ நம்பிக்கைகளை எடுத்துக் காட்டலாம். நல்ல அரசன் ஒருவனால் விளக்கம் பெற்ற அன்பும் உண்மை கூறலும், நன்மையை உடைய நடுவு நிலைமையும் ஆகிய பண்புகள் இனி விளக்கம் இல்லாமல் போயின என்று உலகத்தார் இரங்கிக் கூறினர். இப்பண்புகளுக்கு உயர்வு கொடுத்து பொய்ப்பைக் கெடுத்து இனிது ஆண்டவன் அவ்வரசன். அவ்வரசன் இறந்தபோது அவனோடு ஒருசேர நல்ல ஊழால் உண்டாகிய செல்வமும் அழிந்தது என நல்லுழ் ஆகிய நல்வினை குறித்த நம்பிக்கையை நெய்தற்கலிப் பாடல் பின்வருமாறு சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

“நயனும் வாய்மையும் நன்னர் நடுவும்

இவனின் தோன்றிய இவையென இரங்க

புரைதவ நாடி பொய்தபுத்து இனிதாண்ட

அரைசனோடு உடன்மாய்ந்த நல்ஊழிச் செல்வம்போல்”¹⁴

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் வெவ்வேறு இடங்களில் பிறந்த தலைவனையும் தலைவியையும் ஒன்றுபடுத்தியது பால்வரை தெய்வம் (நல்லூழ்) ஆதலின், அங்ஙனம் ஒன்று சேர்த்த அந்தப் பால்வரை தெய்வமே அவர்களைப் பிரித்து விடுதல் கூடுமோ? எனத் தோழி செவிலித்தாயிடம் வியப்புடன் கேட்கின்றாள். அப்பாடல் வருமாறு:

“அன்னை வாழி வேண்டு அன்னை! புன்னை

பொன்றிரும் விரியும் பூக்கெழு துறைவனை

‘என்னை’ என்றும் யாமே; இவ்ஊர்

பிரிது ஒன்றாகக் கூறும்;

ஆங்கும் ஆக்குமோ வாழிய பாலே!”¹⁵

மதுரை மருதன் இளநாகனார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் நல்லூழ் ஆகிய நல்வினை ‘நற்பாற்று’ எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இப்பாடலின் தோழி தலைவியிடம் அன்றொரு நாள் துறைவன் தன் தேரினைத் தொலைவில் நிறுத்திவிட்டுத் தன்னந்தனியனாய்க் குறுகக்குறுக நடந்து வந்து நமது ஊர் யாது? என வினவிச் சென்றான்; நேற்று நீர் உண்ணும் துறையில் நாவல் மரத்தின் அடியில் வீழ்ந்து கிடந்த கனியினை அதனழகு சிதையுமாறு இழுத்துச் சென்று தாழையின் வேர்ப் பக்கத்தில் தன் வளையிலுள்ள தன்னால் விரும்பப்படும் பெண் நண்டிற்குத் தரும் ஓர் ஆண் நண்டினைச் சுட்டிக்காட்டி ‘இதுவன்றோ நல்லூழால் சிறந்த இல்லறப் பண்பு’ எனக் கூறிச் சிறிதுநேரம் சிந்தித்துப் பார்த்தவனாகச் சென்றான். அவனது குறையைப் போக்குவதே நல்லது என்று தோழி கூறுகின்றாள்.

‘தவம்’ குறித்த நம்பிக்கை

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் ‘தவம்’ குறித்த அந்நில மக்களின் நம்பிக்கைகளும் காணப்படுகின்றன. ஐங்குறுநூற்றின் பின்வரும் பாடலில் ‘தவம்’ குறித்த நம்பிக்கை இடம்பெற்றுள்ளது.

“அம்ம வாழி தோழி! பாணன்

சூழ்கழி மருங்கின் நூண்இரை கொளீஇச்

சினைக்கயல் மாய்க்கும் துறைவன் கேண்மை

பிரிந்தும் வாழ்துமோ நாமே

அருந்தவம் முயறல் ஆற்றாதேமே?”¹⁶

தன்னை 'இற்செறிப்பார்' என அஞ்சிய தலைவி, வரைந்து கொள்ளாமல் வந்தொழுகும் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக நிற்பதைக் கண்டு, அவன் கேட்குமாறு தோழிக்குக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. 'சூழ்கழி' என்பது ஊரைச் சூழ்ந்துள்ள கழியாகும். 'நாண் இரை' என்பது தூண்டிலின் முள்ளில் கோக்கப்படும் நாங்கூழ்ப் புழுவும் சிறிய மீன்களுமாகும். 'கயல்' என்பது ஒருவகைக் கெண்டை மீனாகும். சூழ்கொண்ட மீனைக் கொல்லும் வன்னெஞ்சுடையவன் பாணன் என்பதை 'சினைக்கயல் மாய்க்கும்' என்றாள். தான் உயிர்வாழ அடிப்படையாக இருப்பது தலைவனோடு கொண்ட காதல் என்பதை 'கேண்மை பிரிந்தும் வாழ்துமோ?' என்றாள். உம்மையும் ஓகாரமும் அங்ஙனம் பிரிந்து வாழ இயலாமையை உணர்த்துகின்றன.

தலைவி அங்ஙனம் பிரியாமல் வாழ்வதற்கு முற்பிறவியில் தவம் செய்திருக்க வேண்டும் என்றாள். அத்தவத்தைத் தான் செய்யவில்லை என்பதற்கு இப்பொழுது நேர்ந்த பிரிவே சான்றாக உள்ளது என்றாள். உள்ளுறையால் தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து கொடுமை செய்தான் எனத் தலைவி உணர்த்தினாலும், தவம் செய்யாத தாமே குற்றமுடையவள் என்கின்றாள். இது பிறரை நோகாமல் தன்னைத்தானே நொந்து கொள்ளும் இயற்கை விதியைக் குறிக்கும். தவம் செய்தலில் உள்ள விரத ஒழுக்கங்களின் அருமைப்பாடு 'அருந்தவம்' எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. 'பெருந்தவம்' என்பது இதன் பொருளாகும். அரிதில் செய்யும் தவமே பெருந்தவமாகும்.

'வேள்வி' குறித்த நம்பிக்கை

'வேள்வி' குறித்த நம்பிக்கையும் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. இதற்குச் சான்றாக மதுரை மருதன் இளநாகனார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் செல்லூரில் பரசுராமன் நிகழ்த்திய வேள்வி குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கூறலாம்.

“ஊரும் சேரியும் உடனியைந்து அலரெழு
தேரெடு மறுகியும் பணிமொழி பயிற்றியும்
கெடாஅத் தீயின் உருகெழு செல்லூர்
கடாஅ யானைக் குழுஉச்சமம் ததைய
மன்மருங்கு அறுத்த மழுவாள் நெடியோன்
முன்முயன்று அரிதின் முடித்த வேள்வி
கயிறுஅரை யாத்த காண்தகு வனப்பின்
அருங்கடி நெடுந்தூண் போல”¹⁷

அழகுடன் திகழ்வதும் ஒருநாளும் அவிவாத வேள்வித் தீயினை உடையதுமான செல்லூரின்கண் மதம் கொண்ட யானைக் கூட்டம் போர்க்களத்தில் அழிந்துபட, அரசர்

வம்சத்தை அடியோடு அறுத்தழித் பரசுராமன், பண்டொரு நாள் விடாமல் முயன்று வேள்வி ஒன்றினைச் செய்து முடித்தான். அவ்வேள்விக் களத்தில் கயிற்றால் இடையில் சுற்றிக் கட்டப்பட்ட காணத்தகுந்த அழகினையும் நெருங்குதற்கு அரிய காவலையும் கொண்ட வேள்வித் தூண் மிகவும் சிறப்புடையதாகும். அத்தூணைப் போன்று அழகானவள் இப்பாடலின் தலைவி ஆவாள்.

இம்மை, மறுமை நம்பிக்கை

இம்மை, மறுமை குறித்த நம்பிக்கைகளும் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. இதற்குச் சான்றாக அம்முவனார் குறுந்தொகையில் இயற்றிய நெய்தல் பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

“அணிற் பல் அன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து
மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப!
இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்
நீ ஆகியர் எம் கணவனை;
யான் ஆகியர் நின்னெஞ்சு நேர்பவனே”¹⁸

தலைவன், தலைவியின் அன்புடைமை பிறவிதோறும் தொடரும் என்பது இப்பாடலில் கூறப்படும் செய்தியாகும். இம்மை-மறுமை, மறுபிறப்பு, வினைப்பயன் ஆகியன பற்றிய நம்பிக்கைகள் நெய்தல் நிலமக்களிடம் காணப்பட்டமைக்கு இப்பாடலே சான்றாகும். ‘நீயாகியார் என் கணவனை’ என்ற தொடரால் ‘யானாகியார் நின் மனைவி’ என்பது தானே புலப்படுகின்றது. மனைவியாயினும் நெஞ்சு நேர்பவன் என்ற பேறு பரத்தைக்கே கிடைப்பதால், தலைவி தலைவனிடம் மனைவி என்னும் தகுதியோடு நெஞ்சு நேர்பவன் என்னும் வாய்ப்பினையும் வேண்டுகின்றாள். ‘கற்புடை மகளிர் பிறர் நெஞ்சு புகார்’ என்பதால் தன்னெஞ்சு நேர்பவனாகத் தலைவன் இருக்க வேண்டும் என விழைகின்றாள். மறுமையிலாவது தலைவன் பரத்தையர்க்கன்றித் தனக்கே உரியவனாக வேண்டும் என விரும்பினாள்.

இம்மையிலும் தலைவன் பரத்தையர்க்குக் கணவன் ஆகான் என்பதும், அவள் அவனுக்கு மனைவி ஆகாள் என்பதும் குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டன. இம்மையில் தலைவன் நெஞ்சில் பரத்தையர் உள்ளனர். பரத்தையர் நெஞ்சில் தலைவன் இல்லை.

பழியஞ்சல் (அலர்) குறித்த நம்பிக்கை

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் ‘பழியஞ்சல்’ குறித்த நம்பிக்கையும் காணப்படுகின்றன. இதற்குச் சான்றாக உலோச்சனார் இயற்றிய குறுந்தொகையின் பின்வரும் நெய்தல் பாடலைக் கூறலாம்.

“பருவத் தேன்நசைஇப் பல்பறைத் தொழுதி
 உரவுத்திரை பொருத திணிமணல் அடைகரை
 நனைந்த புன்னை மரச்சினை தொகூஉம்
 மலர்ந்த பூவின் மாரீர்ச் சேர்ப்பதற்கு
 இரங்கேன் தோழி! கூங்கு என்கொல்? என்று
 பிறர்பிறர் அறியக் கூறல்
 அமைந்தாங்கு அமைக; அம்பல் அஃதெவனே?”¹⁹

பலரும் கூறும் அலர் (பழிச் சொல்) கண்டு வருந்தாதயான், சிலர் முகிழ் முகிழ்த்துக் கூறும் அம்பல் குறித்து வருந்தேன் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தோழி தலைவியிடம் நின்னுடைய ஆற்றாமையைத் தவிர்த்தல் வேண்டுமெனக் கூற, ஊரார் கூறும் பழிச் சொல்லாகிய அலரையும் அம்பலையும், தோழியாகிய உன்னால் எங்ஙனம் தடுத்து நிறுத்துதல் கூடுமெனத் தலைவி தோழியை வினவுகின்றாள்.

அலைகள் மோதும் கடற்கரையில் நின்றலால் ‘நனைந்த புன்னை’ எனக் கூறும் தலைவி கூற்றால் வண்டுகள் கூடியமையால் நனையாத கிளைகள் எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பல இடங்களிலும் பறந்து செல்லும் வண்டுகள், உரிய பருவத்தில் ஓரிடத்தில் ஒன்று கூடுவது போல பல முயற்சிகளின் பொருட்டுத் தன்னை மணந்து தன்னோடு அளவளாவுவான் எனத் தலைவி தன் உறுதியைப் புலப்படுத்தினாள். பூவின் மணம் கடற்கரையின் புலவு நாற்றத்தை மாற்றுவதைப் போல, தலைவன் வந்து தனை மணந்து கொண்டால் ஊரார் கூறும் பழியாகிய அலர்மொழிகள் மாறும் எனத் தலைவி கூறுகின்றாள்.

பழக்கவழக்கங்கள்

இந்தியப் பண்பாட்டில் திராவிடப் பண்பாடு குறிப்பிடத்தக்க இடம் வகிக்கின்றது. திராவிடப் பண்பாட்டின் சிறப்பினை அண்மைக்காலத்தில் ஆய்வுலகம் அறிந்து அதன் தொன்மை மிக்க மரபுகளை அறிய முற்பட்ட நிலையில் திராவிட இயல் கல்வி (Dravidology) உலகின் பல பாகங்களிலும் வேரூன்றியது. உலகப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் தமிழ்ப் பண்பாடும் குறிக்கத்தக்க பண்பியல்புகளைக் கொண்டிருந்த நிலைமையினை உணர்ந்த உலகம் வரலாற்று நிலவியல் பின்புலங்களிலும் (Historical-Geographical Method) தமிழ் இலக்கியச் சான்றுகளைக் கவனமாக உற்று நோக்கியது ஆய்வுலகம். நாட்டுப்புறக் கதைகள் சமுதாயம் திரித்து மறைத்து வைத்திருக்கும் உண்மைகள்²⁰ என்ற கருத்தை வெளியிட்டுத் தமிழிலக்கியச் சான்றுகளைப் பிற அறிவியல் துறைகளின் ஆய்வு முறைகளோடு இணைத்து நோக்கிப் புதிய கருத்துக்களை வெளியிட்டது. அவற்றில் தென் அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, இந்தியா,

ஆப்பிரிக்கா, அண்டார்டிகா ஆகியவை ஒரு காலக்கட்டத்தில் கோண்ட்வாக் கண்டத்தின் பகுதிகளாக ஒன்றிணைந்திருந்தன என்பதும் ஒன்றாகும்²¹ என்பர்.

இக்கோண்ட்வானாப் பெருங்கண்டத்தின் வடபகுதியில் பழந்தமிழர் வாழ்ந்த லெமூரியா அடங்கி இருந்ததாகக் கருதுகின்றனர். இதனையே பண்டைத் தமிழிலக்கியங்கள் 'நாவலந் தண்பொழில்'²² எனப் பரவலாகச் சுட்டியுள்ளன. பண்டைத் தமிழிலக்கியத்தில் குறிக்கப்படும் கடல்கோள்கள் உண்மை நிகழ்வுகளே என்ற கருத்தேற்றத்தின் அடிப்படையில் நாவலந்தீவு பல மாறுதலுக்குப்பட்டு அழிந்தும் பிரிந்தும் சிதைந்தும் இருப்பதாகக் கருதுகின்றனர். அவ்வாறு நிகழ்ந்தவற்றுள்ள மூன்று கோடியே நாற்பது லட்சம் ஆண்டுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த கடல்கோள் லெமூரியாவைப் பெரும் மாற்றத்திற்கு உட்படுத்தியதாகக் குறிப்பர்²³. இம்மாற்றங்களாலேயே ஒன்றிணைந்திருந்த நிலப்பகுதி பல கூறுகளாகப் பிரிந்தன என்பதை இன்றைய கண்டங்களை ஒன்றிணைந்துப் பார்ப்பதன் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. மேலும், இதனை உறுதிப்படுத்தும் நிலையில் உலகின் பல பாகங்களில் நிலவும் வேறுபட்ட பண்பாடுகளின் ஒருமைப்பாட்டைப் பேணும் சில மரபுகள் ஒத்திருப்பதைக் கொண்டு தெளியமுடிகின்றது. இவ்வாறு ஒத்தமைவதற்கு மனித இனம் ஓரிடத்தில் முதன்முதலில் தோன்றியமையே காரணம் எனலாம்.

தமிழர்

உயிரினங்களின் வளர்ச்சி நிலையில் குரங்கினத்திலிருந்து மனிதன் தோன்றினான் என டார்வின் (Darwin) உடலமைப்புத் தகவு நிலையில் விளக்கினார். அவ்வாறு மாற்றமடைந்த நிலை கடல் கொண்ட லெமூரியக் கண்டத்தில் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டுமென தாமஸ் ஹக்ஸ்லி (Thomas Huxley), எர்னஸ்ட் ஹெகல் (Ernest Hegal) போன்றோர் கருதுகின்றனர். பழந்தமிழ்ப் புலவர் தமிழ்க்குடியை மூத்த குடியாகச் சுட்டியமைக்கு (லெமூரியாக் கண்டத்தில் மனித இனம் தோன்றியது) என்ற வரலாற்று உண்மையே காரணமாகும்²⁴. மேலும், பழந்தமிழர் வாழ்ந்த நாவலந்தீவைக் கடல் கொள்ளக் கொள்ள மக்கள் வடக்கு நோக்கி இடம்பெயர்ந்த நிலையினை மொழியியல் காரணிகள் (Linguistic Factors) மெய்ப்பிப்பதாகச் சுட்டுவர்²⁵. இயற்கையின் சீற்றங்களால் நிலப்பகுதி நீர்ப்பகுதியாகவோ, நீர்ப்பகுதி நிலப்பகுதியாகவோ மாறுவது தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிகழ்வாகும். இதனைப் புகழ் பெற்ற இமயமலை முற்காலத்தில் கடலாக இருந்தமையினை இன்று அப்பனிப்பாறைகளில் கடல்வாழ் உயிரினங்களின் எச்சங்கள் தென்படுவது உணர்த்தும். சிலம்பில் குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள²⁶ எனக் குறித்துள்ளமை மேற்காட்டிய நாவலந்தீவு அழிந்து வந்த நிலையினைக் குறிப்பதாகும் எனக் கருத இடமுள்ளது.

திராவிட மரபினரில் தொன்மையான மரபுப் பின்னணியைக் கொண்டவர்கள் தமிழரே. இதனை அவர்களின் இலக்கிய, இலக்கண வாழ்வியல் சிறப்புகள்

உணர்த்துகின்றன. அவர்கள் இந்நிலத்தில் தொன்று தொட்டு வாழ்ந்து வருவோரே என்றும், குடியேறியோரே என்றும், இரு வேறுபட்ட கருத்துக்கள் ஆராச்சியாளரிடையே நிலவுகின்றன. எனினும் பண்பாட்டு மரபினை உற்று நோக்குகையில் அவர்கள் இம்மண்ணின் தொன்மைமிக்க குடிமக்களாகவே இருப்பது புலனாகின்றது. இலக்கியங்கள் அக்காலச் சமுதாயப் பண்பாட்டு (Social Culture) நிலைகளை வெளிப்படுத்துவன. சமுதாயத்தின் இயல்புப் போக்கிற்குத் தக்கவாறு வடிவம் பெறுவதும், காலப் போக்கிற்கு ஏற்ற வகையில் மாறுபடுவதும் இலக்கியத்தின் இயற்கைப் பண்பாகும். தமிழ் மொழிக்கண் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை மரபுகளும், இலக்கிய மரபுகளும், ஆழ வேருன்றி வளர்ந்துள்ளதனைப் பல்வேறு காலகட்டங்களில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியங்கள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. இலக்கியங்களின் வழியே புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் வாழ்வியல் மரபுகளை இனங்கண்டு அறிந்துணர்த்துவது பண்பாட்டினை அறிய வாய்ப்பாக அமையும். பண்பாட்டினை அறிவதற்கு இலக்கியச் சான்றுகளே அடிப்படைச் சான்றுகளாக அமையும் நிலையில் அச்சான்றினைப் பிற வாழ்வியல் சான்றுகளோடு இணைத்து நோக்கி அச்சமுதாயத்தின் பண்பாட்டின் சிறப்பியல்புகளையும் அறிந்துணர்த்துவது சமூகப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க பணியாகும். அந்நிலையில் இங்குத் தமிழரின் பண்பாட்டு இயல்புகளையும், சிறப்பினையும் நெய்தல்நில நூல்கள் காட்டும் பழக்கவழக்கங்களின் வாயிலாக விளக்க வேண்டியது அவசியமான ஒன்றாகின்றது.

பழக்கம்-சொல்லும் பொருளும்

பழக்கம் என்ற சொல் பழகுதல்²⁷ அல்லது பயிற்சியாதல் என்ற பொருளில் தமிழிலக்கியங்களில் பண்டுதொட்டே ஆட்சி பெற்று வந்திருக்கின்றது. அது செயல் முறையினை அடியொற்றிய தொடக்க நிலையை உணர்த்துவதாகும். பழகிப்போன செயல் சமூக இசைவாணை பெற்று வழங்கி வருவதனையே 'வழக்கம்' என்கிறோம். இச்சொல்லும் பழந்தமிழ் இலக்கண²⁸ இலக்கியங்களில்²⁹ சமூகச் செயல்களைக் குறிப்பதற்காகப் பயன்பட்டு வந்திருக்கின்றது. இன்று இவ்விரு சொற்களையும் ஒரு வரையறையின்றிப் பயன்படுத்தி வருவதனை வாழ்வியல் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. 'வழக்கம்' என்ற சொல் சமுதாயம் ஏற்றுக் கொண்ட பழக்கங்களைக் குறிப்பதற்காகப் பயன்பட்ட வளர்ச்சி நிலையில் தோன்றிய சொல்லாகக் கருதப்படுகின்றது. பழக்க வழக்கம் என்பது சமூகச் செயற்பாட்டு நிலைகளை விளக்கவல்லதாகவே இன்று பயன்பட்டு வருகின்றது. தனிமனித வழக்கங்களே காலப்போக்கில் சமுதாய வழக்கங்களாக வடிவம் பெற்றுத் தலைமுறை, தலைமுறையாக இடையறாது நிலைத்து வாழ்வு பெறுகின்றன என்பது மனங்கொள்ளத்தக்க உண்மையாகும்.

பழக்கம்

பழக்கம் என்பது ஒரு கற்கும் செயலாகும். இது தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்தமைந்த நடத்தையைக் குறிப்பதாகும். பழக்கம் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கூறாகக் கருதப்படுகின்றது. நனவுடன் தொடங்கிய செயல் நாளடைவில் நனவின்றியே நிகழக் கூடியதாக ஆகிவிடும். செயலையே பழக்கம் என்பர்.³⁰ பழக்கம் செயல்களை எளிய முறையில் பிழையின்றி நடைபெறச் செய்வதுடன் முயற்சி, காலம் ஆகியனவற்றை மிச்சப்படுத்தியும் தருகின்றது. நல்ல பழக்கங்களை இளமையில் குழந்தைகளுக்குக் கற்று கொடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்கிலேயே பெற்றோர், ஆசிரியரின் கடமை கல்வியாளர்களால் (Educational Researchers) வலியுறுத்தப்படுகின்றது. மேலும் நல்ல பழக்கங்களை அமைத்துக் கொள்ளக் குழந்தைப் பருவமே ஏற்றது என்ற உளவியலாரின் கூற்று மேற்கூறிய கருத்திற்கு அரணாக அமைகின்றது.

வழக்கம்

பழக்கத்தின் தொடர்ந்த நிலையே வழக்கமாகும். வழக்கம் சமூகம் சார்ந்த ஒன்றாகும். ஒரு இனத்தின் ஒரு சிறுபகுதியைச் சார்ந்தோரோ, சிற்சில நாட்டினரோ, அல்லது அவருள்ளும் ஒரு சிறு வகுப்பினரோ அல்லது தனித்தனியான ஆட்களோ குறிப்பிட்ட செயல்களை ஒழுங்காகச் செய்துவருவதையே வழக்கம் என்று கூறுவர். அது ஒழுக்கத்தாலும் செயல்களாலும் உருவாவது. இயற்கையும் செயற்கையும் இணையும் கூட்டுறவால் நிலைபெறுவது, விருப்பு, வெறுப்பு ஆகியனவற்றுடன் இணைந்து நிற்பது; இதுவே வழக்கம் எனக் கருப்படுகிறது. ஒரு வழக்கம் செல்லக் கூடியதாக இருக்க வேண்டுமாயின் அது பண்டைக்காலம் முதல் இடையீடின்றித் தொடர்ந்து வழக்கில் வந்ததாக இருப்பதுடன் அறிவுக்கு ஒத்ததாகவும் இருக்க வேண்டும். சமூகத்தில் அதிகமாகப் பின்பற்றப்படும் பழக்கமான நடவடிக்கைகளே வழக்கமாகும். வழக்கத்தின் முக்கியப் பண்புகளாக ஒரு நிலையான நடவடிக்கை, வழிமுறை, சமூகப் பண்பு, சரிதவறு என்ற மதிப்புத்தீர்ப்பு ஆகிய காரணிகளைச் சமூகவியலார் (Sociologist) சுட்டுவர்³¹. பேக் உறாட் (Bagehot) என்பவர் வழக்கம் தான் மனித சமூக வாழ்க்கையின் முதற்கட்டுப்பாடு ஆகும் என்கின்றார்.

மக்கள் எல்லோரும் ஒன்றுபடவும் அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளை ஒத்த தன்மை பெறச் செய்யவும், சுயநல எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்தவும் அத்தகைய கட்டுப்பாட்டிற்கு ஆட்படாதவர்களை ஒதுக்கித் தள்ளவும், தேவையான திறமையும் உறுதியும் வாய்ந்த வழக்கங்களை உருவாக்கிக் கொண்ட சமூகங்கள் மட்டுமே நிலைத்து நிற்க முடியும்³². அவை போட்டியில் வெற்றி பெற்றுப் பிழைத்து நிற்கின்றன என்கிறார். கில்பர்ட் பாஸ்கல். அவருடைய கருத்தை அடியொற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது வழக்கம் இயல்பாகச் செயல்படுதல் வலுக்கட்டாயமாகச் செயற்பட வைத்தல் என்ற இருவேறு

பண்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. மேலும் வழக்கங்கள் ஒரு குழுவினுடைய விருப்பங்கள், இலட்சியங்கள், வாழ்க்கைக் கண்ணோட்டங்களைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் அமைகின்றன. வழக்கங்களை அது பற்றிய நிகழ்ச்சிகளை வைத்து முடிவு செய்வதே சிறப்பானதாகக் கருதப்படுகிறது.

பழக்கவழக்கம்

பழக்கவழக்கங்களைத் தனிமனிதனும் சமுதாயம் என்ற அமைப்பும் இணைந்து உருவாக்குகின்றன. மக்களின் தேவைகளின் அடிப்படையிலேயே பழக்கங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை சமுதாயத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற நிலையில் வழக்கங்களாக மாற்று வடிவம் பெறுகின்றன. இக்கூற்றிற்குச் சான்றாகத் தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்தமைந்த நடத்தையைப் பழக்கம் எனவும், இனக்குழுவிலுள்ள பலருடைய மனவெழுச்சி, உணர்ச்சி ஆகியனவற்றுடன் இயைந்து நிற்பதை வழக்கம் எனவும் கூறும் சமூகவியலாரின் கூற்று³³ ஏற்புடையதாகத் தோன்றுகின்றது. மேலும், இக்கருத்திற்கு வலிமையூட்டும் வகையில், தனிமனிதன் ஒருவன் பழகிப்போன முறையில் திரும்பத் திரும்பச் செய்துவரும் ஒரு குறிப்பிட்ட செயலைப் பல மனிதர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து செய்கின்ற பொழுது அது வழக்கம் எனப் போற்றப்படுகிறது என்ற கருத்து³⁴ தோன்றுகின்றது. மேற்கூறிய தன்மைகளைக் கருத்தில் கொண்டு சிந்திக்கும் பொழுது பழக்கம் என்பது தனிமனிதனைச் சார்ந்த தொடக்கநிலை எனவும், வழக்கம் என்பது சமுதாயம் சார்ந்த தொடர்நிலை எனவும் அறியமுடிகின்றது.

மரபு

மரபு என்பது எழுதப்படாத சட்டமாகும். இது சமூகத்தின் உள ஒருமைப்பாட்டால் உருவாகின்றது. இம்மரபுகள் சமுதாய நலன் கருதி ஏற்பட்டவை. மரபு என்பது வழக்கமாகத் தலைமுறை, தலைமுறையாகப் பின்பற்றப்படுவது எனப் பொருள்படும். ஒவ்வொரு சமுதாயமும் தனக்கெனச் சில தனித்த மரபுகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு சமுதாயத்தின் மரபினைப் பிறிதொரு சமுதாயத்தின் மரபு கட்டுப்படுத்துவதில்லை. மரபுகள் சமுதாயந்தோறும் மாறுபடினும், அவை அச்சமுதாயத்தின் சிறப்பியல்புகளைக் காக்க வல்லவையாக இருப்பதால் மானுட சமுதாயம் இன்றும் அவைகளைப் போற்றிப் பாதுகாத்து வருகின்றது எனலாம். சமுதாயச் சிறப்பினைச் சமுதாயம் போற்றிப் பாதுகாத்து வரும் மரபுகளைக் கொண்டு அளவிடும் போக்கு சமுதாயப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் சிறப்பிடம் வகிக்கின்றது. ஒரு சமுதாயத்தின் மரபுகளைப் பிறிதொரு சமுதாயத்தின் மரபுகளோடு இயைத்துக் காண்பது சமூக விதிக்கு மாறுபட்டதெனினும், ஓரினப்பட்ட சமூக மரபுகளை ஒன்றுபடுத்திக் காண்பது தனிப்பட்ட சமூகங்களின் மனநிலையை அறிவதற்கு வாய்ப்பாகின்றது. மரபினை மீறுவது சட்டப்படி குற்றமில்லை, எனினும் சமுதாய நீதிப்படி குற்றமாகக் கருதப்படும். எனவே தான் மரபினை மீறுவோர் சமுதாயத்தால் தனித்து ஒதுக்கி வைக்கப்படுகின்றனர். அவர்களுக்குரிய தண்டனையைச் சமூகம் என்ற கூட்டு நிறுவனம் விதிக்கின்றது.

பழக்கம், வழக்கம், மரபு என்ற சொற்கள் ஒன்றோடொன்று உறவுடையன. ஒன்றன் வளர்ச்சி நிலையே மற்றொன்றின் தொடர்ச்சியாக அமைகின்றது. பழக்க, வழக்க, மரபுகள் எளிதில் மாற்ற முடியாதவை. அவை கால, இட, சூழ்நிலை அமைவுகளுக்குத் தக்கவாறு வடிவம் பெறுவன. அவ்வாறு வடிவம் பெறும் மரபுகளே சமுதாய நியதிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. எனவே பழக்கம் என்பது தனிமனிதனைச் சார்ந்ததென்றும், வழக்கம் என்பது சமுதாயத்தைச் சார்ந்ததென்றும், மரபு என்பது சமுதாயம் விதிக்கும் கட்டுப்பாடு எனவும் கருதலாம். மேலும் பழக்கத்தைத் தொடக்க நிலையாகவும் வழக்கத்தைத் தொடர்நிலையாகவும் மரபினைப் பண்பாட்டின் முதிர்நிலையாகவும் வகைப்படுத்தலாம். தனிமனிதப் பழக்கங்களே காலப்போக்கில் சமுதாய வழக்கங்களாக வடிவம் பெற்றுத் தலைமுறை, தலைமுறையாக இடையறாது நிலைத்த வாழ்வு பெறும் நிலையில் மரபுகளாக வாழ்வு பெறுகின்றன. அவ்வாறு நிலை பெற்ற பழக்கவழக்கங்களை சங்க இலக்கியத்தின் நெய்தல் திணைப் பாடல்களின் வழி நின்று பின்வருமாறு வகைதொகைப்படுத்தி ஆராய்ந்து விளக்கலாம்.

பழக்கவழக்கங்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பரதவர் மாலையில் கங்குடித்தல், பரதவ மகளிர் நோன்பு நோற்றல், நெய்தல் தலைவன் கோவேறு கழுதை பூட்டிய தேரைப் பயன்படுத்துதல், நஞ்சு உண்ணும் பழக்கவழக்கம், அந்தணர் வழக்கம், கனவு காணும் பழக்கவழக்கம், மருத்துவரின் பழக்கம், இருடிகள் அழல் மூட்டும் பழக்கவழக்கம், கோவலர் மாலையில் குழல் ஊதும் பழக்கம், தென்முகக் கடவுளை வழிபடும் வழக்கம், சூதாடும் வழக்கம், கூடல் இழைக்கப் பெறும் பழக்கவழக்கம், ஊரார் பொய் கூறும் பொதுவான பழக்கவழக்கம், தண்ணுமை கொட்டும் வழக்கம் முதலான பல்வேறு பழக்கவழக்கங்கள் ஆங்காங்கே எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளன.

பரதவர் மாலையில் கள் குடிக்கும் வழக்கம்

மேலைத் திசையில் சாய்ந்து விழும் கதிரவன் அத்திசையில் மெல்ல மறைவான். இவ்வாறு பகலும் இரவும் மயங்கும் மாலைக் காலத்தில் பரதவர்கள் கள் குடித்து மகிழ்ந்தவர்களாகத் தாம் வருந்தாது இனிதாகப் பெற்ற பெரிய மீனை எளிதாக விலைகூறி விற்பர். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“ஞான்ற ஞாயிறு குடமலை மறைய

மான்ற மாலை மகிழ்ந்த பரதவர்

இன்றுபெறு பெருமீன் எளிதின் மாறி”³⁵

மீன்பிடித்த சோர்வும் களைப்பும் நீங்குவதற்குப் பரதவர் மாலையேரத்தில் கங்குடிக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை இதனால் அறியமுடிகின்றது. இவ்வழக்கம் இன்றும் மீனவர்களிடம் காணப்படுகின்றது.

படிவமகளிர் நோன்பு நோற்கும் வழக்கம்

முக்கல்ஆசான் நல்வெள்ளையார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் படிவ மகளிர் நோன்பு நோற்கும் வழக்கம் கூறப் பெற்றுள்ளது. தலைவன் தலைவியை வரைந்து கொள்ளாமல் களவொழுக்கத்தை நீட்டித்தான். இதனால் ஆற்றாளாகிய தலைவி படிவ மகளிர் நோன்பு நோற்கும் நிலைக்கு ஆட்படுகின்றாள்.

“கடல்அம் காக்கைச் செவ்வாய்ச் சேவல்

படிவமகளிர் கொடி கொய்து அழித்த

பொம்மல் அடும்பின் வெண்மணல் ஒருசிறை”³⁶

என்பன அப்பாடல்களாகும். நோன்பு மேற்கொண்ட மகளிர் கொய்தழித்த பொலிவுடைய அடும்பங்கொடி படர்ந்த வெண்மணற் குவியலில் கடலில் இயங்கும் நீர்க்காக்கையின் சிவந்த விலையுடைய ஆண்பறவை, ஒருபுறம் தங்கியுள்ள தன்னால் விரும்பப்படும் பெண் காக்கைக்குக் கரிய சேற்றிலிருந்து ஆயிரை மீனைத் தேடுவது படிவ மகளிர் நோன்பு நோற்பதைப் போலக் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு படிவமகளிர் நோன்பு நோற்கும் வழக்கம் இப்பாடல்களில் கூறப்பெற்றுள்ளன.

தலைவன், கோவேறு கழுதை பூட்டிய தேரைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம்

உலோச்சனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில், நெய்தல் தலைவன் கோவேறு கழுதை பூட்டிய தேரில் பயணிக்கும் பழக்கவழக்கம் கூறப்பெற்றுள்ளது. அப்பாடல்கள் வருமாறு:

“இனி அறிந்திசினே கொண்கன் ஆகுதல்

கழிச்சேற ஆடிய கணைக்கால் அத்திரி

குளம்பினும் சேயிறா ஒடுங்கின”³⁷

இப்பாடலில் கடற்கரைக்குத் தலைவனாகிய நெய்தல் தலைவன் கோவேறு கழுதை பூட்டிய தேரிலேறி வந்தனன். அவனது தேரின் சக்கரங்களில் கழிக்கரையிலுள்ள சேறுபட்டது. தேரை இழுக்கும் கோவேறு கழுதையின் குளம்புகளில் சிவந்த இறாமீன்கள் அழிந்தன எனக் கூறப்பட்டுள்ளன. ‘கணைக்கால் அத்திரி’ என்பது கோவேறு கழுதையைக் குறிக்கும்.

‘நஞ்சு’ உண்ணும் பழக்கவழக்கம்

தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் கொடிய பழக்க வழக்கங்களில் ஒன்று நஞ்சு உண்பதாகும். சங்ககால மக்களிடம் இக்கொடிய பழக்க வழக்கமும் இருந்துள்ளது.

கவைமகன் என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் இப்பழக்கவழக்கம்,

“நயன் உடைமையின் வருதி, இவள்தன்
மடன் உடைமையின் உவக்கும் யான்அது
கவைமக நஞ்சு உண்டா அங்கு
அஞ்சுவல் பெரும என் நெஞ்சத்தானே”³⁸

எனக் கூறப்பெற்றுள்ளன. தலைவன் இரவுக்குறியில் வருங்கால் அவனுக்கு நேரும் ஏதம் குறித்துத் தலைவி அஞ்சுவதால் தோழி அவனுக்கு இரவுக்குறி மறுத்து அவனை வரைவு வேண்டுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவன் தலைவியிடம் கொண்ட நயன் உடைமையும், தலைவியிடம் அவனை உணர்ந்து கொள்ளாத மடன் உடைமையும் உள்ளதால் கவைமகவு நஞ்சுண்ட வழி தாயிடம் தோன்றும் அச்சம் தன்னிடம் தோன்றுவதாகத் தலைவி கூறினாள்.

ஓர் உடம்பில் தலையாய்க் கவைத்த மகவு, ஒரு வாயால் நஞ்சு உண்ட வழி அந்நஞ்சு உடல்முழுவதும் பரவுதல் குறித்துத் தாய் அஞ்சுவதைப் போல் எனவும் இந்த உவமையை விளக்கலாம். இரு கொம்புகள் ஒட்டிய மரத்தைக் ‘கவைமரம்’ எனவும், மானின் கொம்புகளில் கிளைத்த பகுதியைக் கவைக் கொம்பு எனவும் கூறும் வழக்காறு உள்ளது. ஆண் இரட்டை, பெண் இரட்டை, ஆணும் பெண்ணுமாக இரட்டை, ஒருடலில் இரு தலையாகப் பிறக்கும் இரட்டை, ஒருடலில் ஒட்டிப் பிறக்கும் இரட்டை எனப் பல்வேறு இரட்டைப் பிறப்புக்கள் உள்ளன.

கவைமகவின் நஞ்சுண்ட பழக்கவழக்கம் சார்ந்த செய்தியை உவமையாகக் கூறியதால் இப்பாடலை இயற்றிய புலவர் ‘கவைமகன்’ என்னும் சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றுள்ளார்.

‘ஈகை’ என்னும் அறம்சார் பழக்கவழக்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் அக, புறப் பாடல்களில் மன்னர்கள், வள்ளல்கள் முதலானோரின் கொடை மடம் சார்ந்த ஈகை என்னும் அறம் சார் பழக்கவழக்கம் பரவலாகக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. குறுந்தொகையில் சாத்தன் என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் ஈகை என்னும் அறம்சார் பழக்கவழக்கம் பின்வருமாறு சுட்டிக் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

“இடுக்கண் அஞ்சி இரந்தோர் வேண்டிய
கொடுத்து ‘அவைதா’ எனக் கூறலின்
இன்னாதோ நம்இன்னுயிர் இழப்பே?”³⁹

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். வறுமையுற்று இரந்தார்க்கு உள்ளம் உவந்து அவர் விரும்பியனவற்றைக் கொடுத்தல் அறநெறியின் பாற்பட்டது. தலைவன் தன்னைக் குறையிரந்து வேண்டியவழி தலைவி உள்ளம் இரங்கி அவன் விரும்பிய இன்பத்தைக்

கொடுத்தாள். கொடுத்தவர் வறுமையுற்றபோது கொடைப் பொருளைப் பெற்றவரிடம் மீண்டும் அப்பொருளைத் தன்னிடம் தருமாறு வேண்டுவது அறநெறிப்பட்டதன்று; அது மரபும் அன்று. தலைவனது பரத்தையிற் பிரிவில் உள்ளம் வருந்தி மெலிந்த தலைவி, அத்தலைவன் தன்பால் வரக்கண்ட போது அவனிடம் தன்னிடம் பெற்ற இன்பத்தை மீண்டும் தன்னிடமே தருக எனக் கேட்பது உயிரை இழப்பதை விடக் கொடியதாகும் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறுகின்றாள்.

‘இடுக்கண் அஞ்சி’ என்னும் தொடரை ‘இரப்போர் இடுக்கண் அஞ்சி’, ‘கொடுத்தோர் வறுமையுற்ற வழித் தன்பால் வந்த இடுக்கண் அஞ்சி’ என இருவகைப் பொருள் கொள்ளலாம்.

இப்பாடலில் நெய்தல் நிலமக்களின் ‘ஈகை’ என்னும் அறம்சார் பழக்கவழக்கம் நுணுக்கமாக விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

அந்தணர் பழக்கவழக்கம்

அந்தணர்களின் முதுமொழியைப் ‘மீரணவம்’ என்பார் நச்சினார்க்கினியர். அந்தணர் மாலைக் காலத்தில் ஞாயிற்றின் மறைவை நோக்கியிருந்து மந்திரம் கூறி வழிபடும் பழக்கவழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்தது. இப்பழக்கவழக்கம் இன்றும் அந்தணர்களிடம் காணப்படும் ஒன்றாகும். இதனை நெய்தற்கலிப் பாடல்,

“பொன்மலை சுடர்சேர புலம்பிய இடன்றோக்கி
தன்மலைந்து உலகேத்த தகைமதி ஏர்தர
செக்கர்கொள் பொழுதினான் ஒலிநீலி இனநாரை
முக்கோல்கொள் அந்தணர் முதுமொழி நினைவார்போல்
எக்கர்மேல் இறை கொள்ளும்”⁴⁰

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனால் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் பழக்கவழக்கங்கள் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் இடம்பெற்றிருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

‘கனவு’ காணும் பழக்கவழக்கம்

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் கனவு காண்பது மக்களிடம் காணப்பெறும் பொதுவானதொரு பழக்கவழக்கமாகும். ‘கனவு’ என்பது மனிதனின் ஆழ்மன உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகும். ஒடுக்கப்பட்ட, மறைக்கப்பட்ட, நிறைவேறாத மனிதர்களின் ஆசைகளே கனவுகளாக வெளிப்படுகின்றன. இது உளவியல் சார்ந்ததாகும். இத்தகைய மனிதர்களின் கனவு காணும் பழக்கவழக்கம் நெய்தற்கலிப் பாடலில்,

“நீள்நகர் நிறைஆற்றாள் நினைபுநன் வதிந்தக்கால்
தோள் மேலாய் எனநின்னை மதிக்கும்மன்; மதித்தாங்கே

**நனவெனப் புல்லுங்கால் காணாளாய் கண்டது
கனவென உணர்ந்து பின்கையற்றுக் கலங்குமே”⁴¹**

எனக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. தலைவியது ஆற்றாமையைக் கூறித் தலைவனிடம் வரைவு கடாவும் தோழி, தலைவி கண்ட கனவினைத் தலைவனிடம் கூறுவதாக இப்பாடலடிகள் அமைந்துள்ளன.

மருத்துவரின் பழக்கவழக்கம்

நெய்தல் பாடல்கள் மருத்துவரின் பழக்கவழக்கங்களையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. தான் அறிந்த நோயையும், அந்நோயைத் தீர்க்கும் முறைகளையும் மறைத்து வைப்பதே அக்கால மருத்துவர்களின் பழக்கவழக்கமாக இருந்துள்ளது. இக்காலத்திலும் மருத்துவர்களிடம் இத்தகைய பழக்கவழக்கமே காணப்படுகின்றது. இப்பழக்கவழக்கத்தை நெய்தற் கலிப்பாடல்,

**“வருந்திய செல்லல் தீர்த்ததிறன் அறியொருவன்
மருந்து அறைகோடலின் கொடிதே”⁴²**

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

மருத்துவன் தான் அறிந்த நோயையும், அதற்கான மருந்துகளையும் நோய் தீர்க்கும் முறைகளையும் வஞ்சித்து மறைத்தல் கூடாது. பிறர்க்குப் பயன்படுமாறு செய்ய வேண்டுமென நெய்தற்கலிப் பாடல் மருத்துவத் தொழில் செய்வார்க்கு இடித்துரைக்கிறது.

இருடிகள் அழல்முட்டும் பழக்கவழக்கம்

பிரிவிடை ஆற்றாமையால் வருந்திய தலைவியின் துயரத்தைத் தலைவன் மீண்டு வந்து தீர்த்து வைத்தான். அதனைக் கண்ட வாயில்கள் தம்முள்ளே கூறுவதாக அமைந்த பாடலில் இருடிகளின் மாலைக் காலப் பழக்கவழக்கம் கூறப்பெற்றுள்ளன.

**“----- இம்மாலை
ஐயர் அலிர்அழல் எடுப்பஅரோ, என்
கையறு நெஞ்சம் கணன்று நீமடுக்கும்!”⁴³**

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். இருடிகள் மாலைக் காலத்தில் அழலை ஆவுதி பண்ணி மூட்டும் பழக்க வழக்கம் இப்பாடலடிகளில் கூறப்பெற்றுள்ளன.

கோவலர் மாலைமீல் குழல் ஊதும் பழக்கவழக்கம்

கோவலர் மாலைக் காலத்தில் குழல் ஊதும் பழக்கவழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இதனை நெய்தற்கலிப் பாடல்,

“----- இம்மாலை
கோவலர் தீம்குழல் இனைய அரோஎன்
பூவழில் உண்கண் புலம்புகொண்டு இனையும்”⁴⁴

எனக் கூறுகின்றது. கோவலர் தம் தீம்குழல்களில் துன்ப ஓசையையே எழுப்புவர். இது தலைவனைப் பிரிந்து ஆற்றாமையால் வருந்தும் தலைவிக்கு மேலும் துன்பத்தையே விளைவிக்கின்றது.

தென்முகக் கடவுளின் இருப்புக் குறித்த பழக்கவழக்கம்

கரிய மலர்கள் நிறைந்த கழிமுள்ளி தில்லையோடு ஒருசேர கானலிடத்துக் காற்றால் உயர்ந்த மேல் அழகுடன் இருக்கும். புகழ்மிக்க சிறப்பினை உடையோனாகிய சிவபெருமான் தான் அமர்ந்திருந்த ஆலமரத்தினடியில் தன் முன்னே எடுத்து வைத்திருந்த நீர் நிறைந்த குண்டிகையைப் போல பழங்கள் தொங்கும் வளைந்த தாழையின் பூக்கள் மலர்ந்தவை போல் குருகினம் அத்தாழை மேல் தங்கும் துறைவன் எனத் தோழி தலைவனிடம் வரைவு கடைவுகின்றாள். சிவபெருமான் கல்லாலின் கீழிலிருந்து நால்வர்க்கு அறமுரைத்தான் என்னும் புராணச் செய்தி மக்களின் நம்பிக்கையின்பாற் பட்டதாகும். இந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இந்த உருவ அமைதியைத் ‘தெக்கிணா மூர்த்தி’ என்னும் தென்முகக் கடவுளை வழிபடும் பழக்கவழக்கம் மக்களிடம் காணப்படுகின்றது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“மாமலர் முண்டகம் தில்லையோடு ஒருங்குடன்
கானலணிந்த உயர்மணல் எக்கர்மேல்
சீர்யிகு சிறப்பினோன் மரமுதல் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரகம்போல் பழம்தூங்கு முடத்தாழைப்
பூமலர்ந்தவை போல புள்அல்கும் துறைவ”⁴⁵

சூதாடும் பழக்கவழக்கம்

சங்க காலத்தில் நெய்தல்நில மக்களிடம் சூதாடும் பழக்க வழக்கமும் இருந்துள்ளன. நெய்தல் கலிப் பாடலொன்றில் சூதாட்டம் பற்றிய செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பாடலின் வாயிலாக சங்ககால மக்களுடைய பொழுதுபோக்கும் பழக்கவழக்கங்களில் ஒன்றாகச் சூதாட்டம் இருந்துள்ளமையை அறியமுடிகின்றது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“இவர்தியில் எறிதிரை ஈண்டிவந்து அலைத்தாக்கால்
உவறுநீர் உயர்எக்கர் அவவன்ஆடு அளைவரி
தவல்இல் தண்கழகத்துத் தவிராது வட்டிப்ப
கவறுஉற்ற வடுஞ்சுக்கும் காமருபூங் கடற்சேர்ப்ப”⁴⁶

“----- நெறிநில்லாக் கதினடி
உடைப்பொதி இழந்தான்போல் உறுதுயர் உழப்பவே?”⁴⁷

சங்க காலத்தில் மகளிரிடம் கூடலிழைக்கும் பழக்கவழக்கமும் இருந்துள்ளது. தலைவனைப் பிரிந்து ஆற்றாது வருந்தும் தலைவி தலைவன் வருவானா? என்று கூடலிழைத்துக் காண்பாள். கண்களை மூடிக் கொண்டு தரையில் வட்டம் இடுதல் வேண்டும். இரண்டு முனையும் சேர்ந்தால் தலைவன் வருவான்; சேராவிட்டால் தலைவன் வாரான் எனக் கொள்வதே இப்பழக்கவழக்கமாகும். நெய்தற்கலிப் பாடலின் தலைவியும் கூடலிழைக்கின்றாள். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“----- நள்ளிருள்
மாந்தர் கழிகாண்ட கங்குல்”⁴⁹

என்னும் நெய்தற்கலிப் பாடலடியால் அறியலாம்.

ஊராரின் பொய்கூறும் பழக்கவழக்கம்

பரத்தையிற் பிரிவில் தலைவன் இருந்தமையால் தலைவி ஊடியிருந்தாள். தலைவன் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்த்து உதவுமாறு தோழியை வேண்டினான். அத்தோழியிடம் தலைவி பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்.

“வெள்ளாக் குருகின் பிள்ளை செத்தென
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
காணற் சேக்கும் துறை வனோடு
யான் எவன்செய்கோ? பொய்க்கும் இவ்ஊரே”⁵⁰

தன்னிடம் உண்மை இருந்தும், தலைவனின் பரத்தமைப் பண்பினை அறிந்தும் அவனுக்காகப் பரிந்து பேசும் தோழியைக் கண்ட தலைவி அவள் மட்டுமல்லாது இந்த ஊரே தலைவன் சார்பில்தான் அதாவது பொய்யையே பேசுகின்றது என்பதைப் ‘பொய்க்கும் இவ்ஊரே’ என்கின்றாள்.

இப்பாடல் ஊராரின் பொய்பேசும் பழக்கவழக்கத்தை உலக நடப்பியலோடு பொருத்திக் கூறுவது சிந்தனைக்குரியதாகும்.

தண்ணுமை கொட்டும் பழக்கவழக்கம்

நெற்கதிர்களை அறுவடை செய்யும் உழவர், நெற்கதிர்களுக்குள் கூடுகட்டி வாழும் சிறு பறவைகளும் பிற உயிரினங்களும் தப்பியோடி உயிர் உய்யும் பொருட்டு, நெல் அறுவடை செய்வோர் பின்னே தண்ணுமை என்னும் இசைக் கருவியால் பறையொலி எழுப்பும் பழக்க வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இதனை,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெளீஇப்
பழனப் பல்புள் இளீஇய”⁵¹

எனவரும் நற்றிணைப் பாடலடிகளாலும்,

“----- கழனி
வெண்ணெல் அரிநர் பின்றைத் ததும்பும்
தண்ணுமை வெளீஇய”⁵²

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலடியாலும்,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெளீஇக்
கண்மடற் கொண்ட தீந்தேன் இளீஇய”⁵³

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகளாலும் அறியலாம்.

தொகுப்புரை

- ‘பண்பாடு’ என்பது அகவளர்ச்சியை அடித்தளமாகக் கொண்டது. அது ஒரு சமூகத்தில் கூடிவாழும் மக்களின் உணர்வுகள், வெளிப்பாடுகள் ஆகிய இரண்டையும் அடிக்கருத்தாகக் கொண்டிருக்கும். ‘பண்பாடு’ என்பது சமூக மனிதர்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ‘நாகரிகம்’ என்பது சமூக மனிதர்களின் ஆடை, அணி கலன்கள், உணவு போன்ற புறவளர்ச்சியினை முக்கியமாகக் கருதும் செயல்பாட்டினை அடித்தளமாகக் கொண்டது. இவ்விரு கூறுகளையும் ஒருங்கே புலப்படுத்துவனவாக அமையும் சமூக நம்பிக்கைகளையும் அதன் வழிப்பட்ட பழக்க வழக்கங்களையும் இனம் காண்பது சமுதாய வளர்ச்சியின் தனித்த நிலையினை அறிய உதவும்.
- நாட்டுப்புற மக்களின் நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும், இலக்கியப் படைப்பாளிகளால் சமூகப் பண்பாட்டு மரபுக்கேற்றவாறு படைப்பிலக்கியங்களில் ஆளப்பெற்றுள்ளன.
- வாழ்வியல் சார்ந்த மக்களின் நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்பட்டுச் சமுதாயத்தால் பின்பற்றப்பட்டு வருவன. மனிதனின் அச்ச உணர்வு காரணமாகத் தோன்றிய நம்பிக்கைகள், மனிதனின் தன்னலம் மற்றும் சமூகத் தேவைகளின் காரணமாக வளர்ந்து வருகின்றன. மனித மனத்தின் படைப்புக்களான நம்பிக்கைகள் சமூகத்தில் காலங்காலமாக நிலைபெற, சமூக மரபே முக்கியக் காரணமாகும்.
- நம்பிக்கைகள் வழக்கில் மிகுதியாகவும், இலக்கியங்களில் குறைந்தும் காணப்படுகின்றன. மனிதன் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பல்வேறு நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருக்கின்றான். நம்பிக்கைகள் தலைமுறைகள் தோறும் பரிமாற்றம் செய்யப்படுகின்றன. சிந்தனைத் திறன் குறைந்த சமுதாயத்தில் மூடநம்பிக்கைகளே மிகுதியாகக் காணப்பெறும்.
- வாழ்க்கையில் பின்னர் நிகழவிருக்கும் நன்மை தீமைகளைச் சில குறியீடுகளின் வாயிலாக முன்னுணர்த்துவதையே நிமித்தங்கள், என்கின்றனர். இதனை இன்று ‘சகுனம்’ என்கின்றனர். பழந்தமிழர் இதனைப் ‘புள்’ என்றும், ‘நிமித்தம்’ என்றும் அழைத்தமைக்குச் சங்க இலக்கியங்களும் தொல்காப்பியமும் சான்றளிக்கின்றன. செயல்களின் விளைவுகளைக் கொண்டு அவை நன்னிமித்தம், தீநிமித்தம் எனப் பாகுபாடு செய்யப்படுகின்றன. இந்த நிமித்தங்கள் நெய்தல் பாடல்களில் மக்கள் நம்பிக்கைகளாக விளங்குகின்றன.
- நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் ‘பேய்’ குறித்த நம்பிக்கைகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. பேய், அணங்கு, கழுது என்னும் பெயர்களில் நெய்தல் பாடல்களில் பேய்கள் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. கையை நீட்டிய பேயிடம் தன்

குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்ட தாயின் துயர நிலையைப் போலத் தலைவனிடம் தன் நாணத்தை இழந்துவிட்ட தலைவியின் நிலையை நற்றிணைப் பாடலில் (நற்.15) அறிவுடை நம்பி என்னும் சங்கப் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மோசிக் கரையனார் என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (அகம்.260) கழுது என்னும் பேய் பற்றிய நம்பிக்கை பேசப்பெற்றுள்ளன.

- சங்க கால மக்கள் அச்சம் தரும் தெய்வங்களை ‘உருகெழு தெய்வங்கள்’ என நம்பினர். உலோச்சனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.272) மறையாதபடி இயங்கும் அச்சம் தரும் உருகெழு தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கை பேசப்பெற்றுள்ளன. பேய், பூதம், நிரையத்தார், பிணம் தின்னும் பெண்டிர் ஆகியோர் உருகெழு தெய்வத்தின் பாற்படுவர்.
- தீவினையாளர்கள் நரகத்தைச் சென்றடைவர் என்னும் மக்களின் நம்பிக்கை நெய்தற்கலிப் பாடலில் (நெய்தற்கலி.118) பேசப்பெற்றுள்ளன. இதில் நல்வினையாளர்கள் துறக்கம் செல்வர் என்பது மறைமுகமாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. மற்றொரு நெய்தற்கலிப் பாடலில் கூற்றுவன் குறித்த நம்பிக்கை (நெய்தற்கலி.120) கூறப்பட்டுள்ளன. ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (ஐங்.116) ஊழிக் காலத்துக் கூற்றுவனின் கொடுஞ்செயல்கள் பேசப்பெற்றுள்ளன.
- குறுந்தொகையில் கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.197) கூதிர்ப்பருவம் கூற்றுவனாக உருவகம் செய்யப்பெற்றுள்ளன.
- நெய்தற்கலிப் பாடலில் நல்லூழ் ஆகிய நல்வினை குறித்த நம்பிக்கை (நெய்தற்கலி.130), அரசனின் நல்லாட்சியை உவமையாக்கிக் கூறப்பெற்றுள்ளன. ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் ‘பால்’ என்னும் ‘பால்வரை தெய்வம்’ (ஐங்.110) பற்றிய நம்பிக்கை பேசப்பட்டுள்ளன. மதுரை மருதன் இளநாகனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடல் ஒன்றில் நல்லூழ் ஆகிய நல்வினை ‘நற்பாற்று’ எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.
- நெய்தல்தில மக்களின் ‘தவம்’ குறித்த நம்பிக்கை ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (ஐங்.111) “அருந்தவம் முயறல்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பெற்றுள்ளன. மதுரை மருதன் இளநாகனாரின் அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (அகம்.220) செல்லூரில் பரசுராமன் நிகழ்த்திய ‘வேள்வி’ குறித்த நம்பிக்கை கூறப்பெற்றுள்ளன. குறுந்தொகையில் அம்முவனாரின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.49) இம்மை-மறுமை நம்பிக்கை குறித்துப் பேசப்பெற்றுள்ளன. குறுந்தொகையில் உலோச்சனாரின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.175) மக்களின் ‘பழியஞ்சல்’ என்னும் அலர் குறித்த நம்பிக்கை குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

- திராவிட மரபினரில் தொன்மையான மரபுப் பின்னணியைக் கொண்டவர்கள் தமிழரே. தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய, பண்பாட்டு வாழ்வியல் சான்றுகள் இதற்குச் சான்றளிக்கின்றன. தமிழர்களின் பண்பாட்டு மரபு அவர்கள் தமிழ் மண்ணின் தொன்மைமிக்க குடிமக்கள் எனக் காட்டுகின்றன. 'பழக்கம்' என்னும் ஆட்சி பழகுதல், பயிற்சியாதல் என்னும் பொருள்களில் தமிழ் இலக்கியங்களில் பயின்று வந்திருக்கின்றன. பழகிப் போன செயல் சமூகத்தின் ஒப்புதலைப் பெற்று வழக்கில் வழங்கிவருவதே வழக்கம் ஆகும். 'வழக்கம்' என்பது சமுதாயம் ஏற்றுக் கொண்டே சிறப்புமிக்க பழக்கங்களையே குறிக்கும்.
- தனிமனிதப் பழக்க வழக்கங்களே காலப்போக்கில் சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களாக வடிவம் பெற்று தலைமுறை தலைமுறையாக இடையீடு இல்லாமல் நிலைத்த வாழ்வினைப் பெற்று வருகின்றன. 'பழக்கம்' என்னும் கற்கும் செயல் தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்தமைந்த நடத்தை ஒழுகலாறுகளைக் குறிக்கும். பழக்கத்தின் தொடர்ந்த நிலையே வழக்கமாகும். பழக்கங்கள் மக்களின் தேவைகளின் அடிப்படையில் தோன்றுகின்றன. அவை சமுதாயத்தில் ஏற்கும் நிலையில் வழக்கங்களாகின்றன. பழக்க வழக்கங்களைத் தனிமனிதனும் சமுதாயம் என்ற அமைப்பும் இணைந்து உருவாக்குகின்றன.
- 'பழக்கம்' என்பது தனிமனிதனைச் சார்ந்த தொடக்க நிலையாகும். 'வழக்கம்' என்பது சமுதாயம் சார்ந்த தொடர்நிலையாகும். சமுதாய நலன்கருதி ஏற்படுத்தப்பட்ட மரபுகள், எழுதப்படாத சமூகச் சட்டமாகும். பழக்கம், வழக்கம், மரபு ஆகியன ஒன்றோடொன்று உறவுடையன. பழக்க, வழக்க, மரபுகள் எளிதில் மாற்ற முடியாதவை. அவை கால, இட, சூழ்நிலைகளுக்குத் தக்கவாறு வடிவம் பெறுவன. 'மரபு' என்பது சமுதாயம் விதிக்கும் கட்டுப்பாடாகும்.
- சங்க இலக்கியத்தில் பரதவர் மாலையில் கள்குடிக்கும் வழக்கம் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.239) கூறப்பெற்றுள்ளன. கடலில் மீன்பிடித்த சோர்வும் களைப்பும் நீங்குவதற்குப் பரதவர் மலை நேரத்தில் கள்குடிக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். பரதவர்களிடம் இப்பழக்கம் இன்றும் காணப்படுகின்றன.
- முக்கல்ஆசான் நல்வெள்ளையாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.272) படிவ மகளிர் நோன்பு நோற்கும் வழக்கம் கூறப்பெற்றுள்ளது. உலோச்சனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.278) நெய்தல் தலைவன் கோவேறு கழுதை பூட்டிய தேரில் பயணிக்கும் பழக்க வழக்கம் கூறப்பெற்றுள்ளது. கவைமகளின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.324) சங்க கால மக்களின் நஞ்சு உண்ணும் பழக்க வழக்கம் கூறப்பெற்றுள்ளது.

- குறுந்தொகையில் சாத்தன் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.349) மக்களின் 'ஈகை' என்னும் அறம்சார் பழக்க வழக்கம் கூறப்பெற்றுள்ளது.
- நெய்தற்கலிப் பாடலொன்றில் அந்தணர்கள் மாலைக் காலத்தில் ஞாயிற்றின் மறைவை எதிர்நோக்கியிருந்து மந்திரம் கூறி வழிபடும் பழக்க வழக்கம் (நெய்தற்கலி.126) விரிவாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. அதே நெய்தற்கலிப் பாடலில் (நெய்தற்கலி.126) ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மனிதர்கள் கனவு காணும் பழக்க வழக்கம் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. மற்றொரு நெய்தற்கலிப் பாடலில் (நெய்தற்கலி.129) மருத்துவர் தான் அறிந்த நோயையும், அதைத் தீர்க்கும் மருத்துவ முறைகளையும் மறைத்து வைக்கும் பழக்க வழக்கம் கூறப்பெற்றுள்ளன.
- இருடிகள் மாலைக்களத்தில் அழலை ஆவுதிபண்ணி மூட்டும் பழக்கவழக்கமும் நெய்தற்கலிப் பாடலில் (நெய்தற்கலி.130) கூறப்பெற்றுள்ளன. நெய்தற்கலிப் பாடல் (நெய்தற்கலி.130) கோவலர் மாலைக்காலத்தில் குழல் ஊதும் பழக்கவழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் சுட்டிக்காட்டி விளக்குகின்றது.
- தென்முகக் கடவுளாகிய 'தெக்கிணாமூர்த்தியை' வழிபடும் பழக்க வழக்கம் இருந்தது என்பதையும் நெய்தற்கலிப் பாடல் (நெய்தற்கலி.133) சுட்டிக் காட்டுகின்றது. நெய்தல் நில மக்கள் தங்களுடைய பொழுதுபோக்குப் பழக்க வழக்கங்களில் ஒன்றாகச் சூதாடும் பழக்க வழக்கம் இருந்தது என்பதை நெய்தற்கலிப் பாடலால் (நெய்தற்கலி.136) அறிய முடிகின்றது.
- இச்சூதாட்டத்தில் பொருளை வைத்தும் விளையாடியுள்ளனர். (நெய்தற்கலி.136). நெய்தல்நிலப் பெண்களிடம் கூடலிழைத்து விளையாடும் பழக்கவழக்கமும் (நெய்தற்கலி.142) இருந்துள்ளது. நெய்தல் நிலத்தில் இரவில் மக்களை மக்கள் பாதுகாக்கும் பழக்க வழக்கமும் (நெய்தற்கலி.142) இருந்துள்ளது.
- ஊராரின் பொய்பேசும் பழக்க வழக்கத்தை உலக நடப்பியலோடு இணைத்து ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்று (ஐங்.154) கூறுகின்றது.
- நெல் அறுவடை செய்வோர் பின்னே தண்ணுமை என்னும் இசைக் கருவியால் பறையொலி எழுப்பும் பழக்க வழக்கம் (நற்.350, அகம்.40) நெய்தல் பாடல்களில் பரவலாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன.

குறிப்புகள்

1. James Bissett Pratt, The Psychology of Religious belief, p.32.
2. International Encyclopaedia of the Social Sciences, Vol.1 and 2, p.455.
3. Gustav Johoda, The Psychology of Superstition, p.4.
4. க.கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப.6.
5. Annals of Oriental Research Vol,XXIII, க.த.திருநாவுக்கரசு, திருக்குறளுக்கு உரைகள் வேண்டுமா?, ப.14.
6. Annals of Oriental Research Vol.XXIII, p.14.
7. நற்.15:6-10.
8. அகம்.260:11-13.
9. நற்.398:1.
10. நெய்தற்கவி, 118:1-3.
11. நெய்தற்கவி, 120:6-9.
12. ஐங்.116.
13. குறுந்.197:4-5.
14. நெய்தற்கவி, 130:1-4.
15. ஐங்.110.
16. ஐங்.111.
17. அகம்.220:1-8.
18. குறுந்.49.
19. குறுந்.175.
20. வி.ஐ.சுப்பிரமணியம், நாட்டார் வழக்காற்றியல் - ஓர் அறிமுகம், “முன்னுரை”, ப.IV.
21. ஏ.கொந்தராத் தோவ், “சோவியத் நாடு, லெமூரியா கண்டத்தின் மர்மம்”, (தொடர் கட்டுரை), ப.27.
22. ஐங்குறு.448:1, பெருங்.465, மதுரைக்.232, சிலப்.17:3.
23. “சோவியத் நாடு லெமூரியா கண்டத்தின் மர்மம்”, ப.22.
24. மேலது, பக்.22-23.
25. மேலது, ப.28.
26. சிலப்.11:20.
27. “கேட்டன மாத்திரை யல்ல தியாவதும் காண்ட லில்லா தியாண்டுபல கழிய வழுவின்று பழகிய கிழமைய ராகினும் அரிதே தோன்றல்”, புறம்.216:1-4.
28. “முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை” - தொல்.பொருள்.இளம்.நூற்.37.

29. “தோளணி தோடு சுடரிழை நிலத்திலம் பாடுவார் பாடல் பரவல் பழிச்சுதல் ஆடுவா ராட லமர்ந்த சீர்ப் பாணி நல்ல கமழ்தே னளிவழக்க மெல்லாமும் பண்தொடர் வண்டு பரியவெதிர் வந்தூத”, பரி.10:115-119.
30. கலைக்களஞ்சியம் – தொகுதி-7, பக்.29-30.
31. எஸ்.பி.ஆதிநாராயணன், மனித உள்ளம், ப.171.
32. கில்பர்ட்பாஸ்கல், சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், (தமிழாக்கம்:ஜெ.நாராயணன்), ப.54.
33. மேலது, ப.234.
34. மேலது, ப.232.
35. நற்.239:1-3.
36. நற்.272:1-2.
37. நற்.278:6-8.
38. குறுந்.324:4-7.
39. குறுந்.349:5-7.
40. நெய்தல்கலி.126:1-6.
41. நெய்தற்கலி,126:14-17.
42. நெய்தற்கலி,129:23-24.
43. நெய்தற்கலி,130:8-10.
44. நெய்தற்கலி,130:14-16.
45. நெய்தற்கலி,133:1-5.
46. நெய்தற்கலி,136:1-4.
47. நெய்தற்கலி,136:11-12.
48. நெய்தற்கலி,142:24-28.
49. நெய்தற்கலி,142:32-33.
50. ஐங்.154.
51. நற்.350:11-12.
52. அகம்.40:12-14.
53. புறம்.348:12-13.

இயல்: ஐந்து

**நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும்
சூழகப் பண்பாட்டியலும்**

இயல்: ஐந்து

நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப் பண்பாட்டியலும்

‘சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப் பண்பாட்டியலும்’ என்பது இவ்வாய்வுரையின் தலைப்பாகும். ஆய்வுத் தலைப்பின் பொருண்மையை மையமிட்டதாக அமையும் ‘நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப் பண்பாட்டியலும்’ என்னும் இவ்வியலில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் காணப்பெறும் அந்நில மக்களின் வாழ்வியல் சார்ந்த மெய்யம்மைகளும், பரதவ இனமக்களின் சமூகப்பண்பாட்டியல் சார்ந்த கருத்துரைகளும் வகைதொகைப்படுத்தி விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்க்கையும் பண்பாடும்

பண்பாட்டுப் பொதுமைக் கூறுகள்
பண்பாடு-விளக்கங்கள்
பண்பாடு-உட்கூறுகள்
பண்பாட்டுக்கூறு
பண்பாட்டுக் கலவை
பண்பாட்டுக் கூறுகளின் தனித்தன்மைகள்
பண்பாட்டின் வகைகள்
உகந்த நிலைப் பண்பாடு
உண்மைப் பண்பாடு
உள்ளார்ந்த பண்பாடு
வெளிப்படைய் பண்பாடு
உட்பண்பாடு (Subculture)
எதிர்ப் பண்பாடு

பண்பாட்டுப் பொதுமைக்கூறுகள்

‘பண்பாடு’ என்பது மனிதனின் வாழ்க்கையோடும் வாழும் முறைமைகளோடும் தொடர்புடையதாகும். மனித இனம் மட்டுமே தமக்கியைந்த பண்பாட்டு இயல்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றது. மனிதன் மட்டுமே உறவுமுறைகளின் அடிப்படையில் பண்பட்ட வாழ்க்கை முறைகளையும் சமுதாய ஒழுக்கலாறுகளையும் விதிமுறைகளையும் பின்பற்றி வாழ்ந்து வருகின்றான். பண்பாடும் பண்பட்ட வாழ்க்கையும் நிலத்திற்கு நிலம், நாட்டிற்கு நாடு, இனத்திற்கு இனம் மாறுபடும் தன்மையுடையது. இவற்றின் வேற்றுமைகளுக்கிடையில் மனித இனம் அனைத்திற்கும் பொதுவாக அமைந்திருக்கும் ஒப்புமைக் கூறுகளைக் கொண்டு ஒரு நாட்டின் தேசியப் பண்பாட்டையும், உலகளாவிய பண்பாட்டையும், அனைத்துலகப் பண்பாட்டையும் உருவாக்க வேண்டியுள்ளது.

‘நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப் பண்பாட்டியலும்’, என்னும் இவ்வியல் நெய்தல்நில மக்களின் பண்பாட்டையும், அப்பண்பாட்டு வழிப்பட்ட மக்கள் வாழ்க்கை முறைகளையும் விரிவாக ஆராய்வதாக அமைகின்றது.

பண்பாடு-விளக்கங்கள்

‘பண்பாடு’ என்னும் சொல் மனிதனோடு மட்டுமே தொடர்புடையதாகும். மனிதனைப் பிற உயிரினங்களிடமிருந்து பிரித்துக்காட்டி அவனை உயரியவனாகக் காட்டுவது பண்பாடே ஆகும். மனிதன் மட்டுமே பண்பட்ட வாழ்க்கையையும் பண்பாட்டையும் கொண்டிருக்கின்றான். மனிதர்களிடம் காணப்படும் பண்பாடு மிகவும் சிக்கலானதாகும். உயிரினங்களின் உடல்சார் கூறுகளுக்கும், பண்பாட்டுக் கூறுகளுக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. உடற்பண்புகள் மரபு வழியில் மரபணுக்களால் அறுதியிடப்படுகின்றன. ஆனால் பண்பாட்டுக் கூறுகள் மரபணுக்களால் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. பண்பாட்டுக் கூறுகள் அறிவு சார்ந்த நிலையிலேயே (Intellectually inherited) நிருணயிக்கப்படுகின்றன. ‘பண்பாடு’ என்பது தலைமுறை தலைமுறையாக அறிவு சார்ந்த நிலையில் மனித சமூகம் கற்றுணர்ந்த நடத்தை முறைகளைக் குறிக்கின்றது. மனிதன் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அவனது பண்பாட்டுச் சமுதாய வயமாக்கல், பண்பாட்டு வயப்படுதல் என்ற நிலைகளில் கற்கிறான். பெற்றோர், குடும்பம், குழுக்கள், பிற சமூக நிறுவனங்கள் ஆகியன மனிதனுக்குப் பண்பாட்டைக் கற்றுக் கொடுக்கின்றன. ‘பண்பாடு’ என்னும் சொல்லின் கருத்தாக்கம், மக்களின் அறிவு சார்ந்த நிலையில் ஏற்படும் எண்ணற்ற கருத்து வடிவங்களின் படிநிலைகள் வாயிலாக வெளிப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தனித்துவமான சொந்தப் பண்பாட்டைக் கொண்டிருக்கின்றான். அது அவனுடைய தனித் தன்மையுடைய பாங்குகளும், அவன் எவற்றையெல்லாம் சமூகத்தில் கற்றுக் கொண்டுள்ளானோ, புரிந்து கொண்டுள்ளானோ அவை அனைத்தையும் குறிக்கும். இரு தனிமனிதர்கள் எப்போதும் ஒத்த பாங்கினைப் பெற்றிருப்பதில்லை.

பண்பாட்டுக் கூறுகள் அனைத்துத் தனிமனிதர்களாலும் அனைத்து உட்குழுவினராலும், பகிர்ந்து கொள்ளப்படுவனவாக இருக்கும். அதனாலேயே,

“பண்பாடு என்பது அனைவராலும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டது என்றும், கற்றுணரப்பட்டது என்றும்”¹ வரையறுக்கப்படுகின்றது.

‘பண்பாடு’ என்பதற்குச் சமூக மானுடவியல் வல்லுநர்கள் பல்வேறு விளக்கங்களையும் வரையறைகளையும் தந்துள்ளனர். குரோபரும் குளுக்கானும் எழுதியுள்ள நூலினுள் நூற்றி அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட வரையறைகளும் விளக்கங்களும் தொகுத்துத் தரப்பெற்றுள்ளன. ‘பண்பாடு’ என்பது மக்களால் ஆக்கப்பெற்ற ஊடகம். அந்த ஊடகத்தைக் கொண்டே மக்கள் தங்கள் தேவைகளை நிறைவு செய்து

கொள்கின்றனர். உயிரியல் நிலையில் மரபுரிமையாக வராமல், அறிவு சார்ந்த நிலையில் வெளிப்பட்டு நிற்கும் ‘பண்பாடு’ என்பது, மக்கள் அனைவரும் கூட்டாகச் சேர்ந்து செயல்படும்போது ஏற்படும் நடத்தை முறைகளின் தொகுப்பாகும்.

“மக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாகக் குழுவாகச் சேர்ந்து கற்ற நடத்தை முறைகளும் பழக்கங்களும் மரபுகளும் சேர்ந்த ஒரு தொகுதியே பண்பாடு ஆகும்”²

என்பர்.

‘பண்பாடு’ என்பது மனிதனின் அறிவு சார்ந்த சிந்தனை வெளிப்பாடாகும். அது மனிதனின் உடல்சார்ந்த தகவமைப்பாகும். மற்றொரு வகையில் கூறுவோமேயானால் பண்பாடு என்பது மனிதனால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சுற்றுச்சூழல் ஆகும். இதில் பொருள்சாராப் பண்புகளும் சட்டங்களும் நம்பிக்கைகளும் அடங்கும். ‘பண்பாடு’ என்பது மரபுவழியில் மனிதனால் புரிந்து கொண்டுள்ளவை பற்றிய ஓர் அமைப்பாகும். இது கற்றலின் வாயிலாகப் பெறப்படுவது; கற்றல் நடத்தை முறைகளின் வழி உருவாக்கப்படுவது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் ‘பண்பாடு’ என்பது அனைவராலும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட கருத்துக்களும், சமுதாய மரபுரிமையாகப் பெறப்பட்ட நம்பிக்கைகளும், பழக்க வழக்கங்களும் அடங்கிய தொகுப்பாகும்.

புகழ்பெற்ற மானுடவியல் சிந்தனையாளரும், ‘ஆவி வழிபாடே’ (Animism) மனித குலத்தின் தொடக்கச் சமயமாகும் என்னும் கொள்கையை வகுத்தவருமான எட்வர்ட் பர்னட் டைலர் (E.B.Tylor),

“பண்பாடு என்பது அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்க நெறிகள், சட்டம், வழக்கம் ஆகியவையும், மனிதன் சமுதாயத்தின் ஓர் உறுப்பினராக இருந்து கற்கும் பிற திறமைகளும் பழக்கங்களும் அடங்கிய முழுமைத் தொகுதியாகும்”³

எனப் பண்பாடு என்பதற்கு 1871இல் எழுதிய ‘தொன்மைப் பண்பாடு’ என்னும் நூலினுள் வரையறை விளக்கம் தந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பண்பாட்டை உண்மையியல் வகை (Realistic) அணுகுமுறைகளிலும், கருத்தியல் வகை (Idealistic Category) அணுகுமுறைகளிலும் அணுகலாம். பண்பாடு என்பதற்கு உண்மையியல் வகையில் வரையறைகளை வகுத்தவர்கள், நேரடியாக உற்றுநோக்கல் வாயிலாக அறியப்பெறும் நடத்தை முறைகளையும், அதனால் விளையும் மற்றவற்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு பண்பாட்டை விளக்க முற்படுகின்றனர். இவர்கள் பண்பாட்டை உற்று நோக்குதல் வாயிலாக அறியமுடியும்⁴ என்கின்றனர். கருத்தியல் வகையில் பண்பாட்டை வரையறுக்க முற்பட்டவர்கள், மக்கள் அவரவர் பண்பாட்டைப் பற்றி ஏற்படுத்திக்

கொண்டுள்ள மதிப்புக்களையும் (values) நெறிமுறைகளையும் (norms) பிற கருத்தாக்கங்களையும் புரிந்து கொண்டு பண்பாட்டை விளக்க முற்படுகின்றனர். இவர்கள் பண்பாட்டை மனத்தளவில் மட்டுமே புரிந்துகொள்ள முடியும்⁵ என்னும் கருத்துடையவர்கள். இதனை,

“கருத்தியலார்க்குப் (idealistic) பண்பாடு என்பது செய்பொருள்களை (artifacts) மட்டும் சார்ந்ததன்று; அவற்றைப் பற்றிய மக்களின் கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கியதாகும். அத்தோடு பண்பாடு என்பது ஒரு முறைப்படியான நடத்தை முறைக்கு மக்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் ஓர் அமைப்பு அல்லது மன அளவிலான விதி”⁶

எனப் பக்தவச்சல பாரதி வரையறுத்துக் கூறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பண்பாடு சில வேளைகளில் அமெரிக்கப் பண்பாடு, மேற்கத்திய பண்பாடு, இந்தியப் பண்பாடு எனப் புவிப்பரப்பு மற்றும் நாடு சார்ந்ததாகவும் ஆங்கிலேயப் பண்பாடு, திராவிடப் பண்பாடு, தமிழ்ப் பண்பாடு, யூதர் பண்பாடு, நீக்ரோ பண்பாடு, பிரெஞ்சுப் பண்பாடு என இனம் மற்றும் மொழி சார்ந்ததாகவும், கிராமியப் பண்பாடு, நகரப் பண்பாடு என இடம் சார்ந்ததாகவும், பழங்குடியினர் பண்பாடு, வேளாண்குடியினர் பண்பாடு என மக்கள் சார்ந்ததாகவும் வரையறுத்துக் கூறப்படுவதும் உண்டு.

பண்பாடு-உட்கூறுகள்

இலக்கியம், கவிதை, நடனம், இசை, கோயில்கள், வழிபாடுகள், சடங்குகள், தோத்திரங்கள், தொழில்கள், உண்ணல், உடுத்தல் போன்ற சில கூறுகள் மட்டும் பண்பாடாகாது. இது மக்களின் நடத்தை முறைகளைக் கட்டுக்கோப்பான நிலையில் செயல்படுத்தும் ஒரு மிகப்பெரிய அமைப்பாகும். இவ்வகையில் ஆயிரமாயிரம் உட்கூறுகள் பல கோலங்களில் (patterns) அமைந்து கிடக்கின்றன.

பண்பாட்டுக் கூறு

பண்பாட்டின் மிகச் சிறிய அலகே (unit) பண்பாட்டுக் கூறாகும். ஹோபல் என்னும் சமூகப் பண்பாட்டியல் சிந்தனையாளர்,

“கற்றுணர்ந்த நடத்தை முறையானாலும் சரி, உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பயன்படு பொருளாயினும் சரி, அதனை எந்த அளவுக்குக் குறைத்துக் காண முடியுமோ, அந்த அளவுக்குக் குறைத்துக் காணக்கூடிய ஒன்றே பண்பாட்டுக் கூறு”⁷

எனப் பண்பாட்டுக் கூறு என்பதற்கு வரைவிலக்கணம் தருகின்றார். பொருள்சார் பண்பாடு என்ற நிலையில் (material culture) சுட்டிக் காட்ட வேண்டுமானால் கத்தி, எழுதுகோல், கைக்குட்டை, கதவு போன்ற அதற்கு மேலும் குறைத்துக் காண இயலாத நிலையிலுள்ள கூறுகளைக் குறிப்பிடலாம். பொருள்சாராப் பண்பாட்டு நிலையிலிருந்து (Non-Material Culture) தலைவாருதல், நண்பர்களைச் சந்திக்கும்போது கைகுலுக்கி வணக்கம் செலுத்துதல், அன்பை வெளிப்படுத்துவதற்காக முத்தம் கொடுத்தல் ஆகியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

பண்பாட்டுக் கலவை

பின்னணி இசை, வாத்தியக் கருவிகள் போன்ற பல கூறுகளின் பின்புலத்தில் சமயச் சடங்குகள், மந்திரச் சடங்குகள், காதல் வெளிப்பாடு, கோயில் விழாக்கள், பொழுது போக்கு ஆகிய பல தளங்களில் பண்பாட்டுக் கலவையாக நிகழ்த்தப் பெறுவது நடனமாகும். இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி அர்த்தம் உண்டு. இதனைப் போன்றே 'வீடு' என்பது கல், மணல், சிமெண்ட், இரும்புக் கம்பிகள், வாயிற்படிகள், கதவுகள், சன்னல்கள், கிணறு போன்ற பல தனிப்பட்ட கூறுகள் ஒன்றிணைந்த தொகுப்பாகும்.

பண்பாட்டுக் கலவை என்பது ஒரு தனிப்பட்ட பண்பாட்டுக் கூறுக்கும், நிறுவனத்திற்கும் இடைப்பட்ட நிலைகளில் அமைவதாகும். பல பண்பாட்டுக் கலவைகளால் ஆனதே 'குடும்பம்' என்னும் சமுதாய நிறுவனமாகும். அந்நிறுவனத்தில் திருமணம், உறைவிடம், தேனிலவு, உடலுறவு, குழந்தை வளர்ப்புப் போன்ற பல பண்பாட்டுக் கலவைகள் இடம் பெறுகின்றன.

பண்பாட்டுக் கூறுகளின் தனித்தன்மைகள்

1. மக்கள் அவரவர்களின் பயன்பாட்டிற்காக ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் அனைத்துப் பொருட்களும் பொருள்சார் கூறுகள் (Material Components) எனப்படும். இயந்திரங்கள், வீட்டுப் பொருட்கள், அழகுப் பொருட்கள், தொழிற் கருவிகள், கட்டடங்கள், சாலைகள், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் ஆகியவை இதிலடங்கும். இவை மக்களின் சிந்தனைமுறை, உணர்வுகள், அறிவு போன்ற பல பொருள்சாரத் தன்மைகளையும் பெற்றிருக்கின்றன.
2. ஒரு பண்பாட்டின் அறிதல் சாரகூறுகள் என்பவை அப்பண்பாட்டைக் களமாகக் கொண்டவர்களின் 'அறிதிறன்' (Cognition) கூறுகளைக் குறிக்கும். உலகத்தைப் பற்றியும் உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளைப் பற்றியும் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் மக்கள் என்னென்னவற்றை, எவ்வாறு அறிந்து கொண்டுள்ளனர் என்பதை அறிதலே அறிதல்சார் பண்பாட்டுக் கூறாகும். மக்கள் நம்பிக்கைகள் (Beliefs), கருத்துக்கள் (ideas) வழக்காறுகள் (folklore) போன்றவை இதிலடங்கும்.

3. ஒரு பண்பாட்டுத் தளத்தில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தும் கூறுகள் (Normative Components) அனைத்தையும் நெறியியல் சார்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகள் எனலாம். சமுதாயத்தில் வாழும் ஒருவர் எவ்வாறு வாழ வேண்டும்? எவற்றைச் செய்யக்கூடாது? ஏன் செய்யக்கூடாது? என்பன போன்ற காரண காரியங்களோடு தொடர்புடைய கூறுகளே நெறியியல் கூறுகளாகும். சமூக விழுமியங்கள் (Social Values), நெறிமுறைகள் (norms) குடி வழக்குகள் (Folkways), வழக்கடிபாடுகள் (mores), அளிப்புகள் (Sanctions), மரபாண்மைகள் (ethos), வழக்கங்கள் (Customs), பழக்கங்கள் (Habits), போன்றன இதிலடங்கும்.

ஒரு பண்பாட்டைச் சேர்ந்தோரின் வாழ்வியலுக்கும் செயல்களுக்கும் நடத்தை முறைகளும் எவையெல்லாம் அவசியமென்று கருதப்படுகின்றதோ, அவையே அப்பண்பாட்டினரின் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் (Cultural Values) ஆகும். மக்கள் அனைவரும் கூட்டாகச் சேர்ந்து வாழும் போது பண்பாட்டு விழுமியங்கள் முக்கியத்துவம் பெறும். இந்த விழுமியங்கள் பெரும்பாலும் கருத்தியல் வடிவத்தோடு மட்டும் அமைந்து விடும். மக்களின் நடத்தை முறைகளையும் செயற்பாடுகளையும் முறைப்படுத்தக் கூடிய செயல்வடிவம் சார்ந்த விதிமுறைகளே நெறிமுறைகளாகும். ஒரு சமுதாயத்தில் அனைவரும் பின்பற்றுகின்ற பொதுவான நடத்தை முறைகளே குடிவழக்குகளாகும். இது மக்களின் பழக்கத்தால் வந்து இயல்பாக வெளிப்படுவது ஆகும்.

பண்பாட்டின் வகைகள்

உகந்த நிலைப் பண்பாடு

உகந்த நிலைப்பண்பாடு என்பது (Ideal Culture) சமுதாய வாழ்வில் இதை இதைதான் செய்ய வேண்டும் என்று மக்களிடமிருந்து⁸ எதிர்பார்ப்பதைக் குறிக்கும்.

உண்மைப் பண்பாடு

மக்கள், சமுதாயத்தில் சட்டதிட்டங்களின் எதிர்பார்ப்புக்களைக் கவனத்தில் கொள்ளாமல் நடைமுறை வாழ்வில் எவ்வாறு நடந்து கொள்கின்றார்கள் என்பதைக் குறிப்பதே உண்மைப் பண்பாடு⁹ ஆகும். குடித்தல், சூதாடுதல் போன்ற பொதுவிலக்குகளை மீறி அவற்றைச் செய்தலும், 'தன்னலமற்ற பொதுநல வாழ்வு' என்ற இலக்கை மீறிப் பிறரைத் துன்புறுத்திச் சுயநலத்தையும் ஆதாயத்தையும் தேடி அலைதலும், குடும்ப அமைப்பிற்குள் கட்டுப்பாடாமல் பரத்தமை வாழ்வில் ஈடுபடுதலும் இத்தகைய பண்பாட்டு நிலைமைகளுக்குச் சான்றுகளாகும்.

உள்ளார்ந்த பண்பாடு

மக்கள் மனத்தளவில் பதியவைத்துள்ள பண்பாட்டு விதிகளின் அடிப்படையில் நிகழும் நடத்தை முறைகளின் தொகுப்பே உள்ளார்ந்த பண்பாடு (**implicit or covert culture**) ஆகும். பண்பாட்டின் பொருள்சாராக் கூறுகளான நெறிமுறைகள், விழுமியங்கள், குடிவழக்குகள், விதிகள், வழக்கடிபாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள், அளிப்புகள், நம்பிக்கைகள், கனவுகள், பயம், இன்பம், துன்பம், விரக்தி போன்றன மனத்தளவில் உணரப்படும் எந்தவொரு பண்பாட்டுக் கூறும் உள்ளார்ந்த பண்பாடாக அமையும்.

வெளிப்படும் பண்பாடு

உள்ளார்ந்த பண்பாட்டிற்கு நேர் எதிராக அமையும் அனைத்தும் வெளிப்படும் பண்பாடு (**Explicit or overt culture**) ஆகும். இதில் வெளிப்படையாகக் காணக்கூடிய பண்பாட்டுக் கூறுகள் மட்டுமே இடம்பெறும். ஒரு சமுதாயத்தின் நடத்தை முறைகள் எக்கூறுகளால் வெளிப்படுகின்றதோ அவையே அச்சமுதாயத்தின் வெளிப்படும் பண்பாடாகும்.

உட்பண்பாடு (Sub Culture)

ஒரு நாட்டில் குடியரிமை பெற்று வாழும் வேற்று நாட்டவர்கள் அவர்கள் குடியேறிய நாட்டின் பண்பாட்டில் ஒரு பகுதியையும், அவர்கள் சொந்தப் பண்பாட்டின் பெரும் பகுதியையும் இணைத்துக் கொண்டவர்களாக வாழ்வர். இவ்வாறான வாழ்க்கை முறை அவர்கள் வாழும் நாட்டு மக்களின் பண்பாட்டிலிருந்து வேறுபட்டதாக அமையும். அவர்களின் அவ்வகைப் பண்பாடு அந்நாட்டின் மொத்தப் பண்பாட்டில் ஓர் உட்பண்பாடாக அமையும்.

எதிர்ப் பண்பாடு

ஒரு சமுதாயத்தின் முதன்மை அல்லது ஆதிக்கப் பண்பாட்டின் கண் (**Dominant Culture**) இயங்கும் உட்பண்பாடானது தனித்தன்மையைக் கொண்டது மட்டுமின்றிச் சில வேளைகளில் முதன்மைப் பண்பாட்டிற்கு நேர் எதிராகச் செயல்படக் கூடியதாக அமையும். இவ்வாறான பண்பாட்டை எதிர்ப் பண்பாடு (**Counter Culture**) எனக் கூறப்பெறும்.

பண்பாட்டுப் பொதுமைகள்

பண்பாட்டுப் பொதுமைகள் (**Cultural Universal**) என்பது உலகிலுள்ள அனைத்துப் பண்பாடுகளுக்கும் பொதுவான பண்பாட்டுப் பொதுமைகள் காணப்படுவதற்குக் காரணம் மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகள் அனைத்துப் பண்பாடுகளிலும் ஒத்திருப்பதேயாகும். பண்பாட்டுப் பொதுமைகள் ஒவ்வொரு

பண்பாட்டிலும் வெவ்வேறு நிலைகளில் மாறுபட்டுக் காணப்படுவதற்குக் காரணம் இயற்கைச் சூழலும் சமுதாயச் சூழலுமேயாகும். பண்பாட்டுப் பொதுமைகள் பற்றி முதன்முதலில் சிந்தித்த கிளார்க் விஸ்லர் (Clark Wissler), பண்பாட்டுப் பொதுமைகளைப் 'பண்பாட்டுத் திட்டம்' (Culture Scheme) எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் பின்வரும் ஒன்பது வகையான பண்பாட்டுப் பொதுமைக் கூறுகளைக் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கதாகும். 1.மொழி 2.உணவு, வீடு, போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், உடை, கருவிகள், பொருட்கள், தொழில்கள் 3.கலை, 4.மரபுக் கதைகள், அறிவியல் சிந்தனைகள் 5.சடங்குகள், மூடநம்பிக்கைகள் 6.குடும்பம், திருமணம், சமுதாயக் கட்டுப்பாடு, விளையாட்டுக்கள், பிற தொடர்புடைய சமுதாய நிறுவனங்கள் 7.சொத்து, பரிமாற்ற முறைகள், வணிகம் 8.அரசு, சட்டம் 9.போர்.

இந்த அடிப்படையில் நெய்தல்நில மக்களின் சமுதாயப் பண்பாட்டியல் வாழ்க்கை முறைகளை ஆராய்வதே இவ்இயலின் தலையாய நோக்கமாகும்.

நெய்தல்நில ஊர்கள்

தமிழகத்துக் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்னும் ஐவகை நிலப்பாடுபாட்டைக் கொண்டு பி.டி.சீனிவாச அய்யங்கார் ஒரு முடிவு கூறுகின்றார்¹⁰ இந்நிலங்கள் முறையே வேடர், கள்ளர், இடையர், மீனவர், உழவர் என்போர் வாழிடங்கள். இவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட சமுதாய ஏற்பாட்டைத் தென்னிந்திய நாகரிக வளர்ச்சியின் வரலாற்றுத் தோற்றுவாயாக பி.டி.சீனிவாச அய்யங்கார் கண்டார். முரட்டு மலைவாழ்மக்கள் ஆற்றங்கரையோர நாகரிக மக்களாகப் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்ற வரலாறு என்பது அவரது சிந்தனையாகும். இதில் சிறிது குழப்பம் உள்ளது. மேம்போக்காகப் பார்க்கும்போது விழுமிய சிந்தனையாகத் தோன்றினும் இதில் வரலாற்று உண்மை இல்லை¹¹ என்பார் ந.சுப்பிரமணியன், வேடர், இடையர், மீனவர், கள்ளர், உழவர் ஆகியோர் இன்று போலவே சங்க காலத்திலும் ஒரு பக்கம் ஒருவராக வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்கள் காலவகையினானே ஒருவர் பின் ஒருவர் தோன்றியவரல்லர். உண்மையில் ஒரு வேடன் தானே ஒரு உழவனாகவும், மீனவனாகவும் மாறவில்லை. அவன் வேடனாகப் பிறந்து வேடனாகவே இறந்தவன். இது ஏனைய குடிகளுக்கும் பொருந்தும்.

ஒரு சமூகம் மற்றொரு சமூக நிலையை அடைதல் எப்போதும் இல்லை. மருத, முல்லைநில மக்களை வேடரும் கள்ளரும் வென்றது சமூக மாற்றம் அன்று. அது தனியார் உடல்நிலை வெற்றியைக் குறிக்கும். ஆயினும் வேடரை முதலில் தோன்றிய சமூகமாகக் கொள்ளலாம். குறிஞ்சி, பாலை, நெய்தல், முல்லை, மருதம் என்னும் வரிசைமுறை பி.டி.சீனிவாச அய்யங்காரால் எவ்விதக் காரணமும் இல்லாமல் கொள்ளப்பட்டதாகும். தொல்காப்பியம் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என நானிலங்களைக் கூறிப் பாலையை விடுத்துள்ளது. தொல்காப்பியரின் இந்த வைப்பு

முறையையும் மாற்றிக் கூறலாம் என்பார்¹² நச்சினார்க்கினியர் கலித்தொகையில் வைப்புமுறை மாறியுள்ளது. அதில் பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்னும் வைப்புமுறை காணப்படுகின்றது. ஐங்குறுநூற்றில் மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்னும் வைப்புமுறை உள்ளது. தொன்மைக் காலச் சமூகத்தில் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள மக்களில் ஏராளமான சமுதாய நிலைகள், குழுக்கள், கூட்டங்கள் இருந்தன. இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனிப் பெயர்களில் வெவ்வேறு பண்பாட்டு மரபுகளைக் கொண்டிருந்தன. எம்.சீனிவாச அய்யங்கார் தமிழ்ச் சாதிகளை மூன்று இனவகையாகப் பிரித்துள்ளார். அவை ஆரியர், திராவிடர், நாகர் என்பனவாகும். அவர் பிராமணரை ஆரியர் என்றும், வேளாளரைத் திராவிடர் என்றும், வலையர், பள்ளர், சாணார், இடையர், மறவர், அகம்படியர், பறையர், கைக்கோளர், கம்மாளர், வன்னியர், கள்ளர், அம்பலகாரர் ஆகியோரைக் கலப்பு நாகர் என்றும், குறவரைக் கலப்படமற்ற நாகர் என்றும்¹³ வகைப்படுத்தியுள்ளார். இது மானிடவியலில் விரிவான இனவரைவியல் ஆய்வுக்கு உட்பட்டதாகும்.

கடற்கரையை அடுத்த பெருமணற்பகுதியில் கடல்வளத்தை நம்பி வாழும் பரதவர் என்னும் மீனவர் வாழ்ந்தனர். இங்குள்ள ஊர்கள் கடலையடுத்தும் உப்பங்கழியை அடுத்தும் தாழைவேலிகளுடன் காணப்பட்டன. இந்த ஊர்களைப் 'பாக்கம்' என்பர்¹⁴ இதற்கு நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் சான்றுகள் உள்ளன.

“துறைதணி மிகுந்த பாக்கம்”¹⁵ என்பது நற்றிணைப் பாடலாகும். இங்கு வாழும் மக்கள் மீன்பிடித்தலைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். ஆதலின் இவர்கள் “பெருங்கடற் பரதவர்”¹⁶ எனப்படுகின்றனர். இவர்கள் வாழ்ந்த ஊர் நெய்தல் பாடல்களில் 'பாக்கம்' எனப்படுகின்றது. இதனைக் கூடச் 'சிறுகுடி' என்றும் கூறுவர்.

“கானலம் சிறுகுடி”¹⁷

பரதவர் வாழிடங்கள்

பரதர்கள் பெரும்பாலும் குடிசைகளிலேயே வாழ்ந்தனர். இவர்கள் வாழும் குடிசைகள் வஞ்சி, காஞ்சி என்னும் மரங்களின் வெண்மையான கொம்புகளோடு கொறுக்கச்சித்தட்டைகளை வரிச்சாகக் கொண்டு கட்டப்பட்டன. தாழை நாரால் கட்டித் தடுப்பை புல்லால் கூரைகளை வேய்ந்தனர். குறுகிய கூரைகளைக் கொண்ட வீடுகளின் முன்னர் தூண்டில் கம்புகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இது காண்பதற்குக் கேடயமும் வாளும் வைத்த நடுகல்லின் தோற்றத்தை ஒத்திருக்கும். குடிசைகளின் முற்றத்தில் மீன்பிடிக்கும் வலைகள் இருந்தன. அங்கு வலைகளை வெய்யிலில் உலர்த்தினர். புன்னைக் கிளைகளால் வீட்டின் முற்றங்களில் பந்தல்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பரதவர்களின் இக்குடியிருப்புகள்,

“காலை நண்ணிய சிறுகுடி முன்றில்
திரைவந்து பெயரும் என்ப”¹⁸

எனவும்,

“வரிபுனை சிற்றில் பரி சிறந்தோடி
புலவத்திரை உதைத்த கொடுத்தாட் கண்டல்”¹⁹

எனவும்,

“நல்லோள் தந்தை சிறுகுடிப் பாக்கம்”²⁰

எனவும்,

“----- உரவுத்திரை
எறிவன போல வளூஉம்
உயர்மணல் படப்பை எம்உறைவின் ஊரே”²¹

எனவும் [படப்பை என்பது வீட்டின பின்புறமுள்ள கொல்லைத் தோட்டத்தைக் குறிக்கும்],

“புண்ணைஅம் சேரி இவ் ஊர்”²²

எனவும்,

“பெருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்”²³

எனவும்,

“புல்வேய் குரம்பை”²⁴

எனவும்,

“புலாஅல் மறுகின் சிறுகுடிப் பாக்கத்து”²⁵

எனவும் சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பரதவர்களின் குடியிருப்புக்கள் பரவலாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

பரத்தமையொழுக்கம்

நெய்தல் திணைப்பாடல்களில், மருதத்திற்குரிய பரத்தமை ஒழுக்கமும் ஆங்காங்கே குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. ஐங்குறுநூற்றில் அம்முவனாரின் நெய்தல் திணைப் பாடற் பகுதியில் ‘பாணற்கு உரைத்த பத்து’ என்னும் பகுதியிலுள்ள பத்துப் பாடல்களும் தலைவி கூற்றில் அமைந்துள்ளன. இப்பாடல்கள் தலைவனின் பரத்தமையொழுக்கம் பற்றியனவாகும். பரத்தமையொழுக்கம் கொண்ட தலைவன்

வாயில் வேண்டிப் பாணனைத் தூதுவிடுத்தான். அப்பாணனுக்குத் தலைவி கூறுவதாக இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. பரத்தையர் இல்லத்திலிருந்த தலைவன் வாயில் வேண்டிப் பாணனைத் தலைவியிடம் தூது அனுப்பினான். அப்பாணன் தலைவன் தலைவியிடம் கொண்டுள்ள பேரன்பினைக் கூறி வாயில் வேண்டினான். அப்பாணனுக்குத் தலைவி,

“நன்றே பாண! கொண்கனது நட்பே
தில்லை வேலி இவ் ஊர்க்
கல்லென் கெளவை எழா அக்காலே”²⁶

என்றாள். ‘தில்லை’ என்பது நெய்தல் நில மரபாகும். தில்லை மரத்தை வேலியாகக் கொண்ட ஊரினாகிய கொண்கன் தன்னைத்தானே காத்தொழுகும் பண்பில்லாதவன். ‘கல்லென் கெளவை’ என்பது தலைவனது பரத்தமையொழுக்கம் குறித்த மிகப் பெரிய அலர்மொழியாகும். அம்பல், அலர், கெளவை என்னும் மூன்றனுள் கெளவை என்பதே மிகப்பெரிய பழிச்சொல்லாகும். அதற்குக் காரணமாகிய தலைவன் தன்பால் உண்மையான அன்புடையவனாக இருக்க இயலாது என்கின்றாள் தலைவி.

தலைவன் ஒரு பரத்தை மீது காதல் கொண்டு அவளை அடையத் தான் செய்யும் முயற்சியைத் தலைவிக்குத் தெரியாமல் மறைத்தான். அதனைக் குறிப்பால் உணர்ந்த தலைவி அவன் கேட்குமாறு அவன் பாணனுக்குக் கூறுவதாக,

“பைதலம் அல்லேம் பாண! பணைத்தோள்
ஐது அமைந்து அகன்ற அல்குல்
நெய்தலம் கண்ணியை நேர்தல்நாம் பெற்றினே”²⁷

இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவன் அடைய விரும்பும் பரத்தை யார் என்பதை அறிந்த தலைவி அப்பரத்தையின் பணைத்தோள், ஐது அமைந்து அகன்ற அல்குல், நெய்தல்கண் ஆகியனவற்றைப் பாணனுக்கு அடையாளம் காட்டுகின்றாள். ‘நெய்தலம் கண்ணி’ என்பது பரத்தையையே குறிக்கும். தலைவன் வெளிப்பட அப்பரத்தையை விரும்பி அவளோடு வாழ்நேரிட்டாலும் அதற்காகத் தான் கவலைப்பட போவதில்லை எனக் கூறும் தலைவி ‘நேர்தல் நாம் பெற்றினே’ என்கின்றாள். இதற்குக் காரணம் குடிக்கு விளக்காகும் மக்கட்பேறு (புதல்வரைப் பயத்தல்) தனக்கு மட்டுமே இருப்பதால் தலைவி, பரத்தை தனக்கு நிகராகாள் என்கின்றாள்.

தலைவன் பரத்தையரிடமிருந்து விடுபட்டுத் தலைவியிடம் வாயில் பெற்று இன்புற்று இருப்பதை அறியாமல் பாணன் தலைவியிடம் வாயில் வேண்டி வந்தான். அப்பாணனுக்குத் தலைவி,

“பண்பிலை மன்ற பாண! இவ்வூர்

அன்புஇல கடிய கழறி

மென்புலக் கெண்களைத் தாரா தோயே!”²⁸

என எள்ளி நகையாடிக் கூறுகின்றாள். தனக்கு நன்மை செய்யாமல் இழிந்த ஒழுக்கமுடைய தலைவனுக்கே துணைபோகும் உனக்கு இங்கென்ன வேலை? எனக் கடிந்தும் எள்ளி நகையாடியும் கூறுகின்றாள். பாணன் தலைவன் தரும் பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டு அவன் செய்வனவற்றுக்கு உடன்பட்டு அவன்வழியே செல்பவன். வேம்பும் கடுவும் போன்று பிற்பயக்கும் அறிவுரையைத் தலைவனுக்குக்கூறி அவனை நல்வழிப்படுத்தும் பண்பில்லாதவன் ஆதலின் தலைவி பாணனை ‘பண்பிலை மன்ற பாண’ என இடித்துரைக்கின்றாள்.

தலைவன் காதற்பரத்தையை விட்டு மற்றொரு பரத்தையுடன் தொடர்பு கொண்டான். அந்நிலையில் வாயில் வேண்டி அவன் தோழியை வாயிலாக விடுத்தான். வாயில் நேர்தல் வேண்டி வந்த தோழி தலைவியிடம் ‘நின் கண் பசந்தது ஏன்?’ என வினவினாள். அத்தோழிக்குத் தலைவி,

“பெருங் கடற்கரையது சிறுவெண் காக்கை

ஒள்ளிணர் ஞாழல் முனையின் பபாதியலிழ்

புன்னைஅம் பூஞ்சினைச் சேக்கும் துறைவன்

நெஞ்சத்து உண்மை அறிந்தும்

என்செயப் பசக்கும்தோழி என் கண்ணே?”²⁹

என்கின்றாள். தலைவன் ஒருத்தியை விடுத்து மற்றொருத்தியை நாடிச் செல்பவன் என்று தலைவி ஊடல் கொள்கின்றாள். இதனை நன்கு அறிந்தும் எதனைச் சாதிக்க என் கண்கள் பசந்தன என்றாள். கண்கள் பசந்து என்ன பயன் என்றும், அது பசந்தது கண்டு யார் இரக்கம் கொண்டு எனக்கு அருள் செய்யப் போகிறார் என்றும் தலைவி, தலைவன் மீதுள்ள வெறுப்பினைத் தோழியிடம் கூறுகின்றாள்.

மடலேறுதல்

‘மடலேறுதல்’ என்பது சங்க காலத்தில் நிலவிய ஒரு பண்பாட்டு மரபாகும். இது பெருந்திணையின் பாற்படும். தான் விரும்பிய தலைவியை அடைய முடியாத நிலையில் மடலேறுவேன் என்று தலைவன் தோழியிடம் கூறுவான். பனங்கருக்கால் செய்த குதிரை மீது தலைவன் அமர்ந்து தலைவியின் உருவத்தைக் கிழியிலே வரைந்து (ஒவியமாக) தன் கையில் பிடித்துப் பல்லோர் அறிய ஊர்நடுவே நாற்சந்தியில் நிற்பான். இத்தலைவன் பூளைப்பூ, ஆவிரம்பூ, எருக்கம் பூ ஆகியனவற்றால் தொடுத்த மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்திருப்பான். அவன் எலும்பை மாலையாகத் தொடுத்துப் பயன்படுத்துவதும் உண்டு. தலைவன் ‘மடலூர்வேன்’ எனக் கூறுவது அன்பின்

ஐந்திணையின்பாற்படும். ‘ஏறிய மடல்திறம்’ என்பது பெருந்திணையாகும். ‘மடலூர்வேன்’ எனக் கூறும் உரிமை தலைவனுக்கு மட்டுமே உரியது. தலைவிக்குக் கிடையாது. இது சங்க காலத்திய சமுதாய வாழ்வியல் மரபாகும்.

தலைவன் மடலூர்ந்து தலைவியைப் பெற்றான். அவ்வாறு மடலூர்ந்து தலைவியைப் பெற்ற தலைவன் தனக்குப் பாங்காயினர் கேட்பப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

“என்றெஞ்சம் என்னோடு நீல்லாமை நனிவளவி
தன்நலம் கரந்தாளைத் தலைப்படும் ஆறுவளல் கொல்லோ?
மணிப்பீலி சூட்டிய நூலொடு மற்றை
அணிப்பூளை ஆலிரை எருக்கொடு பிணித்து பாத்து
மல்லர்ஊர் மறுகிற்கண் இவட்பாடும் இஃதுஓத்தன்
எல்லீரும் கேட்டமீன் என்று
படரும் பனை ஈன்றமாவும் கடரிழை
நல்கியாள் நல்கியவை”³⁰

தலைவன் மடலேறுதலே தலைவியை அடைதற்குரிய வழியென நினைத்தான். மடன்மாவிலே சூட்ட வேண்டி நூலாலே நீலமணி போன்ற நிறத்தை உடைய மயிற்பீலியை அழகிய பூளைப்பூ, ஆவிரம்பூ, எருக்கம் பூவொடு பிணைத்துக் காட்டினான். வளப்பம் நிறைந்த தெருவில் நாற்சந்தியில் இவன் ஒருவன், இவளைப்பாடும் பாட்டைக் கேட்பீராக எனக் கூறிப் பாடத் தொடங்கினான். கடர்கின்ற இழையினை உடைய தன்னால் விரும்பப்பட்டவள் தன்னைக் காதலித்துத் தந்தவை வருத்தமும் பனை ஈன்ற மடலால் செய்த குதிரையுமே ஆகும்.

இவ்வாறு தலைவன் பாடியமையால் அன்புறு கிளவியான் அதனைக் கேட்டு அருள்செய்து அன்புற்று வந்து தலைவியை அவனுக்குக் கொடுத்தனர். இங்ஙனம் கொடுத்தமையால் அன்புற்று மனவேட்கை அடங்குதலினால் அரிய தோற்றத்தை உடைய செயற்கரிய தவத்தை முயன்றோர் தம்முடைய உடலை இவ்வுலகிலே ஒழித்து உயர்ந்த சொர்க்கலோகத்தைப் பெற்றார் போல துன்பத்திற்குத் துணையாக நின்ற மடல் இனி இவளைப் பெறும்படியாக, இன்பத்திற்கு இடம் உண்டாகிறது என்று தலைவி இரங்கினாள்.

“இளையாரும் ஏதிலவரும் உளைய யான்
உற்றது உசாவும் துணை
என்று யான் பாடக் கேட்டு
அன்புறு கிளவியாள் அருளிவந்து அளித்தலின்
துன்பத்தில் துணையாய மடல்இனி இவள்பெற
இன்பத்துள் இடம்படல் என்றுஇரங்கினள், அன்புற்று

அடங்கு அருந்தோற்றத்து அருந்தவம் முயன்றோர் தம்
உடம்பொழிந்து உயருலகு இனிது பெற்றாங்கே”³¹

மடலூர்ந்த நிலையில் தலைவன் கூற்றாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவியால் தான் அடைந்த வருத்தத்தைத் தலைவன் ‘உக்குவிடும் என் உயிர்’, ‘தேயும் என் உயிர்’, என்கின்றான். ‘கோட்டி கை நிமிர்ந்தாங்கு’, ‘உப்புஇயல் யாவை உறை உற்றது போல்’, ‘எரிபரந்த நெய்யுள் மெழுகின் நிலையாது?’ என்னும் உவமைகள் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளன.

மற்றொரு நெய்தற்கலிப் பாடலில் மடலூர்கின்ற தலைவன் சான்றோர்களை விளித்துத் தனதுயர் நீக்குமாறு கூறுகின்றான். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“சான்றவிர் வாழியோ சான்றவிர் என்றும்
பிறர்நோயும் தம்நோய் போல்போற்றி அறனறிதல்
சான்றவர்க்கு எல்லாம் கடனானால் இவ்விருந்த
சான்றீர்! உமக்கொன்று அறிவுறுப்பேன் மானற
துளியிடை மின்னுப்போல் தோன்றி ஒருத்தி
ஒளியோடுஉரு என்னைக் காட்டி அளியளென்
நெஞ்சாறு கொண்டாள்; அதற்கொண்டும் துன்சேன்
அணியலங்கு ஆவிரைப் பூவோடு எருக்கின்
பிணையலம் கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்ப
ஓங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்து என்னைவநோய்
தாங்குதல் தேற்றா இடும்பைக்கு உயிர்ப்பாக
வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது
பாடுவேநன் பாய்மா நிறுத்து”³²

அரசன் தவம் செய்தலிலிருந்து நீங்கி துறக்கம் சேறலை வழுவதனால், ஆன்றோர் அவ்வழுவிலிருந்து அரசனை மீட்டுத் தவம் செய்ய வைத்து, சொர்க்கத்தை அடைய அவனுக்கு நெறிகாட்டித் துயத் தீர்த்தல் போல, என் துயரத்தின் தன்மையைப் போக்குதலும் தலையாய கடன் என்று படலூரும் தலைவன் கூறுகின்றான்.

“அறிந்தனீர் ஆயின் சான்றவிர்! தான்தவம்
ஓரீஇ துறக்கத்தின் வழீஇ ஆன்றோர்
உள்ளிடப்பட்ட அரசனைப் பெயர்த்து அவர்
உயர்நிலை உலகம் உரீஇயாங்கு என்
துயர்நிலை தீர்த்தல் நும்தலைக் கடனே”³³

இப்பாடலில் ஆன்றோர் மற்றும் சான்றோரின் பண்புகள் நுட்பமாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. தலைவன் மடலூர்ந்து தன்னைச் சுற்றிச் சூழ்ந்த கண்டார்க்குக் கூறுவதாகப் பின்வரும் நெய்தற்கலிப் பாடல் அமைகின்றது.

“கண்டலிர் எல்லாம் கதுமென வந்து ஆங்கே
பண்டறியாதீர் போல நோக்குவீர் கொண்டது
மாடுவன்று உணர்மின், மடலொன்று மற்றிவை
பூ அல்ல; பூளை உழிஞையோடு பார்த்த
புனவரை இட்ட வயங்கு தார்ப்பீலி
பிடியமை நூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி
அடர்பொன் அலிர் ஏய்க்கும் ஆவிரங்கண்ணி
நெடியோன்மகன் நயந்துதந்து ஆங்கு அனைய
வடியவடித்த வனப்பின் என் நெஞ்சம்
இடியயிடைக் கொள்ளும் சாயல் ஒருத்திக்கு
அடியுறை காட்டிய செல்வேன், மடியன்மின்
அன்னேன் ஒருவனேன் யான்”³⁴

மடலூற முற்பட்ட தலைவனின் நிலை இப்பாடலடிகளில் கூறப்பெற்றுள்ளன. ஊரிலுள்ளார் தான்படும் துன்பத்தைக் கண்டும் பேசாதிருக்கின்றனர் என்பது தலைவனின் வருத்தமாகும்.

இதனால் தான் அவன் கண்டோரை விளித்து,

“என்கண் இடும்பை அறீஇயினென், நும்கண்
தெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கால் இன்ன
மருளுறு நோயொடு மம்மர் அகல
இருளுறு கூந்தலாள் என்னை
அருளுறச் செயின் நுமக்கு அறனுமார் அதுவே”³⁵

என்கின்றான். தலைவன் தன்னை முன்னரே நன்றாக அறிந்திருந்தும் ஊராராகிய நீங்கள் பாராமுகமாகச் செல்கின்றீர்களே என்று கண்டாரிடம் நேரடியாகவே கேட்கின்றான். உற்றுழி உதவுதல் சான்றோர் கடமையாகும். கண்ணோட்டம் இல்லாத ஊரார்களைத் தலைவன் இப்பாடலடிகளில் சாடுகின்றான்.

தலைவியை இரந்து பின்னிற்ற தலைவன், தலைவியின் பெற்றோர் தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொடுக்க மறுத்த நிலையில் மடலேறுகின்றான். இதனைக் கண்ட தலைவியின் தமர்அஞ்சி தலைவியை அவனுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்ததைக் கண்டோர் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“அரிதிணின் தோன்றிய யாக்கை புரிவுதாம்
வேட்டனை செய்து ஆங்குகாட்டி மற்றங்கே
அறம்பொருள் இன்பமென்று அம்முன்றின் ஒன்றன்
திறம்சேரார் செப்பும் தொழில்கள் அறைந்தன்று
அணிநிலைப் பெண்ணை மடலூர்ந்து ஒருத்தி
அணிநலம் பாடி வரற்கு”³⁶

என்றான் தலைவன். இதனைக் கண்ட தலைவியின் தமர் தலைவியை அவனுக்குக் கொடுத்தனர். இதனைக் கண்டோர்,

“வருத்த மாஊர்ந்து மறுகின்கண் பாட
திருந்திழைக்கு ஒத்தகிளவி கேட்டு ஆங்கே
பொருந்தாதார் போர்வல் வழிக்கு அருந்திறை
போல கொடுத்தார் தமர்”³⁷

என்றனர். மோசிகீரனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலிலும் தலைவன் மடலூரும் நிலைக்கு ஆட்பட்டது கூறப்பெற்றுள்ளது.

“மாடுவன மதித்து மடலூர்ந்து ஆங்கு
மதிடுவன மதித்து வெண்தேர் ஏறி
என்வாய் நின்மொழி மாட்டேன், நின்வயின்
சேரிசேரா வருவேர்க்கு என்றும்
அருளல் வேண்டும் அன்பு உடையோய்யென
கண் இனிதாகக் கோட்டியும் தேரலன்;
யானே எல்வளை! யாத்த கானல்
வண்டுண் நறுவீ நுண்ணிதின் வரித்த
சென்னிச் சேவடி சேர்த்தின்
‘என்கனைப் படுமோ?’ என்றலும் உண்டே”³⁸

தோழியிற் கூட்டத்தில் தலைவன் தோழியை இரந்தனன். முன்னரே இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததை அறிந்த தோழி தலைவியிடம் தலைவன் நிலையைக் கூறி அவளைக் கூட்டத்திற்கு உடன்படச் செய்ய முயன்றாள். அப்போது தலைவி தான் முன்னரே தலைவனுடன் கூடியதைக் கூறாமல் மறைத்தாள். அதனால் தலைவி தோழி கூறியதையும் அவளது குறிப்பையும் உணராதவள் போல் இருந்தாள். ‘மதிலென மதித்தல்’ என்றது தலைவன் கானல் நீரினால் மதில்கூழ் அகழியென நினைத்துத் தலைவன் அகன்றான் என்பதைக் குறிக்கும். அறிவு மயங்கி வருந்துதலால் மடலூர்ந்தும் கானல் நோக்கியும் திரிவான் என்பதனால் தலைவனின் காம மிகுதியைத் தோழி தலைவிக்கு உணர்த்தினாள். ‘மடலூர்கின்றான்’ என்பது தோழி தலைவியின்

குறிப்பறிவதற்காகப் படைத்துக் கொண்ட மொழியாகும். அவன் மடலூரும் நிலைக்கு மயங்கினான் எனத் தோழி கூறுவதால் அவன் மலையிலிருந்து குதித்து உயிரைமாய்த்துக் கொண்டாலும் கொள்வான் என்பதை உணர்த்தும். அதற்குள் தலைவி இரக்கம் கொள்ள வேண்டும் என்பதே தோழியின் விருப்பமாகும்.

தலைவியின் தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்

தலைவியின் தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம் குறித்த பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் கலிப் பாடல்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. ஏனைய அக நூல்களில் இப்பொருண்மையில் பாடல்கள் இல்லை. தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிவு நீட்டித்த விடத்துத் தலைவி அப்பிரிவை ஆற்றாதவளாகி நாணம் கடந்தும் உள்ளம் கலங்கியும் பொழுதொடு புலம்பியும் கூறத்தகாதன கூறியும் அறிவு அழிந்தும் பேசுகின்றாள். தலைவன் திரும்ப வந்த அளவில் கலக்கம் ஒழித்துத் தெளிவடைகின்றாள். இதனைக் கண்டார் கூறுவதாக நெய்தல்கலியில் பாடல்கள் உள்ளன.

நெய்தற்க்கலியின் தலைவி தலைவனது பிரிவை ஆற்ற இயலாமையால் ஞாயிற்றையும் சான்றோரையும் அழைத்து,

“சிறைத்தானைச் செய்வது எவன் கொலோ? எம்மை
நயந்து நலம் சிறைத்தான்
மன்றப் பனைமேல் மலைமாந்தளிரே! நீ
தொன்று இவ்வலகத்துக் கேட்கும் அறிதியோ?
மென்தோள் நெகிழ்த்தான் தகைஅல்லால் யான் கானேன்
நன்று தீது என்று பிற
நோய் எரியாகச் சுடினும் கழற்றியென்
ஆயிதழ் உள்ளே கரப்பன், கரந்தாங்கே
நோயுறு வெந்நீர் தெளிப்பின் தலைக்கொண்டு
வேவது அளித்து இவ்வலகு
மெலியப் பொறுத்தேன் களைந்தீயின் சான்றீர்
நலிதரும் காமமும் கௌவையும் என்று இவ்
வலிதின் உயிர்காவாத் தூங்கி ஆங்கெண்ணை
நலியும் விழுமம் இரண்டு”³⁹

என நாணம் அழிந்து புலம்பிக் கூறுகின்றாள். தலைவன் திரும்பி வந்த நிலையில் அத்தலைவி,

“எல்லையும் இரவும் கழிந்தன என்றெண்ணி எல்லிரா
நல்கிய கேள்வன் இவன் மன்ற மெல்ல
மணியுள் பரந்த நீர்போலத் துணிவாம்

கலம்சிறை இல்லத்துக் காழ்க்காண்டு தேற்றக்
கலங்கிய நீர்போல தளிந்து நலம்பெற்றாள்
நல்லிலழில் மார்பனைச் சார்ந்து”⁴⁰

எனத் தன் துயரம் நீங்கி நலம் பெறுகின்றாள். மற்றொரு நெய்தற்கலிப் பாடலின் தலைவியும் தலைவனது நீட்டித்த பிரிவை ஆற்ற இயலாமையால்,

“நினையும் என்னுள்ளம் போல் நெடுங்கழி மலர்கூம்ப
இனையும் என்னைஞ்சம் போல் இனம்காப்பார் குழல்தோன்ற
சாயவென் கிளவிபோல் செவ்வழி பாழிசை நிற்ப
போயவென் ஒளியேபோல் ஒரு நிலையே பகல்மாய
காலன்போல் வந்த கலக்கத்தோடு எந்தலை
மாலையும் வந்தன்று இனி
இருளைடு யாடுனங்கு உழப்ப என்னின்றிப் பட்டாய்
அருளிலை வாழி கடர்!

.....
ஊரலர் தூற்றலும் இவ்வய்யா விழுமத்துப்
பீரலர் போலப் பெரிய பசந்தன
நீரலர் நீலமென அவர்க்கு அஞ்ஞான்று
பேரஞர் செய்த என் கண்
தன்னுயிர் போலத் தழீஇ உலகத்து
மன்னுயிர் காக்கும் இம்மன்னனும் என்கொலோ
இன்னுயிர் அன்னானைக் காட்டி எனைத்தொன்றும்
என்னுயிர் காவாதது?”⁴¹

என அறிவழிந்து நாணம் கெடப் புலம்புகின்றாள். தலைவன் திரும்பி வந்த நிலையில்,

“மன்னிய நோடியாடு மருள்கொண்ட மனத்தவள்
பன்மலை இறந்தவன் பணிந்து வந்தடிசேர
தென்னவற் தெளிந்த தேளம் போல
இன்னகை எய்தினள் இழந்த தன்நலனே”⁴²

என நன்நிலை பெறுகின்றாள்.

மற்றொரு நெய்தல் கலிப் பாடலின் தலைவியும் தலைவனது நீண்ட பிரிவை ஆற்ற இயலாமையால்,

“துறந்தானை நாடித்தருகிற்பால் ஆயின் நினக்கொன்று
பாடுவேன் என்னோய் யுரைத்து
புல்லிய கேளிர் புணரும்பொழுது உணரேன்

எல்லிஆக எல்லையென்று ஆங்கே பகல் முனிவேன்
 எல்லியகாலை இரா முனிவேன் யானுற்ற
 அல்லல் களைவார் இவேன்
 ஓஓ கடலே! தெற்றெனக் கண்ணுள்ளே தோன்ற இமையெடுத்து
 பற்றுவேனென்று யான் விழிக்குங்கால் மற்றுமென்
 நெஞ்சத்துள் ஓடிஒளித்து ஆங்கே துஞ்சாநோய்
 செப்பும் அறினில்லவன்
 ஓஓ கடலே! ஊர் தலைக்கொண்டு கனலும் கடுந்தீயுள்
 நீர் பெய்தக்காலே சினம் தணியும் மற்று இஃதோ
 ஈரமில் கேள்வன் உரீஇய காமத்தீ
 நீருள் புகினும் கடும்

உற்று அறியாதாரோ நகுக! நயந்தாங்கே
 இற்றா அறியின் முயங்கலேன் மற்றென்னை
 அற்றத்திட்டு ஆற்று அறுத்தான் மார்பு”⁴³

என அறிவையும் நாணையும் இழந்து புலம்புகின்றாள். தலைவன் திரும்பி வந்து தன்னைக் கூடிய நிலையில்,

“கடலொடு புலம்புவோர் கலங்களுர் தீர
 கெடலருங் காதலர் துனைதர பிணிநீங்கி
 அறனறிந்து ஒழுகும் அங்கணாளனைத்
 திறனிலார் எடுத்த தீமொழி எல்லாம்
 நல்லவையுள் படக் கெட்டாங்கு
 இல்லாகின்ற அவள் ஆய்நுதல் பசப்பே”⁴⁴

என அவள் தன் துன்பம் நீங்கி இன்பம் பெறுகின்றாள்.

மற்றொரு நெய்தல் தலைவியும் தலைவனது நீண்ட பிரிவினை ஆற்ற இயலாமையால் வருந்தி அறிவும் நாணமும் கெட்டுப் பின்வருமாறு புலம்புகின்றாள்.

“ஊரவர்க் கெல்லாம் பெருநகையாகி என்
 ஆரூயிர் எஞ்சும்மன்; அங்கு நீ சென்றீ
 நிலவுமிழ் வான் திங்காள்! ஆய்தொடி கொட்ப
 அளிபுறம் மாறி அருளான் துறந்தஅக்
 காதலன் செய்த கலக்குறு நோய்க்கு ஏதிலார்
 எல்லாரும் தேற்றார் மருந்து
 வினைக் கொண்டு என்காமநோய் நீக்கிய ஊரீர்!
 எனைத்தானும் எள்ளினும் எள்ளலன் கேள்வன்
 நினைப்பினும் கண்ணுள்ளே தோன்றும் அனைத்தற்கே

ஏமரரது ஏமரர ஆறு
 சுனையிருள் வானம் கடல்முகந்து என்மேல்
 உறையொடு நின்றீயல் வேண்டும் ஒருங்கே
 நிறைவனை கொட்பித்தான் செய்த துயரால்
 இறைஇறை பொத்திற்றுத் தீ”⁴⁵

இவ்வாறு ஆற்றாமையால் புலம்பித் தவிக்கும் தலைவி தலைவன் திரும்பி வந்தவுடன்,

“நோயுடை நெஞ்சத்து எறியா இனைபு ஏங்கி
 யாவரும் எம்கேள்வற் காணீரோ என்பவட்கு
 ஆர்வுற்ற பூசற்கு அறம்போல ஏய்தந்தார்
 பாயல்கொண்டு உள்ளாதவரை வரக்கண்டு
 மாயவன் மார்பில் திருப்போல் அவள்சேர
 ஞாயிற்று முன்னர் இருள்போல மாய்ந்ததுஎன்
 ஆயிழை உற்ற துயர்”⁴⁶

என மகிழ்ந்து இன்புறுகின்றாள். இப்பாடலில் உலகவியல்பு நயம்படக் கூறப்பெற்றுள்ளது. பிரிவும் புணர்ச்சியும் இரவும் பகலும் போல வேறாக இருந்தும் உலகத்தில் வாழ்வார்க்கெல்லாம் பொதுவாக வரக் கூடியதே. இப்பாடலில் ‘காமநோய்’ காதலன் செய்த பண்பு தர வந்த தொடர் நோய் எனக் கூறப் பெற்றுள்ளது. ஊராரையும் ஞாயிற்றையும் வானத்தையும் மேகத்தையும் விளித்துத் தனதுயிர் நீக்க வேண்டுகின்றாள் தலைவி. தலைவன் மார்பிடத்தே தலைவி சேர்ந்ததற்கு திருமாலைச் சேர்ந்த திருப்போலே என்னும் உவமை கூறப்பட்டிருப்பது சிறப்பாக உள்ளது.

இவ்வாறே மற்றொரு நெய்தல்கலிப் பாடலின் தலைவியும் வரைவிடை வைத்துப் பிரிவை நீட்டித்த தலைவனின் செயலால் ஆற்றாமை மீதூர நாணழிந்து பின்வருமாறு ஆற்றாமையால் புலம்பித் தவிக்கின்றாள்.

“யான்உற்ற எவ்வம் உரைப்பின் பலர்த்துயிற்றும்
 யாமம் நீ துஞ்சலைமன்
 எதிர்கொள்ளும் ஞாலம் துயில்ஆரது ஆங்கண்
 முதிப்புஎன்மேல் முற்றிய வெந்நோய் உரைப்பின்
 கதிர்கள் மழுங்கி மதியும் அதிர்வதுபோல்
 ஓடிச் சுழல்வது மன்
 பேர்ஊர் மறுகில் பெருந்துயிற் சான்றீரே!
 நீரைச் செறுத்து நிறைவுற ஒம்புமின்
 கார்தலைக் கொண்டு பொழியினும் தீர்வது
 போலாது என்மெய்க் கனலும் நோய்
 இருப்பினும் நெஞ்சம் கனலும்; செலினே

வருத்துறும் யாக்கை, வருந்துதல் ஆற்றேன்
 அருப்பம் உடைத்து என்னும் எவ்வம் பொருந்தி
 பொறிசெயல் புனைபாவை போல வறிது உயங்கிச்
 செல்வேன் விழுமம் உழந்து”⁴⁷

தலைவன் வருகையால் அத்தலைவி,

“என ஆங்குப் பாட அருளுற்று
 வறம்கூர் வானத்து வன்உறைக்கு அலமரும்
 புள்ளிற்கு அது மொழிந்தாங்கு மற்றுத்தன்
 நல்லெழில் மார்பன் முயங்கலின்
 அல்லல் தீர்ந்தன்று ஆயிழை பண்பே”⁴⁸

என மகிழ்ந்தாள் எனக் கண்டோர் கூறுகின்றனர். இப்பாடல் தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிமுடைய தலைவன் பெருந்திணைக் கூற்றாகும். தான் நலன் இழந்திலேன் எனக் கூறித் தன் நாணும் நலனும் உள்ளமும் அவனுழை ஆங்கே ஒழிந்தன என்னும் தலைவியின் விளக்கம் நயமுடையது. கார்தலைக் கொண்டு பொழியினும் தன்னிடத்துக் கனலும் காமநோய் தணியாது எனத் தலைவி கூறுவது இலக்கியநய மிக்கதாகும்.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைவனின் நீட்டித்த பிரிவை ஆற்றாத மற்றொரு தலைவி காம மிகுதியால் வருந்தி,

“தன்னெஞ்சு ஒருவற்கு இனைவித்தல் யாவர்க்கும்
 அன்னவோ காம! நின் அம்பு?
 கையாறு செய்தானைக் காணின் கலுழ் கண்ணால்
 பையென நோக்குவேன் தாழ்தானை பற்றுவேன்
 ஐயம் கொண்டு என்னை அறியான் விடுவானேல்
 ஒய்யெனப் பூசல் இடுவேன்மன் யான் அவனை
 மெய்யாகக் கள்வனோ வென்று
 வினவன்மன் ஊரவிர்! என்னை எஞ்ஞான்றும்
 மாடஅ நறவு உண்டார் போல மருள
 விடாஅது உயிரொடு கூடிற்று என் உண்கண்
 படாமை செய்தான் தொடர்பு”⁴⁹

என வருந்துகின்றாள். தலைவன் திரும்ப வந்து அவளுடன் கூடிய பின்னர்,

“அன்னையோ! எல்லீரும் காண்மின்; மடவரல்
 மெல்நடைப் பேடை துணைதர தற்சேர்ந்த
 அன்வான்சேவல் புணர்ச்சிபோல ஒண்ணுதல்
 காதலன் மன்ற அவனை வரக்கண்டு ஆங்கு

ஆழ்துயரம் எல்லாம் மறந்தனள், பேதை
நகைஒழிந்து நானுமெய் நிற்ப இறைஞ்சி
தகையாகத் தையலாள் சேர்ந்தாள் நகைஆக
நல்லெழில் மார்பை நகத்து”⁵⁰

அத்தலையின் நிலையை எனக் கண்டோர் கூறுகின்றனர். இப்பாடலும் தலையின் தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிற்றதைக் கூறுகின்றது. காதலர்க்குக் காமன் வழிபடு தெய்வமாக விளங்குகின்றான். ஞாயிறு, காமன், ஊராரை நோக்கித் தலைவி தனக்கு ஏற்பட்ட காமத்தின் துன்பத்தைக் கூறி அதனைப் போக்கவும் தலைவனைப் பெறவும் உதவுமாறு வேண்டுகின்றாள்.

தலையின் பெண்மை மரபு மீறிய வேட்கையே இதுவாகும். மடல் ஏறுவேன் எனக் கூறுவதும், மடலின்றித் தலைவியைப் பெறுதலும் தலைவனுக்குரியன. தொல்காப்பியர் தலைவன் கூற்றுக்குரிய களத்தை ‘மடன்மா கூறும் இடனுமாருண்டே’ எனக் குறித்துள்ளார். வள்ளுவம்,

“கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்”⁵¹

எனக் கூறும் நிலையில் நெய்தற் கலிப் பாடலின் இத்தலைவி,

“பனைநன்ற மானந்த அலன்வர காமன்
கணை இரப்பேன்”⁵²

என்கின்றாள். தலைவன் மடலூர்ந்து வந்து தன்னைப் பெற வேண்டும் என்று தலைவியே கூறுகின்றாள். தலைவன் தலைவியை மடலேறிப் பெறும் வழக்கம் உண்டெனினும், தலைவி இல்லத்தைக் கடந்து வந்து ஊராரை விளித்துத் தன் காமத்தைக் கூறுவதால் இது பெருந்திணை நெறியாகும்.

தலைவன் தலைவியை பிரிதல் பல காரணங்களால் நிகழும். மன்னன் போர்மேல் செல்லுங்காலத்தில் ‘வாளாண் எதிரும்’ பிரிவும் நிகழும். தலைவன் இப்பிரிவு காரணமாக வரைவிடை வைத்து உற்றுழிப் பிரியும் போது தலைவி மிகுந்த வருத்தத்தை அடைவாள். அதனைக் கண்டு கண்டோர் கூறுவதாகவும் நெய்தல்கலியில் ஒருபாடல் அமைந்துள்ளது.

“ஆயிழை மடவரல் அவலம் அகல
பாய்இருட் பரப்பினைப் பகல் களைந்ததுபோல
போய்அவர் மண்வெளவி வந்தனர்
சேயுறை காதலர் செய்வினை முடித்தே”⁵³

என இப்பாடல் முடிவதால் வேந்தனுக்காகப் போர்மேல் செல்லுதலும் பிரிவின் கண் அடங்கும். இப்பாடலில் வினைமேல் சென்ற தலைவன் பகைவர் நாட்டை வென்று அவர் மண்ணைக் கைக் கொண்டதால் இதனை வஞ்சிப் போராகக் கொள்ளலாம்.

இப்பாடலைத் தவிர முன்னர்க் குறிப்பிட்ட ஐந்து பாடல்களும் (நெய்தல் கலி.142-147) தலைவியின் பெருந்திணை இயல்பு பற்றியதாகும். தொல்காப்பியர் பெருந்திணைக்கு இலக்கணம் கூறும்போது ‘தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்’ என்ற ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஓதல், பகை, தூது, வேந்தன், ஏவல் என்னும் பலவகையான பிரிவினுள் ஏதேனும் ஒன்றின் காரணமாகப் பிரிந்தவழி தலைவன் கூற்றினையே கொண்டு ஆற்றுவிக்கும் தோழிக்கும் ஆற்றாத தலைவி சான்றோர் அறியத் தந்தலைவன் பெயரும் பெற்றியும் அவனொடு புணர்ந்தமையும் தோன்றக் கூறலும், அழுதும் அரற்றியும் பொழுதொடு புலம்பலும், ஞாயிற்றை விளித்துக் கூறத்தகாதன கூறலும் பெருந்திணையின் பாற்படும்.

இப்பாடல்களின் தலைவியர்களும் சான்றோரை நோக்கியும், பொழுது ஞாயிறு முதலியனவற்றை நோக்கியும் கையற்றுக் கூறுகின்றனர்.

தலைவன்-தலைவியர் உறவு நிலை

குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களைப் போன்று நெய்தல் நிலப் பாடல்களும் தலைவன், தலைவியர் களவுக் காதல் உறவுகளையே பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளன. தலைவன் களவொழுக்கத்தை நீட்டிப்பதைக் கண்ட தோழி, அவன் தலைவியை விரைந்து வரைந்து கொள்ள வேண்டுமென அறிவுறுத்துகின்றாள்; களவைக் கற்பாக மாற்ற வேண்டுமென்பதில் தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் இணைப்புப் பாலமாகத் தோழி விளங்குகின்றாள். ஆயினும், நெய்தல் பாடல்களில் தலைவியர் நிலை இரங்கத் தக்கனவாகவே உள்ளன.

பேணுப பேணார் ‘பெரியோர்’

இளம்போதியார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் களவொழுக்கத்தை நீட்டிக்கும் தலைவன் சிறைப்புறமாக நிற்கின்றான். அவன் கேட்டுத் தலைவியை விரைந்து வரைந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத் தலைவிக்குக் கூறுபவளைப் போன்று தோழி தலைவனுக்கு அறிவுறுத்துவதாகப் பின்வரும் நற்றிணைப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“‘பேணுப பேணார் பெரியோர்’ என்பது

நாணுத் தக்கன்று அது காணுங்காலை

உயிரோரன்ன செயிர் தீர் நட்பின்

நினக்குயான் மறைத்தல் யாவது? மிகப்பெரிது

அழிதக்கன்றால் தானே, கொண்கண்

யான்யாய் அஞ்சுவல் எனினும் நானேற்
 பரிதல் சூழான்மன்னே, இனியே
 கானல் ஆயம் அறியினும் ஆனாது
 அலர் வந்தன்றுகொல்? என்னும் அதனால்
 புலர்வதுகொல் அவன் நட்பு எனா
 அஞ்சுவல் தோழி என் றஞ்சுத்தானே!”⁵⁴

இப்பாடலின் தோழி தலைவியிடம் முன்பு நான் தாய்க்கு அஞ்சவேன்; ஆதலால் அப்பால் சென்றுவிடு எனக் கூறினாலும் விலகிச் செல்லாத தலைவன், இப்பொழுது நம் ஆயத்தார் (தோழியிற் கூட்டம்) அறிந்தாலும் என்ன துன்பம் ஏற்படுமோ என்று அஞ்சுகின்றான். எனவே அவன் உன்னிடத்துக் கொண்ட நட்பு (களவுக் காதல்) ஒழியுமென நான் அஞ்சுகின்றேன்; தலைவன் நடத்தையில் ஐயம் தோன்றிற்று எனக் கூறுகின்றான்.

தலைவனைப் ‘பெரியோர்’ எனச் சிறப்பித்த தோழி, பெரியோர்க்கு உரிய ஒழுக்கத்தில் நின்று ஒழுகாமை பெரியோரது வழக்கம் என்னும் இகழ்ச்சிக் குறிப்பினது. இதனால் தலைவனைத் தோழி குற்றம் கூற விரும்பாமை புலனாகும். முன்பெல்லாம் விலகிச் செல்க என்றபோது செல்லாதவன், இப்போது தோழியரும் அறியாது தலைவியோடு களவில் ஒழுகுவதால் தோழி தலைவனை ஐயப்படுகின்றாள். தோழியின் இக்கூற்றைக் கேட்கும் தலைவன் தலைவியை வரைந்து கொள்வான் என்பது தோழியின் உட்கிடையாகும்.

விருப்பத்திற்குரிய பெரியோரிடம் குற்றம் தோன்றும்; அதனைச் சொல்லாமல் நாணுதல் இயல்பு என்பதை “நாணுத் தகவுடைத்திது காணுங்கால்”⁵⁵ என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலடியால் அறியலாம். “உயிரோரன்ன செயிர் தீர் நட்பின்” என்னும் இப்பாடலின் கருத்து “உயிர்கலந்து ஒன்றிய செயிர்தீர் நட்பின்”⁵⁶ என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலடியோடு ஒப்பிடத்தக்கது.

நாடல் சான்றோர்

அம்முவனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தலைவன் தலைவியை வரைந்து கொள்ளாமல் காலத்தை நீட்டிக்கின்றான். இதனால் ஆற்றாமை மீதாரத் தலைவி வன்புறை எதிரழிந்து பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

“நாடல் சான்றோர் நம்புதல் பழியினின்
 பாடுஇல கலுழும் கண்ணொடு சாஅய்ச்
 சாதலும் இனிதே காதல்அம் தோழி
 அந்நிலை அல்ல வாயினும் சான்றோர்
 கடன்றிலை குன்றலும் இலரென்று உடனமர்ந்து

**உலகம் துருவ துண்டென நிலைஇய
தாயம் ஆகலும் உரித்தே”⁵⁷**

இப்பாடலின் தலைவி தோழியிடம் தன்னை நாடியொழுகும் பெரும்பண்புகள் அமைந்த காதலனாகிய தலைவனை நம்புவது பழியாயின், துயிலாது அழுகின்ற கண்களோடு வருந்திச் சாதல் இனியதாகும். அவ்வாறு இறத்தல் இயற்கைக்கு ஒவ்வாதது ஆயின், சான்றாண்மை மிக்கவர் தம் கடமைப்பாட்டிலிருந்து தவறமாட்டார் எனக் கருதி, உலகம் கூறுகின்ற வழக்கமான பண்பினைத் தழுவி, தலைவனின் மார்பை நான் நிலையாகப் பெற வேண்டும் என்கின்றாள்.

தலைவனுக்குத் தன்னிடம் தற்போது நாட்டமில்லை எனினும், உலகம் கூறுவதைக் கொண்டு ஆற்றியிருந்து அவன் மார்பினை அடைய விரும்புகின்றாள் தலைவி. முதலில் இறப்பதே நலமென்றவள், அதனை உலகம் ஒப்புக் கொள்ளாது என்பதால் மற்றைய கருத்தைச் சிந்தித்தாள். சாதலும் இனிதே என்ற உம்மையால் சாதல் இன்னாததாயினும், வாழ்தல் அதனினும் இன்னாதது என்றாள். தலைவன் சான்றோன் ஆதலின் தலைவன் தன்னைக் கைவிட மாட்டான் என்றாள். தலைவி சாதலே இனிது என நினைப்பதே,

“பிரியின் வாழ்தல் அதனினும் இலமே”⁵⁸

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலடியாலும்,

“யானுயிர் வாழ்தல் அதனினும் அரிதே”⁵⁹

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலடியாலும் அறியலாம்.

“தும்முல் பெற்றோம் இரீஇயர் எம்முயிரே”⁶⁰

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலடியும் இக்கருத்தினதே.

மறந்தோர் மன்ற, மறவாம் நாமே

பருவ வரவின்கண் ஆற்றாளாகிய தலைவிக்குத் தோழி ‘இது பருவமன்று; வம்பு’ என்றாள். இதனைக் கேட்ட தலைவி அத்தோழிக்குக் கூறுவதாக ஒளவையார் என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய குறுந்தொகையின் பின்வரும் நெய்தல் பாடல் அமைந்துள்ளது.

**“பெய்த குன்றத்து பூநாறு தண்கலுழ்
மீயிசைத் தாஅய் வீசும்வளி கலந்து
இழிதரும் புனலும் வாரார் தோழி
மறந்தோர் மன்ற; மறவாம் நாமே
கால் மாரி மாலை மாமலை
இன்னிசை உருமினம் முரலும்
முன்வரல் ஏமம் ிசய்து அகன்றோரே”⁶¹**

தலைவன், கார்காலம் தொடங்கும்முன் வருவதாகக் கூறிய நல்லுரைகள் தலைவியின் உயிர்க்குப் பாதுகாப்பாக அமைந்தன. கார்காலம் வந்தபின்னும் அவன் வாராமையால் அவன் தன்னை உறுதியாக மறந்ததாகக் கருதினாள் தோழி. இடி முழக்கமும் அருவியின் நீர்ப்பெருக்கும் கார்காலம் வந்ததை உறுதி செய்தன. இது 'வம்பமாரி' எனத் தலைவி தெளிந்தான். தலைவன் ஏமம் செய்தமையையும் மறந்தவனாதல் வேண்டுமெனத் தலைவி கருதினாள். தலைவன் வாராமையால் அவனுடன் புதுப்புனலாடுதலும், அருவி தந்த மலர்களைப் புனைதலும் இன்மைக்காகத் தலைவி கலங்கினாள். உடற்கு இனியதாக வீசும் காற்றும், வாய்க்கு இனியதாகிய அருவி நீரும், கண்ணுக்கு இனிய குன்றத்து வெள்ளப் பெருக்கமும், மூக்கிற்கு இனிய பூமணமும், செவிக்கினிய இடியோசையும் ஆகிய ஐம்புல இன்பங்களும் தலைவன் உடனின்மையால் துயக்கப் பெறாமல் அழிவதற்குத் தலைவி கலங்கினாள்.

‘தலைவன் மறந்து விட்டான்; ஆயினும் தலைவி மறக்கவில்லை’ என்பது தமிழரின் பண்பட்ட பண்பாட்டுச் செய்தியாகும்.

தலைவன் சான்றோன் அல்லன்

ஆற்றாள் என ஆற்றுவித்த தோழிக்குத் தலைவி ‘யான் யாங்ஙனம் ஆற்றுவேன்? என ஆற்றாமை மீதுரக் கூறுவதாக ஒளவையார் என்னும் சங்கப் புலவர் குறுந்தொகையில் இயற்றியுள்ள பின்வரும் நெய்தல் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“உள்ளின் உள்ளம் வேமே; உள்ளது
இருப்பின் எம்அளவைத்து அன்றே, வருந்தி
வான் தேய்வற்றே காமம்;
சான்றோர் அல்லர் யாம் மரீஇயோரே”⁶²

இப்பாடலின் தலைவி தன் துயரை அறியாமையால் அன்பின்மையையும், ஊரார் அலர்தூற்றுதலை எண்ணாமல் தன்னூரில் தங்கியிருத்தலால் நாணமின்மையையும், மனைவியுடன் உறையும் உலகியலை மறந்ததால் ஒப்புரவின்மையையும், தன்துயிர் துடைக்க விரைந்து வாராமையால் கண்ணோட்டமின்மையையும், தான் குறித்த நாளில் வாராமையால் வாய்மையின்மையையும் உடையவனாகத் தலைவன் இருப்பதால் தலைவன் சான்றோன் அல்லன் என்றாள்.

அன்பு, நாணம், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை ஆகிய பண்புகள் சான்றோனாகிய தலைவனுக்கு வேண்டும் என்றாள் தலைவி. இதுவே திருவள்ளுவர் சான்றான்மைக்குத் தரும் விளக்கமாகும். ‘யாம் மரீஇயோர்’ என்பதால் தலைவன் உள்ளன்பு இல்லாதவன் என்பது புலனாகின்றது. சான்றோன் பொருட் செல்வத்தை மதியாமல் அருட் செல்வத்தையே விழைய வேண்டும்.

ஆதலால் தலைவி தான் விரும்பிய தலைவன் சான்றோன் இல்லை என்கின்றாள். காதலனுடைய நினைப்பும் வருத்துகின்றது; அவனை நினையாமையும் துன்புறுத்துகின்றது. உயிர் நீத்து வானில் சென்றாலும் இக்காமம் அங்கு வந்தும் வருத்தும்,

ஆதலால் இப்பாடலின் தலைவி, தலைவனால் பன்நிலைத் துன்பத்திற்கு ஆளாகின்றாள்.

அனைவராலும் விரும்பப்படும் தலைவன்

இவ்வாறு தலைவனைச் சான்றாண்மை இல்லாதவனாகவும், தலைவியை மறந்த கொடியவனாகவும், நம்பிய தலைவிக்குத் துன்பம் தருபவனாகவும், பெரியோர் இயல்பில் பிழைத்தவனாகவும் நெய்தல் திணைப்பாடல்கள் காட்டும் நிலையில் குன்றியனார் என்னும் சங்கப்புலவர் குறுந்தொகையில் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் தலைவி, தலைவியின் தாய், தலைவியின் தந்தை ஆகிய அனைவராலும் விரும்பப்படுவனாகத் தலைவனைக் காட்டியிருப்பது சிந்தனைக்குரியதாகும். அப்பாடல் வருமாறு:

“கூன்முள் முண்டகக் கூர்ப்பனி மாமலர்
நூலறு முத்தின் காலொடு பாரித்
துறைதொறும் பரக்கும் தூமணற் சேர்ப்பனை
யானும் காதலென்; யாயும் நனிவெய்யன்;
எந்தையும் கொடூரன் வேண்டும்
அம்பல் ஊரும் அவனொடு மொழியே”⁶³

முண்டகத்தின் மலர் காற்றினால் சிதறுண்டு வீழ்ந்து மணற்பரப்பை அழகு செய்தாற்போல தலைவியும் தெய்வத்தால் உய்க்கப்பட்டுத் தலைவனோடு கூடி இல்லற இன்பம் நுகர்வாள் எனக் கூறப்பட்டது. தலைவன் வரைவு மலிதல் கூறியமையால் நீர்த்துறைகள் யாவும் மலர்களால் அழகு பெற்று மணக்கோலம் பூண்டமை கூறப்பட்டது. ‘யானும் காதலென்’ எனத் தோழி கூறுவது தலைவி சேர்ப்பனை மணமுடித்தலைக் காணத் தோழியும் வேட்கையள் எனப் பொருள்படும். வதுவை நாள் வரை ஆற்றியிருத்தல் வேண்டுமெனத் தோழி தலைவிக்குக் கூறினாள். இருமுது குரவர் தாமே சென்று மகட்கொடை நேரும் தலைவனின் குடிப்பிறப்பின் உயர்ச்சி கண்டு தோழி ‘யானும் காதலென்’ என்றாள் எனவும் கொள்ளலாம். கொடுப்பக் கொள்வது கற்பாதலின் அவ்வாறு மகட்கொடை நேரும் உரிமை உள்ளவன் தலைவியின் தந்தை என்பதால் ‘எந்தையும் கொடூரன் வேண்டும்’ என்றாள்.

முண்டகத்தின் மலர் கை வருந்தப் பறிக்கப்படாமல் காற்றினால் உதிர்ந்து எளிதாகக் கொள்ளுமாறு மணற்பரப்பில் கிடத்தற்போல் தலைவனின் வரைவு முயற்சி

தலைவியின் தந்தை உள்ளிட்ட அனைவரின் உடன்பாட்டையும் பெற்றதைக் குறிக்கும். தலைவன் வரைவு மலிந்தமையால் அம்பல் ஊரின் அலர் ஒடுங்கியது.

இவ்வாறு அனைவராலும் விரும்பப்படும் தலைவனைக் குன்றியனார் இப்பாடலில் படைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

கண்ணிய ஆண்மை கடவது அன்று

‘பருவ வரவின் கண் தலைவி வேறுபடுவாள்’ எனக் கவலைப்படும் தோழிக்குத் தலைவி கூறுவதாக மிளைகிழான் நல்வேட்டன் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய குறுந்தொகையின் பின்வரும் நெய்தல் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“பல்லீ படறிய பசுநனைக் குரவம்
பெரிப்பும் புன்கொடு பொழில்அணிக் கொளாஅச்
சினைஇனிது ஆகிய காலையும் காதலர்
பேணார் ஆயினும் பெரியோர் நெஞ்சத்துக்
கண்ணிய ஆண்மை கடவ தன்றென
வலியா நெஞ்சம் வலிப்ப
வாழ்வேன் தோழி என் வன்கணானே”⁶⁴

தலைவன் இளவேனில் தொடங்கும் பருவத்தில் வருவதாகக் கூறித் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான். அப்பருவம் வந்துழியும் அவன் வாராமையால் தோழி தலைவியின் ஆற்றாமை குறித்து வருந்தினாள். தலைவி, தலைவன் பிரிவிற்கு உடன்பட்ட தன் வன்கண்மையால் அவன் பிரிந்தும் தான் உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கூறினாள். தலைவன் பொருட்பிரிவில் செல்ல முற்பட்ட போதே அவளது பொருள் செயலாண்மையைத் தலைவி தடுத்து நிறுத்தவில்லை. தலைவன் தலைவியின் மென்மைத் தன்மை கருதி தன் பிரிவைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தினான். இது ‘தலைவனின் ‘நெஞ்சத்துக் கண்ணிய ஆண்மை’யாகும். ஆயினும் தலைவி தன் ‘வன்கண்மையால்;’ அவன் பிரிவிற்கு உடன்பட்டாள். பெரியோர், தம் நெஞ்சத்துக் கண்ணிய செயலைச் செய்து முடிக்க மாட்டார் என நினைத்த தன் தவற்றைப் பின்னர் அவன் தான் கண்ணியதைச் செய்து முடிக்கும் உண்மையை உணர வைத்தது. தலைவி இவ்வாறு தலைவனைப் பிரிந்து வாழ்தலே ‘வன் கண்மை’யாகும். தலைவி, தன்பால் அன்புடைய தலைவன் வினை முடிக்காமல் திரும்புவான் என முதலில் நினைத்தாள். பின்னர் அவன் வினை முடித்தே திரும்புவான் என முடிவுக்கு வந்து, அத்துணிவே அவளது உயிர்வாழ்விற்குக் காரணமாகின்றது.

தலைவனின் குடிமை, வாய்மை, புகழ்

நெய்தல்கலிப்பாடலில் தலைவியை வரைந்து கொள்ளாமல் களவொழுக்கத்தில் வந்தொழுகும் தலைவனைத் தோழி வரைவு கடைவுவதாக அமைந்த பாடலில்

தலைவனின் குடிமை, வாய்மை, புகழ்மைப் பண்புகள் நுட்பமாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“கடிமலர்ப் புன்னைக்கீழ்க் காரிகை தோற்றாளைத்
தொடி நெகிழ்ந்த தோளாளாத் துறப்பாயால், மற்றுநின்
குடிமைக்கண் பெரியது ஓர்குற்றமாய்க் கிடவாதோ?
ஆய்மலர்ப் புன்னைக்கீழ் அணிநலம் தோற்றாளை
நோய்மலி நிலையாளாத் துறப்பாயால், மற்றுநின்
வாய்மைக்கண் பெரியது ஓர்வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ?
திகழ்மலர்ப் புன்னைக்கீழ்த் திருநலம் தோற்றாளை
இகழ்மலர்க் கண்ணாளாத் துறப்பாயால் மற்றுநின்
புகழ்மைக்கண் பெரியது ஏர்புகராகிக் கிடவாதோ?”⁶⁵

தோழி தலைவனிடம் மணம் கொண்ட மலரினையுடைய புன்னையின் கீழ் நின்னைப் புணர்ந்ததனால் தலைவி தன்னழகு இழந்தனள். தொடி நெகிழும் தோளுடைய அவளை நீ ஒதுக்கினால், அது நின் குடிப்பெருமைக்குக் குற்றமாகும். நன்றாக ஆய்ந்த மலரினைக் கொண்ட புன்னையின் கீழ் நின்னைப் புணர்ந்ததால் தலைவி தன் அழகு நலம் கெட்டாள். காமநோய் மிக்குடைய அவளை நீ கைவிட்டால் அது நின் வாய்மைக்கு வஞ்சனையாக அமையும். விளங்கும் மலரினை உடைய புன்னையின் கீழ் தலைவி நின்னைப் புணர்ந்ததால் தலைவி தன் திருவின் நலம் தொலைத்தாள், அவளை நீ வெறுத்து ஒதுக்கினால் அது நின்புகழ்மைக்கு மிகப் பெரிய குற்றமாகும் என்றாள். தலைவியைத் தலைவன் வரைந்து கொள்ளாமல் ஒதுக்கினால் அது அவனது குடிமைக்கும் வாய்மைக்கும் புகழ்மைக்கும் இழுக்காகும் எனத் தோழி தலைவனை இடித்துரைக்கின்றாள். இது நெய்தல் பாடலாதலின் புன்னை மரம் கருப்பொருளாக அமைந்துள்ளது.

ஆதலால் தலைவன் தன்னுடைய குடிமை, வாய்மை, புகழ்மை ஆகியனவற்றுக்குக் குற்றம் வாரா வகையில் தலைவியை மணந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது இப்பாடலில் தோழியின் வாயிலாக வலியுறுத்தப் பெறுகின்றது.

தலைவி, தலைவனொடு கொண்ட நட்பு

தலைவன் தலைவியை வரைந்து கொள்ளாமல் களவில் காலத்தை நீட்டித்தபோது தலைவி ஆற்றாமையால் வருந்தினாள். தலைவியின் ஆற்றாமையை அவள் வாயிலாகவே தலைவனுக்கு அறிவிக்கத் தோழி விரும்பினாள். அப்போது தலைவன் சிறைப்புறமாக வந்து நின்றான். தோழி தலைவியை வற்புறுத்தத் தலைவி வன்புறை எதிரழிந்து கூறுவதாக நெய்தல் கலியின் பின்வரும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“அரிதே தோழி! நான்நிறுப்பாம் என்றுணர்தல்
பெரிதே காமம் என்னுயிர் தவச்சிறிதே

பலவே யாமம் பையுளும் உடைய
சிலவே நம்மோடு உசாவும் அன்றில்
அழலவீர் வயங்கிழை ஒலிப்ப உலமந்து

வில்லினான் எய்தலோ இலர்மன்; ஆயிழை
வில்லினும் கடிது அவர் சொல்லினுள் பிறந்தநோய்

பகைமையின் நலிதலோ இலர்மன்; ஆயிழை
பகைமையின் கடிதவர் தகைமையின் நலியும்நோய்

தீயினால் சுடுதலோ இலர்மன், ஆயிழை!
தீயினும்கடிது அவர்சாயலின் கனலும்நோய் ஆங்கு
அன்னர் காதலராக அவர் நமக்கு
இன்னுயிர் போத்தரும் மருத்துவர் ஆயின்
பாங்காவது கொல்? தோழி ஏனையதூஉம்
தாங்குதல் வலித்தன்று ஆயின்
தீங்கரிது உற்றன்று அவர்உறீஇய நோயே”⁶⁶

இப்பாடலின் தலைவி தோழியிடம் தனக்குத் தன் நாணத்தை நிறுத்திப் பேணுதல் அரிதாக உள்ளது. என்னுடைய வேட்கை மிகப் பெரியது; ஆயினும் என் உடலிலுள்ள உயிர் மிகச் சிறியது. நான் நாணத்தால் நடுங்கிப் படுக்கையில் கிடக்கும்போது என் உடலில் காமத் தீ உண்டாகின்றது. முன்பு என்னை நீங்குதல் அரிதென்று எண்ணிய புணர்ச்சிக் காலத்தில் தலைவன் எனக்குத் தோற்றுவித்த நோயை அவன் துணிந்த துணியை ஆராயும்போது அத்துணிவு எப்படியும் என் உயிரைப் போக்கும்; காதலனாகிய தலைவன் அத்தன்மையன் ஆயின் அவன் என்னுடைய உயிரைப் போக்காமல் மீட்டுத்தரும் மருத்துவன் ஆயின் நன்று. அவன் அந்நிலையை எனக்கு எக்காலத்தில் அருள்வான் என்று வன்புரை எதிரழிந்து கூறுகின்றான்.

தலைவனால் தலைவி பெற்ற துன்பம் ‘அவர் சொல்லினுள் பிறந்த நோய் வில்லினும் கடிது’, ‘அவர் தகைமையின் நலியும் நோய், பகைமையின் கடிது’, ‘அவர் சாயலின் கனலும் நோய் தீயினும் கடிது’ என மூன்று வகையாக இப்பாடலில் கூறப்பெற்றுள்ளன. தலைவி தலைவனோடு கொண்ட இந்த நட்பிற்குக் காரணம் நகையாகும்.

தலைவியின் இந்நோய்க்குக் காரணமான தலைவனே மருத்துவனாகவும் இருந்து நோயைத் தீர்க்க வேண்டுமென்பது இப்பாடலின் தலைவியின் வேட்கையாகும்.

தலைவி, தலைவன் மீது கொள்ளும் நம்பிக்கை இன்மை

ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடல்களில் தலைவி, தலைவன் மீது நம்பிக்கை இல்லாதவளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றாள். தலைவனை அறவன், அருளாளன், அன்புடையவன் எனக் கூறும் தோழி அவன் உறுதியாகத் தலைவியை மணந்து கொள்வான் என்கின்றாள்.

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன், தலைவியைச் சேரத் தோழியின் உதவியை வேண்டிப் பெற்றான். தோழி தலைவியிடம் அவன் பரத்தமையொழுக்கம் உடையவனாயினும் நிற்பால் நிறைந்த அன்புடையவன்; அருளாளனும் ஆவான். ஆதலால் நீ நின் புலவியை நீக்குக என அறிவுறுத்தினாள். அத்தோழிக்குத் தலைவி,

“வெள்ளங் குருகின் பிள்ளை செத்தென

காணிய சென்ற மடநடை நாரை

கையறுபு இரற்று கானலம் புலம்பத்

துறைவன் வரையும் என்ப

அறவன் போலும் அருளுமார் அதுவே”⁶⁷

வெள்ளைக் கொக்கின் குஞ்சு இறந்ததற்கு தாய்ப் பறவைக்கு ஆறுதல் கூறுவதற்காகச் சென்ற மடநடை நாரை செயலற்று ஒலிக்கின்ற கானல் பொருந்திய கடற்கரைத் துறைவன் ஒரு பரத்தையை இற்பரத்தையாக வரைந்து கொள்வான் என்று கூறுவர். இதுவே அத்தலைவனின் அறநெஞ்சம்; அருட்பண்பு என்று எள்ளி நகையாடுகின்றாள் தலைவி; தலைவன் அறவோன், அருளாளன், அன்புத் தொடர்ச்சியுடையவன் என்பது உண்மையே. அது அவன் மணந்து கொள்ளப்போகும் பரத்தைக்கே உரியது என்றாள் தலைவி. தலைவன் அறவோனாதலின் அவன் பரத்தைக்குக் கொடுத்த வாக்குப்படி அவளை மணந்து கொள்ளும் அருளுடையவன் என்றாள் தலைவி.

இற்பரத்தை விலைமகள் அல்லள்; அவள் பரத்தையின் மகளாகி ஒருவனுக்கே உரிமை பூண்டு வாழ்பவள்; இற்பரத்தையோடு தொடர்பு இருப்பினும் தலைவன் தலைவியிடம் அன்பும் அருளும் உடைய அறவோன் என்பது குறிப்புப் பொருளாகும்.

தலைவனின் பரத்தமை உறவினை நன்குணர்ந்த தோழி, அத்தலைவனுக்கு வாயில் மறுத்துப் பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்.

“வெள்ளங் குருகின் பிள்ளை செத்தென

காணிய சென்ற மடநடை நாரை

பதைப்ப ஒழிந்த செம்மறுத் தூளி

தெண்கழிப் பரக்கும் துறைவன்

எனக்கோ காதலன்; அனைக்கோ வேறே”⁶⁸

தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்க வந்த வாயில்களிடம் தோழி துறைவன் தலைவியிடம் மிகுந்த அன்புடையவன் எனக் கூறுவது எனக்கும் உடன்பாடான கருத்தே. ஆயினும் என் அன்னையைப் போன்ற தலைவிக்கு அது உடன்பாடுடைய தன்று என்கின்றாள். தலைவனின் புணர்ச்சி இன்றித் தணித்திருக்கும் தலைவியைத் தோழி தன் அன்னை என இரங்கிக் கூறுகின்றாள். இப்பாடலில் தலைவன் பரத்தையரிடமும் பொய்யே பேசுவான் என்பதைச் 'செம்மறுத் தூவி' என்ற தொடரும், தலைவியின் உள்ளம் தூய்மையானது என்பதை 'தெண்கழி' என்ற தொடரும் குறிக்கும்.

தலைவன், தலைவியை வருத்துதல்

பெற்றோரால் இறச்செறிக்கப்பட்ட ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடல் தலைவி, தலைவனைக் காண இயலாது உடல் மெலிவுற்றாள். இது 'தெய்வத்தால் ஆயிற்று' எனத் தலைவியின் தமர் அத்தெய்வத்திற்குப் பூசை முதலியன நிகழ்த்த முயன்றனர். அப்போது தோழி, தலைவியின் மெலிவு ஒரு தலைவனாகிய மனிதனால் ஏற்பட்டது எனக் கூறித் தலைவியின் காதலை வெளிப்படுத்துவதாகப் பின்வரும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“நெய்தல் நறுமலர் செருத்தியொடு விரைஇக்

கைபுனை நறுந்தார் கமழும்மார்பன்

அருந்திறல் கடவுள் அல்லன்

பெருந்துறைக் கண்டு இவன் அணங்கியோளே”⁶⁹

நீர்த்துறையில் தெய்வங்கள் உறைவதாகப் பண்டைத் தமிழர் நம்பினர். அத்தகைய தெய்வமொன்று தலைவியை அணங்கியிருத்தல் கூடுமென்று நம்பித் தலைவியின் தமர் தெய்வக் கடன் செய்ய முயன்றனர். ஆதலால் அதனைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்ற தோழி தலைவியை வருத்தியது மனிதன்; கடவுளல்லன் என்று கூறித் தலைவியின் களவுக் காதலை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

இப்பாடலில் சுட்டப்பெறும் 'அரும்பெறல் தெய்வம்', என்பது நெய்தல் நில மக்கள் வணங்கிய ஒரு தெய்வத்தையே குறிக்கும். இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் இப்பாடல் வேலனை முன்னிறுத்திக் கூறியது என்றனர். ஆயினும் இப்பாடலில் வெறியாட்டுப் பற்றியோ, கட்டுப் பற்றியோ எவ்விதக் குறிப்புக்களும் இல்லை. இப்பாடலில் நெய்தல், செருத்தி என்னும் நெய்தல் நிலப்பூக்களே குறிக்கப் பெறுவதால் இங்குக் கூறப்பெறும் 'அருந்திறல் கடவுள்' நெய்தல் நிலத்தவர் வழிபட்ட ஒரு சிறுதெய்வமாகவே இருக்க வேண்டும்.

தலைவனின் நட்புக் கடலினும் பெரிது

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன் வாயில் வேண்டித் தலைவியிடம் தூது அனுப்பினான். அத்தூதுவர் தலைவியிடம் தலைவனின் பேரன்பினைக் கூறி வாயில் வேண்டினார். அவர்களிடம் தலைவி,

“நெய்தல் இருங்கழி நெய்தல் நீக்கி
மீனுண் குருகினம் கானல் அல்கும்
கடல் அணிந்தன்று அவர் ஊரே
கடலினும் பெரிது எமக்கு அவருடை நட்பே”⁷⁰

என்றாள். இப்பாடலின் முதல் நெய்தல் நிலத்தையும், இரண்டாம் நெய்தல் செடியையும் குறித்தது. தலைவனின் ஊர் கடலால் அழகு பெற்றது. அத்தலைவன் என்பால் கொண்ட காதல் கடலைவிடப் பெரியது, இதனால் தான் இத்துணை நாட்கள் அவன் என்னை மறந்து பரத்தையற் இல்லத்தில் இருந்தான் எனத் தலைவி எள்ளி நகையாடிக் கூறுகின்றாள். தலைவன் பேரன்பின் எனக் கூறி வாயில் வேண்டியவர்களிடம் தலைவி தலைவன் என்பால் சிறிதும் அன்பிலன்; நீவிர் கூறுவது முழுப்பொய் எனக் கூறித் தலைவனுக்கு வாயில் மறுக்கின்றாள். குருகுகள் நெய்தல் மலரை நீக்கி மீனை உண்டு கானலில் தங்கும் எனத் தலைவி கூறுவது தலைவன் பரத்தையின் ஊடல் நீக்கி இன்பம் நுகர்ந்து அங்கேயே தங்குவான்; தன்னிடம் வரமாட்டான் எனத் தலைவி கூறுவதாகக் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தின் நெய்தல் திணைப்பாடல்களில் தலைவன், தலைவியர் உறவு நிலைகள் பேசப்பெற்றுள்ளன. தலைவன் பெரியோனாகவும், சான்றோனாகவும் நடந்து கொள்ளவில்லை; அவன் தலைவியை மறந்து பலநிலைகளில் அவளைத் துன்புறுத்துகின்றான். அவன் பரத்தமையொழுக்கம் கொண்டவனாகவும் இருக்கின்றான். ஆயினும் நெய்தல் தலைவியர் அத்தலைவர்களை வெறுத்து ஒதுக்கவில்லை. அத்தலைவர்களின் தலையளி, கையுறை, அருள், அன்புக்காக இரங்குகின்றனர்.

திருமணம்

குறுந்தொகையில் வெண்மணிப் பூதி என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் தலைவி, தலைவனை மணந்து இல்லறம் செய்ய வேண்டுமென விரும்புகின்றாள். இப்பாடல் தலைவியின் திருமண விருப்பத்தைக் கூறுவதாகும்.

“இதுமற்று எவனோ தோழி! முதுநீர்ப்
புணர் திளைக்கும் புளிஇயிழ் கானல்
இணர்வீழ் புன்னை எக்கர் நீழல்
புணர்குறி வாய்ந்த ஞான்றைக் கொண்கற்

கண்டமைன் எம்கண்ணே அவன் சொல்
 கேட்டமைன் எம்செவியே மற்று அவன்
 மணப்பின் மாண்நலம் எய்தி
 தணப்பின் ஐங்கிழை எம்தடமென் தோளே?”⁷¹

தலைவன் சிறைப்புறமாக நிற்பதைக் கண்ட தோழி தலைவியிடம் இவ்வாறு கூறுகின்றாள்.

கடற்கரைச் சோலையில் புன்னை மலர் வீழ்ந்துள்ள எக்கர் நீழல் பகற்குறிக்கு ஏற்ற இடமாகும். இங்குத் தலைவனையும் தலைவியையும் தவிரப் பிறர் இன்மையில் பறவைகள் ஒலிக்கும் கானல் எனக் கூறப்பெற்றுள்ளன. பறவைகள் ஒலித்தல் தலைவனது வருகை அலராயினமையைக் குறிக்கும். தலைவனைப் பெற்றது முதல் அவன் நீங்கும் வரை தலைவியின் கண்கள் கண்டன. உடனுறையும் போது அவன் கூறிய சொற்களைத் தலைவியின் செவிகள் கேட்டன. இவற்றைவிடப் புணர்ந்தவழி அழகு பெற்றதும், பிரிந்தவழி மெலிந்தும் தலைவியின் தோள்கள் இருத்தலால் தலைவனிடம் “இது மற்று எவனோ?” என்றாள். அறிகருவியாகிய கண்ணும் செவியும் விகாரமின்றி அமைதியாக இருக்க, செய்கருவியாகிய தோள் விகாரமடைவது வியப்பாக உள்ளது என்றாள். மணத்தலாகிய பேறும் தணத்தலாகிய இழவும் கண்ணையையும் செவியையும் விடத் தோள்களுக்கு அதிகம் என்றாள் தோழி. கண்டதும் கேட்டதும் ஆகிய செயல்களுக்குப் பின் தொடுத்தல் நிகழ்வதால் தோளை அவற்றின் பின்னர் கூறினாள்.

காட்சிக் கலப்பினால் கண்களும் கேள்விக் கலப்பினால் செவிகளும் நலம் பெற்றன. இவ்விரண்டும் இல்லாதவழி தோள்கள் மெலிவுற்றன. கண்ட கண்களும் கேட்ட செவிகளும் இன்ப துன்பங்களைப் பிறர்க்குப் புலனாகாமல் மறைத்தன. இத்தோள்கள் மட்டும் மணப்பின் பூரித்தும், தணப்பின் மெலிந்தும் தலைவியைப் புறத்தார்க்குக் காட்டிக் கொடுத்தன. தலைவியின் விருப்பமும் திருமணமே; ஆதலால் தலைவன் தலைவியை மணந்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கின்றாள் தோழி. இப்பாடலில், பெண்ணிற்குத் திருமணம் தேவை என்னும் செய்தி இலக்கியச் செறிவுடன் கூறப்பெற்றுள்ளன.

திருமணம் பேசுதல்

தலைவனின் தமர் வரைவொடு வந்தவழி தலைவியின் தமர் அவர்களுக்கு வரைவு நேரார் கொல்லோ? எனத் தலைவி அஞ்சினாள். அத்தலைவிக்குத் தோழி வரைவு மலிந்தமை கூறுவதாக அம்மூவனார் இயற்றிய நெய்தல் பாடலொன்று குறுந்தொகையில் காணப்படுகின்றது.

அப்பாடல் வருமாறு:

“வளையோய்! உவந்திசின் விரைவுறு கொடுத்தாள்
அளைவாழ் அலவன் கூர்உகிர் வரித்த
ஈர்மணல் மலிர்நெறி சிதைய இழுமென
உரும்இசைப் புணர் உடைதரும் துறைவற்கு
உரிமை செப்பினர் நமரே; விரியலர்ப்
புன்னை ஓங்கிய புலால்அம் சேரி
இன்றகை ஆயத் தாரோடு
இன்னும் அற்றோ இவ்வழுங்கல் ஊரே”⁷²

அலவன் மணற்பரப்பில் வரித்த கோடுகள் கடலைகளால் அழிக்கப்படுதல் ஊரார் கூறும் அலர்மொழிகள் தலைவியின் தமர் வதுவை நேர்ந்தமையால் நீங்குவதைக் குறிக்கும். தமர் தலைவனுக்கு வரைவு நேர்வர் கொல்லோ என்ற தலைவியின் அச்சத்தைப் போக்குவதற்காகத் தோழி முதலில் ‘உவந்தேன்’ எனத் தொடங்கி, தமர் வரைவு உடன்பட்டமையைக் கூறினாள்.

நண்டு மணற்பரப்பில் வரித்தலும், அலைகள் அக்கோடுகளை அழித்தலும், மணலில் தம் அளையைத் தேடி விரைந்து புகுந்து மறைதலும் தலைவி தன் ஆயத்தாரோடு அலவன் ஆட்டி விளையாடும்போது பலமுறை கண்ட காட்சியாதலின் தோழி தலைவி அறிந்த ஒன்றையே உள்ளுறை உவமை ஆக்கியுள்ளார். புலால் நாற்றம் வீசும்சேரியில் புன்னையின் மணம் மிக்குக் காணப்படுதலால் அதனைக் காட்டி ஊராரின் அலர்மொழிகள் உரிமை செப்பிய தலைவியின் தமரால் (தலைவியின் திருமணத்திற்கு ஒப்புக் கொண்ட தமர்) அடக்கப்படுகின்றன.

ஆயத்தார்க்கு அலர்மொழி இனியநகையானும், தலைவிக்கு அது இன்னாத நகையாகும். திருமணத்திற்கு ஒப்புதல் தெரிவிக்கும் (நாட்குறித்தல் என்னும் மணம் பேசுதல்) செய்தி இப்பாடலில் கூறப்பெற்றுள்ளன.

பொய்ச்சாட்சி கூறல்

இக்காலத்தில் போன்றே அக்காலத்திலும் பொய்ச்சாட்சி கூறுவோர் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். ஆயினும் மேன்மக்களாகிய ஆன்றோர் என்றும் பொய்ச்சாட்சி கூறியதில்லை. இதனை ஆரியஅரசன் யாழ்ப் பிரமதத்தன் என்பவன் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலால் அறியமுடிகின்றது.

“அரிகரி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க்கு இல்லை”⁷³

என்பது அப்புலவனின் வாக்காகும். ‘கரி’ என்பதற்குச் ‘சான்று’, ‘சாட்சி’ என்பன பொருளாகும். அறிவால் அமைந்த சான்றோர்களையே ஆன்றோர் எனலாம். அவர்கள் எச்சுழலிலும் பொய்ச்சாட்சி கூறமாட்டார்கள். இப்பாடலடியைப் பொய்த்தல் இல்லை, கரி

பொய்த்தல் இல்லை, அறிகரி பொய்த்தல் இல்லை, அதுவும் ஆன்றோர்க்கு இல்லை எனப் பலவாறு விரித்துப் பொருள் கொள்ளலாம். இப்பாடலின் தலைவன் அந்தணனாகிய பாங்கனையே “ஆன்றோன்” என்கின்றான்.

தலைவன் தலைவியை வரைந்து கொள்ளாமல் களவொழுக்கத்திலேயே காலத்தை நீட்டித்தான். தோழி தலைவியின் ஆற்றாமையைத் தலைவனிடம் கூறி வரைவு கடைபிடிக்கின்றாள். இப்பொருண்மையில் தோழி கூற்றாகப் பின்வரும் நெய்தற்கலிப் பாடலடிகள் அமைந்துள்ளன.

“கண்டவர் இல்லென உலகத்துள் உணராதார்
தங்காததைவு இன்றித் தாம்செய்யும் வினைகளுள்
நெஞ்சறிந்த கொடியவை மறைப்பினும் அறிபவர்
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரிஇல்லை ஆகலின்”⁷⁴

அறிந்து உணராதவர்கள் உலகத்துள் தாம் செய்யும் காரியங்களுள் தாமே உணர்ந்து செய்யலாகாதது இதுவென்று மீளவேண்டும். தடுப்பவர் இன்றியே தீயது இதுவென ஒதுக்குதல் வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாமல் கண்டவர் யாரும் இல்லையே என்று தாம் நெஞ்சறியவே செய்த கொடிய தீவினைகளைப் பிறர் அறியாமல் மறைக்கவும் செய்வர். ஆயினும் தாம் செய்த தீவினைகளையும் குற்றத்தையும் அறிந்தவர்கள் அவர்களுடைய நெஞ்சத்திற்கு என்றுமே மறைக்க இயலாது. ஒருவனுக்கு நெஞ்சத்தைக் காட்டிலும் அதாவது மனச்சாட்சி அணுக்கமான சாட்சி வேறொன்றும் இல்லை.

இவ்வாறு ஒருவன் யாரும் காணாத நிலையில் தவறு செய்தாலும் அவனை அவனுடைய மனச்சாட்சி உருத்தும் என்னும் சிந்தனை அறிவியல் பார்வையில் கூறப்பெற்றுள்ளன.

வெள்ளைக்குடி நாகனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் பொய்கூறுவோர் அமுதுண்டு சாகாதவராக இருப்பினும், மெலிந்து அழிவர் என்னும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

“பளிங்கு செறிந்தன்ன பல்கதிர் இடையிடை
பால் முகத்தன்ன பசுவெண் நிலவின்
மால்பிடர் அறியா நிறையுறு மதியம்!
சாற்பும் செம்மையும் உடையை ஆதலின்
நிற்கரந்து உறையும் உலகம் இன்மையின்
எற்கரந்து உறைவோர் உள்வழி காட்டாய்!
நற்கலின் இழந்த எந்தோள் போல் சாஅய்
சிறுகுடி சிலுகுடி செரீஇ
அறிகரி பொய்த்தலின் ஆகுமோ அதுவே?”⁷⁵

இப்பாடலின் தலைவி திங்களை முன்னிலைப்படுத்தி வானூர் மதியம் உலகெங்கும் காணும் உயர்ச்சி உடையதாதலின் ‘நிற்கரந்து உறையும் உலகம் இன்மையின்’ என்றாள். தன் காதலுக்கு உதவி தலைவன் வரும் வழியின் இருள் துடைத்தமையால் தலைவி திங்களைச் சால்பும் செம்மையும் உடையை என்றாள். அறிகரி பொய்த்தல் பெரும் குற்றம் ஆதலின் அதற்குத் தண்டனையாகப் பொய் கூறுவோர் அமுதுண்டு சாகாதிருப்பினும் மெலிந்து அழிவர் என்றாள் தலைவி.

சிற்றிலில் கோலம் போடுதல்

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் முக்கியமான கூறாகவும் அடையாளமாகவும் அமைந்திருப்பது அதிகாலையில் பெண்கள் தம் இல்லங்களின் முன்னர் போடும் மாக்கோலமாகும். காஞ்சிப் புலவனார் என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் சிறுபெண்கள் கட்டி விளையாடும் சிற்றிலில் கோலமிடும் பண்பாட்டுச் செய்தி கூறப் பெற்றுள்ளன. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“அம்பகை நெறித்தழை அணிபெறத் தைஇ
வரிபுனை சிற்றில் பரிசிறந் தோடி
புலவுத்திரை உதைத்த கொடுத்தாட் கண்டல்
சேர்ப்பு ஏர்நாளை அலவன் பார்க்கும்
சிறு விளையாடலும் அழுங்கி”⁷⁶

விளக்கேற்றல்

தமிழ்ப் பண்பாட்டியலில் மாலை நேரங்களில் மகளிர் தம் இல்லங்களில் விளக்கேற்றுதல் என்பது இறைவழிபாடு சார்ந்த வாழ்வியல் முக்கியத்துவம் கொண்டதாகும். விளக்கேற்றல் குறித்த செய்திகளும் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

மதுரைச் சுள்ளம் போதனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் கீழ்த்திசைக் கடலிலிருந்து எழுந்து, நல்ல நிறம் பொருந்திய தன் கதிர்களைப் பரப்பி பகற்பொழுதைச் செய்த கதிரவன் மேற்குத் திசை மலைக்கண் மறைந்தான். அங்ஙனம் சூரியன் மறையவும் துன்பத்தைச் செய்யும் மாலைக்காலம் வந்தது. இம்மாலைப் பொழுதினை விளங்கும் வளையணிந்த பெண்கள் தத்தம் இல்லங்களில் இருந்து எதிர்கொண்டு அழைத்தனர். இவ்வேளையில் மீன் கொழுப்பைச் சேர்த்து உருக்கிய நெய்யினை வார்த்து விளக்கேற்றினர். விளக்கின் சுடரொளி இல்லம் முழுவதும் பரவி நின்றன. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“குணகடல் இவர்ந்து குளுஉக் கதிர் பரப்பி
பகல்கெழு செல்வன் குடமலை மறைய
புலம்பு வந்து இறுத்த புன்கண் மரலை

இலங்குவளை மகளிர் வியன்நகர் அயர
மீன்றிணம் தொகுத்த ஊண்டுநய் வெண்கடர்
நீலநிறப் பரப்பில் தயங்குதிரை உதைப்ப”⁷⁷

நெய்தல் நிலமக்களின் வாழ்க்கைப் பின்புலத்திற்கேற்ப மீன்கொழுப்பை உருக்கிய நெய்யைத் தம் இல்லங்களில் மாலை நேரங்களில் விளக்கேற்றப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

நெய்தற்கலிப் பாடலில் மாலை நேரத்தில் மகளிர் தம் இல்லங்களில் விளக்கேற்றும் செய்தி பின்வரும் நெய்தற்கலிப் பாடலடிகளில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

“பறவையும் பார்ப்பு உள்ள கறவைதம் பதிவயின்
கன்றமர் விருப்பொடு மன்றுநிறை புகுதர
மாவதி சேர மாலை வளர்கொள
அந்தி அந்தணர் எதிர்கொள, அயர்ந்து
செந்தீச் செவ்வழல் தொடங்க வந்ததை
வாலிழை மகளிர் உயிர்பொதி அலிழ்க்கும்”⁷⁸

பறவைகள் தம் குஞ்சுகளை நினைத்துக் கூடு சேர்ந்தன, கறவைகள் தாம் தங்கும் ஊர்களிடத்தே தம் கன்றுகளின் மேல் அமர்த்த விருப்பத்தோடு மன்றுகள் நிறையுமாறு புகுந்தன. விலங்குகளும் தம் இருப்பிடத்தைச் சென்றடைந்தன. அந்தணர் தம் மரபுப்படி அந்திப் பொழுதை எதிர்கொண்டனர். மகளிர் அந்திப் பொழுதில் தம் இல்லங்களில் செந்தீயால் விளக்குகளை ஏற்றி ஒளிபெறச் செய்தனர்.

பேரிசாத்தனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் திமிலாகிய படகில் விளக்கேற்றும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. கடல் நீரில் விரைந்து செல்லும் சுறாமீனைப் பிடிக்க வலைவீசிய வளைந்த படகை உடைய பரதவர் இழுக்கும் விசைமிக்க தூண்டிலின் இடையே புகுந்து காற்று வீசுவதால் எரிகின்ற விளக்குத் தீயின் திரட்சி சாய்ந்து வர, அத்தீச்சுடரின் நெருங்கிய ஒளி நீலநிறம் கொண்ட வானத்தின் விண்மீன்களைப் போலச் சிறிதுசிறிதாக மெல்ல மெல்ல ஒளியை வீசும். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“கடுஞ்சுறா எறிந்த கொடுத்தியிற் பரதவர்
வாங்குவிசைத் தூண்டில் ஊங்குஊங்கு ஆகி,
வளிபொரக் கற்றை தாஅய் நளிகடர்
நீலநிற விகம்பின் மீனொடு புரைய
பைபய இமைக்கும் துறைவன்”⁷⁹

இவ்வாறு படகில் விளக்கேற்றுதல் மீன்பிடி தொழில் சார்ந்ததாகும்.

நற்றிணையின் மற்றொரு நெய்தல் பாடலில் கிளிஞ்சில் விளக்கில் விளக்கேற்றும் செய்தி கூறப்பட்டுள்ளன. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“நெடுங்கடல் அலைத்த கொடுத்தியிற் பரதவர்
கொழுமீன் கொள்ளை அழிமணல் குவைஇ
மீன்நெய் அட்டிக் கிளிஞ்சில் பொத்திய
சிறுதீ விளக்கில் துஞ்சும்”⁸⁰

கடலில் சென்று வலைவீசிக் கடலின் மீன்களை வருத்திப் பிடித்த வளைந்த திமில்களைக் கொண்ட பரதவர் தாம் கடலிலிருந்து கொண்டு வந்த கொழுவிய மீன்களின் குவியலை நெகிழ்கின்ற மணலின் கண் குவிப்பார். பின் மீன் கொழுப்பினால் சமைத்த நெய்யைக் கிளிஞ்சலில் ஊற்றிச் சிறிய சுடரை ஏற்றி அவ்விளக்கொளியில் துயில்வர்.

இப்பாடலடிகளால் பரதவர் மீன்களை நிறையப் பிடித்து வந்து அதைக் கடற்கரை மணலிடத்தே குவித்துவிட்டு அதற்குக் காவலாகக் கிளிஞ்சலில் சிறுசுடர் விளக்கே ஏற்றி அங்கேயே துயில்வர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

குளுரை

‘குளுரை’ என்பது சத்தியம் செய்தல் அல்லது ஆணையிட்டுக் கூறுதலைக் குறிக்கும். மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் இச்சுளுரை குறித்த செய்தி காணப்படுகின்றது. இப்பாடலின் தலைவன் தலைவியை மணந்து கொள்ளும் கருத்தின்றி களவொழுக்கத்தையே விரும்புகின்றான். அவன் பகற்குறியில் தலைவியைக் கண்டு இன்புற்று வந்தான். இதைக் கண்ட தோழி தலைவனைத் தனியாகக் கண்டு, ‘நீ தலைவியைப் பிரிந்தே வாழ்கின்றாய். இக்களவொழுக்கத்தில் அன்று நீ எம் தலைவியின் நலன் உண்டு கடலே சாட்சியாக நின்னைப் பிரியேன் என்று உரைத்த குளுரைக்கு இது பொருந்துமா?’ என வினவுகின்றாள். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“நடுவுநிலைப் புன்னைத் தாதுஅணிப் பெருந்துறை
நடுங்குஅயிர் போழ்ந்த கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்
வண்டற் பாவை சிதைய வந்துநீ
தோள்புதிது உண்ட ஞான்றை
ஞளும் பொய்யோ கடலறி கரீயே?”⁸¹

அம்மூவனார் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் ‘மீழையா வஞ்சினம்’ குறித்த செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. வெறியாடு களத்தில் தினையரிசியையும் பல்வித மலர்களையும் தூவுவர். அவற்றுள் ஞாழலின் மலர்கள் தினையரிசியைப் போல விளங்கும். தலைவியோடு தான் விளையாடிய நீர்ப்பரப்பு தலைவனுக்கு வெறியியர் களம் போலத் தோன்றியது. தன் காதலிக்கும் அவள் மனையில் இவ்வாறே வெறி அயர்வரோ என அக்காட்சி அவனுக்கு நினைவூட்டியது. தாம் குறை மறுத்தலாலும்,

அன்னை அறிவாள் என்றும், ஊர் அலர் தூற்றுமென்றும் பலவாறு குறிப்புக் காட்டியும், தலைவன் களவொழுக்கத்தில் நீங்கி வரைந்து கொள்வதையோ, தலைவியை உடன்போக்கில் கொண்டு சென்று மணம் முடித்தலையோ நினைக்கவில்லை. எனவே தலைவி என்துயரைத் தானே உணர்ந்து கொள்ளாதவன், யான் உணர்த்தியும் உணராதவன், பிறிதொன்றாகிய வரைதலையும் அறியாதவன் அவனுக்கு யான் எவ்வாறு வெளிப்படுத்தக் கூடும்?’ என ஆற்றாளாயினாள்.

தலைவன் கூறியது ‘பிழையா வஞ்சினம்’ ஆதலின் அவன் பொய்த்தல் இலன். ஒரு வேளை பொய்ப்பானாயின் அவனுக்கு யாது நேருமோ என இப்பாடலின் தலைவி அஞ்சுகின்றாள். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“வெறியயர் களத்தினின் தோன்றும் துறைவன்
குறியான் ஆயினும் குறிப்பினும் பிறிதொன்று
அறியாற்கு உரைப்பலோ யானே? ஏய்த்தஇப்
புணையெழில் மென்தோள் அணைஇய அந்நாள்
பிழையா வஞ்சினம் செய்த
களவனும் கடவனும் புணைவனும் தானே”⁸²

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் போது தலைவியைத் தெளிவிக்கும் பொருட்டுத் தலைவன் தெய்வத்தின் மீது குளுரைத்தல் மரபான ஒன்றாகும். இன்றும் கூட மக்கள் தெய்வத்தின் மீது சத்தியம் செய்யும் இயல்பைக் கொண்டிருக்கின்றனர். குளுரை செய்தவர் அதற்கு மாறாகச் செயல்பட்டால் தெய்வம் அவரைத் தண்டிக்கும் என்பது இதன் உட்பொருளாகும். இவ்வாறே நெய்தற்கலிப் பாடலின் தலைவன் ஒருவன் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தெய்வத்தின் மீது குளுரைத்து ‘இனி நின்னைப் பிரியேன்’ எனத் தலைவிக்கு உறுதி கூறினாள். ‘தலைவன் தன்னைப் பிரியான், என அத்தலைவியும் நம்பினாள். ஆயினும், அத்தலைவன் தன் குளுரைக்கு மாறாகத் தலைவியைப் பிரிந்தான். இதனைத் தலைவனுக்கு நினைவூட்டும் தோழி நின் பிரிவால் தலைவி இழந்த தொன்மை நலத்தை மீண்டும் பெறுமாறு கத்தரித்து விடப் பெற்ற பிடரி மயிரினை உடைய விரைந்து செல்லும் நின் குதிரை பூட்டப்பெற்ற தேரினை விரைந்து செலுத்தித் தலைவியின் இல்லத்திற்குச் செல்க என்கின்றாள். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“பிரிவு இல்லாப்போல நீதெய்வத்தின் தெளித்தக்கால்
அரிது என்னாள் துணிந்தவள் ஆய்நலம் பெயர்தர
புரிஉளைக் கலிமான் தேர் கடவுபு
விரிதண்தார் வயின் மார்பு! விரைக நின்செலவே”⁸³

இவ்வாறே மற்றொரு நெய்தல்கலிப் பாடலின் தலைவனும் பெருங்கடல் தெய்வத்தை முன்னிறுத்தித் தலைவியிடம் ‘நின்னைப் பிரியேன்’ எனச் சூளுரைக்கின்றான். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“பெருங்கடற் தெய்வம் நீர்நோக்கித் தெளித்துஎன்
திருந்திழை மென்தோள் மணந்தவன் செய்த
அருந்துயர் நீக்குவேன் போல்மன் பொருந்துபு
பூக்கலின் கொண்ட புகழ்சால் எழில்உண்கண்
நோக்குங்கால் நோக்கின் அணங்கு ஆக்கும் சாயலாய்”⁸⁴

இவ்வாறு நெய்தல் கலிப் பாடல்களில் சங்க கால மக்களின் சூளுரை சார்ந்த வாழ்க்கை முறை தமிழ்ப் பண்பாட்டியல் நோக்கில் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளன.

மகளிர் அணிகலன்கள்

அணிகலன்கள் தமிழ்ப்பண்பாட்டில் சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரையில் காணப்பெறும் பொதுவான பண்பாடாகும். குழந்தை முதல் பெரியோர் வரை பலவகை அணிகலன்களைப் பூண்டு தம்மை ஒப்பனை செய்தனர். குழந்தைகளுக்குப் பரல்பெய்த கிண்கிணி⁸⁵ ஐம்படைத்தாலி, இம்பூண் ஆகியனவற்றை இட்டனர். ஆடவர் காலில் கழல் அணிந்தனர்⁸⁶ தோளில் வீரவளை பூண்டனர். மகளிர் காலில் சிலம்பும் அரையில் பொற்காசு கட்டிய மேகலையும்⁸⁷ கையில் வளையும்⁸⁸ மார்பில் பொன்னறி மாலையும் தலையில் பொற்றாமரைச் சுட்டியும்⁸⁹ அணிந்தனர். அரையில் அணியப்பட்ட மேகலை ‘புகுமம்’ எனப்பட்டது. இது எண்கோவையாக இருக்கும்.

“பல்கலைச் சில்புங் கலிங்கத்தார்”⁹⁰ என்னும் பாடலடியில் ‘கலை’ என்பது ஆடையின்மேல் அரையில் அணியும் கேமலையைக் குறிக்கும். பெண்கள் காதில் ‘குழை’யணிந்தனர். நாளடைவில் இது ‘தோடு’ ஆகியது. இது பொன்னால் செய்யப் பெற்றன. கருமீன் வடிவமான மகரக் குழைகளும்⁹¹ இருந்தன. மருதக் கலியின் பாடலில் பின்வரும் மகளிர் அணிகலன்கள் கூறப் பெற்றுள்ளன.

“ஒருத்தி செயல்அமை கோதை நகை
ஒருத்தி இயல்ஆர் செருவில் தொடியொடுதட்ப
ஒருத்தி தெரிமுத்தம் சேர்ந்த திலகம்
ஒருத்தி அரிமாண் அலிர்குழை ஆய்காது வாகங்க
ஒருத்தி அரிஆர் நெகிழுத்து அணிகறாத் தட்ப”⁹²

தொடி, குழை, சிலம்பு, காழகம் முதலான மகளிர் அணிகள் இப்பாடலில் வரிசைப்படுத்திக் கூறப்பெற்றுள்ளன. இவ்வணிகலன்கள் ஐந்நில மகளிர்க்கும் உரியனவாகும். பொன்னும் மணியும் முத்தும் பவளமும் கலந்து விலையுயர்ந்த

ஆபரணங்களைச் செய்தனர்⁹³. இவற்றை அணியாத போது பாதுகாப்பான ஆபரணப் பெட்டிகளில் வைத்தனர். இப்பெட்டிகள் ‘பேழை’ என அழைக்கப் பெற்றன.

“பொன்பெய் பேழைமூழ் திறத்தன்ன”⁹⁴

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலடியால் இதனை அறியலாம். நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் இத்தகைய மகளிர் அணிகலன்களின் வகைகள் விரிவாகச் சுட்டிக் காட்டப் பெறவில்லை. ஆயினும் நெய்தல் நில மகளிரின் வளையல்கள் பற்றிய செய்திகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. குன்றியனாரின் குறுந்தொகையிலுள்ள நெய்தல் பாடலில் சிறிய வளையல்களை விலைகூறி விற்போர் “விலைஞர் கைவளையே”⁹⁵ எனக் கூறப்பட்டுள்ளனர். உலோச்சனார் நற்றிணையில் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில்,

“பைந்தழை சிதைய கோதை வாட
நன்னர்மாவை நெருநை நின்னொடு
சிலவிளங்கு எல்வளை நெருகிழ
அலவன் ஆட்டுவோள் சிலம்பு நெருமிந் தெனவே”⁹⁶

என மகளிரின் கைவளையலும் சிலம்பணியும் கூறப்பெற்றுள்ளன.

ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் மகளிர் அணியும் முத்து வளையல்கள் கூறப்பெற்றுள்ளன. அப்பாடல்கள் வருமாறு:

“அரம்போழ் அவ்வளைக் குறுமகள்
நரம்பு ஆர்த்தன்ன தீங் கிளவியளே”⁹⁷

ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் திணைப் பாடலில் ‘வளைப் பத்து’ என்னும் பகுதியில் பத்துப் பாடல்களில் மகளிர் அணியும் ‘வளையல்’ என்னும் அணிவகை சிறப்பித்துப் பேசப்பெற்றுள்ளன.

“துறைகெழு கொண்க! நீ தந்த
அறைபுனல் வால்வளை நல்லவோ தாமே?”⁹⁸

எனவும்,

“கடற்கோடு அறுத்த அரம்போழ் அவ்வளை
ஒண்தொடி மடவரல் கண்டிகும் கொண்க”⁹⁹

எனவும்,

“இலங்குவளை தெளிப்ப அலவன் ஆட்டி
முகம்புதை கதுப்பினள் இறைஞ்சி நின்றோளே”¹⁰⁰

எனவும் வரும் பாடல்கள் இதற்குச் சான்றுகளாகும்.

உணவும் உடையும்

மக்களின் சமூக வாழ்வியல் பண்பாட்டியலில் அவர்கள் உண்ணும் உணவு வகைகளும், உடுத்தும் உடைகளுமே அவர்களது சமூக வாழ்வியல் பண்பாட்டின் தகுதியையும் தரத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. எத்தகைய நிலையில் வாழ்வார்க்கும் உணவும் உடையும் அடிப்படைத் தேவையாகும். அத்துடன் உறைவிடமும் வேண்டும். உலகத்தை ஒருகுடைக்கீழ் ஆளும் மன்னர்களாயினும், காட்டில் வேட்டையாடும் வேடுவர் ஆயினும், கடலில் மீன்பிடிக்கும் பரதவர் ஆயினும் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்பதற்கு நாழி உணவும், உடுப்பதற்கு இரண்டு ஆடைகளும் அவசியமெனப் புறநானூற்றுப் பாடல்¹⁰¹ கூறுகின்றது. இப்பாட்டு உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டு என்பதால் ஆடவர்கள் பொதுவாக இரண்டு ஆடைகள் அணிந்தமை புலனாகும். இவற்றுள் ஒன்றை அரையில் கட்டி, மேலாடையைத் தோளில் முன்னும் பின்னும் நாலுமாறு தொங்க விடுவர்¹⁰² மேலாடையை அவர்கள் குடுமியைச் சுற்றித் தலைக் கட்டாகவும் கட்டிக் கொள்வர்¹⁰³ எனச் சங்க இலக்கியங்களில் சான்றுகள் உள்ளன.

பெண்கள் நீண்ட ஒற்றையாடையை நிலத்தைத் தொடுமாறு தழைய உடுத்தினர் எனக் கலித்தொகைப் பாடல் கூறுகின்றது.

“சாந்துளர் கூழமுடியா நிலம் தாழ்ந்த

பூங்கரை நிலம் தழீஇ தளர்பு ஒல்கி

பாங்கு அருங்கானத்து ஒளித்தேன்”¹⁰⁴

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். அச்சத்தால் ஒதுங்கிக் காட்டில் கிடந்த ஒரு பெண் இவ்வாறு பேசுகின்றாள். நிலத்தைத் தொடும்படியாக உடுத்திய நீலஆடை நடக்கும்போது கால்களுக்குத் தடை செய்யாதபடி இந்தப்பெண் அவ்வாடையைக் கையால் சிறிது மேலேற்றித் தழுவிக்கொண்டு செல்கின்றாள். ஆதலால் ஆடையை நிலம் தோய உடுத்துதலும், வண்ண ஆடைகளை உடுத்தலும் பெண்களின் இயல்பு என அறியமுடிகின்றன. ஆண்களிலும் ஒருசாரர் அக்காலத்தில் வண்ண ஆடையை அணிந்துள்ளனர். மறவர்கள் செந்நிறமான துவராடையை அணிந்தமையை “துவர்செய் ஆடைச் செந்தாடை மறவர்”¹⁰⁵ என்னும் நற்றிணைப் பாடலடியால் அறியலாம்.

காவி ஆம்பல் போன்றவற்றின் இலைகளால் ஆன தழையாடையை மகளிர் அணிந்தனர்; இத்தழை ஆடைக்காக இவர்கள் தழை கொய்தனர் எனச் சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைப் பாடல்களிலும் பரவலாகக் குறிப்புக்கள்¹⁰⁶ காணப்படுகின்றன. குறிஞ்சிப் பாட்டில் “பைவிரி அல்குல் கொய்தழை தைஇ”¹⁰⁷ எனத் தழையாடை கூறப்பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களிலும் இத்தழை ஆடை பரவலாகக் கூறப் பெற்றுள்ளன. காஞ்சிப் புலவனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல்

பாடலில், “அம்பகை நெறித் தழையணி பெறத் தைஇ”¹⁰⁸ எனவும், ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில்,

“ஒண்தழை அயரும் துறைவன்
தண்தழை விலையென நல்கினன் நாளே”¹⁰⁹

எனவும்,

அம்முவனார் குறுந்தொகையில் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில்,

“இலங்குவளை நெகிழ்ச் சாஅய் யானே
உளனே வாழி தோழி சாரல்
தழையணி அல்குல் மகளிருள்ளும்”¹¹⁰

எனவும் வருவன இதற்குச் சான்றுகளாகும். பத்துப் பாட்டு நூல்களில் நூலாடையும் பட்டாடையும் மிகமெல்லியனவாக, தொழில் திறம் மிக்கனவாக அக்காலத்தில் இருந்தமை கூறப்பெற்றுள்ளன. அக்காலத்தில்தான் எட்டுத் தொகை நூல்களில் இத்தழையாடையும் கூறப்படுகின்றன. இது நம்புமாறு இல்லை. இது தொல்பழங்காலத்துப் பழக்கமாகும்.

அரிசி உணவாகிய சோற்றை வல்சி, சொன்றி, மிதவை, அடிகில், புன்கம், விதவை, துழவை, கூழ் என்னும் வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைத்தமைக்குப் பெரும்பாணாற்றுப்படை, அகநானூறு, சிறுபாணாற்றுப்படை, புறநானூறு ஆகிய நூல்களின் பாடல்களில் மிகுதியான சான்றுகள் உள்ளன. இது ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையான சமையல் முறையாகும். நெல்லரிச் சோற்றுடன் நெய், புளி, பால், தயிர் ஆகியனவற்றைக் கலந்து சமைக்கும் வழக்கமும் சங்க காலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்தன. இதனைத் தவிர கறிவகைகள், பழக்கொட்டை, வள்ளிக் கிழங்கு, சேப்பங்கிழங்கு, கூவைக் கிழங்கு, ஊறுகாய், இறைச்சி ஆகியனவும் உணவுப் பொருட்களாகச் சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பெற்றுள்ளன.

ஐந்நில மக்களிடம் அந்தந்த நிலங்களின் விளைபொருட்கள் மற்றும் உற்பத்திப் பொருட்களுக்கேற்ப அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் உண்ணும் (பயிரினங்களும் உயிரினங்கும்) பொருட்களே உணவுப் பொருட்களாக அமைந்திருக்கின்றன. நெய்தல் நில மக்கள் மீன், கருவாடு, உப்பு ஆகியனவற்றை மருதநில மக்களிடம் விற்றுப்பெறும் நெல் முக்கிய உணவாகும். இதனைத் தவிர அவர்கள் பலவகையான மீன்கள், கருவாடு போன்றனவற்றையும் உண்கின்றனர். ‘கள்’ அவர்களின் உடற்சோர்வைப் போக்கும் சிறப்புணவாகும். சான்றாகத் தும்பிசேர் கீரன் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில்,

“பெருங்கடற் பரதவர் கோள்மீன் உணங்கலின்
இருங்கழிக் கொண்ட இறவின் வாடலொடு

**நீலவுநீற வெண்மணல் புலவ பலஉடன்
எக்கர்தொறும் பரிக்கும் துறைவனொடு”¹¹¹**

எனச் சுறாமீன், இறால் மீன் ஆகியன உணவுக்காக வற்றலாக (கருவாடு) உலர்த்தப்படுவது குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கூறலாம்.

பரதவர்கள் மீனைச் சுட்டும் உணவாகக் கொண்டனர். இதனை உலோச்சனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடல்,

**“கொழுமீன் சுடுபுகை மறுகினுள் மயங்கி
சிறுவீ ஞாழல் துறையுமார் இனிதே”¹¹²**

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

நெய்தல் நிலத்தில் கடலுக்குள் மீன்பிடிக்கச் சென்ற பரதவர்கள் சோர்வும் களைப்பும் தீர கள்ளை விரும்பி உண்டனர். இதனை உலோச்சனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடல்,

**“இறவுஆர் இனக்குருகு இறைகொள இருக்கும்
நறவுமகிழ் இருக்கை நல்தேர்ப் பெரியன்
கன்கமழ் பொறையாறு அன்ன என்
நல்தோள் நெகிழ மறத்தல் நுமக்கே?”¹¹³**

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் மீனவர்களாகிய பரதவர்களின் உடையும் உணவும் பரவலாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

நெய்தல்நில மகளிர் ஒப்பனைகள்

சங்க காலத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் தமது தலைமுடியினைப் பல்வேறு வகையாகப் பேணிவந்தனர். முடியை எண்ணெய் தடவிப் போற்றுதலும் மயிர்சாந்து அணிதலும் வழக்கத்தில் இருந்தன¹¹⁴ வாசனையோடு கூடிய எண்ணெய்யையும் தேய்த்தனர். பெண்கள் நீராடிய பின்னர் தமது கூந்தலைக் கையால் கோதிவிட்டு உலர்த்தி, அதற்கு நறும்புகை ஊட்டிப் பேணினர். பெண்கள் தங்கள் கூந்தலை ஐந்து வகையாக ஒப்பனை செய்து கொண்டு அழகுபடுத்திக் கொண்டதால் அவர்கள் கூந்தலுக்குப்¹¹⁵ பொதுப் பெயராக ‘ஐம்பால்’¹¹⁶ என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. கொண்டை, குழல், பனிச்சை, முடி, சுருள் என்பன பெண்களின் ஐந்து வகையான கூந்தல் ஒப்பனையாகும். உச்சியில் கட்டி முடிக்கும் முடியை ‘முச்சி’ என்றனர்¹¹⁷ கடை கழன்ற சுருள் மயிரைப் ‘பித்தை’¹¹⁸ என்றனர்.

“கொண்டைத் தண்தழைக் கடைசியர்”¹¹⁹

என்பதனால், கடைசியர் கொண்டையிட்டு மயிரை முடிக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

கூந்தலில் வகிடு எடுத்துப் பின்னிப் பின்புறமாகத் தொங்கவிட்டுக் கொள்ளும் பின்னல் முடியும் சங்க கால மகளிர் பழக்கமாக¹²⁰ இருந்தது. சிறுபாணாற்றுப்படையில் விறலி ஒருத்தியின் கூந்தலின் பின்னல் பெண் யானையின் கைபோல இருப்பதாக¹²¹ வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார் கடுவன்மள்ளனார் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் கடற்கரைப் பெருந்துறைகளின் அருகாமையிலுள்ள வயல்களின் கரிய நீரில் உள்ள பசுமையான இலைகளையும் தழைத்த திரண்ட தண்டுகளையும் கொண்ட நெய்தல் பூக்களை விழாவிற்குத் தம்மை ஒப்பனை செய்து கொள்கின்ற நெய்தல் மகளிர் தங்கள் தழையாடைக்கு அழகு சேர்க்கும் வகையில் பறித்துச் செல்லும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“பொன்வீ ஞாழலொடு புன்னை வரிக்கும்
கானல்அம் பெருந்துறைக் கவினி மாரீர்ப்
பாசடைக் களத்த கணைக்கால் நெய்தல்
விழவுஅணி மகளிர் தலையணிக் கூட்டும்”¹²²

தேவனார் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் புன்னை மரங்கள் நிறைந்த கடற்கரைச் சோலையில் தலைவன் கூறிய குறியிடத்தில் தலைவி பலமுறை புணர்ச்சிக்கு உடன்பட்டு வந்தமை ‘பின்னிய குளிர்ந்த கூந்தலை உடைய தலைவி’ எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“புன்னைஅம் கானல் புணர்குறி வாய்த்த
பின்னர்ஓதி என் தோழிக்கு”¹²³

இங்குத் தலைவியின் கூந்தல் ‘ஓதி’ எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

குமுழிஞாழலார் நப்பசலையார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலிலும் மகளிரின் கூந்தல் ‘ஓதி’ எனக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

“ஒடுங்குகர் ஓதி நினைக்கும் அற்றோர்?
நடுங்கின்று அளித்தென் நிறைஇல் நெஞ்சம்”¹²⁴

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். பரணர் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தாழையின் தூறுகளால் வேயப்பட்ட குடிசையில் சோலையிலிருந்து மணம் செய்யும் வண்டுகளால் தாளமுடியாதவாறு மொய்த்து நறுமணம் திகழ்வதும் இருள் ஒத்து

விளங்குவதுமான கூந்தலில் மிக்கதுகள் படிய தலைவி வருந்துவாள் எனக் கூறப்பெற்றுள்ளன.

“தடந்தாட் தாழைக் குடம்பை நோனாத்
தண்டலை கமழும் வண்டுபடு நாற்றத்து
இருள்புரை கூந்தல் பொங்கு துகளாடி
உருள்பொறி போல எம்முனை வருதல்”¹²⁵

இப்பாடல்களில் மகளிரின் (தலைவி) அடர்ந்த, கருமையான, சுருண்ட நீண்ட கூந்தல் கூறப்பெற்றுள்ளன. வினைத்தொழில் சோகீரனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் ஒப்பனை செய்யாமலே மகளிர் இயற்கையான வனப்புடையவர் என்னும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. பேய்கள் வெளியில் வந்து நடமாடும் அச்சத்தைத் தரக் கூடிய நள்ளிரவில், ஒருவரையொருவர் காண இயலாமல் மயங்கும் நடுயாமத்தில் கொல்லிப் பாவையைப் போன்ற பேரழகும், அகன்ற மெல்லிய பருத்த தோளும், தேமல் படர்ந்த மார்பும் கொண்ட இளமையுடைய தலைவியைத் தழுவத் தலைவன் வருவதாக இப்பாடலில் கூறப்பெற்றுள்ளன.

“அணங்கு கால்கிலரும் மயங்கிருள் நடுநாள்
பாவை யன்ன பலர்ஆய் வனப்பின்
தடமென் பணைத்தோள் மடமிகு குறுமகள்
கணங்கணி வனமுலை முயங்கல் உள்ளி”¹²⁶

உலோச்சனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் ஓரையாடிய மகளிர் நீர் அலைத்தலால் கலைந்த கூந்தலைப் பிழிந்து நீரை வடித்தும் தளர்ந்தவாறு தம் அழகிய வயிற்றிடத்தே அறைந்து கொண்டும் ஒருசேரக் கூடித் தம்ஊரை அடையும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

“நீரலைக் கலைஇய கூழை வடியாச்
சாஅய் அவ்வயிறு அலைப்ப உடனியைந்து
ஓரை மகளிரும் ஊர் எய்தினரே”¹²⁷

என்பன அப்பாடல்களாகும். இங்குக் ‘கூழை’ என்னும் கூந்தல் வகை கூறப்பெற்றுள்ளன. கபிலர் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் ‘கதுப்பு’ என்னும் மகளிரின் பின்னிவிடப்பட்ட கூந்தல் கூறப்பெற்றுள்ளன. அப்பாடல்கள் வருமாறு:

“----- பிறகும்
பின்னிவிடு கதுப்பின் மின்னிறை மகளிர்
இளையரும் மடவரும் உளரே”¹²⁸

நெய்தற்கலிப் பாடலொன்று மகளிரின் ‘ஐம்பால்’ என்னும் கூந்தல் ஒப்பனையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“இன்மணிச் சிலம்பின் சின்மொழி ஐம்பால்
பின்னொடு கெழீஇய தடவரவு அல்குல்”¹²⁹

வெள்ளிவீதியார் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் தலைவன் தலைவியைப் பிரிவதற்கு முன்னர், தூய மங்கல அணியை உடைய மகளிர் விழாஅணிக் கண் தங்கள் கணவருடன் சேர்க்கும் மாலைக் காலம் கூறப்பெற்றுள்ளன.

“வெண்மணல் விரிந்த வீததை கானல்
தண்ணந் துறைவன் தணவா ஊங்கே
வாலிழை மகளிர் விழவுஅணிக் கூட்டும்”¹³⁰

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். ஐங்குறுநூற்றில் நெய்தல் பாடலில் மகளிரின் ‘நன்னெடுங் கூந்தல்’,

“நன்னெடுங் கூந்தல் நாடுமோ மற்றோ!”¹³¹

எனவும், மகளிரின் பின்னிய கருங்கூந்தல்,

“பின்இருங் கூந்தல் அணங்குற்றோரே”¹³²

எனவும் கூறப்பெற்றுள்ளன.

தொய்யில் எழுதுதல்

மகளிர் தம் முலைகள் மீதும் தோள் மீதும் வண்ணக் குழம்பினால் முறையே தொய்யிலும் கரும்பும் எழுதித் தம்மை அழகுபடுத்திக் கொண்டுள்ளனர். இவற்றைத் தம் காதலியர்களாகிய தலைவியர்களுக்குத் தலைவர்களும் எழுதியுள்ளனர். இதனைக் கோழிக்கொற்றன் என்னும் சங்கப்புலவன் குறுந்தொகையின் குறிஞ்சிப் பாடலில் பின்வருமாறு சுட்டிக் காட்டியுள்ளான்.

“பணைத்தோட குறுமகள் பாவை தைஇயும்
பஞ்சாய்ப் பள்ளம் சூழ்ந்தும் மற்றிவள்
உருத்தெழு வனமுலை ஒளிபெற எழுதிய
தொய்யில் காப்போர் அறிதலும் அறியார்”¹³³

நெய்தல் கலிப்பாடலில்,

“நெய்தல் நெறிக்கவும் வல்லன்; நெடுமென்தோள்
பெய்கரும்பு ஈர்க்கவும் வல்லன்; இளமுலைமேல்
தொய்யில் எழுதவும் வல்லன்; தன்கையில்

சிலை வல்லான் போலும் செறிவினான்; நல்ல
பல வல்லன் தோள் ஆள்பவன்”¹³⁴

எனவும்,

“மகிழ் செய்தே மொழித் தொய்யில்கூழ் இளமுலை
முகிழ்செய முள்கிய தொடர்பு”¹³⁵

எனவும்,

“அன்று தான்ருர்த்த கரும்புஅணி வாடஎன்
மென்தோள் நெகிழ்த்தான் துறை”¹³⁶

எனவும் வரும் பாடலடிகள் சங்க காலத்தில் மகளிர் தம் முலைகளிலும் தோள்களிலும் தொய்யிலும் கரும்பும் எழுதித் தம்மை ஒப்பனை செய்து கொண்டமைக்குச் சான்றுகளாகும். இதனை இக்காலத்திய ‘பச்சைகுத்துதல்’ என்பதோடு ஒப்பிடலாம்.

கலைகள், கூத்துக்கள், இசை

சங்ககாலத்தில் நெய்தல் நில மக்களிடம் காணப்பட்ட பல்வேறு கலைகள், கூத்து வகைகள், இசை, இசைக்கருவிகள் ஆகியன குறித்த செய்திகள் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் ஆங்காங்கே குறிப்புக்களாக இடம் பெற்றுள்ளன.

மகளிர் விழாக்காலங்களில் துணங்கைக் கூத்து, குரவைக் கூத்து முதலான கூத்துக்களை ஆடியுள்ளனர். அப்பொழுது ஆடவர் அம்மகளிர்க்கு முதற்கை கொடுத்து உதவினர். ஆதிமந்தியார் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய குறுந்தொகைப் பாடலில்,

“மள்ளர் குழீஇய விளவினானும்
மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்
யாண்டும் கானேன் மாண்தக்கோனை
யானுமோர் ஆடுகள மகளே, என்னைக்
கோடுநர் இலங்குவளை நெகிழ்த்த
பீடுகெழு குரிசிலும் ஓர் ஆடுகளமகளே”¹³⁷

எனத் துணங்கைக் கூத்தாடியோர் ஆடுகள மகள், ஆடுகள மகன் எனக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளனர். ஊர்விழாவில் பரத்தையர் கூத்தாடினர். அந்த விழவாடு மகளிரோடு தலைவன் காதல் கொண்டமையால் அகநானூற்றுத் தலைவி ஊடல் கொண்டு,

“விழவுஆடு மகளிரோடு தழுஉ தணிப்பொலிந்து
மலர்ஏர் உண்கண் மாணிழை முன்கைக்

**குறுந்தொடி துடக்கிய நெடுந்தொடர் விடுத்தது
உடன்றனர் போலும் நின் காதலி?”¹³⁸**

எனப் புலந்து கூறுவது இதற்குச் சான்றாகும்.

ஆரிய நாட்டிலிருந்து வந்த ஒருவகைக் கூத்தர் மூங்கில் கழையை நட்டு அதில் கயிற்றைக் கட்டி அக்கயிற்றின் மேல் ஆடினர். அப்பொழுது பறை கொட்டினர். இதன் ஒலி வாகையின் நெற்றொலி போலக் கேட்கும். ‘ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்’ என்னும் பழமொழி இக்கூத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தும்.

**“ஆரியர் கயிறுஆடு பறையின் கால்பொரக் கலங்கு
வாகை வெண்ணெற்று ஒலிக்கும்”¹³⁹**

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலடிகளால் இதனை அறியலாம். அம்மூவனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில்,

**“பாசடைக் கலித்த கணைக்கால் நெய்தல்
பூவுடன் நெறிதரு தொடலை தைஇ
கண்அறிவுடைமை அல்லது நுண்வினை
இழையணி அல்குல் விழவுஆடு மகளிர்
முழங்குதிரை இன்சீர் தூங்கும்
அழுங்கல் மூதூர் அறிந்தன்றோ இன்றோ”¹⁴⁰**

என்னும் அடிகளில் தலைவன் பரத்தையரோடு துணங்கைக் கூத்தாடிய செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. கோட்டம்பலவனார் என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய நற்றிணைப் பாடலில்,

**“கழைபாடு இரங்க பல்இயம் கறங்க
ஆடுமகள் நடந்த கொடும்புரி நோன்கயிற்று
அதவத் தீம்கனி அன்ன”¹⁴¹**

என்னும் பாடலடிகளில் ஆடுமகளாடிய கழைக் கூத்து கூறப்பெற்றுள்ளன.

சங்க காலத்தில் யாழ், தண்ணுமை, வயிர் என்னும் ஊதுகொம்பு முதலான இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியோர் ‘இசைகாரர்’ என அழைக்கப் பெற்றனர். இவர்கள் இயவர், பயிரியர், வினையர் என்னும் பெயர்களில் கூறப்பெற்றனர். இசைக்கருவிகளை இயக்கும் இவர்களைத் தவிர பாடுவோர், ஆடுவோர் ஆகிய கலைவல்லுநர்களும் அக்காலத்தில் இருந்தனர். ஆடல், பாடலைத் தொழிலாகக் கொண்ட ஆண், பெண் கலைஞர்கள் அக்காலத்தில் தம் கலையால் மக்களையும் மன்னரையும் மகிழ்வித்தனர். பாணன், பாடினி ஆகியோர் பாடல் வல்லோர் ஆவர். ஆடற்கலையில் வல்ல பொருநர், கூத்தர் மற்றும் பெண்மணிகளும் இருந்தனர்.

இக்கலைஞர்கள் ஊர்மன்றங்களில் கூடித் தம் ஆடல், பாடல் கலையாற்றலைக் காட்டி பரிசில் பெற்று வாழ்ந்தனர். விழா நாட்களில் இவர்கள் கூத்து சிறப்பாக நிகழும். அரங்கில் ஆடும் ஆடவன் கச்சு, கழல், மாலை ஆகியன பூண்டிருந்தான். இதனை,

“கச்சினன் கழலினன் தேம்தார் மார்பினன்
வகைமை பொலிந்த வனப்பமை தெரியல்
கூரியலும் பொருநன்”¹⁴²

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகளால் அறியலாம். பாணன், பாடினி, பொருநர், கூத்தர், விறலி முதலான கூத்துக் கலைஞர்கள் பல்வேறு இசைக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். மலைபடு கடாம் கூத்தர் தலைவன் ஒருவன் தம் பையில் முழவு, ஆகுளி, பாண்டில், கோடு, நெடுந்தூம்பு, குறுந்தூம்பு, குழல், தட்டை, எல்லரி, பதலை முதலான இசைக் கருவிகளைக் கட்டிச் சென்றமையைக் கூறுகின்றது. அப்பை பலாக்காய் கொத்துப் போல தோன்றியது¹⁴³ பொருநர், பாணர் ஆகியோர் தம் கையில் தாங்கிச் சென்ற யாழின் வருணனை பொருநராற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் ஆகிய நூல்களில் நுணுக்கமாகக் காணப்படுகின்றன. சீறியாழ் வாசிப்பதில் சிறுபாணரும், பேரியாழ் வாசிப்பதில் பெரும்பாணரும் கை தேர்ந்தவர்.

பாணர், பொருநர், விறலியர், கூத்தர் ஆகிய நால்வரும் ஒன்றாக இயங்கி ஊர்மன்றங்களிலும் விழா நாட்களிலும் ஆடல் பாடலை நிகழ்த்தினர். கூத்தரைக் ‘கண்ணுளர்’¹⁴⁴, ‘வயிரியர்’¹⁴⁵, ‘கோடியர்’¹⁴⁶ என்பர். இவர்கள் தம் சுற்றத்துடன் அக்காலத்தில் நானில ஊர்களுக்குச் சென்று ஆடல் பாடல்களை நிகழ்த்தித் தம் வாழ்க்கையை நகர்த்தினர்.

இக்கலைஞர்கள் தமக்குப் பரிசாகக் கிடைக்கும் உணவைப் பாதுகாத்து வைக்காமல் உடனுக்குடன் உண்டு விடுவர். நீர்வாழ் முதலை வாய்பிளந்தாற் போன்ற பாயால் வேயப்பெற்ற வண்டிகளில் இவர்கள் பயணிப்பர். இவர்களுக்குச் சொந்தமாக ‘இதுதான் ஊர்’ என்பதில்லை. காட்டு வழிகளில் ஆங்காங்கே மரத்தடிகளில் தங்கி இளைப்பாரி ஊர் ஊராகச் சென்று கொண்டிருப்பர்.

கிணைப்பாறை ஒலிக்க நடக்கும் இவர்கள் எதிர்கால வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கவலைப்படாதவர்கள். வழியில் காணும் எருக்கம் பூவை ஆடவர் தலையில் அணிவர். பெண்கலைஞர் ஆவரம்பூ மாலையைக் கழுத்தில் அணிவர். குறுந்தூம்பு, நெடுந்தூம்பு போன்ற வங்கியங்களையும், தேரைக் குரல் போன்ற ஒலியுடைய வாச்சியங்களையும் உடன் கொண்டு பல ஊர்களுக்கும் சென்று ஊர் மன்றங்களில் கூத்து நிகழ்த்துவர். இவர்கள் சென்ற பின்னர் பொலிவிழந்து காணப்பெறும் அம்மன்றங்களைக் காணும் ஊர் மக்கள் மிகுந்த துன்பம் அடைவர் என்பதால் இக்கூத்தர் முதலியோர் ஆடல் பாடல்களை அக்கால மக்கள் பெரிதும் விரும்பியமை புலனாகின்றது. இதனை,

“வரன்உறு செய்தியின் வாடுபு வருந்தி
 படர்மிகப் பிரிந்தோர் உள்ளுபு நினைதல்
 சிறுநனி ஆன்றிகம் என்றி தோழி!
 நல்குநர் அழித்த கூலிச் சிறுபதம்
 ஓடிவை இன்றி ஓம்பாது உண்டு
 நீர்வாழ் முதலை அவித்தன்ன
 ஆரை வேய்ந்த அறைவாய்ச் சகடத்து
 ஊர்இஃது என்னாஅர் தீதுஇல் வாழ்க்கை
 கரமுதல் வருத்தம் மரமுதல்வீட்டி
 பாடுஇன் தெண்கிணை கறங்க காண்வர
 குவிஇணர் எருக்கின் ததர் பூங்கண்ணி
 ஆடீஉச் சென்னித் தகைப்ப மகடீஉ
 முளரித் தீயின் முழங்குஅழல் விளக்கத்துக்
 களரி ஆவிரைக் கிளர்பூங் கோதை
 வண்ண மார்பின் வனமுலைத் துயல்வர
 செறிநடைப் பிடியொடு களிறுபுணர்ந் தென்னக்
 குறுநெடுந் தூம்பொடு முழவுப் புணர்ந்து இசைப்ப
 கார்வான் முழக்கின் நீர்யிசைத் தெவிட்டும்
 தேரை ஒலியின்மான சீர்அமைத்து
 சில்அரி கறங்கும் சிறுபல் இயத்தொடு
 பல்ஊர் பெயர்வனர் ஆடி ஒல்லன
 தலைப்புணர்ந்து அசைத்த பல்பொதைக் கலப்பையர்
 இரும்பேர் ஒக்கல் கோடியர் இறந்த
 புன்தலை மன்றம் காணின் வழிநாள்
 அழுங்கல் மூதூர்க்கு இன்னா தாகும்
 அதுவே மருவினம் மாலை அதனால்
 காதலர் செய்த காதல்
 நீடின்று மறத்தல் கூடுமோ மற்றே?”¹⁴⁷

என்னும் அதியன் விண்ணத்தனார் என்னும் சங்கப் புலவரின் அகநானூற்றுப் பாடலால் அறியலாம். நெய்தல் தத்தனார் என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தெளிந்த ஓசையுடன் இடமகன்று விளங்குவதும். தோலை மடித்துப் பட்ட வாயையுடையதுமான ‘தண்ணுமை’ என்னும் இசைக்கருவி இடையிடையே ஒலித்துக் கொண்டிருந்து எனத் ‘தண்ணுமை’ என்னும் இசைக்கருவி கூறப் பெற்றுள்ளது.

“வடுஇன்று நிறைந்த மான்தேர்த் தெண்கண்
மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவண் ஆர்ப்ப”¹⁴⁸

குன்றியனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில்,

“----- கழனி
வெண்ணெல் அரிநர் பின்றைத் ததும்பும்
தண்ணுமை வெளீஇய தடந்தாள் நாரை”¹⁴⁹

எனத் தண்ணுமை என்னும் இசைக்கருவி கூறப்பெற்றுள்ளது. வயல்களில் வெண்ணெல்லை அரிவார் பின்புறத்தே ஒலிக்கும் தண்ணுமை என்னும் இசைக்கருவியின் பறையோசைக்கு வெருவிய நீண்ட கால்களை உடைய நாரை மூட்டு வாயையுடைய கொம்புபோல் ஒலித்துப் பனைமரத்தின் அகமடலில் தங்கியது,

ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில்,

“திரைஇமிழ் இன்னிசை அளைஇ அயலது
முழவுஇமிழ் இன்னிசை மறுகுதொறு இசைக்கும்”¹⁵⁰

என்னும் பாடலடிகளில் ‘முழவு’ என்னும் இசைக்கருவியின் இன்னிசை கூறப்பெற்றுள்ளன. ‘முழவு’ என்பது ‘மத்தளம்’ என்னும் இசைக்கருவியைக் குறிக்கும். இப்பாடலின் தலைவன் தன் உள்ளத்தை முழுமையாகக் கவர்ந்து கொண்ட தலைவி கடலலையின் இன்னிசையோடு கூடி அயலே உள்ள ஒவ்வொரு தெருக்கண்ணும் மத்தளத்தின் இன்னிசை முழங்குவதற்கு இடனான தொண்டி என்னும் நகரத்தைப் போல பருத்த தோள்களையும் ஒளிமிக்க வளையல்களையும் அணிந்தவள் என்கின்றான்.

குன்றியன் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய குறுந்தொகையின் குறிஞ்சித்திணைப் பாடலில் நெய்தல் நிலத்திற்குரிய விளரிப்பண் கூறப் பெற்றுள்ளன. இரவுக்குறி வேண்டிய தலைவனுக்குத் தோழி மறுப்பதால் அவன்நிலை இரங்கத் தக்கதாக உள்ளது. அவன் நிலைக்கு விளரிப்பண் உவமையாகக் கூறப் பெற்றுள்ளது.

“செறுவர்க்கு உவகை ஆக தெறுவர
ஈங்கணம் வருபவலோ? தேம்பாய் துறைவ!
சிறுநா ஒண்மணி விளரி ஆர்ப்ப”¹⁵¹

தலைவனின் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட நெடிய தேரிலுள்ள சிறிய நாவினையுடைய ஒள்ளிய மணிகள் விளரி என்னும் பண்போல் ஆரவாரம் செய்கின்றன. இது தலைவியை ஊரார் அலர்தூற்ற ஏதுவாகின்றது. அலரினால் தலைவி அடையும் இரங்கத் தக்க நிலைக்கும் விளரிப்பண் தக்க உவமையாகும்.

ஓவியக் கலை

ஓவியக் கலையும் சங்க காலத்தில் செழித்திருந்தன. எவ்வகைப்பட்ட செய்திகளையும் காட்சிகளையும் ஒப்புக்காட்டி வரைந்து தரும் ஓவியர்கள் சங்க காலத்தில் இருந்தனர். அவர்கள் துகிலிகையைக் கொண்டு (தூரிகை) அரக்கு முதலிய வண்ணங்களைத் தோய்த்துச் சித்திரம் (ஓவியம்) வரைந்தனர். பார்ப்பவர் கண்களிடம் தம் தொழிலை நிலைநிறுத்துதல் பற்றிக் “கண்ணுள் லினைஞர்”¹⁵² என ஓவியக் கலைஞர்கள் அழைக்கப்பெற்றனர். அழகிய காட்சிகளுக்கு ஓவியங்களை ஒப்புக் காட்டிய மரபும் உண்டு என்பதற்கு “ஓவத்தன்ன கோவச் செந்நிலம்”¹⁵³ என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலடி சான்றளிக்கின்றது. ஓவியங்களை எழுதிய மண்டபங்கள் திருக்கோயில்களில் இருந்தன. இதனைப் பரிபாடல் “எழுத்துநிலை மண்டபம்”¹⁵⁴ எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

நற்றிணையில் இடம்பெற்றுள்ள ஒரு நெய்தல் பாடலில்,

“எழுதெழில் மழைக்கண்”¹⁵⁵

என ஓவியத்தில் எழுதப்பெற்றது போன்ற தலைவியின் மழைக் கண் கூறப் பெற்றுள்ளது.

வழிபாடு

சங்ககால மக்கள் எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் முதலில் கடவுள் வணக்கம் செய்தே அச்செயலைத் தொடங்கினர். திருமண நிகழ்ச்சிகளுக்கு முன்னர் கடவுள் வழிபாடு செய்ததை,

“சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து

கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணி

படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இயிழ”¹⁵⁶

என விற்றுற்று மூதெயினனார் என்னும் புலவர் அகநானூற்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாணர்கள் தம் இசையைத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் கடவுள் வாழ்த்தை இசைத்தே தொடங்கினர். நாள்தோறும் காலையில் இவர்கள் கடவுட்பாணி பாடினர். இதனைப் பொருநராற்றுப்படை,

“பாடின பாணிக் கேற்ப நாள்தோறும்

களீறு வணங்கு அதர்க்கானத்து அல்கி

இலைஇல் மரஅத்த எவ்வம் தாங்கி

வலைவலந் தன்ன மெல்நீழல் மருங்கில்

காடுஉறை கடவுட் கடன் கழிப்பிய பின்றை”¹⁵⁷

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. அரசவையில் கூட மன்னனை வாழ்த்தும் முன்னர் கடவுள் வணக்கம் செய்த பின்னரே மன்னனைப் புகழ்ந்தனர்¹⁵⁸ என்பதை மலைபடுகடாம் கூறுகின்றது.

நெய்தல் நிலத் தெய்வம் வருணன் ஆவான். தொல்காப்பியம் “வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்”¹⁵⁹ எனக் குறிப்பிடுகின்றது. சங்க அகப்பாடல்களில் ‘பெருங்கடல் தெய்வம்’ எனக் குறிக்கப்பெறும் கடவுள் வருணனாக இருக்கலாம். நெய்தல் நிலத்து மக்கள் சுறாமீனின் கொம்பைநட்டு தங்கள் நிலத் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்துள்ளனர். இதனைப் பட்டினப்பாலை,

“சினைச் சுறலின் கோடு நட்டு
மனைச் சேர்த்திய வல் அணங்கியோன்
மடல் தாழை மலர் மலைந்தும்
புன்தலை இரும் பரதவர்”¹⁶⁰

எனக் குறிப்பிடுவதால் அறியலாம்.

நக்கீரரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் ‘நின்னை ஒரு போதும் பிரியேன்’ என்று கடவுளின் முன்னர் சூளுரைத்த தலைவன் தலைவியைப் பொருள்வயிற் பிரிவில் பிரிந்தான். அத்தலைவன் முன்பு தலைவிக்கு மாறாத அன்பு செய்தான். அத்தலைவன் தலைவியின் தோள் நெகிழவும், அழகிய கண்ணின் செவ்வரிகள் கலங்கவும், மார்பில் பசலை பரவவும் கண்டு நாண முற்றுத் தெய்வத்தை முன்னிறுத்தி இனிப் பிரியேன் எனத் தலைவியிடம் சூளுரைத்தான். அதற்கு மாறாகத் தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிவில் சென்றான். எனவே அவனைத் தெய்வம் வருத்தும். அவனை வருத்த வேண்டாமென்று தெய்வத்திற்குப் பலிக்கடன் செய்வோம் எனத் தலைவி கூறுகின்றாள்.

“பெருந்தோள் நெகிழ அவ்வரி வாட
சிறுமெல் ஆகம் பசப்பு ஊர
இன்னே ஆக எற்கண்டு நாணி
நின்னொடு தெளித்தனர் ஆயினும், என்னதூஉம்
அணங்கல் ஒம்புமதி வாழிய நீயென
கணங்கெழு கடவுட்கு உயிர்பலி தூஉம்
பரவினம் வருகம் சென்மோ தோழ”¹⁶¹

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். உலோச்சனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் அச்சம் தரும் தெய்வம் கூறப்பெற்றுள்ளது.

“உருகெழு தெய்வம் கரந்து உரையின்றே”¹⁶²

அச்சத்தைத் தரும் தெய்வம் மறையாதபடி இயங்கும் என்பதால் அத்தகைய ‘உருகெழு’ தெய்வம் துன்புறுத்தும் என அறியமுடிகின்றது. பேய், பூதம், நிரையத்தார், பிணம் தின்னும் பெண்டிர் ஆகியோர் இத்தகைய அச்சம் தரும் தெய்வங்களாகும். இத்தகைய தெய்வங்களை வழிபாடு செய்து சாந்தப்படுத்த வேண்டும்.

நெய்தற்கலிப் பாடலில் தலைவனிடம் வரைவு கடாவும் தோழி, தனக்கு வலியைத் தரும் எனத் தான்பணிந்து வழிபட்ட தெய்வம், வழிபட்டவரையும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களையும் மேலும் துன்புறுத்தி வருத்துவதைப் போல நின்னைத் தனக்குத் துணை என்றும் வலிமை என்றும் கருதிய தலைவிக்கு நீ செய்த பழிச்செயல் ஊரெங்கும் பரவி அலர் தூற்றப்படுவதனால் தலைவி பெரிதும் வருந்துகின்றாள். வழிபடு தெய்வத்தைப் போன்ற நீ அவளை வரைந்து பாதுகாக்க வேண்டும் என்கின்றாள் தோழி.

“வழிபட்ட தெய்வம்தான் வலியெனச் சார்ந்தார்கண்
கழியுந்நோய் கைமிக அணங்கு ஆகியது போல
பழிபரந்து அலர்தூற்ற என்நோய்
அழிபடர் அலைப்ப அகறலோ கெடாதே”¹⁶³

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். பேரந்தைப் பசலையார் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் செவிலித்தாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும் தோழி தோழியிற் கூட்டத்தில் கடலில் ஆடினோம்; கடற்கரைச் சோலையில் சிற்றில் புனைந்தோம்; சிறுசோறாக்கி விளையாடினோம்; இதனை நீ அறியுமாறு வளைந்த கழிகள் பொருந்திய புகாரிலுள்ள தெய்வத்தை நோக்கி அதன்முன்னர் உனக்காகக் கடிய குளும் யான் என்பது தருவேன் எனக் கூறி, தலைவியின் களவுக்காதலைச் செவிலித் தாய்க்கு வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“அன்னை அறியினும் அறிக, அலர்வாய்
அம்மென் சேரி கேட்பினும் கேட்க;
பிறிதொன்று இன்மை அறியக் கூற
கொடுஞ் சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வம் நோக்கி
கடுஞ்சூள் தருகுவன் நினைக்கே”¹⁶⁴

எழுஉப்பன்றி நாகன் குமரனார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் இரவுக் குறி வந்த தலைவனுக்குப் பகற்குறி நேரும் தோழி,

“----- அந்தில்
அணங்குடைப் பனித்துறை கைதொழு தேத்தி
யாயும் ஆயமோடு அயரும்”¹⁶⁵

என்னும் பாடலடிகளில், நெய்தல மக்கள் குறிப்பாகத் தலைவியின் தாய் தம் சுற்றத்துடன் கூடித் தம் தெய்வமாகிய வருணனைக் கையாலே தொழுது வழிபட்டு எம்குறை முடித்தால் நுமக்கு இவை தருதும் எனக் பரவுக்கடன் பூண்டு வாழ்த்தி வழிபடும் மரபினைக் குறிக்கும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன.

ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் தலைவன், தன்னெஞ்சம் கவர்ந்த தலைவியை மலையில் வாழும் தெய்வ மகளிர் போல தான் அடைவதற்கு அரியவள் என்கின்றான். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“கடற்கோடு செறிந்த மயிர்வார் முன்கை
கழிப்பூத் தொடர்ந்த இரும்பல் கூந்தல்
கானல் ஞாழற் கவின்பெறும் தழையள்
வரையர மகளிரின் அரியன் – என்
நிறையரு நெஞ்சம் கொண்டு ஒளித்தோளே”¹⁶⁶

இப்பாடலில் ‘வரையர மகளிர்’ என்னும் தொடர் தெய்வ மகளிரைக் குறிக்கும். தெய்வ மகளிர் மலைகளில் தங்குவர் என்ற நம்பிக்கையும், அவர்களை அடைவது அரிது என்பதும் இதனால் பெறப்படுகின்றன.

வெறியாட்டு

சங்க கால மக்கள் குறிப்பாகத் தலைவியின் பெற்றோர் தம் மகளது களவுக் காதலை அறியாமல் தன் மகளுக்கு ஏற்பட்ட இத்துன்பம் தெய்வத்தால் வந்தது என அறியும்போது அத்தெய்வத்தைச் சாந்தப்படுத்தி மகளின் நோயைத் தீர்ப்பதற்கு வழிபாடுகளை நிகழ்த்தினர். இத்தகைய தெய்வ வழிபாடுகளில் ஒன்றே வெறியாட்டு ஆகும். இவ்வெறியாட்டு வழிபாட்டினை நடத்தி வைக்கப் படிமத்தான் என்றழைக்கப்படும் வேலனை (பூசாரி) அழைத்தனர். இவன் வெறியாட்டு நிகழ்த்தி முருகனை வழிபடுவதற்கு உரித்தாகக் கொண்ட இடமே ‘வெறியர்’ களமாகும். இது பெரும்பாலும் வீட்டின் முற்றமாகவே அமைந்திருக்கும். வெறியாட்டிற்கு முன்னர் அம்முற்றத்தை நறுமணல் பரப்பி நன்கு அழகுபடுத்துவர். அக்களத்தின் ஒரு பக்கம் முருகக் கடவுளுக்குரிய கோழிக் கொடி நட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கும். அதற்குப் பூவும் மாலையும் சூட்டி நறும்புகை காண்பித்து வேலன், முருகப்பெருமானை எழுந்தருளச் செய்வான். பின்னர் முருகன் அருளினைப் புகழ்ந்து பாடுவான். ஆட்டுமறியை அறுத்து அப்பூசையில் முருகனுக்குப் பலிகொடுத்து அதிலிருந்து வரும் குருதியுடன் செந்தினையைக் கலந்து பலியாகத் தூவுவான். பல்வகை வாத்தியங்கள் இசைக்க முருகப் பெருமானைப் புகழ்ந்து பாடுவான். இவ்வழிபாடு நள்ளிரவில் நடை பெறும். இதனை நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையில்,

“சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறிஅறுத்து
வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நீரீஇ
ஊர்ஊர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்
ஆர்வல் ஏத்த மேவரு நிலையினும்
வேலன் தைஇய வெறியாயர் களனும்”¹⁶⁷

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். குறுந்தொகையில் மருதத்தினையில் கோப்பெருஞ்சோழன் என்னும் புலவர் இயற்றிய பாடலிலும்,

“வேலன் புனைந்த வெளியாயர் களந்தொறும்
செந்நெல் வான்ஊர் சிதறியன்ன”¹⁶⁸

என வேலன் வெறியாட்டுக் கூறப்பெற்றுள்ளது. அகநானூற்றில் வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் இயற்றிய குறிஞ்சித்திணைப் பாடலில்,

“செல்வன் பெரும்பெயர் ஏத்தி வேலன்
வெறியாயர் வியன்களம் பொற்ப வல்லோன்”¹⁶⁹

என வெறியாட்டுக் களம் கூறப் பெற்றுள்ளது. அகநானூற்றில் எழுஉப்பன்றி நாகன் குமரனார் இயற்றிய குறிஞ்சித் திணைப் பாடலில்,

“ததும்புசீர் இன்னியம் கறங்க கைதொழுது
உருகெழு சிறப்பின் முருகுமனைத் தரீஇ
கடம்பும் களிறும் பாடி நுடங்குபு
தோடும் தொடலையும் கைக்கொண்டு அல்கலும்
ஆடினர் ஆதல் நன்றோ?”¹⁷⁰

என வேலன் வெறியாட்டு விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. நற்றிணையில் குன்னூர்கிழார் மகன் கண்ணத்தனார் இயற்றிய குறிஞ்சிப் பாடலில்,¹⁷¹ வெறியாட்டிற்கான காரணம் விரிவாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. குறமகளிர் வெறியாட்டு விழாவினை நிகழ்த்தி முருகனை வழிபட்ட நிகழ்ச்சி திருமுருகாற்றுப்படையில் விளக்கமாக எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

“மாண்தலைக் கொடியொடு மண்ணி அமைவர
நெய்யோடு ஐயவி அப்பி ஐதுஉரைத்து
குடந்தம்பட்டு கொழுமலர் சிதறி
முரண்கொள் உருவின் இரண்டுஉடன் உடஇ
செந்நூல் யாத்து வெண்ஊர் சிதறி
மதவலி நிலையிய மாந்தாட் கொழுவிடைக்
குருதியொடு விரைஇய தூவென் அரிசி
சில்பலிச் செய்து பல்பிரப்பு இரீஇ

சிறுபக மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்து
 பெருந்தண் கணவீர நறுந்தண் மாவை
 துணைஅற அறுத்துத் தூங்க நூற்றி
 நணிமலைச் சிலம்பில் நல்நகர் வாழ்த்தி
 நறும்புகை எடுத்து குறிஞ்சி பாடி
 இமிழிசை அருவியொடு இன்னியம் கறங்க
 உருவப் பல்பூத் தூஉய் வெருவரக்
 குருதிச் செந்தினை பரப்பி குறமகள்
 முருகுஇயம் நிறுத்து முரணினர் உட்க
 முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு வியல்நகர்
 ஆடுகளம் சிலம்பப்பாடி பலவுடன்
 கோடுவாய் வைத்து கொடுமணி இயக்கி
 ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி
 வேண்டுநர் வேண்டியாங்கு எய்தினர் வழிபட
 ஆண்டாண்டு உறைதலும் அறிந்த வானே¹⁷²

தெய்வமேறி ஆடும் குறமகள் மாட்சிமைப்பட்ட தலைமை சான்ற கோழிக் கொடியோடு
 பொருந்துமாறு அமைத்து நெய்யையும் வெண்சிறு கடுகையும் அப்பி தான்
 வழிபடுவதற்குரிய மூலமந்திரத்தை மறைவாக ஓதி வழிபாடு செய்து கொழுவிய
 மலர்களைத் தூவி குனிந்து கைகூப்பி வணங்கி வெவ்வேறு நிறத்தையுடைய இரண்டு
 ஆடைகளை உடுத்திச் சிவந்த நூலைக் கையில் காப்பாகக் கட்டி வெண்பொரியைத்
 தூவி வலிமை மிக்கதும் பெரிய காலை உடையதுமாகிய கொழுத்த ஆட்டுக் கிடாயினது
 குருதியோடு பிசைந்த தூய வெள்ளரிசியைச் சிறுபலியாக இட்டுப் பலிபீடத்தில் வைத்து,
 சிறிய பசு மஞ்சளொடு நறிய சந்தனம் முதலியனவற்றையும் தெளித்துப் பெரிய
 குளிர்ச்சியான செவ்வலரி மாலையையும் இணைஒக்க அறுத்துப் பந்தலில் அசையும்படி
 தொங்கவிட்டுச் செறுத்த மலைப்பக்கத்து உள்ள நல்ல ஊர்களைப் பசியும் பிணியும்
 பகையும் நீங்குக என வாழ்த்தி நறிய மணப் பொருட்களைப் புகைத்து
 அந்நிலத்திற்குரிய குறிஞ்சிப் பண்ணைப்பாடி முழங்குகின்ற அருவியின் ஓசையுடன் பல
 இசைக்கருவிகளும் முழங்க சிவந்த நிறத்தையுடைய பல பூக்களையும் தூவி
 கண்டவர்க்கு அச்சம் தோன்றுமாறு இரத்தத்தோடு கலந்த சிவந்த தினையரிசியைப்
 பரப்பி வைத்து 'இறைவன் இவன்' என்பார் அஞ்சும்படியாக அம்முருகப் பெருமான்
 வருமாறு வழிப்படுத்தின அகற்சியுடையது அந்நகர்.

வெறியாட்டுக்களம் ஆரவாரிக்குமாறு பாடி, ஊது கொம்புகள் பலவற்றையும்
 ஒருசேர ஊதி மணியை ஒலித்து முருகனுடைய யானையை வாழ்த்தி, குறை
 வேண்டினார் தாம் வேண்டியனவற்றைப் பெற்றாற் போல நின்று வழிபாடு செய்ய
 முருகப்பெருமான் அவ்விடங்களில் தற்குதற்கும் உரியன்.

குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களுக்கு உரியனவாகக் கூறப்பெற்ற இவ்வெறியாட்டுச் சடங்கு நெய்தல் திணைப் பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றன. குன்றியனார் என்னும் சங்கப் புலவர் நற்றிணையில் இயற்றிய நெய்தல் திணைப்பாடலில்,

“புலம்பெயாடு வந்த புன்கண் மாலை
அன்னர் உன்னார் கழியின் பல்நாள்
வாழ்வென் வாழி தோழி! என்கண்
பிணி பிறிதாகக் கூறுவர்
பழி பிறிதாகல் பண்புமார் அன்றே”¹⁷³

என வெறியாடல் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. இப்பாடலின் தலைவி மாலைக் காலத்தில் தானுறும் துன்பத்தைத் தலைவன் உணராமையால் பலநாள் இனி வாழேன் என்றாள். இதனால் உடல்மெலிந்து உள்ளமும் நோய் வாய்ப்பட்ட தலைவி தலைவனுடன் கூடி இல்லறம் துய்த்து வாழ்தலே தன்னுயிர் காக்கும் வழியென்றாள். இதனை அறியாத பெற்றோரும் பிறரும், தலைவிக்கு இந்நோய் முருகவேளால் வருத்தினமையால் நேர்ந்தது என்றனர். அம்மூவனார் அகநானூற்றின் நெய்தல் திணையில் இயற்றிய பாடலில்,

“நீயே கானல் ஒழிய யானே
வெறிகொள் பாவையின் பொலிந்தவென் அணிதுறந்து
ஆடுமகள் போலப் பெயர்தல்
ஆற்றேன் தெய்ய; அலர்க இவ்ஊரே”¹⁷⁴

என வெறியாட்டுக் கூறப்பெற்றுள்ளது. தலைவன் தலைவியை மணந்து செல்வதில் கருத்தில்லாமல் களவின்பமே காமுற்று ஒழுகினான். ஒருநாள் அத்தலைவன் பகற்குறியில் சிறைப்புறமாக வந்து நின்றான். அவனைக் கண்டதோழி அவனது வரவினை அறியாதவளைப் போல தலைவியின் பிரிவுத் துன்பத்தையும் அவள் இற்செறிக்கப்பட்டுத் தந்தையின் காவலில் நிறுத்தப்படுவாள் என்பதையும் குறிப்பால் புலப்படுத்தத் தலைவன் கேட்பத் தலைவிக்குக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

தோழி தலைவியிடம் மாலையணிந்த பேதை மகளிர் சிற்றில் இழைத்து விளையாடி விட்டுத் தத்தம் வீடு திரும்பினர். ஞாயிறு மலையின் கண் மறையத் தொடங்கியதால் பகலும் ஒளிகுன்றியது. அகன்ற இலைகளைக் கொண்ட புன்னை மரத்தின் செறிந்த நிழலில் பகற்பொழுதில் எம்முடன் விளையாடிய நீ, காய்ந்த புல்லால் வேயப்பெற்ற வளம் சான்ற இல்லத்திற்கு இரவுப் பொழுதில் செல்ல வேண்டுமென்று யான் கூற, அதற்கு ‘இல்லம் சென்று நோயொடு தங்குவேன்; அத்தோடு இற்செறிக்கப்பட்டுத் தந்தையின் தனிக்காவலில் வைக்கப்படுவேன், உயிரின்றி இறந்துபடுவேன்’ என்கின்றாய். வண்டு மொய்க்கும் கொன்றை மாலையுடன் நெய்தல்

மாலையும் அசைய அந்திப் பொழுதில் கடல்தெய்வம் கடற்கரையின் கண் நின்றாற்போல, நீ இக்கடற்கரைச் சோலையில் தனிமையில் நிற்க, வெறியாடும் மகளைப் போன்ற பொலிவுடைய என் அழகினைத் துறந்து யான் உன்னைப் பிரிந்து தனித்துச் செல்லேன். நின்னொடு யானும் நிற்பேன். இவ்ஊர் மக்கள் அலர் தூற்றுக என்கின்றாள்.

தோழி தலைவியிடம் ‘நீ இரவில் இல்லம் சென்றால் தந்தையின் அரிய காவலுக்கு உட்படுவேன். பிரிவாற்றாமல் இறந்து படுவேன்’ என்கின்றாய். அவ்வாறாயின் கடல் தெய்வம்போல் இக்கடற்கரைச் சோலையில் நில்; யானும் இல்லம் செல்லாது உன்னுடன் நிற்பேன். ஊர் மக்கள் அலர் கூறட்டும்’ என்று தலைவியின் பிரிவுத் துன்பத்தையும் காவல் மிகுதியையும் தலைவன் கேட்பக் கூறுகின்றான்.

இப்பாடலில் உவமைவாயிலாக வெறியாட்டுக் கூறப் பெற்றுள்ளது.

விளையாட்டுக்கள்

சங்க இலக்கியத்தின் நெய்தல் திணைப்பாடல்களில் பாவை விளையாட்டு, கடலாடல், சிறுமணல் வீடு கட்டி விளையாடுதல், மகளிரின் அலவன் விளையாட்டு, ஓரை மகளிரின் அலவன் விளையாட்டு, வண்டல் அயர்தல் விளையாட்டு, மகளிர் பூவின் கண் விழும் வண்டினங்களை விரட்டி விளையாடுதல், ‘ஓரை’ என்னும் மகளிர் விளையாட்டு, வெண்மணலில் புன்னை விதையை அழுத்தி விளையாடல், மலர் கொய்து விளையாடல், கடலில் மகளிர் பாய்ந்து நீராடல், மரப்பாச்சிப் பொம்மை விளையாட்டு, குரவைக் கூத்தாடல், சிற்றில் இழைத்தல் முதலான விளையாட்டுக்கள் குறித்த செய்திகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

பாவை விளையாட்டு

பொன்னாகன் என்னும் குறுந்தொகைப் புலவர் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில்,

“நெய்தல் பரப்பில் பாவை கிடப்பி

நீன்குறி வந்தனென் இயல்தேர்க் கொண்க!”¹⁷⁵

எனப் பாவை விளையாட்டுக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இப்பாடல் வரிகளில் மகளிர் வண்டல் பாவையை நெய்தல் மணலில் பரப்பி விளையாடும் விளையாட்டுக் கூறப்பெற்றுள்ளது. தேரதரன் என்னும் குறுந்தொகைப் புலவர் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில்,

“செய்வுறு பாவை யன்ன என்

மெய் பிறிதாகுதல் அறியாதோரே”¹⁷⁶

என்னும் பாடலடிகளில் ஒப்பனை செய்யப்பெற்ற பாவையைக் கொண்டு மகளிர் விளையாடும் விளையாட்டுக் கூறப்பெற்றுள்ளன. இப்பாடலில் சொல்லப்பட்டுள்ள பாவை

விளையாடுவதற்காகச் செய்யப்பட்ட ‘மரப்பாச்சிப் பொம்மை’யாகும். இது அலங்கரிக்கப்பட்ட பொம்மையைக் குறிக்கும். அகநானூற்றுத் தலைவி ஒருத்தி,

“தாவில் நன்பொன் தைஇய பாவை
விண்தவழ் இளவெயில் கொண்டு நின்றன்ன
மிகு கவின”¹⁷⁷

எனக் கூறுவதும் இதனோடு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடல்களில் ‘வண்டல் பாவை’, ‘உண்ணாப் பாவை’ ஆகிய பொம்மைகள் கூறப்பெற்றுள்ளன.

“கண்டிகும் அல்லமோ கொண்க நின்கேளே?
வண்டற் பாவை வெளவலின்
நுண்பொடி அளைஇக் கடல் தூர்ப் போளே!”¹⁷⁸

இப்பாடலில் வண்டல் மண்ணால் பாவை செய்து அதற்கு மலர்புனைந்து விளையாடும் இளம் பெண்களின் விளையாட்டுக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இது சிறுபெண்கள் மணல்வீடு கட்டி விளையாடுவது போன்றதாகும்.

“கண்டிகும் அல்லமோ கொண்க! நின்கேளே!
உறா வருமுலை மடாஅ
உண்ணாப் பாவையை ஊட்டுவோளே!”¹⁷⁹

‘உறா வருமுலை’ என்பதற்கு முகிழ்க்காத வறிய முலை என்றும், பால் ஊறப்பெறாத முலை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ‘உண்ணாப் பாவை’ என்பது பால் குடிக்காத பொம்மைக் குழந்தையாகும். பாவையைத் தன் குழந்தையாகப் பாவித்து விளையாடும் பேதைப் பருவப் பெண்ணின் விளையாட்டு இதுவாகும்.

ஐங்குறுநூற்றின் மற்றொரு பாடலில் தண்டாங்கோரையால் செய்யப்பட்ட ‘பைஞ்சாய்ப் பாவை’ கூறப்பெற்றுள்ளது.

“வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தினை
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
பதைப்ப ததைந்த நெய்தல் கழிய
ஓதமொடு பெயரும் துறைவற்குப்
பைஞ்சாய்ப் பாவை ஈன்றெனன் யானே”¹⁸⁰

‘பைஞ்சாய்’ என்பது ஒரு கோரை வகையாகும். இக்கோரையால் பாவை செய்து அதற்கு மலர் அணிவித்து அழகு பார்ப்பதும், பாலூட்டுவதும் பேதைப் பருவத்து

மகளிர் விளையாட்டுச் செயல்களாகும். இளம் பருவத்திலேயே பிள்ளைப் பேற்றைப் பெண்கள் அறிருந்திருந்தனர் என்பதை இதனால் அறியலாம். ஐங்குறுநூற்றின்,

“பஞ்சாய்ப் பாவைக்கும் தனக்கும்
அஞ்சாய்க் கூந்தல் ஆய்வது கண்டு”¹⁸¹

என்னும் பாடலடியும் நினையத் தக்கதாகும். தலைவன் தன் அன்பின் அடையாளமாகத் தழையுடை புனைந்து கொணர்ந்தான். அதனைத் தோழி வாயிலாகத் தலைவிக்குக் கொடுக்க முயன்றான். அதனை ஏற்க மறுக்கும் தோழி தலைவனிடம்,

“நெதுமலரளர் கொள்ளார் இவையே
எம்மொடு வந்து கடலாடு மகளிரும்
நெய்தலம் பகைத்தழைய பாவை புனையார்
உடலகம் கொள்வார் இன்மையின்
தொடலைக்கு உற்ற சில பூவினரே”¹⁸²

என்றாள். இப்பாடலில் பாவை விளையாட்டு, கடலாடல், மாலை தொடுக்கும் விளையாட்டு முதலான விளையாட்டுக்கள் கூறப் பெற்றுள்ளன. கடல் விளையாட்டில் ஈடுபட்டுள்ள இளம் பெண்கள், தம் விளையாட்டுப் பொம்மைக்குக் கூட இம்மலர்களையும் தழைகளையும் அணிய மாட்டார்கள் எனக் கூறித் தோழி தலைவனின் கையுறையை மறுக்கின்றாள்.

கடலாடல்

நெய்தல் திணைப் பாடல்களின் முதல், கருப்பொருள் பின்புலங்களுக்கும், மக்களின் தொழில் சார்ந்த வாழ்க்கைக்கும் கடலே அடிப்படையாகும். நெய்தல் நிலப் பெண்கள் கடலாடல் என்னும் விளையாட்டினையும் அக்காலத்தில் சிறப்பாக விளையாடி மகிழ்ந்து உள்ளனர். இதற்குச் சான்றாக அம்மூவனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் மகளிரின் கடல் நீராடல் விளையாட்டு கூறப்பட்டிருப்பதைக் குறிப்பிடலாம்.

“ஓங்கற் புணர் பாய்ந்து ஆடுமகளிர்
அணிந்திடு பல்பு மரீஇ”¹⁸³

என்பன அப்பாடல்களாகும். கடிய பகடாகிய யானைப்படையையும் விரும்பும் தேர்ப்படையையும் கொண்ட சேரன் செங்குட்டுவன் பகைவேந்தரைக் கொல்லும்போது முரசு அதிரும். அம்முரசின் ஒலிபோல் ஒலிக்கும் உயர்ந்த அலைகளைக் கொண்ட கடலில் மகளிர் பாய்ந்து நீராடுவர் என உவமை வாயிலாக இப்பாடலில் மகளிரின் கடலாடல் விளையாடு விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

சிறுமணல் வீடு கட்டி விளையாடல்

சிறுமியர்கள் சிறுமணல் வீடு கட்டி விளையாடும் 'வரிமணல்' விளையாட்டும் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பரவலாக விளக்கப் பெற்றுள்ளன. மதுரை மருதன் இளநாகனார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் இளம்பெண்கள் மணல் வீடு கட்டி விளையாடும் விளையாட்டுக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

“முத்தோர் அன்ன வெண்தலைப் புணர்
இளையோர் ஆடும் வரிமனை சிதைக்கும்”¹⁸⁴

இப்பாடல்களில் 'வரிமணல்' என்பது மணல் வீட்டைக் குறிக்கும். முதியோரின் வெண்மையான தலையைப் போன்ற அலைகளைக் கொண்ட கடல், இளம் பெண்கள் கடற்கரையில் கட்டி விளையாடும் சிறுமணல் வீட்டை அழிக்கும் என உவமையின் வாயிலாக இந்த விளையாட்டுக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

செல்லூர்கிழார் மகனார் பெரும்பூதங் கொற்றனார் அகநானூற்றில் இயற்றிய நெய்தல் பாடலிலும் மகளிர் சிறுமணல் வீடு கட்டி விளையாடும் விளையாட்டுக் கூறப் பெற்றுள்ளது.

“மணங்கமழ் இளமணல் எக்கர்க் காண்வர
கணங்கொள் ஆயமொடு புணர்ந்து விளையாட
கொடுஞ்சி இளந்தேர் இளையொரொடு நீக்கி
தாரன் கண்ணியன் சேரவந் தொருவன்
வரிமனை புகழ்ந்த கிளவியன்”¹⁸⁵

இப்பாடலின் தலைவி பூங்கொத்துக்கள் மலர்ந்த புன்னை மரத்திலிருந்து பூந்துகள்கள் உதிர்ந்து வீழ்ந்து அழகு செய்ய மணங்கமழும் மென்மையான மணல்மேட்டில் தன் தோழியர் கூட்டத்துடன் விளையாடுகின்றாள். அப்போது மார்பிலும் தலையிலும் மாலகளைச் சூடியவனாக இளைய ஏவல் வீரர்களுடன் மொட்டிளையுடைய தேரில் ஒருவன் வந்தான். அவன் ஏவலரையும் தேரினையும் தொலைவிலே நிறுத்தித் தலைவியின் அருகே வந்து அவள் கட்டி விளையாடிய சிறுமணல் வீட்டைப் புகழ்ந்து கூறினான்.

மகளிரன் அலவன் விளையாட்டு

மகளிரின் அலவன் விளையாட்டு நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. அம்மூவன் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில்,

“இன்னிணர்ப் புன்னைஅம் புகர்நீழல்
பொன்வரி அலவன் ஆட்டிய ஞான்றே”¹⁸⁶

என மகளிரின் அலவன் விளையாட்டுக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இப்பாடல் வரிகளில் தோழி தலைவனிடம் ஒளிவிடும் பூங்கொத்துக்களை உடைய புன்னையின் அழகிய புள்ளிகளைக் கொண்ட நிழலில், பொன்நிறமான கோடுகளைப் புறத்தே உடைய அலவனை (நண்டு) அழைத்துத் தலைவி தன்னோடு விளையாடினாள் என்கின்றாள். காஞ்சிப் புலவனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தோழி தலைவியிடம்,

“புலவுத்திரை உதைத்த கொடுத்தாட் கண்டல்
சேர்ப்புஏர் ஈர்அனை அலவன் பார்க்கும்
சிறுவிளையாடலும் அழுங்கி
நீணைக்குறு பெருந்துயரம் ஆகிய நோயே”¹⁸⁷

என்கின்றாள். புலவுநாற்றம் உடைய கடலை மோதி விளைந்த அடியினைக் கொண்ட தாழை மரத்தையுடைய கடற்கரையின் ஈரமான வளைகளில் நண்டுகளைக் கண்டு மகிழும் சிறுவிளையாட்டை ஏன் செய்யவில்லை எனத் தோழி தலைவியிடம் வினவுகின்றாள். ஆதலால் அலவன் ஆட்டி விளையாடுதல் நெய்தல் நில மகளிர்க்கு உரியது என்பது புலனாகின்றது.

உலோச்சனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலிலும் தலைவியின் அலவன் ஆட்டி விளையாடும் விளையாட்டுக் கூறப் பெற்றுள்ளது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“பைந்தழை சிதைய கோதை வாட
நன்னர் மாலை நெருநை நின்னொடு
சிலவிளங்கு எல்வளை ஒருகிழ
அலவன் ஆட்டுவோள் சிலம்பு ஒருயிர்ந்து எனவே”¹⁸⁸

தழையுடை சிதையவும் தலைமாலை வாடவும் நேற்று மாலைப் பொழுதில் நின்னொடு கைவளையல்கள் நெகிழ்ந்தோட நண்டுகளை ஆட்டி விளையாடிய தலைவியது காற்சிலம்பு உடைந்து போயிற்று எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். இதனைத் தவிர,

“அடைகரை அலவன் ஆட்டி
அசைஇயினள் இருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள்
நலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலநிறை கொடுப்பினும்
பெறலருங் குரையன்”¹⁸⁹

எனவும்,

“இலங்குவளை தெளிப்ப அலவன் ஆட்டி”¹⁹⁰

எனவும் நெய்தல் பாடல்களில் மகளிரின் அலவன் விளையாட்டுக் குறித்த செய்திகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

வண்டல் அயர்தல் விளையாட்டு

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் மகளிரின் வண்டல் அயர்தல் விளையாட்டுக் குறித்த செய்திகள் மிகுதியாகப் பயின்று வந்துள்ளன. நம்பிகுட்டுவன் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில்,

“ஒண்டுதாடி மகளிர் வண்டல் அயரும்
புள்இமிழ் பெருங்கடற் சேர்ப்பனை
உள்ளேன் தோழி!”¹⁹¹

என்னும் பாடலடிகளில் அடும்பின் மலர்களை மலரச் செய்து ஒள்ளிய வளையல்களை அணிந்த மகளிர் தாம் இயற்றிய வண்டல் பாவைக்குச் சூட்டி விளையாடுவது கூறப்பெற்றுள்ளது. சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றிய நற்றிணையில் நெய்தல் பாடலில்,

“கொழுமீன் ஆர்கைச் செழுநகர் நிறைந்த
கல்லாக் காதலர் தன்ஐயர் ஆகவும்
வண்டல் ஆயமொடு பண்டு தான்ஆடிய
ஈனாப் பாவை தலையிட்டு ஓரும்”¹⁹²

என்னும் பாடலடிகளில் கொழுத்த மீனை உண்ணும் செழித்த மாளிகையில் நிறைந்த தலைவியின் ஐயன்மார் தமது தொழிலன்றி வேறொன்றும் அறியாத சினத்தினர். எனினும் பேதையான தலைவி தம் தோழியரொடு வண்டல் விளையாட ஈனாதபாவையைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு புறப்படுகின்றாள். தோழியும் அவளொடு செல்கின்றாள். உலோச்சனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் நெய்தல் மகளிரின் வண்டல் விளையாட்டும் பூக்கொய்தல் விளையாட்டும் கூறப்பெற்றுள்ளன.

“சிறுவீ ஞாழல் தேன்தோய் ஒள்ளிணர்
நேரிழை மகளிர் வார்மணல் இழைத்த
வண்டற் பாவை வனமுலை முற்றத்து
ஏண்பொறிச் சுணங்கின் ஐதுபடத் தாஅய்
கண்டல் வேலிக் காமர் சிறுகுடி
எல்லி வந்தன்றோதேர் எனச் சொல்லி
அலர் எழுந்தன்று இவ்ஊரே; பலருளும்
தண்ணோக்கினளே அன்னை நானை
மணிப்பூ முண்டகம் கொய்யேன் ஆயின்
அணிக்கலின் உண்மையோ அரிதே”¹⁹³

இப்பாடலில் சிறிய பூவை உடைய ஞாழலின் தேன்கொண்ட ஒளிமிக்க பூங்கொத்துக்கள் அழகிய அணிகலன்களை அணிந்த சிறுமியர் நெடிய மணலிடத்தே

வண்டல் அயரும் போது வண்டல் மண்ணாலே செய்த பாவையின் மார்பில் உரிமையுடைய தேமல் போலக் காணப்படும் என வண்டல் விளையாட்டும்,

உப்பங்கழிக் கரையிலுள்ள நீர்முள்ளிச் செடியின் நீலமணி போன்ற மலரைக் கொய்து விளையாட்டும் மகளிர் விளையாட்டும் கூறப்பெற்றுள்ளன.

உலோச்சனார் நற்றிணையில் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் தலைவன் தலைவியோடு வண்டல் விளையாட்டும் செய்தி கூறப் பெற்றுள்ளது,

“வண்டல் தைஇயும் வருதிரை உதைத்தும்
குன்றோங்கு வெண்மணற் கொடுஅடும்பு கொய்தும்
துனிஇல் நன்மொழி இனிய கூறியும்”¹⁹⁴

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். இவ்வாறு நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பரவலாக மகளிரின் வண்டல் அயர்தல் விளையாட்டு கூறப்பெற்றுள்ளன.

மகளிர் பூவின்கண் விழும் வண்டினங்களை விரட்டும் விளையாட்டு

குடவாயிற் கீரத்தனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தலைவியும் தோழியும் பூவின் நுண்ணிய தாதிற் பாய்ந்து வீழ்கின்ற வண்டினங்களை விரட்டி, அலை கொழித்த வெண்மையான மணலுடுத்த உப்பங்கழி சூழ்ந்த சோலையில் விளையாடுகின்றனர். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“நீயும் யானும் நெருநல் பூவின்
நுண்தாது உறைக்கும் வண்டினம் ஒப்பி
ஒழிதிரை வரித்த வெண்மணல் அடைகரைக்
கழிசூழ் கானல் ஆடியது”¹⁹⁵

‘ஓரை’ என்னும் மகளிர் விளையாட்டு

‘ஓரை’ என்னும் மகளிர் விளையாட்டுக் குறித்த செய்திகளும் நெய்தல் பாடல்களில் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. பராயனார் என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில்,

“ஒள்ளிழை மகளிரொடு ஓரையும் ஆடாய்
வள்ளிதழ் நெய்தற் தொடலையும் புனையாய்
விரிபூங் கானல் ஒருசிறை நின்றோய்”

என்னும் அடிகளில் மகளிரின் ‘ஓரை’ என்னும் விளையாட்டுக் கூறப்பெற்றுள்ளன. ‘ஓரை’ என்பது பஞ்சாய்க் கோரையைக் கொண்டு நெய்தல் நில மகளிர் பாவையைச் செய்து, அப்பாவையைக் கொண்டு விளையாட்டும் விளையாட்டாகும். உலோச்சனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் ஞாயிறு மேலைத்திசையின் சென்று மறையும்

நேரத்தில் கடற்கரையில் ஓரையாடியமகளிர் நீர் அலைத்தலால் களைந்த கூந்தலைப் பிழிந்து நீரை வடித்தும், தளர்ந்தவாறு வயிற்றிடத்தே அறைந்து கொண்டும் ஒன்று கூடி ஊருக்குள் திரும்புகின்றனர்.

“உருகெழு தெய்வமும் கரந்து உரையின்றே
விரிகதிர் ஞாயிறும் குடக்கு வாங்கும்மே;
நீரலைக் கலைஇய கூழை வடியாச்
சாஅய் அவ்வயிறு அலைப்ப உடனியைந்து
ஓரை மகளிரும் ஊர் எய்தினரே”¹⁹⁶

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். குறுந்தொகையில் தும்பிசேர் கீரன் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில்,

“உரவுக் கடல் பொருத விரவுமணல் அடைகரை
ஓரைமகளிர் ஓராங்கு ஆட்ட
ஆய்ந்த அலவன் துன்புறு துணைபரி
ஓங்குவரல் விரிதிரை களையும்”¹⁹⁷

என்னும் பாடலடிகளில் மகளிரின் ஓரை விளையாட்டுக் கூறப்பெற்றுள்ளன. ஓரை மகளிரால் அலைக்கழிக்கப்பட்டுத் தளர்ந்த நண்டு தனியே செல்ல விரையும் போது கடலலை அம்மகளிர்க்கு முன்சென்று அதனை அடித்துச் செல்கின்றது.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பரவலாக ஓரை மகளிரின் கடல் சார்ந்த விளையாட்டுக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

வெண்மணலில் புன்னை விதையை அழுத்தி விளையாடல்

நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் வெண்மணலில் புன்னை விதையை அழுத்தி விளையாடும் மகளிர் விளையாட்டுக் கூறப்பட்டுள்ளது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி
மறந்தனம் துறந்த காழ்முளை அகைய
நெய்பெய் தீம்பால் பெய்து இனிது வளர்த்தது
நும்மீனும் சிறந்தது நுவ்வை ஆகுமென்று
அன்னை கூறினள் புன்னையது நலனே”¹⁹⁸

இப்புன்னை மரம் பெற்றுப் பேணி வளர்த்ததன்று. மகளிர் விளையாட்டாக மணலில் புதைத்துத் தானாக முளைத்து நிழல் தந்தது. அன்னை அப்புன்னையைத் தலைவியின் தமக்கை (தங்கை) என உறவுமுறை கொண்டாடினாள். விளையாட்டும் விளையானது.

கடலில் மகளிர் பாய்ந்து நீராடல்

நெய்தல் நில மகளிர் கடலலை ஓங்கிய கடலில் பாய்ந்து நீராடுவதை ஒரு விளையாட்டாகக் கொண்டிருந்தனர். அல்லங்கீரனார் என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தோழியும் தலைவியும் கழிமுள்ளி மலரால் தொடுக்கப்பட்ட பூமாலையை நீலமணி போன்ற கூந்தலில் வண்டுகள் வந்து விழுமாறு அணிந்தனர். பின்னர் அவர்கள் தெளிந்த நீரையுடைய கடலில் பாய்ந்தும் குதித்தும் நீராடி மகிழ்ந்தனர். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“----- தகைய

அணிமலர் முண்டகத்து ஆய் பூங்கோதை

மணிமருள் ஐம்பால் வண்டு படத்தைஇ

துணிநீர்ப் பெளவம் துணையோடு ஆடி”¹⁹⁹

அம்மூவனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலிலும் மகளிர் கடல்நீராடல் குறித்த செய்தி காணப்படுகின்றது.

“கவர்பரி நெடுந்தேர் மணியும் இசைக்கும்

பெயர்பட இயங்கிய இளையரும் ஒலிப்பர்

கடலாடு வியலிடைப் பேர்அணிப் பொலிந்த

திதலை அல்குல் நலம் பாராட்டிய

வருமே தோழி வார்மணற் சேர்ப்பன்”²⁰⁰

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். இப்பாடலின் தோழி தலைவியிடம் விரைந்து செல்லும் தேரின் குதிரைகளின் மணியோசை கேட்கின்றது. உடன் வரும் வீரரின் ஆரவார ஓசையும் கேட்கின்றது. ஆதலால் தலைவன், மகளிர் சென்று கடல் நீராடுகின்ற அகன்ற இடத்தில் மிகுந்த அழகுடன் பொலிந்து விளங்குகின்ற தேமல் படர்ந்த நின் அல்குவின் சிறப்பைப் பாராட்டி இப்பொழுதே வருவான் என்கின்றான்.

குரவைக் கூத்தாடல்

நெய்தல் நில மக்கள் குரவைக் கூத்தினை ஒருவகை விளையாட்டாகவே கருதினர். இதற்கு ஐங்குறுநூற்றின் பின்வரும் பாடல் சான்றளிக்கின்றது.

“நெய்தல் உண்கண் நேர்இறைப் பணைத்தோள்

பொய்தல் ஆடிய பொய்யா மகளிர்

குப்பை வெண்மணல் குரவை நிறூஉம்

துறைகெழு கெண்கண் நல்கின்

உறைவு இனிது அம்ம! இவ்வழுங்கல் ஊரே”²⁰¹

பொய்தலாடிய மகளிர் எனவும் பொய்யா மகளிர் எனவும் கொள்ளலாம். ‘பொய்தல்’ என்பது விளையாட்டாகும். இது காமக்குறிப்பில்லாத விளையாட்டாகும். ‘பொய்தல்’ என்பது சங்க காலத்தில் அப்பெயர் கொண்ட ஒருவகை விளையாட்டாகும். காமக்குறிப்பில்லாத பேதை மகளிர் பலர்கூடி இவள் கணவன், இவள் மனைவி என்று தம்முட் கூறிக்கொண்டு சிறுவீடு கட்டிச் சோறாக்கியும் உண்டும் விளையாடும் விளையாட்டே பொய்தல் விளையாட்டாகும். இவ்வாட்டத்தை ஆடிய மகளிர் சலிப்பு ஏற்படும்போது குரவையும் ஆடுவர். மறையெனல் அறியாத மாயமில்லாத பருவத்தர் ஆதலின் பொய்தல் ஆடிய மகளிர் ‘பொய்யா’ மகளிராகவும் விளங்கினர். இவர்கள் தாம் கண்டதையும் கேட்டதையும் சிறிதும் மறைக்காமல் வெளிப்படையாகக் கூறியதாலும் ‘பொய்யா மகளிர்’ ஆயினர்.

குரவையாடல் பண்டைக் காலத்து கூத்துவகைகளுள் ஒன்றாகும். இது வரிக் கூத்தின் ஓர் உறுப்பாகும். விநோதக் கூத்துக்கள் ஆறனுள் இதுவும் ஒன்றாகும். இக்கூத்தில் மகளிர் எழுவரோ, எண்மரோ, ஒன்பதின்மரோ கூடியாடுவர். சமநிலையில் மண்டிலமாக நின்று கடகக்கை கோத்து நின்று ஆடுவர். தாம் விரும்பிய ஒரு தலைவனின் புகழைப் பாடிக் கொண்டே ஆடுவர். சிலப்பதிகாரத்தில் ஆய்ச்சியர் குரவையிலும் குன்றக் குரவையிலும் இக்கூத்து கூறப் பெற்றுள்ளன.

இவ்விளையாட்டைக் கூறும் இப்பாடலில் பொய்தலாடிய மகளிர் பின்னுமட் மணற்கண் குரவையாடும் துறைவன் எனக் கூறப்படுவது களவில் தலைவிக்குத் தலையணி செய்த துறைவன், பின்பு தலைவியை வரைவு வழிக் கூடுவான் என்னும் கருத்து வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

‘சிறிற் ற இழைத்தல்’ என்னும் விளையாட்டு

சிறிற் ற இழைத்து மகளிர் விளையாடும் விளையாட்டு குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் கூறப்பெற்றுள்ளது.

“துணைத்த கோதைப் பணைப் பெருந்தோளினர்

கடலாடு மகளிர் கானல் இழைத்த

சிறுமனைப் புணர்ந்த நட்பே-தோழி

ஒருநாள் துறைவன் துறப்பின்

பலநாள் வருஉம் இன்னாமைத்தே”²⁰²

தலைவி தோழியிடம் துணையாகச் சேர்த்துக் கட்டிய மாலையை அணிந்த மூங்கில் போன்ற பருத்த தோள்களைக் கொண்ட கடலில் நீர் விளையாடும் மகளிர் கடற்கரைச் சோலையில் உருவாக்கிய சிறிற் ற வீட்டில் துறைவனோடு ஒருநாள் ஏற்பட்ட நட்பு, அவனைப் பிரிந்தவழிப் பல நாட்களில் துன்பத்தைத் தரும் என்கின்றாள். இதிலிருந்து மகளிர் கடற்கரைச் சோலையில் சிறிற் ற கட்டி விளையாடுவதை அறியமுடிகின்றது.

குடும்ப விளையாட்டு

மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (தலைவன் தன்நெஞ்சத்திற்குக் கூறுவதாக அமைந்த பாடல்) குடும்ப விளையாட்டுப் பற்றிய செய்தி காணப்படுகின்றது. இப்பாடலின் தலைவன் தலைவியை விளித்துப் பெண்ணே புன்னை மரம் வெண்மையான மணற்பரப்பில் உதிர்த்த நுண்ணிய பூந்தாதுக்களைப் பொன் எனப் பாவித்து அதனை முகந்தெடுத்து சிற்றில் இழைத்து விளையாடும் நின் தோழிமார்க்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்து இல்லறம் நடத்துகின்றாய். அவ்வாறு விளையாட்டாக நடத்தும் இல்லறத்தில் எனக்கும் உரிமையுண்டு என்றால் என்னோடு கூடி என் இல்லத்திலிருந்து இல்லறம் செய்வதில் உனக்கு ஏதேனும் தீங்கு உண்டோ? எனத் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி, விரைந்த ஓட்டத்தினை உடைய நல்ல குதிரை பூட்டிய கொடுஞ்சியினுடைய நெடிய தேரினைச் செலுத்துவதில் தேர்ச்சிபெற்ற பாகன் மெதுவாகச் செலுத்தத் தலைவியை அணுகினான். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“மையூர் ஓதி வான்நுதல் குறுமகள்!
விளையாட்டு ஆயமொடு வெண்மணல் உதிர்த்த
புன்னை நுண்தாது பொன்னி மொண்டு
மனைபுறத் தருதி ஆயின், எனையதூஉம்
இம்மனைக் கிழமை எம்மொடு புணரின்
தீதும் உண்டோ மாதராய்? மென
கடும்பரி நல்மான் கொடி(டு)ஞ்சி நெடுந்தேர்
கைவல் பாகன் பையென இயக்க
யாந்தற் குறுகின மாக”²⁰³

பொழுது போக்குகள்

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் நெய்தல் மகளிரின் பலவகையான பொழுது போக்குகள் கூறப் பெற்றுள்ளன. உலோச்சனார் அகநானூற்றில் இயற்றிய நெய்தல் பாடலில் மகளிர் நண்டு வளைகளைத் தோண்டுதல், ஊசல் ஆடுதல், குரவைக் கூத்தாடல், கடலில் நீராடல் ஆகியன அவர்களது பொழுது போக்குகளாகக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன.

“எக்கர்ப் புன்னை இன்றிழல் அசைஇ
செக்கர் ஓண்டின் குண்டு அளைகெண்டி
ஞாழலோங்கு சினைத் தொடுத்த கொடுங்கழித்
தாழைவீழ் கயிற்று ஊசல்தூக்கி
கொண்டல் இடுமணல் குரவைமுனையின்
வெண்தலைப் புணரி ஆயமொடு ஆடி”²⁰⁴

என்பன அப்பாடலடிகளாகும். கண்ணம்புல்லனார் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தோழியும் தலைவியும் கடற்கரையில் மணல் குவிந்து இடிந்த பகுதியில் சங்குகளைக் குலையாகத் தொடுத்தது போல குருகுகள் அமர்ந்திருக்கும், அவற்றை எண்ணிப் பொழுது போக்குவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“மணி துணித்தன்ன மாஇரும் பரப்பின்
உரவுத்திரை கொழீஇய பூமலி பெருந்துறை
நீலவுக் குவித்தன்ன மேட்டுமணல் இடிகரை
கோடு துணர்த்தன்ன குருகொழுக்கு எண்ணி
எல்லை கழிப்பினம் ஆயின்”²⁰⁵

அஞ்சில் ஆந்தை என்னும் சங்கப்புலவர் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் தலைவி தலைவனுடன் கடலில் நீராடுதல், கடற்கரைச் சோலையில் தலைவி தலைவனோடு தங்கி இன்புறுதல், குரவைக் கூத்தாடல் ஆகியன மகளிர் பொழுது போக்குகளாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“கடல்உடன் ஆடியும் கானல் அல்கியும்
தொடலை ஆயமொடு தழுஉஅணி அயர்ந்தும்
நொதுமலர் போலக் கதுமென வந்து
முயங்கினன் செலினே அலர்ந்தன்று மன்னே”²⁰⁶

இப்பாடலடிகளில் தலைவன் தலைவியோடு இன்பமாகப் பொழுது போக்குவதும் இதனால் தலைவனும் தலைவியும் இன்புற்று இருப்பதும் கூறப் பெற்றுள்ளது.

இல்லறம்

இல்லறத்தின் சிறப்பு, இல்லறத்தில் தலைவன்-தலைவியர் பங்கு (கணவன்-மனைவியர் உறவு), இல்லறக் கடமைகள், தலைவியின் இல்லற விருப்பம் என்னும் நிலைகளில் சமுதாயவியல் மற்றும் தமிழ்ப் பண்பாட்டியல் பின்புலங்களில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் குடும்ப அமைப்பைக் கட்டிக்காக்கும் வகையில் இல்லறத்தின் பெருமைகள் பேசப் பெற்றுள்ளன. களவினைப் பாடுபொருளாகக் கொண்ட நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் களவினைக் கற்பாக மாற்றி இல்லறத்தை நல்லறமாக்க வேண்டும் என்னும் சிந்தனைகளே அடிக் கருத்துக்களாக அமைந்துள்ளன.

இற்செறிப்பாகிய காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாளாகிய தலைவி தோழிக்குக் கூறுவதாகக் குறுந்தொகையில் சிறைக்குடி ஆந்தையார் இயற்றிய நெய்தல் பாடலொன்று உள்ளது.

“பூ இடைப்படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன
நீருறை மகன்றில் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவரிது ஆகிய தண்டாக் காமமொடு

உடனுயிர் போகுகதில்ல கடனறிந்து
 இருவேம் ஆகிய உலகத்து
 ஒருவேம் ஆகிய புன்மைநாம் உயற்கே”²⁰⁷

என்பது அப்பாடலாகும். காப்பு கைமிக்கவழி (இற்செறிப்பு) ஆற்றாமையால் வருந்தும் தலைவி தோழிக்குக் கூறுவதாக அமையும் இப்பாடலில் தமக்கிடையே (மகன்றில் பறவை) பூ ஒன்று இடைப்பட்டு ஒன்றையொன்று மறைப்பதாயினும் ஓராண்டு கழிந்ததுபோல நீரில் வாழும் மகன்றில் பறவைகளின் சேர்க்கை அமையும். அவ்வாறே தலைவனும் தலைவியும் ஒருயிர் இரண்டு உடல்களுடன் வாழ்வதைப் போன்று வாழ்ந்து வருகின்றனர். தலைவன் பிரிந்தால் தன்னுயிர் நீங்கிவிடும் என்கின்றாள் தலைவி. இது அவளது இல்லற விருப்பத்தையும், தலைவனை மணந்து இல்லறக் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்தும், ‘மகன்றில்’ என்பது நீரில் வாழும் ஒரு மருதநிலப் பறவையாகும். அப்பறவை ஆணும் பெண்ணுமாக இணைபிரியாமல் வாழும் இயல்பினை உடையது. இப்பறவையைப் போன்று உள்ளத்தாலும் உயிராலும் தலைவனும் தானும் ஒன்றுபட்டிருப்பினும் கடமையைச் செய்வதற்காக இருவரும் இருவேறு உடல்களைப் பெற்றிருப்பதாகத் தலைவி தோழியிடம் கூறுகின்றாள். ‘கணவன் மனைவியோடு உடனுறையும் நாளில் மனைவி தன்னுயிர் நீத்தால் மீண்டும் நட்புடையவராகப் பிறப்பர்’ என்னும் முன்னோர் வழக்கினைத் தலைவி நினைத்துப் பார்க்கின்றாள். ஆதலால் தலைவன் தன்னை மணந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும், தான் அவனோடு சேர்ந்து இல்லறக் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்றும் இப்பாடலின் தலைவி தோழியிடம் கூறுகின்றாள்.

தாமோதரன் என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் காமமிக்க கழிபடர் கிளவியால் வருந்தும் தலைவி தனது இல்லற விருப்பத்தைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்.

“ஞாயிறு பட்ட அகல்வாய் வானத்து
 அனியதாமே கொடுஞ் சிறைப் பறவை
 இறைவுற ஓங்கிய நெறிஅயல் மராஅத்த
 பிள்ளை உள்வாய்ச் செநீஇய
 இரை கொண்டமையின் விரையுமால் செலவே”²⁰⁸

காம நோயைப் பொறுக்க இயலாத தலைவி, காமமிக்க கழிபடர் கிளவியாக மாலைப் பொழுதினைக் கண்டு வருந்திக் கூறுகின்றாள். மாலைப் பொழுதில் பறவைகள் தம் கூடுகளை நோக்கி விரைந்து செல்லும். தாய்ப்பறவை தாம் தேடிய இரையைத் தன் குஞ்சுகளின் முன்வாயில் வைத்தால் அது நழுவி விழுந்து விடும் என்பதால் வாயின் உள்ளிடத்துச் செருகுவதற்காக இரையுடன் வந்தன. குஞ்சுகள் தாயின் வருகையை நோக்கி அதன் வாயை அங்காந்தவாறு இருந்தன. ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரண்டு

பறவைகளும் மாலைப் பொழுதில் தம் கூடுகளுக்குத் திரும்புகின்றன. இப்பறவைகள் காதல் செய்து இன்புற்று பிள்ளைப் பேறடைந்து தன் குஞ்சுகளை இனிதே பாதுகாப்பதைப் போலத் தானும் தலைவனை மணந்து மகப்பேறடைந்து தன்குழந்தைகளைப் பாதுகாத்து மகிழ்ச்சியாக இல்லறத்தை நடத்த வேண்டுமென்ற தன் இல்லற விருப்பத்தை இப்பாடலின் தலைவி வலியுறுத்திக் கூறுகின்றாள்.

விருந்தோம்பல்

நல்லதொரு குடும்பப் பின்னணியில் அறத்தைச் சிறப்பாக வகுத்து, பொருளைப் பயன்பெறப் பகுத்து, இன்பத்தை எளிதாகச் சமுதாயத்திற்கு வழங்குவது விருந்தோம்பலாகும். விருந்தோம்பலை இல்லறத்தின் நல்லறமாக ஏற்றுக் கணவனும் மனைவியும் இணைந்து விருந்தோம்பி உள்ளனர். கணவனுக்காகச் சமைத்த மனைவி, நாளடைவில் பிறருக்காகவும் வருந்தி விருந்து சமைத்தாள். கணவனிடம் மனைவி செலுத்திய அன்பு விரிவடைந்து விருந்தினர்பால் சென்றது. எதிர்பாராத நேரத்தில் விருந்தினர் வரினும் மகிழ்ந்து அன்புடன் வரவேற்று விருந்தினரைப் பேணி உபசரிப்பது தமிழரின் விருந்தோம்பல் பண்பாடாக மலர்ந்தது.

வீட்டிற்கு வரும் உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் வெகுதூரப் பயணிகளையும் விருந்தினராக ஏற்றுமக்கள் ஊண்முறை விருந்து அளித்தனர். இது நாளடைவில் மனித நலப் பண்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட கோண்முறை விருந்தாக வளர்ந்தது. விருந்தோம்பல் மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்குப் பயன்பட்டு வந்துள்ளது. உளவியல் அடிப்படையில் நோக்கினால் உடலியல் தேவைகள், பாதுகாப்புத் தேவைகள், அன்புடைமை உணர்வுத் தேவைகள், தன் மதிப்புத் தேவைகள், தன்னையறிதலாகிய தேவைகள் ஆகிய மனித சமூகத் தேவைகள் விருந்தோம்பல் வாயிலாக நிறைவேறியுள்ளன.

தமிழர், விருந்தோம்பலில் ஒப்புரவைக் கலந்த வாழ்க்கை முறையினர். பிறிதின்றோய் தன் நோய் போல் போற்றும் அறிவினாலாகிய பயன் விருந்தோம்பலால் விளைந்துள்ளது. அன்பின் அடிப்படையில் அமைந்த பண்பு நலன்களால் போற்றப்படுவது விருந்தோம்பலாகும். விருந்தோம்பல் குடும்பத் தலைவியின் மாண்புடைய பண்பாகப் போற்றப்பட்டுள்ளது. பெண்கள் வகிக்கும் பல பங்குநிலைகளில் குடும்பப் பெண்களின் முக்கியக் கடமையாக விருந்தோம்பல் இருப்பதால் அனைத்து வயதுப் பெண்களுக்கும் உரிய உயரிய பண்பாடாக விருந்தோம்பல் விளங்குகின்றது. தமிழனம் இன்பக் களியாட்டங்களில் அழுந்தி சமூகச் சீர்குலைவில் சிக்கிச் சீரழிந்து விடக் கூடாது எனச் சிந்தித்த சமூக நலச் சிந்தனையாளர்களான தமிழர், தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபில் மக்களை விருந்தோம்பலைக் கடைப்பிடிக்குமாறு வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளனர். விருந்தோம்பலைச் சமூகக் கடனாகக் கருதி, விருந்தோம்பலைக் கூட்டுப் பொறுப்பாக்கிப் பண்பாட்டியலைச் செழுமைப்படுத்தியுள்ளனர்.

பாரம்பரியத்தின் பின்புலத்தில் தோன்றிய விருந்தோம்பும் மனநிலை, கலை மற்றும் இலக்கியங்களிலும் வெளிப்பட்டன. விருந்தோம்பும் மனப்போக்கை ஈடுசெய்யும் வகையில் சங்க அகப்பாடல்களில் கூட்டு நனவிலி மனம் குடும்பத் தலைவியரிடம் செயல்படுகின்றன. ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த சங்ககால மக்கள் குறிப்பாகக் குடிமக்கள் தங்களது வாழ்க்கை முறைகளுக்கேற்பவும், செல்வ நிலைகளுக்கேற்பவும், தங்கட்குக் கிடைக்கும் பொருட்களைக் கொண்டு சைவ உணவு, இயற்கை உணவு, புலால் உணவு ஆகியனவற்றை விருந்தினர்களுக்கு வழங்கி விருந்தோம்பியுள்ளனர். நிலந்தோறும் விருந்தோம்பல் பண்பு காணப்பட்டதால்தான் உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைமக்களும், பொருள்வயிற் பிரிவில் சென்றோரும், வெகுதூரம் பயணித்தவர்களும் விருந்தினர்களாகி ஆங்காங்கே விருந்தோம்பப்பட்டுக் கவலையில்லாமல் பயணம் செய்துள்ளனர்.

விருந்தோம்பல் சங்ககாலம் முதற்கொண்டு இன்று வரையில் அன்பின் அடிப்படையில் எழும் பகுத்துண்ணும் உணர்வில் பிறந்து பிற உயிர்களையும் மனிதர்களையும் ஒம்பும் சமுதாய உணர்வில் வளர்ந்து, உலகியலின் உயர்பண்பாகப் பரவி ஒப்புரவாகப் பயன்பட்டு, உறுதிப் பொருள்களின் உயர்தோற்றமாக உயர்ந்து ஒருலக உணர்வில் உறவுரிமையுடைய மனிதநேயமிக்க வாழ்வியல் பண்பாடாக வளர்ந்துள்ளது.

இந்த அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் காணப்பெறும் விருந்தோம்பல் பண்பாடு இப்பகுதியில் விளக்கப்படுகின்றது. உலோச்சனார் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைவனிடம் தோழி,

“சேணின் வருநர் போலப் பேணா
இருங்கலி யாணர்எம் சிறுகுடித் தோன்றின்
வல்லெதிர் கொண்டு மெல்லிதின் வினைஇ
துறையும் மானற்றன்று பொழுதே; சுறவும்
ஓதம் மல்கலின் மாறுவா யினவே
எல்லின்று தோன்றல்! செல்லாதீம் மென
எமர்குறை கூறத்தங்கி ஏமுற
இளையரும் புரவியும் இன்புற நீயும்
இல்லுறை நல்விருந்து அயர்தல்
ஓல்லுதும் பெரும! நீ நல்குதல் பெற்றே”²⁰⁹

என்கின்றாள். பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைவனிடம் தோழி, ‘அவன் தலைவியைப் பிரியக் கூடாது என்பதற்காக உள்ளத்தில் யாதொன்றும் நினையாமல் தொலைவிலிருந்து வருகின்ற புதியவனைப் போல ஆரவாரமும் புதுவருவாயுமுடைய எம் சிற்றாருக்கு

வருகை தருக; எம் வீட்டாரும் உம்மை வல்லே எதிர்கொண்டு வரவேற்பர். இனிதாக நின்னைப்பற்றி வினவி அறிந்து கொள்வர். பொழுது மயங்கி விட்டது, இருள் சூழ்ந்தது நீர்த்துறையில் அலைபெருகி வெள்ளம் மிகுதியானதால் சுறாக்களும் நினக்குப் பகையாயின. தலைவ இற்றைப் பொழுது நீ நின் ஊருக்குச் செல்ல வேண்டாமென குறையிரந்து வேண்டுவர். நீயும் நின் இளையாரும் புரவியும் எம் இல்லத்துத் தங்கி இன்புறுக. யாமும் (தலைவியும்) நும்மை விருந்தாக ஏற்றுப் பேணுவோம்' என்கின்றாள்.

உலோச்சனாரின் மற்றொரு அகநானூற்றுப் பாடலிலும் தோழி தலைவியின் குறிப்பறிந்து தலைவனைத் தலைவியின் இல்லத்தில் விருந்தினனாகத் தங்கிச் செல்லுமாறு வேண்டுகின்றாள். 'ஒலியுடன் பொங்கியெழும் கடலலை விரைந்து உடைந்து சிதறுகின்ற மரங்கள் உயர்ந்துள்ள ஒரு பக்கத்தே நின் குணப்பண்புகள் பலவற்றைப் பாராட்டுமாறு இன்றைய பகற்பொழுதை எம்முடன் கழித்து இரவு வரும் பொழுது நும்முடைய தேரினைப் பூட்டிச் செல்வதற்கு உரியீராவீர். அவ்வாறின்றி இரவிலும் எம்மூரில் தலைவியின் இல்லத்தில் விருந்தினனாகத் தங்கிச் சென்றால் யாங்களும் எம்மால் முடிந்தளவு நும்மைப் பேணுவோம். நீயும் தலைவியிடம் கூடி மகிழலாம். நின் கருத்துயாது' என்று தோழி தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“வந்தனை சென்மோ வளைமேய் பரப்ப!
பொம்மற் படுதிரை கம்மென உடைதரும்
மரனோங்கு ஒரு சிறை பலபா ராட்டி
எல்லை எம்மொடு கழிப்பி எல்உற
நல்தேர் பூட்டலும் உரியீர் அற்றன்று
சேந்தனீர் செல்குவீர் ஆயின் யாமும்
எம்வரை அளவையின் பெட்குவம்
நும்ஓப் பதுவே? உரைத்திசின் எமக்கே”²¹⁰

இரவில் விருந்தோம்பல்

குறுந்தொகையில் நன்னாகையார் என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய நெய்தல் பாடல் தலைவன் வரைவு நீட்டித்த வழி தலைவி பொழுதுகண்டு இரங்கித் தோழிக்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

“புள்ளும் மாவும் புலம்பொடு வதிய
நள்ளென் வந்த நார்இல் மாலை
பலப்பு குவாயில் அடைப்பக் கடவுநர்
‘வருவீர் உளீரோ?’ எனவும்
வாரார் தோழி நம் காதலோரே”²¹¹

இப்பாடலின் தலைவி பறவைகள் மற்றும் விலங்குகளைப் போல இரவில் புணர்ச்சியின்றிக் கிடக்கும் தன் தனிமையை நினைத்து மாலைப் பொழுதை அன்பில்லாத மாலைப் பொழுது எனப் பழித்துக் கூறுகின்றாள். தலைவன் பகற்குறி வந்து பிரிவதால் பறவைகளும் விலங்குகளும் தம் இருப்பிடத்தை அடைவதைக் கண்ட தலைவி, தான் மட்டும் துணை இல்லாமல் இரவில் தங்குவதை நினைத்து இரங்குகின்றாள். களவுக் காலத்தில் தலைவன் விருந்தினன் போலத் தலைவியின் இல்லத்தில் பலருடன் இரவு நேரத்தில் புகுந்து விருந்துண்டு தலைவியுடன் உடனிருத்தல் உண்டு என்பதை இப்பாடலால் அறிய முடிகின்றது.

வரையாத்தாரம் வருவிருந்து அயரும்

வரைவை நீட்டித்துக் களவொழுக்கத்தை விரும்பிய தலைவன் சிறைப்புறமாக நிற்பதைக் கண்ட தோழி, ‘வரைவை நீட்டித்தல் அலர்’ எனத் தலைவன் கேட்பத் தலைவிக்கு கூறுபவளாய்,

“வரையாத் தாரம் வருவிருந்து அயரும்
தன்குடி வாழ்நர் அங்குடிச் சீறார்
இனிது மன்றம்ம தானே, பனிபடு
பல்கரம் உழந்த நல்கூர் பரிய
முழங்குதிரைப் புதுமணல் அழுந்தக் கொட்கும்
வால் உளைப் பொலிந்த புரலித்
தேரோர் நம்மொடு நகரஅ ஊங்கே”²¹²

என்கின்றாள். தலைவன் குறியிடம் வந்து செல்வதை அறிந்த ஊரார் அலர் கூறுகின்றனர். அதனாலேயே தலைவனைக் காணுமுன் இனிதாக இருந்த ஊர், அதனை இப்பொழுது இழந்திற்று. தோழி ஊரவரின் குடிப்பெருமையைக் கூறுவதால், தலைவியும் அலரொழிந்து தலைவனை மணந்து இல்லறம் ஏற்க வேண்டும்; விருந்தினரைப் பேணுதல் வேண்டும் என்னும் தலைவியின் மேன்மையைத் தோழி தலைவனுக்கு உணர்த்துகின்றாள். ‘தலைவனுடன் நகுதல்’ என்பது தலைவனின் காதல் விருப்பத்திற்கு இணங்கிய தலைவியின் மெய்ப்பாடாகும்.

‘தாரம்’ என்பது விருந்தில் படைக்கப்படும் பலவகையான உணவு வகைகளாகும்.

நக்கீரர் இயற்றிய நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் பகற்குறி வந்த தலைவனிடம் தலைவியின் இற்செறிப்பை உணர்த்தித் தோழி வரைவு கடைவுகின்றாள். இப்பாடலில் விருந்தோம்பல் செய்தி கூறப் பெற்றுள்ளது. மிகுந்த வெப்பத்தைத் தரும் ஞாயிற்றின் பகற்பொழுதில் செல்வம் மிகுந்த அகன்ற மனையில் வரும் விருந்தினரை வரவேற்றுப் போற்றுவதற்காக பொன்தொடி மகளிர் விருந்துணவு சமைத்தனர். அவர்கள் அந்த உணவில் கவளம் எடுத்து முற்றத்தில் பலியாக வைத்தனர். பலியாக இட்ட கொக்கின்

நகம் போன்ற அச்சோற்றைப் பசிய கண்களைக் கொண்ட காக்கைகள் உண்டன. அக்காக்கைகள் பொழுது சாயும் வேளையில் மீன்கடையில் இறா மீனையும் கவர்ந்துண்ணும். பின்னர் அக்காக்கைகள் கப்பலின் பாய்மரத்தில் சென்று தங்கும். இத்தகைய இயல்புடைய மருங்கூரப்பட்டினம் போன்ற தலைவியின் வளைகள் விளங்கும். அவ்வளைகள் நெகிழ்ந்ததைக் கண்ட தாய் தலைவியை இற்செறித்தாள்.

“பல்பூங் கானல் பகற்குறி மரீஇக்
செல்வல் கொண்க! செறித்தனன் யாயே
கதிர்கால் வெம்பக் கல்காய் ஞாயிற்றுக்
தீருவுடைவியல்நகர் விருவிருந்து அயர்மார்
பொற்றொடி மகளிர் புறங்கடை உகுத்த
கொக்குகிர் நீயிரல் மாந்தி எல்பட
அகலங்காடி அசை நியல் குவித்த
பச்சிறாக் கவர்ந்த பசங்கட் காக்கை
தூங்கல் வங்கத்து கூம்பில் சேக்கும்”²¹³

‘மகளிரிட்ட பலிச்சோற்றை உண்ட காக்கை, அங்காடியில் இறாமீனைக் கவர்ந்து கூம்பில் சென்று தங்கும்’ என்றது, தலைவன் பாங்கற் கூட்டத்தில் தலைவியுடன் இன்பம் துய்த்த பின்னர் பாங்கியிற் கூட்டத்திலும் தலைவியைக் கூடி இன்புற்ற தலைவன் சிறிதும் மனக்கவலையின்றித் தன்னார் சென்றதைக் குறிக்கும்.

இது தலைவனுக்கு விருந்தாகவும் தலைவிக்குத் துன்பமாகவும் அமைகின்றது.

நெய்தல்கலிப் பாடலில் ஒழுக்கம் சார்ந்த பண்பாடு

நெய்தற் கலியில் முப்பத்து மூன்று பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. நல்லந்துவனார் என்னும் சங்கப்புலவர் அப்பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். அம்மூவனார், உலோச்சனார் வரிசையில் நெய்தல் பாடல்களைச் சிறப்பாகவும் நுட்பமாகவும் இயற்றிய பெருமைக்குரியவராக நல்லந்துவனார் விளங்குகின்றார். சங்கப் பாடல்கள் அனைத்தும் சிறப்பானதாயினும் அவற்றுள் மிகவும் சிறப்பானது நெய்தற்கலியில் அவரியற்றிய ஒழுக்கம் சார்ந்த பண்பாட்டினை விளக்கும் பாடலே ஆகும். இப்பாடல் வாழ்க்கையில் அனைவரும் பின்பற்ற வேண்டிய வாழ்வியல் நெறிகளை ஒழுக்கத்தின் அடிப்படையில் மிகவும் எளிமையாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பல தமிழியல் சார்ந்த பண்பாட்டுச் சிந்தனைகளுக்கு அப்பாடல் விளக்கம் தருவதாகவும் அமைந்துள்ளன. அப்பாடல் வருமாறு:

“ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பு எனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்
அன்பு எனப்படுவது தன்கிளை செறாமை

அறிவு எனப்படுவது பேதையார் சொல்நோன்றல்
 செறிவு எனப்படுவது கூறியது மாறாமை
 நிறை எனப்படுவது மறைபிறர் அறியாமை
 முறை எனப்படுவது கண்ணோடாது உயிர்வெளவல்
 பொறை எனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்”²¹⁴

‘போற்றுதல்’ என்பது நட்பாகக் கூடினாரைப் பிரியாதிருத்தல் ஆகும். ‘ஆற்றுதல்’ என்பது இல்லற வாழ்க்கையில் வறுமை உற்றவர்க்கு ஒன்றைக் கொடுத்து உதவுதல் ஆகும். பண்பு என்பது உலகவொழுக்கம் அதாவது உலக நடைமுறை அறிந்து ஒழுகுதலாகும். அன்பு என்பது தன் சுற்றத்தாரைச் சினவாதிருத்தல் ஆகும். ‘அறிவு’ என்பது அறியாதார் தன்னைப் பார்த்துச் சொல்லும் கடும்சொற்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் ஆகும். ‘செறிவு’ என்பது தான் கூறிய ஒன்றை எந்நாளும் மறவாதிருத்தல் ஆகும். ‘நிறைவு’ எனப்படுவது மறைவான ஒன்றைப் பிறர் அறியாமல் பாதுகாத்தல் ஆகும். ‘முறை’ என்று சொல்லப்படுவது தீங்கு செய்தார் நம்மவர் ஆயினும், கண்ணோடாது அவர் குற்றத்திற்கேற்ப உயிர்க்குத் தண்டனை வழங்குதலாகும். ‘பொறை’ எனப்படுவது தன்னைப் போற்றாதவரிடம் பகைகொள்ளாமல் பொறுமையோடு இருத்தலாகும்.

தலைவன் தலைவியை மணந்து கொள்ளலே அறம் என்னும் கருத்தை உணர்த்த விழைந்த தோழி ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, அன்பு, அறிவு, செறிவு, நிறை, முறை, பொறை முதலான உலகியல் நடைமுறை சார்ந்த பண்பாட்டு நிகழ்வுகளைப் பக்குவமாகத் தலைவன் மனங்கொள்ளுமாறு எடுத்துக்கூறி அறிவுறுத்துகின்றாள்.

இது தலைவனுக்கு மட்டும் அறிவுறுத்திய தமிழ்ப் பண்பாட்டு நெறிகள் அன்று; உலக மக்களின் வாழ்வியலுக்குத் தமிழர் வழங்கிய பண்பாட்டுக் கொடையாகும்.

பயன்படு பொருட்பண்பாடு

பயன்படு பொருட்கள் அல்லது பழகுபொருட் பண்பாடு குறித்த செய்திகளும் சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் ஆங்காங்கே குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இதற்குச் சான்றுகளாக ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களில் பயின்று வந்துள்ள சோழிகள், நெய்தற் கலிப் பாடலில் பயின்று வந்துள்ள சுறா மருப்பினால் செய்யப்பட்ட ஊஞ்சல் ஆகியன குறித்த செய்திகளைக் குறிப்பிடலாம்.

“பெருங் கடற்கரையது சிறுவெண் காக்கை
 வரீ வெண்தாலி செத்து வெருஉம்
 மெல்லம் புலம்பன் தேறி
 நல்ல ஆயின நல்லோள் கண்ணே”²¹⁵

இப்பாடலில் வரும் ‘தாலி’ என்பது சோழிகளைக் குறிக்கும். ‘சோழி’ என்பது கடலலைகளால் கொண்டுவரப்பட்ட பலகறையாகும். ‘சோழி’ என்பது பலகறையாகும். சோழிகளாகிய பலகறையை அலைகள் கடற்கரையில் கொண்டு வந்து எறிந்தன. அவை காண்பவர்களுக்குப் பரதவர் வீசும் வலையைச் சுற்றிக் கோர்த்தன போல தோன்றின. ஆங்கு வலை கிடப்பதாக நினைத்துச் சிறுவெண் காக்கை அஞ்சியது.

இப்பாடலில் கோழிகளின் பயன்பாடு குறித்த செய்தி கூறப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மீன்களுள், தன் இனமான தன்னை எதிர்த்த மீன்கள் அனைத்தையும் தாக்கி வெல்லும் ஆற்றலுடையது எறிகுறா மீனாகும். அச்சுறாவினது மருப்பாற் செய்த பலகையைக் கோத்து அமைத்த ஊசற்பலகையில் தலைவி ஊஞ்சலாடும் செய்தி நெய்தற் கலிப் பாடலில் பின்வருமாறு கூறப்பெற்றுள்ளன.

“இனமீன் இகல்மாற வென்ற சினமீன்
எறிகுறா வான்மருப்புக் கோத்து நெறிசெய்த
நெய்தல் நெடுநார்ப் பிணித்து பாத்து கைஉளர்வின்
பாழிசை கொண்ட இணவண்டு இயிர்ந்த ஆர்ப்பி
தாழாது உறைக்கும் தடமலர்த் தண்தாழை
வீழ்ஊசல் தூங்கப் பெறின்”²¹⁶

இவ்வாறு புழங்குபொருள் பண்பாடு குறித்த செய்திகளும் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் இடம் பெற்றிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சந்தனம், கத்தாரி அணியும் பண்பாடு

சங்க காலத்தில் ஆண்கள் மார்பிடத்தே சந்தனம் பூசுதலும்²¹⁷ பெண்கள் கத்தாரி முதலியவற்றால் அரைக்கப் பெற்ற வாசனைக் குழம்பை மயிருக்கு அணிதலும் வழக்கமாயிருந்தன. இவற்றை அரைக்கும் அம்பி வடநாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டது. இது வெண்ணிறமான வட்டக்கல் ஆகும். இதில் குடமலையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட சந்தனத்தை அரைத்தனர்.

இதனை நெடுநல்வாடை,

“கொள்உறழ் நறுங்கல் பலகூட்டு மறுக
வடவர்தந்த வான்கேழ்வட்டம்
தென்புல மருங்கில் சாந்தொடு துறப்ப
கூந்தல் மகளிர் கோதை புனையார்
தன்நறுந் தகரமுளரி நெருப்பு அமைத்து
இருங்காழ் அகிலொடு வெள்அயிரி புனைப்ப

கைவில் கம்மியன் கவின்பெறப் புனைந்த
செங்கேழ் வட்டம் சுருக்கி”²¹⁸

எனவும்,

மதுரைக்காஞ்சி,
“நல்நெடுங் கூந்தல் நறுவியரை குடைய
நரந்தம் அரைப்ப நறுஞ்சாந்து மறுக
மென்நூற் கலிங்கம் கடும்புகை மடுப்ப”²¹⁹

எனவும்,

அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடல்,

“வடவர் தந்த வான் கேழ்வட்டம்
குடுபுல உறுப்பின் குட்டுபு நிகழ்த்திய
வண்டியிர் நறுஞ்சாந்து அணிகுவம்”²²⁰

எனவும் குறிப்பிடுகின்றன.

ஆதலால் சங்க காலத்தில் நெய்தல் நில மக்களாகிய ஆண்களும் பெண்களும் சந்தனம், கத்தூரி ஆகிய நறுமணப் பொருட்களைப் பயன்படுத்திய பண்பாட்டுச் செய்தியை அறியமுடிகின்றன.

முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் இல்லாத பாடல்

நெய்தல் திணையின் அனைத்துப் பாடல்களும் ஏறக்குறைய முதற்பொருளையும் கருப்பொருளையும் பின்புலமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆயினும் நெய்தற்கலியின் ஒரு பாடல் மட்டும் (நெய்தற்கலி.122) முதற்பொருள், கருப்பொருள் பின்புலங்கள் இல்லாமல் தலைவியின் கூற்றில் செய்தியைக் கூறுபவனாக அமைந்துள்ளது. காமம் சாலா இளமையோள் வயின் களவொழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவன் இடையில் அவளைப் பிரிந்து சென்று தொன்முறை மனைவியரோடு புணர்ச்சி இன்பம் கொண்டிருந்தான். இதனால் ஆற்றாமை வெளிப்பட நின்ற அத்தலைவியைத் தோழி நிகழ்ந்தது வினவினாள். தலைவி தோழியிடம் தலைவன் ஒழுகுகின்ற முறையையும், தலைவி தன் நெஞ்சு தலைவன் மாட்டுச் சென்றதையும் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“கோதை ஆயமும் அன்னையும் அறிவுற
போதெழில் உண்ணப் புகழ்நலன் இழப்ப
காதல்செய்து அருளாது துறந்தார் மாட்டு ஏதின்றி
சிறிய துனித்தனை, துன்னா செய்து அமர்ந்தனை
பலவும் நூறு அடுக்கினை இளைபுஏங்கி அழுதனை
அல்லலை உடையை என்றி தோழி! கேள்இனி

மாண்எழில் மாதர் மகளிரோடு அமைந்து அவன்
காணும் பண்பிலன் ஆதல் அறிவேன்மன்; அறியினும்
பேணி அவன்சிறிது அளித்தக்கால் என்
நாணில் நெஞ்சம் நெகிழ்தலும் காண்பல்

ஒள்ளிழை மாதர் மகளிரோடு அமைந்து அவன்
உள்ளும் பண்பிலன் ஆதல் அறிவேன் மன்; அறியினும்
புல்லி அவன்சிறிது அளித்தக்கால் என்
அல்லல் நெஞ்சம் அடங்கலும் காண்பல், அதனால்
யாம நடுநாள் துயில்கொண்டு ஒளித்த
காம நோயின் கழீஇய நெஞ்சம்
தான் அவர் பால் பட்டதாயின்

நாம் உயிர் வாழ்தலோ நகைநனி உடைத்தே” (நெய்தற்கலி, 122)

என்பது அப்பாடலாகும். கோதையை அணிந்த ஆயத்தாரும் அன்னையும் அறிந்து விட்டனர். பூவழகுடைய மையுண்ட நின்கண்கள் புகழ்மிக்க அழகை இழந்துவிட்டன. காதல் செய்து பின்னர் அருளாது ஒரு காரணமும் இன்றி நின் காதலன் பிரிந்து விட்டான். அவனுடன் யாதொரு காரணமும் இன்றி சிறிதே ஊடல் கொண்டு வெறுத்தாய். அவன் உனக்குப் பொருந்தாத செயல்களைச் செய்ததனால் அவை பலவும் நூறாக அடுக்கிக் கூறி அதிலே அமர்ந்து விட்டாய். இப்பொழுது மனந்நடுமாறி அழுகின்றாய் எனக் கூறும் தோழியே என் ‘அலமரலைக் கேள்’ எனத் தலைவி பேசுகின்றாள்.

மாட்சிமை கொண்ட அழகுடைய காதல் மகளிரோடு அவன் சேர்ந்து என் வருத்தத்தைக் காணும் பண்பற்றவனாக அவன் இருத்தலை நான் அறிவேன். எனினும் அவன் வந்து என்னிடம் சிறிது அருள் செய்த அளவில் என் நாணம் இல்லாத நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து போகின்றது. இருளினும் கரிய கூந்தலை உடைய மகளிரோடு சேர்ந்து அவன் துயரை அறியாத பண்பற்றவனாக இருந்தும், அவன் எனக்குச் சிறிது அருள் செய்த அளவில் என் மருளிய நெஞ்சம் மகிழ்ந்து போகின்றது. ஆதலின் காமநோய் மிக்க என் நெஞ்சம் இரவின் நடுச்சாமத்தை என்னைத் தூங்க விடாது ஒளித்தது. அந்நெஞ்சம் அவன்பால் சென்று விட்டது. என் உயிர் வாழும் வாழ்க்கை பிறர் சிரிப்புக்கு இடமாக உள்ளது எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறுகின்றாள்.

தலைவன் பண்பற்றவனாக நடந்து கொண்டாலும், அவனைக் கண்டதும் தன்நெஞ்சம் அவன்மாட்டுச் சென்று விடுவதைத் தலைவி, தன்மாட்டு இழிவு தோன்றுமாறு கூறுகின்றாள்.

இப்பாடலில் நெய்தலின் கருப்பொருளும் முதற்பொருளும் பிற நெய்தல் பின்புலமும் இல்லை. எனினும், தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் ஏக்கம் அகமரபில் நுட்பமாக வெளிப்படுத்தப் பெற்றுள்ளன.

தொகுப்புரை

- ‘பண்பாடு’ என்பது தலைமுறை தலைமுறையாக அறிவு சார்ந்த நிலையில் மனித சமூகம் கற்றுணர்ந்த நடத்தைமுறைகளைக் குறிக்கும். மனிதன் பிறப்புமுதல் இறப்புவரை அவனது பண்பாட்டைச் சமுதாய வயமாக்கல், பண்பாட்டு வயப்படுத்தல் என்னும் நிலைகளில் கற்கின்றான். அறிவு சார்ந்த நிலையில் ‘பண்பாடு’ என்னும் சொல்லின் கருத்தாக்கம் எண்ணற்ற கருத்து வடிவங்களின் படிநிலைகளால் வெளிப்படுகின்றன. தனிமனிதர்களாலும் சமூக உட்குழுவினராலும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகின்றன. ஆதலால் அனைவராலும் கொள்ளப்படுவதும், கற்றுணரப்படுவதுமே பண்பாடாகும். அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்க நெறிகள், சட்டம், வழக்கம் ஆகியவையும், மனிதன் சமுதாய உறுப்பினனாக இருந்து கற்கும் திறமைகளும் பழக்கங்களும் அடங்கிய முழுத் தொகுதியே பண்பாடாகும். பண்பாட்டின் மிகச் சிறிய அலகு பண்பாட்டுக் கூறு. உகந்தநிலைப் பண்பாடு, உண்மைப் பண்பாடு, உள்ளார்ந்த பண்பாடு, வெளிப்படைப் பண்பாடு, உட்பண்பாடு, எதிர்ப்பண்பாடு எனப் பண்பாடு பலவகையின.
- வேடர், இடையர், பரதவர் (மீனவர்), கள்ளர், உழவர் ஆகியோர் இன்று போலவே சங்க காலத்திலும் ஒருபக்கம் ஒருவராக வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்கள் காலவகையினானே ஒருவரின் ஒருவர் தோன்றியவரல்லர். உண்மையில் ஒரு வேடன் தானே ஒரு உழவனாகவும், மீனவனாகவும் மாறவில்லை. அவன் வேடனாகப் பிறந்து வேடனாகவே இறந்தவன். இது ஏனைய குடிகளுக்கும் பொருந்தும். மருதநில, முல்லைநில மக்களை வேடரும் கள்ளரும் வென்றது சமூகமாற்றமன்று. அது தனியார் உடல்நிலை வெற்றியாகும். ஆயினும் வேடரை முதலில் தோன்றிய சமூகமாகக் கொள்ளலாம்.
- எம்.சீனிவாச அய்யங்கார் தமிழ்ச்சாதிகளை ஆரியர், திராவிடர், நாகர் என மூவகையாகப் பிரித்துள்ளார். அவர் பிராமணரை ஆரியர் என்றும், வேளாளரைத் திராவிடர் என்றும், வலையர், பள்ளர், சாணார், இடையர், மறவர், அகம்படியர், பறையர், கைக்கோளர், கம்மாளர், வன்னியர், கள்ளர், அம்பலகாரர் ஆகியோரைக் கலப்பு நாகர் என்றும், குறவரைக் கலப்படமற்ற நாகர் என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளார். இது மானுடவியலில் விரிவான இனவரைவியல் ஆய்வுக்கு உட்பட்டது.

- பரதவர் வாழிடங்கள், சிறுகுடி, சிறுகுடிப் பாக்கம், உயர்மணல் படப்பை, புன்னைஅம்சேரி, புல்வேய் குரம்பை என நெய்தல் பாடல்களில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன.
- நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் மருதத்திற்குரிய பரத்தமையொழுக்கமும் ஆங்காங்கே கூறப்பெற்றுள்ளன. ஐங்குறுநூற்றில் அம்முவனாரின் நெய்தல் திணைப் பாடலில் “பாணற்கு உரைத்த பத்து” என்னும் பகுதியிலுள்ள பத்துப் பாடல்களும் (தலைவி கூற்று) தலைவனின் பரத்தமையொழுக்கம் பற்றியனவாகும். தலைவி பரத்தையை ‘நெய்தலம் கண்ணி’ (ஐங்.135) எனப் பழித்துக் கூறுகின்றாள்.
- ‘மடலேறுதல்’ என்பது சங்ககாலத்தில் நிலவிய ஒருபண்பாட்டு மரபாகும். இது பெருந்திணையாகும். தலைவன் தான் விரும்பிய தலைவியை அடைய முடியாத நிலையில் ‘மடலேறுவேன்’ எனத் தோழியிடம் கூறுவான். தலைவன் ‘மடலூர்வேன்’ எனக் கூறுவது அன்பின் ஐந்திணையின் பாற்படும். ஏறிய மடல் திறம் பெருந்திணையாகும். ‘மடலூர்வேன்’ எனக் கூறும் உரிமை தலைவனுக்கு மட்டுமே உரியது. தலைவிக்குக் கிடையாது. இது சங்க காலத்திய சமுதாய வாழ்வியல் மரபாகும். நெய்தற்கலியின் நான்கு பாடல்களில் (நெய்தற்கலி.138,139,140,141) தலைவன் மடலேறுதல் குறித்த செய்திகள் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் பேசப்பெற்றுள்ளன. மோசிகீரனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலிலும் (நற்.342) தலைவன் மடலேறும் நிலைக்கு ஆட்பட்டமை கூறப்பெற்றுள்ளது.
- தலைவியின் தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம் குறித்த பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்கலிப் பாடல்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன (நெய்தற்கலி.142-148). ஏனைய அக இலக்கியங்களில் இப்பொருண்மையில் பாடல்கள் இல்லை. தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிவு நீட்டித்தவிடத்துத் தலைவி அப்பிரிவை ஆற்றாதவளாகி நாணம் கடந்தும் உள்ளங்கலங்கியும் பொழுதொடு புலம்பியும் கூறத்தகாதன கூறியும் அறிவு அழிந்தும் பேசுகின்றாள். தலைவன் திரும்ப வந்த அளவில் அவள் தன் கலக்கத்தை ஒழித்துத் தெளிவு பெறுகின்றாள். இதனைக் கண்டோர் கூறுவதாக நெய்தற்கலியின் பாடல்கள் உள்ளன. இப்பாடல்கள் தலைவியின் பெருந்திணை இயல்பு பற்றியதாகும். தொல்காப்பியர் பெருந்திணையின் இலக்கணமாகத் ‘தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்’ ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஓதல், பகை, தூது, வேந்தல் ஏவல் என்னும் பிரிவுகளுள் ஏதேனும் ஒன்றின் காரணமாகப் பிரிந்தவழி, தலைவன் கூற்றினையே கொண்டு ஆற்றுவிக்கும் தோழிக்கும் ஆற்றாத தலைவி சான்றோர் அறியத் தன் தலைவன் பெயரும் பெற்றியும் அவனொடு புணர்ந்தமையும் தோன்றக் கூறலும், அழுதும் அரற்றியும் பொழுதொடு புலம்பலும், ஞாயிற்றை விளித்துக் கூறத்தகாதன கூறலும் பெருந்திணையின் பாற்படும். இப்பாடல்களின் தலைவியர்களும் சான்றோரை

நோக்கியும், பொழுது, ஞாயிறு முதலியனவற்றை விளித்துக் கையற்றுப் புலம்புகின்றனர்.

- இளம்போதியாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.72) தலைவன் களவொழுக்கத்தை விடுத்துத் தலைவியை மணந்து கொள்ள வேண்டுமெனக் கூறும் தோழி 'பெரியோர்' தம் ஒழுக்கத்தில் நின்று ஒழுகார் என இடித்துரைக்கின்றாள். அம்மூவனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தலைவி சான்றாண்மைமிக்க தலைவன் தன் கடமைப்பாட்டிலிருந்து தவறமாட்டான் என நம்பி அவனை "நாடல் சான்றோர் நம்புதல்" பழியில்லை என்கின்றான் (நற்.327). ஔவையாரின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.200) தலைவன் தலைவியை மறந்து விட்டான்; ஆயினும் தலைவி அவனை மறக்கவில்லை என்பது "மறந்தோர் மன்ற; மறவாம் நாமே" எனக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இது பழந்தமிழரின் பண்பட்ட பண்பாட்டுச் சிந்தனையாகும்.
- ஔவையாரின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.102) தலைவனின் பிரிவாற்றாமை மீதுரத் தலைவி தலைவனைச் "சான்றோன் அல்லன்" என்கின்றாள். ஆயினும் குன்றியனாரின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலின் தலைவன் தலைவி, தோழி, தலைவியின் தாய், தலைவியின் தந்தை ஆகிய அனைவராலும் விரும்பப்படுவனாகத் திகழ்கின்றான் (குறுந்.51) மிளைகிழான் நல்வேட்டனின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.341) தலைவனின் கண்ணிய ஆண்மை மிக்க கடமை சார்ந்த வினையாற்றலே தலைவியின் உயிர்வாழ்விற்குக் காரணமாக அமைகின்றது. நெய்தற்கலிப் பாடலொன்றில் (நெய்தற்கலி.135) தலைவன் தலைவியை மணந்து கொண்டால்தான் அவனது குடிமை, வாய்மை, புகழ்மைப் பண்புகள் சிறக்கும் எனத் தோழி தலைவனை இடித்துரைக்கின்றாள்.
- நெய்தற்கலிப் பாடலின் தலைவி (நெய்தற்கலி.137) தன் நோய்க்குக் காரணமான தலைவனே தனக்கு மருத்துவனாகவும் இருந்து தன் நோயைத் தீர்க்க வேண்டுமென்ற தன் வேட்கையைக் கூறுகின்றாள். ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடல்களில் தலைவி, தலைவன் மீது நம்பிக்கை இல்லாதவளாகவே காட்டப்பட்டிருக்கின்றாள் (ஐங்.152,156). இதற்குக் காரணம் தலைவனின் பரத்தமைத் தொடர்பே ஆகும். தலைவன் தலைவியை வருத்துவதும் ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (ஐங்.182) கூறப்பெற்றுள்ளன.
- நெய்தல் பாடல்களில் தலைவன் பெரியோனாகவும் சான்றோனாகவும் நடந்து கொள்ளவில்லை. அவன் தலைவியை மறந்து பல நிலைகளில் துன்புறுத்துகின்றான். மேலும், பரத்தமையொழுக்கம் கொண்டவனாகவும் இருக்கின்றான். ஆயினும்

நெய்தல் தலைவியர் அத்தலைவர்களை வெறுத்து ஒதுக்கவில்லை. அத்தலைவர்களின் தலையளி, கையுறை, அருள், அன்புக்காக இரங்குகின்றனர்.

- குறுந்தொகையில் வெண்மணிப் பூதியின் நெய்தல் பாடலின் தலைவி (குறுந்.299) தலைவனை மணந்து இல்லறம் செய்ய விரும்புகின்றாள். குறுந்தொகையில் அம்மூவனாரின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.351) தலைவியின் தமர், தலைவன் தலைவியை மணந்து கொள்ள ஒப்புதல் தருகின்றனர்.
- மேன்மக்களாகிய ஆன்றோர் என்றும் பொய்ச்சாட்சி கூறியதில்லை (குறுந்.184). பொய் கூறுவோர் அமுதுண்டு சாகாதவராக இருப்பினும் மெலிந்து அழிவர் (நற்.196).
- காஞ்சிப் புலவனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.123) சிறுபெண்கள் கட்டி விளையாடும் சிற்றிலில் கோலமிடும் பண்பாட்டுச் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. தமிழ்ப் பண்பாட்டியலில் மகளிர் மாலை நேரங்களில் தம் இல்லங்களில் விளக்கேற்றுவது இறைவழிபாடு சார்ந்த வாழ்வியல் முக்கியத்துவம் கொண்டதாகும். மதுரைச் சுள்ளம் போதனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.215) மாலையில் பரதவப் பெண்கள் தம் இல்லங்களில் மீன்கொழுப்பை உருக்கிய நெய்யினை வார்த்து விளக்கேற்றுகின்றனர். பேரிசாத்தனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.199) பரதவர் திமிலாகிய படகில் விளக்கேற்றும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. நற்றிணையின் மற்றொரு நெய்தல் பாடலில் (நற்.176) கிளிஞ்சில் விளக்கில் விளக்கேற்றும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன.
- சத்தியம் செய்தல் அல்லது இறைவனின் மீது ஆணையிட்டுக் கூறுதல் என்னும் வஞ்சினமாகிய குளுரை மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனாரின் அகநானூற்றுப் பாடலில் (அகம்.320) காணப்படுகின்றது. அம்மூவனாரின் குறுந்தொகையின் நெய்தல்பாடலில் “பிழையா வஞ்சினம்” (குறுந்.318) குறித்த செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. இப்பாடலின் தலைவன் இயற்கைப் புணர்ச்சியின் போது தலைவியைத் தெளிவிக்கத் தெய்வத்தின் மீது குளுரைக்கின்றான். நெய்தற்கலிப் பாடலின் தலைவன் (நெய்தற்கலி.131) பெருங்கடல் தெய்வத்தை முன்னிறுத்தித் தலைவியிடம் ‘நின்னைப் பிரியேன்’ எனச் குளுரைக்கின்றான்.
- சங்க இலக்கியத்தின் அகப்பாடல்களில் தொடி, குழை, சிலம்பு, காழகம் முதலான மகளிர் அணிகலன்கள் பரவலாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. ஆயினும், நெய்தல் பாடல்களில் இத்தகைய மகளிர் அணிகலன்களின் வகைகள் விரிவாகச் சுட்டப்பெறவில்லை. நெய்தல்நிலப் பெண்களின் வளையல்கள் பற்றிய செய்திகள் பரவலாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் திணைப்பாடலில் ‘வளைப்பத்து’ என்னும் பகுதியில் பத்துப் பாடல்களில் மகளிரின் வளையல் அணிவகைகள் சிறப்பித்துப் பேசப் பெற்றுள்ளன.

- நெய்தல்நிலப் பெண்கள் நீண்ட ஒற்றையாடையை நிலத்தைத் தொடுமாறு தழைய உடுத்தினர் (கலி.115). ஆண்களில் மறவர்கள் செந்நிறமான துவராடையை அணிந்தனர் (நற்.36). காவி ஆம்பல் போன்றவற்றின் இலைகளால் ஆன தழையாடையை மகளிர் அணிந்தனர். இத்தழையாடைக்காக இவர்கள் தழை கொய்தனர் எனச் சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைப் பாடல்களிலும் பரவலாகக் குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. பத்துப்பாட்டு நூல்களில் நூலாடையும் பட்டாடையும் மிக மெல்லியனவாகவும் தொழில்திறம் மிக்கனவாகவும் அக்காலத்தில் இருந்தமை கூறப்பெற்றுள்ளன. அக்காலத்தில்தான் எட்டுத்தொகை நூல்களில் இத்தழையாடையும் கூறப்படுகின்றன. இது நம்புமாறு இல்லை. இது தொல்பழங்காலத்துப் பழக்கவழக்கமாகும்.
- ஐந்நில மக்களிடம் அந்தந்த நிலங்களின் விளைபொருட்கள் மற்றும் உற்பத்திப் பொருள்களுக்கேற்ப அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் உண்ணும் பயிரினங்களும் உயிரினங்களுமே உணவுப் பொருட்களாக அமைந்திருந்தன. நெய்தல்நில மக்கள் மீன், கருவாடு, உப்பு ஆகியனவற்றை மருதநில மக்களிடம் விற்பனை செய்து பெறும் நெல் முக்கிய உணவாகும். இதனைத் தவிர அவர்கள் பலவகையான மீன்கள், கருவாடு ஆகியனவற்றையும் உண்டனர். உடற்சோர்வைப் போக்கும் 'கள்' அவர்களின் சிறப்புணவாகும். இச்செய்திகள் நெய்தல் பாடல்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.
- நெய்தல்நிலப் பெண்கள் கூந்தலை ஐந்துவகையான ஒப்பனை செய்து அழகுபடுத்திக் கொண்டனர். பாடல்களில் அவர்கள் கூந்தலுக்குப் பொதுப் பெயராக 'ஐம்பால்' என்னும் பெயர் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. கொண்டை, குழல், பணிக்கை, முடி, சுருள் என்பன பெண்களின் ஐந்து வகையான கூந்தல் ஒப்பனையாகும். உச்சியில் கடடி முடியை 'முச்சி' என்றும், கடை கழன்ற சுருள் மயிரைப் 'பித்தை' என்றும் நெய்தல் பாடல்கள் கூறுகின்றன. சில பாடல்களில் மகளிரின் கூந்தல் 'ஓதி' எனக் கூறப்பெற்றுள்ளன. சில பாடல்களில் 'கூழை' என்னும் கூந்தல் வகையும், 'கதுப்பு' என்னும் மகளிரின் பின்னிவிடப்பட்ட கூந்தலும் கூறப்பெற்றுள்ளன.
- மகளிர் தம்முலைகள் மீதும் தோள்மீதும் வண்ணக்குழம்பினால் முறையே தொய்யிலும் கரும்பும் எழுதி (வரைந்து) அழகுபடுத்திக் கொண்ட செய்திகள் (குறுந்.276, நெய்தற்கலி.143,125,131) நெய்தல் பாடல்களில் கூறப் பெற்றுள்ளன.
- நெய்தல் பெண்கள் விழாக்காலங்களில் துணங்கைக் கூத்து, குரவைக் கூத்து முதலான கூத்துக்களை ஆடியுள்ளனர். துணங்கைக் கூத்தாடியோர் ஆடுகள மகள், ஆடுகள மகன் என் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர் (குறுந்.31). ஊர்விழாவில் கூத்தாடிய மகளிர் 'விழவாடு மகளிர்' (அகம்.175) எனப்பட்டனர். இவர்கள் பரத்தையர் ஆவர்.

ஆரியர்களின் கழைக் கூத்தும் (குறுந்.7) நெய்தல் பாடல்களில் கூறப்பெற்றுள்ளன. அம்மூவனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தலைவன் பரத்தையரோடு துணங்கைக் கூத்தாடுகின்றான் (நற்.138). ஆடுமகளாடிய கழைக் கூத்தும் (நற்.95) பேசப்பெற்றுள்ளன.

- பாணர், பொருநர், விறலியர், கூத்தர் ஆகிய கலைஞர்கள் ஒன்றாக இயங்கி ஊர்மன்றங்களிலும் விழாநாட்களிலும் ஆடல், பாடல்களை நிகழ்த்தினர். கூத்தரைக் கண்ணுளர், வயிரியர், கோடியர் என நெய்தல் பாடல்கள் குறித்துள்ளன. இவர்கள் தம் சுற்றத்துடன் நானில ஊர்களுக்குச் சென்று ஆடல், பாடல்களை நிகழ்த்தித் தம் வாழ்க்கையை நகர்த்தினர். இவர்களது ஆடல் பாடல்களை அக்கால மக்கள் பெரிதும் விரும்பியுள்ளனர் (அகம்.301), தண்ணுமை (நற்.130, அகம்.40), முழவு (ஐங்.171) ஆகிய இசைக் கருவிகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. குன்றியனாரின்ங் குறுந்தொகையின் குறிஞ்சிப் பாடலில் (குறுந்.336) நெய்தல்நிலத்திற்குரிய விளரிப்பண் கூறப்பெற்றுள்ளன.
- நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் ஓவியத்தில் எழுதப்பெற்றது போன்ற தலைவியின் மழைக்கண் (நற்.385) கூறப்பெற்றுள்ளது. மக்கள் திருமண நிகழ்ச்சிகளுக்கு முன்னர் கடவுள் வழிபாடு செய்தனர் (அகம்.136). பாணர்கள் நாள்தோறும் காலையில் கடவுட்பாணி (பொருநர்.48-52) பாடினர்.
- நெய்தல் பாடல்களில் 'பெருங்கடல் தெய்வம்' எனக் குறிக்கப்பெறும் கடவுள் வருணனாக இருக்கலாம், பரதவர் சுறாமீனின் கொம்பை நட்டு தங்கள் நிலத் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்தனர் (பட்டினப்.86-90). நெய்தல் தலைவியின் தாய் தம்சுற்றத்துடன் தம் நிலத்தெய்வமாகிய வருணனைக் கையாலே தொழுது வழிபட்டு தம் குறைமுடிக்க வேண்டிப் பரவுக்கடன் பூண்டு வாழ்த்தி வணங்கி வழிபடுகின்றாள் (அகம்.240).
- சங்ககால மக்கள் குறிப்பாகத் தலைவியின் பெற்றோர் தம் மகளது களவுக் காதலை அறியாமல் தன் மகளுக்கு இத்துன்பம் தெய்வத்தால் வந்தது எனக் கருதி, அத்தெய்வத்தைச் சாந்தப்படுத்தி மகளின் நோயைத் தீர்ப்பதற்கு வழிபாடுகளை நிகழ்த்தினர். இத்தகைய தெய்வ வழிபாடுகளில் ஒன்றே வெறியாட்டு ஆகும். இந்த வெறியாட்டுக் குறித்த செய்திகள் நெய்தல் பாடல்களில் விரிவாகப் பேசப் பெற்றுள்ளன. (திருமுருகு.218-222, குறுந்.53, அகம்.98,138, நற்.332, அகம்.370, நற்.117).
- நெய்தல் திணைப்பாடல்களில் பாவை விளையாட்டு, கடலாடல், சிறு மணல்கட்டி விளையாடல், அலவன் விளையாட்டு, வண்டல் அயர்தல் விளையாட்டு, பூவின்கண் விழும் வண்டினங்களை விரட்டும் விளையாட்டு, 'ஓரை' விளையாட்டு, வெண்மணலில் புன்னை விதையை அழுத்தி விளையாடல், கடலில் பாய்ந்து நீராடல்,

குரவைக் கூத்தாடல், சிற்றில் இழைத்து விளையாடல், குடும்ப விளையாட்டு முதலான பல்வேறு விளையாட்டுக்கள் குறித்த செய்திகள் பேசப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் பெரும்பாலான விளையாட்டுக்கள் பெண்களின் களவுக் காலத்திய விளையாட்டுக்கள் ஆகும். இது குறித்த செய்திகள் இவ்இயலில் தக்க சான்றுகளுடன் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

- நெய்தல் பாடல்களில் பெண்கள் நண்டு வளைகளைத் தோண்டுதல், ஊசலாடுதல், குரவைக் கூத்தாடல், கடலில் நீராடல் ஆகியன அவர்களது பொழுது போக்குகளாகக் கூறப் பெற்றுள்ளன. (அகம்.20, நற்.159, குறுந்.294).
- நெய்தல் பாடல்களில் இல்லறத்தில் மாண்புகள் குறித்த செய்திகளும் தக்க பின்புலங்களில் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. (குறுந்.57,92).
- தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உயிர்நாடியாக அமையும் விருந்தோம்பல் பண்பாடு குறித்த செய்திகள் நெய்தல் பாடல்களில் சிறப்பித்துப் பேசப்பெற்றுள்ளன. (அகம்.200, குறுந்.118, நற்.135,258).
- நல்லந்துவனாரின் நெய்தற்கலிப் பாடலில் (நெய்தற்கலி.133) மக்களின் ஒழுக்கம் சார்ந்த ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, அன்பு, அறிவு, செறிவு, நிறை, முறை, பொறை ஆகிய தமிழ்ப் பண்பாட்டு நெறிகள் வள்ளுவ நெறியில் நுணுக்கமாக விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

குறிப்புகள்

1. Merwyn S.Garbarino, Sociocultural Theory in Anthropology, p.49.
2. A.L.Krober and Kluckhohn (edrs.), Culture: A Critical Review of concepts and Definitions, p.28.
3. "Culture or Civilization taken in its wide ethnographic sense, is that complex whole which includes knowledge, belief, art, morals, law, custom and any other capabilities and habits acquired by man as a member of society" – E.B.Tylor, primitire culture-2 vols, p.1.
4. Merwyn S.Garbarino, Socio Cultural Theory in Anthropology, p.49.
5. Ibid, p.49.
6. பக்தவச்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.153.
7. Adamson E.Hoebal, Man in Primitine world, p.499.
8. Malinowski; Crime and Custom in Savage Society, pp.79-84.
9. Ibid, p.81.
10. P.T.Srinivasa Iyengar, The History of the Tamils, part-I, .14.
11. ந.சுப்பிரமணியன், சங்க கால வாழ்வியல் – சங்கத்தமிழரின் அரசு முறையும் சமூக வாழ்வும், ப.331.
12. தொல்.பொருள்.நச்சி(உரை.ஆ.), அகத்.நூற்.5.
13. M.Srinivasa Iyengar, Tamil Studies, p.58.
14. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.61.
15. நற்.101:5.
16. குறுந்.320:1.
17. நற்.4:1, அகம்.320:5.
18. குறுந்.228:3-4.
19. நற்.123:8-9.
20. நற்.323:6.
21. நற்.375:7-9.
22. குறுந்.320:7.
23. அகம்.140:1.
24. அகம்.200:2.
25. அகம்.270:2.
26. ஐங்.131.
27. ஐங்.135.
28. ஐங்.138.
29. ஐங்.169.
30. நெய்தற்கவி,138:6-13.

31. நெய்தற்கலி,138:24-31.
32. நெய்தற்கலி,139:1-14.
33. நெய்தற்கலி,139:33-37.
34. நெய்தற்கலி,140:1-12.
35. நெய்தற்கலி,140:30-34.
36. நெய்தற்கலி,141:1-6.
37. நெய்தற்கலி,141:22-25.
38. நற்.342.
39. நெய்தற்கலி,142:45-48.
40. நெய்தற்கலி,142:61-66.
41. நெய்தற்கலி,143:36-55.
42. மேலது,143:56:60.
43. நெய்தற்கலி,144:48-66.
44. நெய்தற்கலி,144:67-73.
45. நெய்தற்கலி,145:45-58.
46. மேலது,145:60-66.
47. நெய்தற்கலி,146:36-50.
48. நெய்தற்கலி,146:51-55.
49. மேலது,147:46-55.
50. நெய்தற்கலி,147:64-71.
51. குறள்.1137.
52. நெய்தற்கலி,147:59-60.
53. நெய்தற்கலி,148:21-24.
54. நற்.72.
55. புறம்.44:16.
56. ஐங்.419.
57. நற்.327:1-7.
58. குறுந்.167:7.
59. அகம்.98:30.
60. குறுந்.169:6.
61. குறுந்.200.
62. குறுந்.102.
63. குறுந்.51.
64. குறுந்.341.
65. நெய்தற்கலி,135:6-15.
66. நெய்தற்கலி,137.

67. ஐங்.152.
68. ஐங்.156.
69. ஐங்.182.
70. ஐங்.184.
71. குறுந்.299.
72. குறுந்.351.
73. குறுந்.184:1.
74. பாலைக்கலி,125:1-4.
75. நற்.196.
76. நற்.123:7-11.
77. நற்.215:1-6.
78. நெய்தற்கலி,119:9-14.
79. நற்.199:6-10.
80. நற்.176:1-4.
81. அகம்.320:10-14.
82. குறுந்.318:3-8.
83. நெய்தற்கலி,124:18-21.
84. நெய்தற்கலி,131:1-5.
85. கலி.81:61, நற்.58:1.
86. பெரும்பாண்.102-103.
87. அகம்.219:15-16.
88. ஐங்.310:1-2.
89. பெரும்பாண்.481-482.
90. கலி.56:11.
91. கலி.92:36.
92. கலி.92:33-37.
93. புறம்.218:1-5.
94. குறுந்.233:3.
95. குறுந்.117:6.
96. குறுந்.363:7-10.
97. ஐங்.185:3-4.
98. ஐங்.193:3-4.
99. ஐங்.194:1-2.
100. ஐங்.197:1-2.
101. புறம்.189:1-5.
102. மலைபடு,561:562.

103. அகம்.195:12-14.
104. கலி.115:13-15.
105. நற்.36:6.
106. நற்.123:6-7, 204:1-2, 390:4-6, அகம்.20:8-10.
107. குறிஞ்சிப்.102.
108. நற்.123:7.
109. ஐங்.147:2-3.
110. குறுந்.125:1-3.
111. குறுந்.320:1-4.
112. நற்.311:6-7.
113. நற்.131:6-9.
114. புறம்.279:9, குறிஞ்சிப்.108, பதிற்.89:16.
115. கலி.32:1, 22:12-13, மதுரைக்.552.
116. நற்.100:4, குறுந்.229:1.
117. ஐங்.93:5.
118. பொருநர்.160.
119. புறம்.61:1.
120. கலி.1:3, நெடுநல்.137, அகம்.73:1-2.
121. சிறுபாண்.191-191.
122. அகம்.70:9-13.
123. நற்.227:3-4.
124. அகம்.160:1-2.
125. அகம்.270:1-4.
126. நற்.319:6-9.
127. நற்.398:2-4.
128. குறுந்.246:5-7.
129. நெய்தற் கலி,125:15-17.
130. குறுந்.386:1-3.
131. ஐங்.153:5.
132. ஐங்.173:4.
133. குறு.276:1-4.
134. நெய்தற்கலி,143:31-35.
135. நெய்தற்கலி,125:8-9.
136. நெய்தற்கலி,131:29-30.
137. குறுந்.31.
138. அகம்.175:15-18.

139. குறுந்.7:4-5.
140. நற்.138:6-11.
141. நற்.95:1-3.
142. அகம்.79:7-9.
143. மலைபடு.1-13.
144. மலைபடு.50.
145. மதுரைக்.628.
146. பொருந்.57.
147. அகம்.301.
148. நற்.130:1-2.
149. அகம்.40:12-14.
150. ஐங்.171:1-2.
151. குறுந்.336:1-3.
152. மதுரைக்.516-518.
153. அகம்.98:12.
154. பரி.19:53.
155. நற்.385:7.
156. அகம்.136:5-7.
157. பொருந்.48-52.
158. மலைபடு.538-544.
159. தொல்.பொருள்.இளம்(உரை.ஆ.), அகத்.நூற்.5.
160. பட்டினப்.86-90.
161. அகம்.358:1-7.
162. நற்.398:1.
163. நெய்தற்கவி,132:21-24.
164. அகம்.110:1-5.
165. அகம்.240:7-9.
166. ஐங்.191.
167. திருமுருகு.218-222.
168. குறுந்.53:3-4.
169. அகம்.98:18-19.
170. அகம்.138:9-13.
171. நற்.332.
172. திருமுருகு.227-249.
173. நற்.117:6-10.
174. அகம்.370:13-16.

175. குறுந்.114:1-4.
176. குறுந்.195:5-6.
177. அகம்.212.
178. ஐங்.124.
179. ஐங்.128.
180. ஐங்.155.
181. ஐங்.383:1-2.
182. ஐங்.187.
183. நற்.395:6-7.
184. அகம்.90:1-2.
185. அகம்.250:3-7.
186. குறுந்.303:6-7.
187. நற்.123:9-12.
188. நற்.363:7-10.
189. அகம்.280.
190. ஐங்.197.
191. குறுந்.243:3-5.
192. நற்.127:4-7.
193. நற்.191.
194. நற்.254:1-3.
195. நற்.27:1-4.
196. நற்.398:1-5.
197. குறுந்.316:4-7.
198. நற்.172:1-5.
199. நற்.245:1-5.
200. நற்.307:1-5.
201. ஐங்.181.
202. குறுந்.326.
203. அகம்.230:5-13.
204. அகம்.20:3-8.
205. நற்.159:1-5.
206. குறுந்.294:1-4.
207. குறுந்.57.
208. குறுந்.92.
209. அகம்.300:13-22.
210. அகம்.200:7-14.

211. குறுந்.118.
212. நற்.135:3-9.
213. நற்.258:1-9.
214. நெய்தற்கவி,133:6-14.
215. ஐங்.166.
216. நெய்தற்கவி,131:6-11.
217. திருமுருகு.193, மதுரைக்.493, அகம்.26:14, பதிற்.88:30.
218. நெடுநல்.50-58.
219. மதுரைக்.552-554.
220. அகம்.340:16-18.

ஆய்வு நிறைவுரை

ஆய்வு நிறைவுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப் பண்பாட்டியலும்” என்னும் இவ்ஆய்வுரையில் இயல்தோறும் கண்டறியப்பட்ட முக்கிய ஆய்வு முடிபுகள் தொகுப்புரைகளாக அந்தந்த இயல்களின் இறுதியில் தொகுத்துத் தரப்பெற்றுள்ளன. ‘ஆய்வு நிறைவுரை’ என்னும் இப்பகுதியில் சிலமுக்கிய ஆய்வு முடிவுகளின் தன்மைகளும் போக்குகளும் மட்டுமே கூறப்பெறுகின்றன.

- சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப்பாடல்கள் மிகுதி. அப்பாடல்களில் நெய்தல் நிலம் பற்றிய வருணனைகள் சிறப்பிடம் பெறினும், கடற்கரைச் சார்பே பெரிதும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. கடலின் உட்பரப்புப் பற்றிய வருணனைகள் இல்லை. ஷெல்லி, பைரன் போன்ற மேலை நாட்டுக் கவிஞர்களுக்குக் கடல் ஒருவகை எழுச்சியையும் ஒட்டுறவையும் ஏற்படுத்துவதைப் போல சங்கப் புலவர்களுக்கு கடல் சார்ந்த பின்புலம் மனவெழுச்சியைத் தோற்றுவிக்கவில்லை.
- மனித வாழ்க்கையை வடிவமைப்பதில் கடலுக்கும் பெரும்பங்கு உண்டு எனினும் கடல் பயணம் குறித்த குறிப்புக்கள் நெய்தல் பாடல்களில் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. சங்கப் புலவர்களில் நெய்தல் நிலக்காட்சிகளை மிகுதியாகப் பாடியவர்களாக அம்முவனார், உலோச்சனார், நல்லந்துவனார் ஆகிய மூன்று புலவர்களே விளங்குகின்றனர். நெய்தல் நிலத்திலேயே வாழ்ந்த இப்புலவர்களும் நெய்தல் நிலப் பறவைகள், மரங்கள், செடிகள், கொடிகள் ஆகியன குறித்து மிகுதியாகத் தெரிந்தவர்கள் என்று சொல்லத்தக்க அளவிலேயே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர்.
- கீழைத்திசையிலும் மேலைத் திசையிலும் கடல் கடந்து சென்று அயல் நாடுகளில் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த தமிழர்கள், கடற்கரைக்கு அப்பால் கடலிடை நிலவும் காட்சியையோ, கடற்பயணத்தையோ நெய்தல் பாடல்களில் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்யவில்லை என்பதையே நெய்தல் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.
- பட்டினப்பாலையிலும் மதுரைக்காஞ்சியிலும் கடற்கரையைப்பற்றியும் அங்கு நடைபெற்ற வாணிகம் பற்றியும் வருணனைகள் இடம் பெற்ற போதும், கடலினை நேராக வருணிக்கும் இடங்கள் அருகிலேயே காணப்படுகின்றன. அகநானூற்றில் மருதன் இளநாகனார் (அகம்.255) பாடலில் வரும் நெய்தல் காட்சியைக் கொண்டே கடற்கரை, கடற்கானல், உப்பங்கழி ஆகியனவற்றுக்கும் அப்பால் விரிந்தாழ்ந்து விளங்கும் கடல்சார் வாழ்வு பற்றிச் சங்கப் புலவர்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.
- நெய்தல் பாடல்களின் உவமைகளிலும் வருணனைகளிலும் நெய்தல் நிலத்தின் முதல், கருப்பொருள்கள் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. புன்னை, தாழை மரங்கள்,

அம்மரங்களின் மலர்கள், நண்டுகள், உப்பு விளைதல், மழைக்காற்று, முண்டகக் கொடி, நெய்தலின் கடல்சார் பொருள்வளம் ஆகியன பொதுவாக நெய்தல் பாடல்களில் பேசப்படுகின்றன. மதக் களிற்றுக்கு உவமையாகப் புயலால் எழும் கடலலைகள் பேசப்படுகின்றது. மதுரை மாநகரில் ஓங்கிப் பறக்கும் கொடியும் கூட கடலலையைப் போலவே அசைந்தாடுவதாக மதுரைக் காஞ்சியில் உவமை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

- சங்கப் பாடல்களில் கடலலைகள் பற்றிய பல சொற்சித்திரங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அலையோசை, போர்க்களத்து முழங்கும் முரசெனச் சுட்டப்பெறுகின்றது.
- கடலலைகள் 'உரவுக்கடல் ஒலித்திரை', 'முழங்குதிரை', 'இடிக்குரல் புணரி' எனச் சுட்டப்படுகின்றன. கலித்தொகைப் பாடலொன்றில் (நெய்தல் கலி.149) கடல் முழுவதும் மன்னன் படையணி வகுத்துச் செல்வதாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- பெரும்பாலான நெய்தல் பாடல்களில் 'நெய்தல் பூ' இளம்பெண்களின் அழகிய கண்களை ஒக்கும் எனச் சுட்டப்படுகின்றது. நெய்தலின் உரிப்பொருளான இரங்கலும், இரங்கல் நிமித்தத்திற்குப் பொருந்தும் வகையில் இத்திணைப் பாடல்களில் விளக்கப்படுகின்றன. எனவே நெய்தல் பூ இரக்கம் மற்றும் பிரிவு உணர்ச்சியின் குறியீடாக அமைகின்றது. நெய்தல் நிலத்தில் இறப்புக் காலத்தில் அடிக்கப்பெறும் பறை 'நெய்தல் பறை'யாகும். கடற்கரைப் பகுதியில் நெய்தல் பூக்கள் மிகுதியாக மலர்வதால் கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியும் 'நெய்தல் நிலம்' என அழைக்கப்படுவது பொருத்தமுடையதே.
- நீல நிறம் கொண்ட நெய்தல் மலரின் வடிவும் நிறமும் நெய்தல் பாடல்களில் பரவலாக வருணிக்கப்படுகின்றன. நெய்தல் காலையில் மலர்ந்து மாலையில் வாடிவிடும் பூவாகும். நெய்தல் பாடல்களில் நெய்தல் மலரைக் குறியியலாக அறிமுகப்படுத்தும் மரபு சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றது. நெய்தல் திணையின் மொத்தப் பாடல்கள் 344 ஆகும். அவற்றுள் 60 பாடல்களில் 'நெய்தல்' என்ற பெயர் உள்ளன.
- குறிஞ்சித் திணைப்பாடல்கள் முழுமையாகக் களவுக்காதலை வெளிப்படுத்துவதைப் போலவே, நெய்தல் திணைப் பாடல்களும் பெரும்பாலும் மறைவான காதலையே வெளிப்படுத்துகின்றன. குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்கள் களவை மட்டுமே காட்டுகின்றன. நெய்தல் பாடல்கள் தலைவனின் பிரிவினால் தலைவிக்கு ஏற்படும் இரக்கத்தை மட்டுமே காட்டுகின்றன. தலைவி, தலைவனுக்காக ஏங்குவதே நெய்தலின் உரிப்பொருளாகும்.
- குறிஞ்சி, நெய்தல் ஆகிய இரு நிலங்களிலும் மறைவான காதல் ஒழுக்கமே அங்கு வாழும் மக்களால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்விரு நிலமக்களின் களவுக்காதல் இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் அளவிற்கு மேன்மையுடையதே.

- குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் நிலப் பெண்கள் தழையுடை உடுத்துவது பொதுவாகக் காணப்படினும், இப்பழக்கம் நெய்தல் நிலப் பெண்களுக்கே சிறப்பாக உரியதாகும். குறிஞ்சி நிலத்தில் திணைப் புனத்தில் பறவைகளை விரட்டுவது, நெய்தல் நிலப் பெண்கள் உலர்ந்த மீனைக் கவரவரும் பறவைகளை விரட்டுதலோடு ஒப்புமை உடையதாகும்.
- குறிஞ்சிக் காதலர் அடிக்கடி கூடுவதில் ஆர்வமுள்ளவர். நெய்தல் நிலப் பின்புலத்தில் காதலர்கள் இத்தகைய வாய்ப்புகளைப் பெற வழியில்லை. நெய்தலில் களவுக்காலப் பிரிவு நீண்டது. ஆதலால் நெய்தல் தலைவியர்கள் தங்கள் களவு கற்பாக மாறுமா? என்று ஏங்கும் நிலையில் தங்களைக் குறித்து வருந்துகின்றனர்.
- கலித்தொகையின் நெய்தல் பாடல்களில் பத்துப் பாடல்கள் பெருந்திணைத் தொடர்புடையன. இதில் நான்கு பாடல்களில் 'மடலேறுதல்' குறிக்கப்பெறுவது நோக்கத்தக்கதாகும்.
- நெய்தலில் சிறப்பாக அமையும் பாடுபொருள் இரக்கமே ஆகும். இது நடப்பியல் சார்ந்த வாழ்க்கையின் உண்மை நிலையைத் தெளிவாகவும் சரியாகவும் காட்டுவதாகும். களவுக் காதலின் வேறுபட்ட கூறுகளை விளக்கும் நெய்தல் பாடல்கள் பல இருப்பினும், இரக்க உணர்வே அப்பாடல்களின் முக்கியச் சாரமாகும். நெய்தல் பாடல்களில் பிறதிணைப் பாடுபொருட்கலப்பு மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது.
- ஐங்குறுநூற்றின் இரண்டாவதான நெய்தல் திணையில் நூறு பாடல்களையும் (தற்போ கிடைப்பவை 98 பாடல்கள் மட்டுமே) அம்மூவனார் என்ற சங்கப்புலவர் இயற்றியுள்ளார். அதில் 31 பாடல்கள் பரத்தையிற் பிரிவோடு தொடர்புடையவை. அனைத்து நெய்தல் பாடல்களிலும் களவே பாடுபொருளாக உள்ளன.
- நெய்தல் திணையின் 344 பாடல்களிலும் தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன் ஆகிய நான்கு மாந்தர்களும் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் ஆற்றும் செயல்களிலும் அவர்கள் இடம்பெறும் பாடல்களின் எண்ணிக்கையிலும் கூட நெய்தல், குறிஞ்சித் திணைகளிடையே ஒற்றுமைகள் உள்ளன. நெய்தல் திணையில் தலைவன் கூற்றாக 28 பாடல்களும், தலைவி கூற்றாக 121 பாடல்களும், தோழி கூற்றாக 174 பாடல்களும் பாங்கன் கூற்றாக 1 பாடலும் உள்ளன. குறிஞ்சியில் பரத்தை கூற்றாக ஒரு பாடல் மட்டுமே உள்ளது. நெய்தலில் பரத்தை கூற்றாக 9 பாடல்களும் கண்டோர் கூற்றாக 9 பாடல்களும் வாயில்கள் கூற்றாக 2 பாடல்களும் மட்டுமே உள்ளன.
- தொல்காப்பியர் நெய்தலுக்கென தனியொரு பருவத்தைக் குறிக்கவில்லை. இவ்விதிகேற்பவே நெய்தல் பாடல்களில் எப்பருவம் பற்றிய குறிப்பும் இல்லை. நெய்தலும் குறிஞ்சியைப்போலக் களவுக் காதலைப் பேசுவதால் நெய்தல்

பாடல்களில் கூதிர்ப்பருவமும் நள்ளிரவும் பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. எற்பாடும் மாலையும் நெய்தல் பாடல்களில் மிகுதியாக இடம் பெறுகின்றன.

- சேர்ப்பன், துறைவன், கொண்கன், மெல்லம் புலம்பன் என நெய்தல் நிலத் தலைவனும், பரதவர் மடமகள், உமணர் மடமகள் என நெய்தல் நிலத் தலைவியும் பாடல்களில் குறிக்கப்படுகின்றனர். கடற்கரையில் உள்ள ஊர் சிறுகுடி எனச் சுட்டப்படுகின்றது. இக்குறிப்புக்களைக் கொண்டு இப்பாடல்களின் திணையை அறியமுடிகின்றது.
- நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்வில் மருதநிலத்தின் தாக்கத்தை இயல்பாகவே காணமுடிகின்றது. சில நெய்தல் பாடல்களில் இவ்விரண்டு நிலங்களும் ஒன்றாகவே கூறப்பெற்றுள்ளன.
- அகத்திணைப் பாடல்களில் பெயர்குறித்தல் இல்லை என்ற மரபுக்கு மாறாகக் கலித்தொகையின் சில பாடல்களில் தலைவன்-தலைவியர்க்குத் தொடர்புடைய வகையில் கூடல்நகரும் வைகையாறும் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன.
- 'சமுதாயம்' என்னும் சொல்லிற்கு 'மக்கள் திரள்' என்பது பொருளாகும். மக்கள் திரள் குறிப்பிட்ட நலன்களுக்காகக் கூடிவாழும் இயல்பினைக் கொண்டிருக்கின்றது. மானுடவியல் அணுகுமுறையில் பன்னெடுங்காலம் ஒன்றாகக் கூடி வாழ்ந்தும் தொழில் புரிந்தும் வாழும் மக்கள் கூட்டத்தைச் 'சமுதாயம்' எனச் சுட்டலாம். கூட்டு வாழ்க்கையின் பயனாகப் பொதுவான மரபுகள், பயன் மதிப்புக்கள், மனித உறவுகள் ஆகியன தோன்றுகின்றன. இவை குழலுக்குத் தக்கவாறு மாறுபடுவன. இந்த வேறுபாடுகளுக்கிடையில் இச்சமூக நிறுவனத்தின் பல்வேறு குடும்பங்கள், கல்வி நிலையங்கள், சமய மற்றும் அரசியல் அமைப்புக்கள் யாவும் இணைந்து இயங்கும்போது சில அடிப்படைப் பண்புகள் அவற்றிடையே வெளிப்படுகின்றன. இவற்றை நிலைக்களன்களாகக் கொண்டு விளங்கும் மக்கள் கூட்டத்தினையே சமூகவியல் பார்வையில் 'சமுதாயம்' எனக் குறிப்பிடலாம்.
- இந்திய நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையும் மனப்போக்கும் சமயத்தைக் கருவாகக் கொண்டதாகும். தமிழ்நாட்டுப் பாமரமக்களுடைய வாழ்க்கை சமயத்தோடு பின்னிப் பிணைந்தது. சமயமும் சமுதாயமும் பிரிக்க இயலாத இணைப்பைக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு சமூகத்தில் ஒன்றையொன்று சார்ந்து நிற்கும் பல பிரிவுகள் இருக்கின்றன. அவையே ஒரு சமூகத்தை உருவாக்கவும், சமூகவியல் கோட்பாடுகளைக் கட்டமைக்கவும் ஒருங்கிணைந்து செயல்படுகின்றன.
- தனிமனிதனின் அகத்தையும் புறத்தையும் சமூகத்தில் இணைத்து அவனைச் சமூக மனிதனாகக் காண்பதே சமூகப் பண்பாடாகும். சமுதாயம் என்பது பண்பியலான

அருவமான ஒரு நிறுவன அமைப்பாகும். மாறி வரும் சமய, அரசியல், பொருளாதார நிலைகளின் காரணமாகச் சமுதாய உறவுகளுக்கும் சமுதாய மதிப்புக்களுக்கும் இடையில் தோன்றும் சிக்கல்கள் சமூகச் சிக்கல்கள் ஆகும்.

- மனித சமூகத்தின் மிகத் தொன்மையான சமூக நிறுவனம் குடும்பம் ஆகும். 'குடும்பம்' என்பது மிகச்சிறிய சமூக நிறுவனமாகும். ஓர் ஆணும் பெண்ணும் அவர்கள் சமூக மரப்படி குடும்ப வாழ்க்கையில் இணைந்து ஈடுபடும் நிலையில்தான் 'குடும்பம்' தோன்றும்.
- கடற்கரையை ஒட்டிய பெருமணல் பகுதியில் நெய்தல் நில மக்களின் வாழிடங்கள் இருந்ததால் "பெருங்கடற் பரதவர்" என்னும் அடைமொழியுடன் பரதவர் அழைக்கப்பெற்றனர். இன்றைய மீனவர்களின் வாழிடம் 'குப்பம்' எனப்பட்டாலும், சங்க காலத்தில் அது 'பாக்கம்' என்றே அழைக்கப்பட்டது. 'துறை நனி மிகுந்த பாக்கம்' (நற்.101) என நற்றிணை குறிப்பிடுவது இதற்குச் சான்றாகும். பரதவர்களின் ஊர் சிறுகுடி எனவும், கானலம் சிறுகுடி எனவும் நெய்தல் பாடல்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. நெய்தல் பாடல்களில் 'பட்டினம்' (பட்டினப்பாலை, 216-218) என்னும் ஊர்களும் கூறப்பெற்றுள்ளன.
- பரதவர்களின் சிறிய வீடுகள் பனையோலை, தாழைமடல், நீர்முள்ளிச் செடிகள், காயல் என்னும் புல் என்பனவற்றால் வேயப்பட்டிருந்தன. பரதவர் ஊருக்கு வேலியாகத் தில்லை மரங்கள் இருந்தன. கானலில் இருந்த பனையோலைகளைக் கொண்டு வீட்டைச் சுற்றி வேலிகட்டிப் பரதவர் மணற்காற்றுக்குப் பாதுகாப்புச் செய்தார்கள்.
- நெய்தல் நிலத்தின் பூர்வகுடியினர் பரதவர் ஆவர். பரதர், கடலர், திமிலர், நுளையர், உமணர், வலைஞர், வளையோர், அளவர் என்றெல்லாம் மீனவர் சங்கப் பாடல்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். நெய்தல் நிலக் குடிகளில் பரதவர்கள் திமில்களில் கடலுக்குள் சென்று மீன்பிடித்தனர். பரதர் குடியினர் நாவாய், வங்கம் முதலான பெரும் தோணிகளில் கடல்வழியாக வாணிகம் செய்தனர். பரதவர் வேறு; பரதர் வேறு.
- உலகளாவிய நிலையில் புராதனச் சமூகங்களில் மிகச்சில மரக்கலங்கள் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலையில் ஆதி நெய்தல் சமூகத்தார் கட்டுமரம் - புனை, வங்கம், நாவாய், திமில், தோணி, அம்பி, கலம், பாய்மரக் கப்பல் வளிபுடைத்த கலம் ஆகிய எட்டு வகையான கலன்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். எட்டுவகையான தொழில் நுட்பங்களும், எட்டு வகையான தொழிற் பிரிவுகளும் அக்காலத்தில் இருந்துள்ளன. இவற்றில் வங்கம், கலம், நாவாய், கப்பல் ஆகியவை பண்டங்களை

ஏற்றிக் கொண்டு நெடுந்தொலைவு சென்றன. இவை வணிகத்திற்குப் பயன்பட்ட பெரிய மரக்கலங்களாகும்.

- நெய்தல்நிலப் பரதவர்கள் மீன்பிடிக்கப் பெருவலை, நுண்வலை, வரிவலை, புதுவலை முதலான வலைகளைப் பயன்படுத்திய போதும், அவர்கள் அனைவரும் கைவினை மீனவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். கைவினை சார்ந்த மீன்பிடித் தொழிலில் வலைகள், கட்டு மரங்கள் உள்ளிட்ட உபகரணங்கள் அனைத்தும் கைகளாலேயே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.
- சங்ககால மீனவர்களின் தொழில்நுட்பம் பன்முகத் தன்மை வாய்ந்தது. பரதவர்கள் நள்ளிரவிலும் வேட்டைக்குச் சென்றுள்ளனர். பரதவர்கள் அமாவாசை, பெளர்ணமி ஆகிய நாட்களில் கடலில் மீன் பிடிக்கச் செல்லாமல் கடற்கரையில் சுறா முள்ளை நட்டு, மனைத் தெய்வமாகிய வருணனை வருவித்து மலர் அணிவித்து பனையின் கள்ளைப் படைத்து தம் மனைவி மக்களுடன் வணங்கி வழிபட்டு உணவு சமைத்து உண்டு ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்துள்ளனர் என்பதை நற்றிணையும் பட்டினப் பாலையும் விளக்கமாகப் பேசியுள்ளன.
- கடலைத் தொழிற்களமாகக் கொண்டும் கடலை நம்பியும் வாழும் பரதவர்களாகிய மீனவர்களின் அடிப்படையான வாழ்வாதாரம் மீன்பிடி தொழிலே ஆகும். சங்க இலக்கியத்தின் நெய்தல்திணைப் பாடல்களில் பரதவர்களாகிய மீனவர்களின் மீன்பிடி தொழில் பெரும்பாலான பாடல்களில் கூறப்பெற்றுள்ளன.
- ஐயூர் முடவனின் குறுந்தொகை நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.123) மாலையில் தலைவியின் தமையன்மார் மீன்வேட்டம் முடித்துப் பலவகை மீன்களுடன் திரும்புவதும், அம்மீனை வாங்குவதற்குக் கடற்கரையில் மீன் வணிகர் பலர் கூடுவதும் ஆகிய செய்திகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. கல்லாடனாரின் குறுந்தொகை நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.269) வலிமையான சுறாமீனால் தாக்கப்பட்ட தலைவியின் தந்தை அப்புண் ஆறிப் பெருங்கடலில் மீன்வேட்டைக்குச் சென்றதும், தாய் உப்பை விற்று அதன் விலையாக வெண்ணெல்லினை வாங்கி வருவதற்காக உப்பினை விளைவிக்கும் உப்பளத்திற்குச் சென்றதும் ஆகிய செய்திகள் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. பரதவரில் ஆண்கள் மீன்பிடிப்பதும், பெண்கள் உப்பளத்திற்குச் செல்வதும் முக்கியத் தொழில்களாகும்.
- கணக்காயன் தத்தனின் குறுந்தொகை நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.304) எறிஉனியால் கோட்டுமீன் (சுறாமீன்) வேட்டையாடும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. உலோச்சனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.38) மீன்பிடி தொழிலால் வளம்பெற்ற கண்டவாயில் என்னும் ஊரில் மீனவர்கள் கடலில் பிடித்த மீனைப் பிறநாடுகளுக்குக் கொண்டு சென்று விற்று, அதனால் கிடைத்த பொருளைக் கொண்டு கள்ளைக்

குடித்து இன்புறும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. மற்றொரு நெய்தல் பாடலில் (நற்.45) நிணத்தை உடைய சுறாமீனை அறுத்துக் கருவாடு காயவைப்பதும், அதைக் கொத்திக் செல்லவரும் பறவைகளை இளம்பெண்ணாகிய தலைவி விரட்டுவதும் ஆகிய தொழில்கள் கூறப்பெற்றுள்ளன.

- உலோச்சனாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடலில் (நற்.74) பரதவர்கள் பெருவலையையும் அம்பியாகிய தோணியையும் மீன்பிடி தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. நக்கண்ணையாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடலில் (நற்.87) மீனவர்களின் தொழில்சார்ந்த “சிறுகுடிப்பரதவர்” என்னும் மீனவரினம் கூறப்பெற்றுள்ளன. “வரிவலைப் பரதவர்” மீன்பிடி தொழில் பற்றிய செய்தியும் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.111) கூறப் பெற்றுள்ளன. பரதவர் சிறுவர்களும் மீன்பிடி படகுகளில் சென்று மீன்பிடி தொழிலைச் செய்கின்றனர். இவ்வாறே நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் ‘கொடுந்திமில்’ பரதவர் தொழிலும் (நற்.175) கூறப்பெற்றுள்ளன. பேரிச்சாத்தனாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடலில் (நற்.199) சுறாமீனைப் பிடிப்பதற்குப் பரதவர் வலிமைமிக்க தூண்டிலைப் பயன்படுத்திய செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.
- மதுரை ஆரூலவிய நாட்டு ஆலம்பேரிச்சாத்தனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.303) வலையினைத் தன் செதில்களால் அறுத்துக் கிழித்துச் செல்லும் சுறாமீன் வேட்டையிலுள்ள இடர்ப்பாடு கூறப்பெற்றுள்ளன. மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.388) பரதவர்கள் நடுச்சாமத்தில் கடலில் மீன்பிடிக்கும் தொழில் கூறப் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு மீன்பிடித்து விடியற்காலையில் கடற்கரைக்கு வரும் மீனவர் தம் சுற்றத்தாருடன் கள்குடித்து மகிழ்கின்றனர். அம்மூவனாரின் ஐங்குறுநூற்று நெய்தல் பாடலில் (ஐங்.111) பாணன் கடற்கரையை ஒட்டியுள்ள உப்பங்கழிகளில் தூண்டிலைப் பயன்படுத்தி கருவுற்ற கயல்மீனைக் கொன்று பிடிக்கும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. அம்மூவனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.10) தானாகக் கிடைக்கும் சுறாமீன் பற்றிய செய்தி காணப்படுகின்றது.
- உலோச்சனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.20) பிடித்த மீன் கெட்டுப் போகாமல் அதனைக் காயவைத்துக் கருவாடு ஆக்கும் (வற்றலாக்கும்) தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளது. முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதனின் அகநானூற்றுப் பாடலில் (அகம்.30) உப்பு வணிகர் மாடுபூட்டிய வண்டிகளை வணிகத்திற்குப் பயன்படுத்துதல், பரதவர் வறியவர்களுக்கு மீன்கொடை வழங்குதல், மீன்களைக் கூறுகளாகப் பகுத்து விலைகூறி விற்றல் முதலான தொழில் சார்ந்த செய்திகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. மீன்பிடி பரதவர்கள் ‘நுளையார்கள்’ எனவும் நெய்தல் பாடல்களில் கூறப்பெற்றுள்ளனர்.

- மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.70) அயிலை என்னும் அரிய வகை மீன்பிடித்தல் பற்றிய செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. மருங்கூர்கிழார் பெருங்கண்ணனாரின் அகநானூற்றுப் பாடலில் (அகம்.80) பலவகை மீன்களை வற்றலாக்குவதும் (கருவாடு), அதில் படியும் பறவைகளைத் தலைவி தனிமையில் விரட்டுவதுமாகிய செய்திகள் கூறப் பெற்றுள்ளன. உலோச்சனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.210) சுறாமீனை வேட்டையாடுவதற்குப் பயன்படுத்தும் கூர்மையான வேல் போன்ற 'எறிஉளி' கூறப்பெற்றுள்ளது. மதுரை மருதன் இளநாகனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.220) சாயக்கானம் என்னும் ஊரில் நடைபெறும் மீன்பிடிதொழில் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.
- அம்மூவனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.280) உப்பு விளைவித்து வண்டிகளில் ஏற்றுதல், ஆழ்கடலில் மீன்பிடித்தல், கடலில் மூழ்கி முத்துச் சிப்பிகளைக் கொணர்தல் ஆகியன பரதவர்களின் தொழில்களாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. நக்கீரரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.290) பரதவர் சிறுவர்கள் கயிற்றுவலையால் கொக்குப் பிடிக்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளன. உலோச்சனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.300) 'பறி' என்னும் மீன்பிடி கருவியைப் பயன்படுத்தி மீன்பிடிக்கும் தொழில் கூறப் பெற்றுள்ளது. மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.320) பரதவப் பெண்களின் மீன்விற்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளன. சேந்தன் கண்ணனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடலில் (அகம்.350) கடலில் மூழ்கி முத்தெடுக்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளன.
- உலோச்சனாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடலில் (நற்.363) கம்மியனாகிய பொற்கொல்லன் தொழிலைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. கணக்காயன் தத்ததின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.304) இரும்பினால் கூரிய உளியைச் செய்யும் இரும்புத்தொழில் வல்ல கொல்லர்களைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. கச்சிப்போட்டு நன்னாகையார் இயற்றிய குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.172) உவமை வாயிலாக இரும்புத்தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளது. நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தொண்டியிலுள்ள வயல்களில் நெல் அறுவடை செய்யும் தொழில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. உலோச்சனாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடலில் (நற்.311) மழை பெய்தால் நெல் விளைவிப்பதும் மழை பொய்த்தால் உப்பு விளைவிப்பதும் ஆகிய தொழில்கள் பேசப்பெற்றுள்ளன.
- வெள்ளைக்குடி நாகனாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடலில் (நற்.196) தேனெடுக்கும் தொழில் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. கழார்க்கீரன் எயிற்றியாரின்

குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.330) ஆடை வெளுக்கும் தொழிலைச் செய்யும் புலைத்தியைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. ஐங்குறு நூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (ஐங்.190) நெல் அறுவடை செய்யும் தொழிலும், முத்தெடுக்கும் தொழிலும் (ஐங்.193), முத்துக்களை விலைகூறி விற்கும் தொழிலும் (ஐங்.195) கூறப்பெற்றுள்ளன.

- கல்லாடனாரின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.269) உப்பு வணிகம் குறித்த செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. உப்பு வணிகர் மருத நிலத்தின் வழியாகக் கல்லுப்பு மூட்டைகளை வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்று பிறநிலங்களில் அவற்றைப் பண்டமாற்று முறையில் விற்றதை அம்முவனாரின் நற்றிணை நெய்தல் பாடல் (நற்.4) குறிப்பிடுகின்றது. உப்பு வணிகராகிய உமணர் மலைநாட்டு ஊர்களில் மருத நிலத்தின் வழியாகக் கல்லுப்பு மூட்டைகளை வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்று பண்டமாற்று முறையில் விற்ற செய்தி அம்முவனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.138) காணப்படுகின்றது. நற்றிணையின் மற்றொரு நெய்தல் பாடலில் (நற்.183) உப்புக்குப் பண்டமாற்றான விலை நெல் எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.
- ‘பண்பாடு’ என்பது அகவளர்ச்சியை அடித்தளமாகக் கொண்டது. அது ஒரு சமூகத்தில் கூடிவாழும் மக்களின் உணர்வுகள், வெளிப்பாடுகள் ஆகிய இரண்டையும் அடிக்கருத்தாகக் கொண்டிருக்கும். ‘பண்பாடு’ என்பது சமூக மனிதர்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ‘நாகரிகம்’ என்பது சமூக மனிதர்களின் ஆடை, அணி கலன்கள், உணவு போன்ற புறவளர்ச்சியினை முக்கியமாகக் கருதும் செயல்பாட்டினை அடித்தளமாகக் கொண்டது. இவ்விரு கூறுகளையும் ஒருங்கே புலப்படுத்துவனவாக அமையும் சமூக நம்பிக்கைகளையும் அதன் வழிப்பட்ட பழக்க வழக்கங்களையும் இனம் காண்பது சமுதாய வளர்ச்சியின் தனித்த நிலையினை அறிய உதவும்.
- நாட்டுப்புற மக்களின் நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும், இலக்கியப் படைப்பாளிகளால் சமூகப் பண்பாட்டு மரபுக்கேற்றவாறு படைப்பிலக்கியங்களில் ஆளப்பெற்றுள்ளன.
- வாழ்வியல் சார்ந்த மக்களின் நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்பட்டுச் சமுதாயத்தால் பின்பற்றப்பட்டு வருவன. மனிதனின் அச்ச உணர்வு காரணமாகத் தோன்றிய நம்பிக்கைகள், மனிதனின் தன்னலம் மற்றும் சமூகத் தேவைகளின் காரணமாக வளர்ந்து வருகின்றன. மனித மனத்தின் படைப்புக்களான நம்பிக்கைகள் சமூகத்தில் காலங்காலமாக நிலைபெற, சமூக மரபே முக்கியக் காரணமாகும்.

- நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் 'பேய்' குறித்த நம்பிக்கைகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. பேய், அணங்கு, கழுது என்னும் பெயர்களில் நெய்தல் பாடல்களில் பேய்கள் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. கையை நீட்டிய பேயிடம் தன் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்ட தாயின் துயர நிலையைப் போலத் தலைவனிடம் தன் நாணத்தை இழந்துவிட்ட தலைவியின் நிலையை நற்றிணைப் பாடலில் (நற்.15) அறிவுடை நம்பி என்னும் சங்கப் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மோசிக் கரையனார் என்னும் சங்கப் புலவர் இயற்றிய அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (அகம்.260) கழுது என்னும் பேய் பற்றிய நம்பிக்கை பேசப்பெற்றுள்ளன.
- சங்க கால மக்கள் அச்சம் தரும் தெய்வங்களை 'உருகெழு தெய்வங்கள்' என நம்பினர். உலோச்சனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.272) மறையாதபடி இயங்கும் அச்சம் தரும் உருகெழு தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கை பேசப்பெற்றுள்ளன. பேய், பூதம், நிரையத்தார், பிணம் தின்னும் பெண்டிர் ஆகியோர் உருகெழு தெய்வத்தின் பாற்படுவர்.
- தீவினையாளர்கள் நரகத்தைச் சென்றடைவர் என்னும் மக்களின் நம்பிக்கை நெய்தற்கலிப் பாடலில் (நெய்தற்கலி.118) பேசப்பெற்றுள்ளன. இதில் நல்வினையாளர்கள் துறக்கம் செல்வர் என்பது மறைமுகமாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. மற்றொரு நெய்தற்கலிப் பாடலில் கூற்றுவன் குறித்த நம்பிக்கை (நெய்தற்கலி.120) கூறப்பட்டுள்ளன. ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (ஐங்.116) ஊழிக் காலத்துக் கூற்றுவனின் கொஞ்செயல்கள் பேசப்பெற்றுள்ளன.
- நெய்தற்கலிப் பாடலில் நல்லூழ் ஆகிய நல்வினை குறித்த நம்பிக்கை (நெய்தற்கலி.130), அரசனின் நல்லாட்சியை உவமையாக்கிக் கூறப்பெற்றுள்ளன. ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் 'பால்' என்னும் 'பால்வரை தெய்வம்' (ஐங்.110) பற்றிய நம்பிக்கை பேசப்பட்டுள்ளன. மதுரை மருதன் இளநாகனாரின் அகநானூற்று நெய்தல் பாடல் ஒன்றில் நல்லூழ் ஆகிய நல்வினை 'நற்பாற்று' எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.
- நெய்தல்நில மக்களின் 'தவம்' குறித்த நம்பிக்கை ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (ஐங்.111) "அருந்தவம் முயறல்" எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பெற்றுள்ளன. மதுரை மருதன் இளநாகனாரின் அகநானூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (அகம்.220) செல்லூரில் பரசுராமன் நிகழ்த்திய 'வேள்வி' குறித்த நம்பிக்கை கூறப்பெற்றுள்ளன. குறுந்தொகையில் அம்முவனாரின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.49) இம்மை-மறுமை நம்பிக்கை குறித்துப் பேசப்பெற்றுள்ளன. குறுந்தொகையில் உலோச்சனாரின்

நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.175) மக்களின் ‘பழியஞ்சல்’ என்னும் அலர் குறித்த நம்பிக்கை குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

- திராவிட மரபினரில் தொன்மையான மரபுப் பின்னணியைக் கொண்டவர்கள் தமிழரே. தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய, பண்பாட்டு வாழ்வியல் சான்றுகள் இதற்குச் சான்றளிக்கின்றன. தமிழர்களின் பண்பாட்டு மரபு அவர்கள் தமிழ் மண்ணின் தொன்மைமிக்க குடிமக்கள் எனக் காட்டுகின்றன. ‘பழக்கம்’ என்னும் ஆட்சி பழகுதல், பயிற்சியாதல் என்னும் பொருள்களில் தமிழ் இலக்கியங்களில் பயின்று வந்திருக்கின்றன. பழகிப் போன செயல் சமூகத்தின் ஒப்புதலைப் பெற்று வழக்கில் வழங்கிவருவதே வழக்கம் ஆகும். ‘வழக்கம்’ என்பது சமுதாயம் ஏற்றுக் கொண்டே சிறப்புமிக்க பழக்கங்களையே குறிக்கும்.
- தனிமனிதப் பழக்க வழக்கங்களே காலப்போக்கில் சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களாக வடிவம் பெற்று தலைமுறை தலைமுறையாக இடையீடு இல்லாமல் நிலைத்த வாழ்வினைப் பெற்று வருகின்றன. ‘பழக்கம்’ என்னும் கற்கும் செயல் தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்தமைந்த நடத்தை ஒழுகலாறுகளைக் குறிக்கும். பழக்கத்தின் தொடர்ந்த நிலையே வழக்கமாகும். பழக்கங்கள் மக்களின் தேவைகளின் அடிப்படையில் தோன்றுகின்றன. அவை சமுதாயத்தில் ஏற்கும் நிலையில் வழக்கங்களாகின்றன. பழக்க வழக்கங்களைத் தனிமனிதனும் சமுதாயம் என்ற அமைப்பும் இணைந்து உருவாக்குகின்றன.
- ‘பழக்கம்’ என்பது தனிமனிதனைச் சார்ந்த தொடக்க நிலையாகும். ‘வழக்கம்’ என்பது சமுதாயம் சார்ந்த தொடர்நிலையாகும். சமுதாய நலன்கருதி ஏற்படுத்தப்பட்ட மரபுகள், எழுதப்படாத சமூகச் சட்டமாகும். பழக்கம், வழக்கம், மரபு ஆகியன ஒன்றோடொன்று உறவுடையன. பழக்க, வழக்க, மரபுகள் எளிதில் மாற்ற முடியாதவை. அவை கால, இட, சூழ்நிலைகளுக்குத் தக்கவாறு வடிவம் பெறுவன. ‘மரபு’ என்பது சமுதாயம் விதிக்கும் கட்டுப்பாடாகும்.
- சங்க இலக்கியத்தில் பரதவர் மாலையில் கள்குடிக்கும் வழக்கம் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.239) கூறப்பெற்றுள்ளன. கடலில் மீன்பிடித்த சோர்வும் களைப்பும் நீங்குவதற்குப் பரதவர் மாலை நேரத்தில் கள்குடிக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். பரதவர்களிடம் இப்பழக்கம் இன்றும் காணப்படுகின்றன.
- முக்கல்ஆசான் நல்வெள்ளையாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.272) படிவ மகளிர் நோன்பு நோற்கும் வழக்கம் கூறப்பெற்றுள்ளது. உலோச்சனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.278) நெய்தல் தலைவன் கோவேறு கழுதை பூட்டிய தேரில் பயணிக்கும் பழக்க வழக்கம் கூறப்பெற்றுள்ளது. கவைமகளின்

குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.324) சங்க கால மக்களின் நஞ்சு உண்ணும் பழக்க வழக்கம் கூறப்பெற்றுள்ளது.

- நெய்தற்கலிப் பாடலொன்றில் அந்தணர்கள் மாலைக் காலத்தில் ஞாயிற்றின் மறைவை எதிர்நோக்கியிருந்து மந்திரம் கூறி வழிபடும் பழக்க வழக்கம் (நெய்தற்கலி.126) விரிவாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. அதே நெய்தற்கலிப் பாடலில் (நெய்தற்கலி.126) ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மனிதர்கள் கனவு காணும் பழக்க வழக்கம் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. மற்றொரு நெய்தற்கலிப் பாடலில் (நெய்தற்கலி.129) மருத்துவர் தான் அறிந்த நோயையும், அதைத் தீர்க்கும் மருத்துவ முறைகளையும் மறைத்து வைக்கும் பழக்க வழக்கம் கூறப்பெற்றுள்ளன.
- இருடிகள் மாலைக்களத்தில் அழலை ஆவுதிபண்ணி மூட்டும் பழக்கவழக்கமும் நெய்தற்கலிப் பாடலில் (நெய்தற்கலி.130) கூறப்பெற்றுள்ளன. நெய்தற்கலிப் பாடல் (நெய்தற்கலி.130) கோவலர் மாலைக்காலத்தில் குழல் ஊதும் பழக்கவழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் சுட்டிக்காட்டி விளக்குகின்றது.
- தென்முகக் கடவுளாகிய 'தெக்கிணாமூர்த்தியை' வழிபடும் பழக்க வழக்கம் இருந்தது என்பதையும் நெய்தற்கலிப் பாடல் (நெய்தற்கலி.133) சுட்டிக் காட்டுகின்றது. நெய்தல் நில மக்கள் தங்களுடைய பொழுதுபோக்குப் பழக்க வழக்கங்களில் ஒன்றாகச் சூதாடும் பழக்க வழக்கம் இருந்தது என்பதை நெய்தற்கலிப் பாடலால் (நெய்தற்கலி.136) அறிய முடிகின்றது.
- 'பண்பாடு' என்பது தலைமுறை தலைமுறையாக அறிவு சார்ந்த நிலையில் மனித சமூகம் கற்றுணர்ந்த நடத்தைமுறைகளைக் குறிக்கும். மனிதன் பிறப்புமுதல் இறப்புவரை அவனது பண்பாட்டைச் சமுதாய வயமாக்கல், பண்பாட்டு வயப்படுதல் என்னும் நிலைகளில் கற்கின்றான். அறிவு சார்ந்த நிலையில் 'பண்பாடு' என்னும் சொல்லின் கருத்தாக்கம் எண்ணற்ற கருத்து வடிவங்களின் படிநிலைகளால் வெளிப்படுகின்றன. தனிமனிதர்களாலும் சமூக உட்குழுவினராலும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகின்றன. ஆதலால் அனைவராலும் கொள்ளப்படுவதும், கற்றுணரப்படுவதுமே பண்பாடாகும். அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்க நெறிகள், சட்டம், வழக்கம் ஆகியவையும், மனிதன் சமுதாய உறுப்பினனாக இருந்து கற்கும் திறமைகளும் பழக்கங்களும் அடங்கிய முழுத் தொகுதியே பண்பாடாகும். பண்பாட்டின் மிகச் சிறிய அலகு பண்பாட்டுக் கூறு. உகந்தநிலைப் பண்பாடு, உண்மைப் பண்பாடு, உள்ளார்ந்த பண்பாடு, வெளிப்படைப் பண்பாடு, உட்பண்பாடு, எதிர்ப்பண்பாடு எனப் பண்பாடு பலவகையின.
- வேடர், இடையர், பரதவர் (மீனவர்), கள்ளர், உழவர் ஆகியோர் இன்று போலவே சங்க காலத்திலும் ஒருபக்கம் ஒருவராக வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்கள்

காலவகையினானே ஒருவர்பின் ஒருவர் தோன்றியவரல்லர். உண்மையில் ஒரு வேடன் தானே ஒரு உழவனாகவும், மீனவனாகவும் மாறவில்லை. அவன் வேடனாகப் பிறந்து வேடனாகவே இறந்தவன். இது ஏனைய குடிகளுக்கும் பொருந்தும். மருதநில, முல்லைநில மக்களை வேடரும் கள்ளரும் வென்றது சமூகமாற்றமன்று. அது தனியார் உடல்நிலை வெற்றியாகும். ஆயினும் வேடரை முதலில் தோன்றிய சமூகமாகக் கொள்ளலாம்.

- எம்.சீனிவாச அய்யங்கார் தமிழ்ச்சாதிகளை ஆரியர், திராவிடர், நாகர் என மூவகையாகப் பிரித்துள்ளார். அவர் பிராமணரை ஆரியர் என்றும், வேளாளரைத் திராவிடர் என்றும், வலையர், பள்ளர், சாணார், இடையர், மறவர், அகம்படியர், பறையர், கைக்கோளர், கம்மாளர், வன்னியர், கள்ளர், அம்பலகாரர் ஆகியோரைக் கலப்பு நாகர் என்றும், குறவரைக் கலப்படமற்ற நாகர் என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளார். இது மானுடவியலில் விரிவான இனவரைவியல் ஆய்வுக்கு உட்பட்டது.
- பரதவர் வாழிடங்கள், சிறுகுடி, சிறுகுடிப் பாக்கம், உயர்மணல் படப்பை, புன்னைஅம்சேரி, புல்வேய் குரம்பை என நெய்தல் பாடல்களில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன.
- நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் மருதத்திற்குரிய பரத்தமையொழுக்கமும் ஆங்காங்கே கூறப்பெற்றுள்ளன. ஐங்குறுநூற்றில் அம்மூவனாரின் நெய்தல் திணைப் பாடலில் “பாணற்கு உரைத்த பத்து” என்னும் பகுதியிலுள்ள பத்துப் பாடல்களும் (தலைவி கூற்று) தலைவனின் பரத்தமையொழுக்கம் பற்றியனவாகும். தலைவி பரத்தையை ‘நெய்தலம் கண்ணி’ (ஐங்.135) எனப் பழித்துக் கூறுகின்றாள்.
- ‘மடலேறுதல்’ என்பது சங்ககாலத்தில் நிலவிய ஒருபண்பாட்டு மரபாகும். இது பெருந்திணையாகும். தலைவன் தான் விரும்பிய தலைவியை அடைய முடியாத நிலையில் ‘மடலேறுவேன்’ எனத் தோழியிடம் கூறுவான். தலைவன் ‘மடலூர்வேன்’ எனக் கூறுவது அன்பின் ஐந்திணையின் பாற்படும். ஏறிய மடல் திறம் பெருந்திணையாகும். ‘மடலூர்வேன்’ எனக் கூறும் உரிமை தலைவனுக்கு மட்டுமே உரியது. தலைவிக்குக் கிடையாது. இது சங்க காலத்திய சமுதாய வாழ்வியல் மரபாகும். நெய்தற்கலியின் நான்கு பாடல்களில் (நெய்தற்கலி.138,139,140,141) தலைவன் மடலேறுதல் குறித்த செய்திகள் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் பேசப்பெற்றுள்ளன. மோசிகீரனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலிலும் (நற்.342) தலைவன் மடலேறும் நிலைக்கு ஆட்பட்டமை கூறப்பெற்றுள்ளது.

- தலைவியின் தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம் குறித்த பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்கலிப் பாடல்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன (நெய்தற்கலி.142-148). ஏனைய அக இலக்கியங்களில் இப்பொருண்மையில் பாடல்கள் இல்லை. தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிவு நீட்டித்தவிடத்துத் தலைவி அப்பிரிவை ஆற்றாதவளாகி நாணம் கடந்தும் உள்ளங்கலங்கியும் பொழுதொடு புலம்பியும் கூறத்தகாதன கூறியும் அறிவு அழிந்தும் பேசுகின்றாள். தலைவன் திரும்ப வந்த அளவில் அவள் தன் கலக்கத்தை ஒழித்துத் தெளிவு பெறுகின்றாள். இதனைக் கண்டோர் கூறுவதாக நெய்தற்கலியின் பாடல்கள் உள்ளன. இப்பாடல்கள் தலைவியின் பெருந்திணை இயல்பு பற்றியதாகும். தொல்காப்பியர் பெருந்திணையின் இலக்கணமாகத் ‘தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்’ ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஓதல், பகை, தூது, வேந்தல் ஏவல் என்னும் பிரிவுகளுள் ஏதேனும் ஒன்றின் காரணமாகப் பிரிந்தவழி, தலைவன் கூற்றினையே கொண்டு ஆற்றுவாக்கும் தோழிக்கும் ஆற்றாத தலைவி சான்றோர் அறியத் தன் தலைவன் பெயரும் பெற்றியும் அவனொடு புணர்ந்தமையும் தோன்றக் கூறலும், அழுதும் அரற்றியும் பொழுதொடு புலம்பலும், ஞாயிற்றை விளித்துக் கூறத்தகாதன கூறலும் பெருந்திணையின் பாற்படும். இப்பாடல்களின் தலைவியர்களும் சான்றோரை நோக்கியும், பொழுது, ஞாயிறு முதலியனவற்றை விளித்துக் கையற்றுப் புலம்புகின்றனர்.
- இளம்போதியாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.72) தலைவன் களவொழுக்கத்தை விடுத்துத் தலைவியை மணந்து கொள்ள வேண்டுமெனக் கூறும் தோழி ‘பெரியோர்’ தம் ஒழுக்கத்தில் நின்று ஒழுகார் என இடித்துரைக்கின்றாள். அம்மூவனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தலைவி சான்றாண்மைமிக்க தலைவன் தன் கடமைப்பாட்டிலிருந்து தவறமாட்டான் என நம்பி அவனை “நாடல் சான்றோர் நம்புதல்” பழியில்லை என்கின்றான் (நற்.327). ஓளவையாரின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.200) தலைவன் தலைவியை மறந்து விட்டான்; ஆயினும் தலைவி அவனை மறக்கவில்லை என்பது “மறந்தோர் மன்ற; மறவாம் நாமே” எனக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இது பழந்தமிழரின் பண்பட்ட பண்பாட்டுச் சிந்தனையாகும்.
- ஓளவையாரின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.102) தலைவனின் பிரிவாற்றாமை மீதுரத் தலைவி தலைவனைச் “சான்றோன் அல்லன்” என்கின்றாள். ஆயினும் குன்றியனாரின் குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலின் தலைவன் தலைவி, தோழி, தலைவியின் தாய், தலைவியின் தந்தை ஆகிய அனைவராலும் விரும்பப்படுவனாகத் திகழ்கின்றான் (குறுந்.51) மிளைகிழான் நல்வேட்டனின்

குறுந்தொகையின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.341) தலைவனின் கண்ணிய ஆண்மை மிக்க கடமை சார்ந்த வினையாற்றலே தலைவியின் உயிர்வாழ்விற்குக் காரணமாக அமைகின்றது. நெய்தற்கலிப் பாடலொன்றில் (நெய்தற்கலி.135) தலைவன் தலைவியை மணந்து கொண்டால்தான் அவனது குடிமை, வாய்மை, புகழ்மைப் பண்புகள் சிறக்கும் எனத் தோழி தலைவனை இடித்துரைக்கின்றாள்.

- நெய்தற்கலிப் பாடலின் தலைவி (நெய்தற்கலி.137) தன் நோய்க்குக் காரணமான தலைவனே தனக்கு மருத்துவனாகவும் இருந்து தன் நோயைத் தீர்க்க வேண்டுமென்ற தன் வேட்கையைக் கூறுகின்றாள். ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடல்களில் தலைவி, தலைவன் மீது நம்பிக்கை இல்லாதவளாகவே காட்டப்பட்டிருக்கின்றாள் (ஐங்.152,156). இதற்குக் காரணம் தலைவனின் பரத்தமைத் தொடர்பே ஆகும். தலைவன் தலைவியை வருத்துவதும் ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பாடலில் (ஐங்.182) கூறப்பெற்றுள்ளன.
- நெய்தல் பாடல்களில் தலைவன் பெரியோனாகவும் சான்றோனாகவும் நடந்து கொள்ளவில்லை. அவன் தலைவியை மறந்து பல நிலைகளில் துன்புறுத்துகின்றான். மேலும், பரத்தமையொழுக்கம் கொண்டவனாகவும் இருக்கின்றான். ஆயினும் நெய்தல் தலைவியர் அத்தலைவர்களை வெறுத்து ஒதுக்கவில்லை. அத்தலைவர்களின் தலையளி, கையுறை, அருள், அன்புக்காக இரங்குகின்றனர்.
- குறுந்தொகையில் வெண்மணிப் பூதியின் நெய்தல் பாடலின் தலைவி (குறுந்.299) தலைவனை மணந்து இல்லறம் செய்ய விரும்புகின்றாள். குறுந்தொகையில் அம்மூவனாரின் நெய்தல் பாடலில் (குறுந்.351) தலைவியின் தமர், தலைவன் தலைவியை மணந்து கொள்ள ஒப்புதல் தருகின்றனர்.
- மேன்மக்களாகிய ஆன்றோர் என்றும் பொய்ச்சாட்சி கூறியதில்லை (குறுந்.184). பொய் கூறுவோர் அமுதுண்டு சாகாதவராக இருப்பினும் மெலிந்து அழிவர் (நற்.196).
- காஞ்சிப் புலவனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.123) சிறுபெண்கள் கட்டி விளையாடும் சிற்றிலில் கோலமிடும் பண்பாட்டுச் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. தமிழ்ப் பண்பாட்டியலில் மகளிர் மாலை நேரங்களில் தம் இல்லங்களில் விளக்கேற்றுவது இறைவழிபாடு சார்ந்த வாழ்வியல் முக்கியத்துவம் கொண்டதாகும். மதுரைச் சுள்ளம் போதனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.215) மாலையில் பரதவப் பெண்கள் தம் இல்லங்களில் மீன்கொழுப்பை உருக்கிய நெய்யினை வார்த்து விளக்கேற்றுகின்றனர். பேரிசாத்தனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் (நற்.199) பரதவர் திமிலாகிய படகில் விளக்கேற்றும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன. நற்றிணையின் மற்றொரு நெய்தல் பாடலில் (நற்.176) கிளிஞ்சில் விளக்கில் விளக்கேற்றும் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளன.

- சத்தியம் செய்தல் அல்லது இறைவனின் மீது ஆணையிட்டுக் கூறுதல் என்னும் வஞ்சினமாகிய குளுரை மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனாரின் அகநானூற்றுப் பாடலில் (அகம்.320) காணப்படுகின்றது. அம்மூவனாரின் குறுந்தொகையின் நெய்தல்பாடலில் “பிழையா வஞ்சினம்” (குறுந்.318) குறித்த செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. இப்பாடலின் தலைவன் இயற்கைப் புணர்ச்சியின் போது தலைவியைத் தெளிவிக்கத் தெய்வத்தின் மீது குளுரைக்கின்றான். நெய்தற்கலிப் பாடலின் தலைவன் (நெய்தற்கலி.131) பெருங்கடல் தெய்வத்தை முன்னிறுத்தித் தலைவியிடம் ‘நின்னைப் பிரியேன்’ எனச் குளுரைக்கின்றான்.
- சங்க இலக்கியத்தின் அகப்பாடல்களில் தொடி, குழை, சிலம்பு, காழகம் முதலான மகளிர் அணிகலன்கள் பரவலாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. ஆயினும், நெய்தல் பாடல்களில் இத்தகைய மகளிர் அணிகலன்களின் வகைகள் விரிவாகச் சுட்டப்பெறவில்லை. நெய்தல்நிலப் பெண்களின் வளையல்கள் பற்றிய செய்திகள் பரவலாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் திணைப்பாடலில் ‘வளைப்பத்து’ என்னும் பகுதியில் பத்துப் பாடல்களில் மகளிரின் வளையல் அணிவகைகள் சிறப்பித்துப் பேசப் பெற்றுள்ளன.
- நெய்தல்நிலப் பெண்கள் நீண்ட ஒற்றையாடையை நிலத்தைத் தொடுமாறு தழைய உடுத்தினர் (கலி.115). ஆண்களில் மறவர்கள் செந்நிறமான துவராடையை அணிந்தனர் (நற்.36). காவி ஆம்பல் போன்றவற்றின் இலைகளால் ஆன தழையாடையை மகளிர் அணிந்தனர். இத்தழையாடைக்காக இவர்கள் தழை கொய்தனர் எனச் சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைப் பாடல்களிலும் பரவலாகக் குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. பத்துப்பாட்டு நூல்களில் நூலாடையும் பட்டாடையும் மிக மெல்லியனவாகவும் தொழில்திறம் மிக்கனவாகவும் அக்காலத்தில் இருந்தமை கூறப்பெற்றுள்ளன. அக்காலத்தில்தான் எட்டுத்தொகை நூல்களில் இத்தழையாடையும் கூறப்படுகின்றன. இது நம்புமாறு இல்லை. இது தொல்பழங்காலத்துப் பழக்கவழக்கமாகும்.
- நெய்தல்நிலப் பெண்கள் கூந்தலை ஐந்துவகையான ஒப்பனை செய்து அழகுபடுத்திக் கொண்டனர். பாடல்களில் அவர்கள் கூந்தலுக்குப் பொதுப் பெயராக ‘ஐம்பால்’ என்னும் பெயர் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. கொண்டை, குழல், பணிக்கை, முடி, சுருள் என்பன பெண்களின் ஐந்து வகையான கூந்தல் ஒப்பனையாகும். உச்சியில் கடடி முடியை ‘முச்சி’ என்றும், கடை கழன்ற சுருள் மயிரைப் ‘பித்தை’ என்றும் நெய்தல் பாடல்கள் கூறுகின்றன. சில பாடல்களில் மகளிரின் கூந்தல் ‘ஓதி’

எனக் கூறப்பெற்றுள்ளன. சில பாடல்களில் 'கூழை' என்னும் கூந்தல் வகையும், 'கதுப்பு' என்னும் மகளிரின் பின்னிவிடப்பட்ட கூந்தலும் கூறப்பெற்றுள்ளன.

- மகளிர் தம்முலைகள் மீதும் தோள்மீதும் வண்ணக்குழம்பினால் முறையே தொய்யிலும் கரும்பும் எழுதி (வரைந்து) அழகுபடுத்திக் கொண்ட செய்திகள் (குறுந்.276, நெய்தற்கலி.143,125,131) நெய்தல் பாடல்களில் கூறப் பெற்றுள்ளன.
- நெய்தல் பெண்கள் விழாக்காலங்களில் துணங்கைக் கூத்து, குரவைக் கூத்து முதலான கூத்துக்களை ஆடியுள்ளனர். துணங்கைக் கூத்தாடியோர் ஆடுகள் மகள், ஆடுகள் மகன் என் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர் (குறுந்.31). ஊர்விழாவில் கூத்தாடிய மகளிர் 'விழவாடு மகளிர்' (அகம்.175) எனப்பட்டனர். இவர்கள் பரத்தையர் ஆவர். ஆரியர்களின் கழைக் கூத்தும் (குறுந்.7) நெய்தல் பாடல்களில் கூறப்பெற்றுள்ளன. அம்மூவனாரின் நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் தலைவன் பரத்தையரோடு துணங்கைக் கூத்தாடுகின்றான் (நற்.138). ஆடுமகளாடிய கழைக் கூத்தும் (நற்.95) பேசப்பெற்றுள்ளன.
- பாணர், பொருநர், விறலியர், கூத்தர் ஆகிய கலைஞர்கள் ஒன்றாக இயங்கி ஊர்மன்றங்களிலும் விழாநாட்களிலும் ஆடல், பாடல்களை நிகழ்த்தினர். கூத்தரைக் கண்ணுளர், வயிரியர், கோடியர் என நெய்தல் பாடல்கள் குறித்துள்ளன. இவர்கள் தம் சுற்றத்துடன் நானில ஊர்களுக்குச் சென்று ஆடல், பாடல்களை நிகழ்த்தித் தம் வாழ்க்கையை நகர்த்தினர். இவர்களது ஆடல் பாடல்களை அக்கால மக்கள் பெரிதும் விரும்பியுள்ளனர் (அகம்.301), தண்ணுமை (நற்.130, அகம்.40), முழவு (ஐங்.171) அகிய இசைக் கருவிகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. குன்றியனாரின்ங் குறுந்தொகையின் குறிஞ்சிப் பாடலில் (குறுந்.336) நெய்தல்நிலத்திற்குரிய விளரிப்பன் கூறப்பெற்றுள்ளன.
- நற்றிணையின் நெய்தல் பாடலில் ஓவியத்தில் எழுதப்பெற்றது போன்ற தலைவியின் மழைக்கண் (நற்.385) கூறப்பெற்றுள்ளது. மக்கள் திருமண நிகழ்ச்சிகளுக்கு முன்னர் கடவுள் வழிபாடு செய்தனர் (அகம்.136). பாணர்கள் நாள்தோறும் காலையில் கடவுட்பாணி (பொருநர்.48-52) பாடினர்.
- நெய்தல் பாடல்களில் 'பெருங்கடல் தெய்வம்' எனக் குறிக்கப்படும் கடவுள் வருணனாக இருக்கலாம், பரதவர் சுறாமீனின் கொம்பை நட்டு தங்கள் நிலத் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்தனர் (பட்டினப்.86-90). நெய்தல் தலைவியின் தாய் தம்சுற்றத்துடன் தம் நிலத்தெய்வமாகிய வருணனைக் கையாலே தொழுது வழிபட்டு தம் குறைமுடிக்க வேண்டிப் பரவுக்கடன் பூண்டு வாழ்த்தி வணங்கி வழிபடுகின்றாள் (அகம்.240).

- சங்ககால மக்கள் குறிப்பாகத் தலைவியின் பெற்றோர் தம் மகளது களவுக் காதலை அறியாமல் தன் மகளுக்கு இத்துன்பம் தெய்வத்தால் வந்தது எனக் கருதி, அத்தெய்வத்தைச் சாந்தப்படுத்தி மகளின் நோயைத் தீர்ப்பதற்கு வழிபாடுகளை நிகழ்த்தினர். இத்தகைய தெய்வ வழிபாடுகளில் ஒன்றே வெறியாட்டு ஆகும். இந்த வெறியாட்டுக் குறித்த செய்திகள் நெய்தல் பாடல்களில் விரிவாகப் பேசப் பெற்றுள்ளன. (திருமுருகு.218-222, குறுந்.53, அகம்.98,138, நற்.332, அகம்.370, நற்.117).
- நெய்தல் திணைப்பாடல்களில் பாவை விளையாட்டு, கடலாடல், சிறு மணல்கட்டி விளையாடல், அலவன் விளையாட்டு, வண்டல் அயர்தல் விளையாட்டு, பூவின்கண் விழும் வண்டினங்களை விரட்டும் விளையாட்டு, 'ஓரை' விளையாட்டு, வெண்மணலில் புன்னை விதையை அழுத்தி விளையாடல், கடலில் பாய்ந்து நீராடல், குரவைக் கூத்தாடல், சிற்றில் இழைத்து விளையாடல், குடும்ப விளையாட்டு முதலான பல்வேறு விளையாட்டுக்கள் குறித்த செய்திகள் பேசப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் பெரும்பாலான விளையாட்டுக்கள் பெண்களின் களவுக் காலத்திய விளையாட்டுக்கள் ஆகும். இது குறித்த செய்திகள் இவ்இயலில் தக்க சான்றுகளுடன் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.
- நெய்தல் பாடல்களில் பெண்கள் நண்டு வளைகளைத் தோண்டுதல், ஊசலாடுதல், குரவைக் கூத்தாடல், கடலில் நீராடல் ஆகியன அவர்களது பொழுது போக்குகளாகக் கூறப் பெற்றுள்ளன. (அகம்.20, நற்.159, குறுந்.294).
- நெய்தல் பாடல்களில் இல்லறத்தில் மாண்புகள் குறித்த செய்திகளும் தக்க பின்புலங்களில் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. (குறுந்.57,92).
- தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உயிர்நாடியாக அமையும் விருந்தோம்பல் பண்பாடு குறித்த செய்திகள் நெய்தல் பாடல்களில் சிறப்பித்துப் பேசப்பெற்றுள்ளன. (அகம்.200, குறுந்.118, நற்.135,258).

மேலாய்வுக் களன்கள்

“சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப் பண்பாட்டியலும்” என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ள இவ்ஆய்வுரை, இனிவரும் ஆய்வாளர்களுக்குப் பின்வரும் தலைப்புக்களில் மேலாய்வு செய்வதற்கு ஆய்வுக்களன்களை அமைத்துக் கொடுப்பதாகவும் அமைகின்றது.

1. நெய்தல் பாடல்களில் மக்களின் வாழ்வியல் சடங்குகள்
2. நெய்தல்நில மக்களின் சமூகக் கட்டமைப்பு
3. நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் உரிப்பொருள் கட்டமைப்பு
4. நெய்தல் பாடல்களில் திணை மயக்கம்
5. நெய்தல் பாடல்களின் இலக்கிய வளம்
6. நெய்தல் பாடல்களின் அகப்பொருள் மரபுகள்
7. நெய்தல்நில வாழ்வியல் நெறிகள்
8. இனவரைவியல் பார்வையில் நெய்தல் பாடல்கள்
9. நெய்தல் பாடல்களின் வடிவமும் இலக்கிய உத்திகளும்

துணைநூற்பட்டியல்

தமிழ்நூல்கள்

1. அகத்தியலிங்கம், ச., **சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் இலக்கியங்களே,** மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2010.
2. அனந்தராமையர், இ.வை., (பதி.ஆ.), **கலித்தொகை மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும்,** தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1984.
3. அருணாச்சலம், அ., **தமிழர் வீர விளையாட்டு,** கழக வெளியீடு, சென்னை, 2002.
4. அறவாணன், க.ப., **அற்றைநாள் காதலும் வீரமும்,** தமிழக்கோட்டம், சென்னை, 1975.
5. ஆதிநாராயணன், எஸ்.பி., **மனித உள்ளம்,** இராசமாணிக்கம், மு., மூர்த்தி, ஆர்.எஸ். (மொ.பெ.ஆ.), பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, 1973.
6. ஆறுமுகம், நா., **கலித்தொகை ஓர் ஆழ்வாய்வு,** கன்னிநிலையம், ஈரோடு, 1985.
7. இளம்பரிதி, மொ., **குறியியல் - ஒரு சங்கப் பார்வை,** காவ்யா பதிப்பகம், பெங்களூர், 1998.
8. இளங்கோவடிகள் **சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பதவுரையும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும்,** உ.வே.சா.பதிப்பு, சென்னை, 1968.
9. இராகவன், அ., **தமிழ்நாட்டு அணிகலன்கள்,** கலைஞர் பதிப்பகம், திருநெல்வேலி, 1970.
10. இராசமாணிக்கனார், மா., **தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாறு,** பாரிநிலையம், சென்னை, 1970.

11. இராமநாதன் செட்டியார்,
லெ.ப.கரு., **சங்க காலத்தமிழர் வாழ்வு,**
முத்தையா நிலையம்,
சென்னை, 1977.
12. இராமகிருஷ்ணன், எஸ்., **இந்தியப் பண்பாடும் தமிழரும்,**
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை, 1971.
13. கந்தையாபிள்ளை, ந.சி., **தமிழ் இந்தியா,**
கழகம்,
சென்னை, 1959.
14. கந்தையாபிள்ளை, ந.சி., **தமிழர் பண்பாடு,**
இ.வி.எஸ். பப்ளிசர்ஸ்,
சிங்கப்பூர், பதிப்பு ஆண்டு இல்லை.
15. காளிமுத்து, கா., **தொல்காப்பிய இலக்கியக் கொள்கைகளும்**
குறுந்தொகையும்,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1982.
16. காந்தி, கா., **தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும்**
நம்பிக்கைகளும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1980.
17. குணா., **தமிழர் மெய்யியல்,**
பொதுமை வெளியீடு,
சென்னை, 1980.
18. குருசாமி, ம.ரா.போ., **சங்க காலம்,**
மெர்க்குரி புத்தகப் பண்ணை,
கோயம்புத்தூர், 1967.
19. கைலாசபதி, க., **பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,**
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 1966.
20. கைலாசபதி, க., **தமிழில் வீரநிலைக் கவிதை,**
கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன்
(மொ.பெ.ஆ.), குமரன் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2006.
21. சக்திவேல், சு., **நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு,**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம், 1983.
22. சண்முகம்பிள்ளை, மு., **குறுந்தொகை,**
(பதி.ஆ.), தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர், 1985.

23. சண்முகம்பிள்ளை, மு., **சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2004.**
24. சமணமுனிவர்கள், **நாலடியார், கழகம் வெளியீடு, சென்னை, 1945.**
25. சாமிநாதையர், உ.வே., (பதி.ஆ.), **குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ஸ்ரீ தியாகராச விலாச வெளியீடு, சென்னை, 1962.**
26. சாமிநாதையர், உ.வே., **புறநானூறு மூலமும் உரையும், ஸ்ரீ தியாகராச விலாச வெளியீடு, சென்னை, 1963.**
27. சாமிநாதையர், உ.வே., (பதி.ஆ.), **ஐங்குறுநூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், சென்னை, 1963.**
28. சாமி, பி.எல்., **சங்க இலக்கியத்தில் தாய்த்தெய்வ வழிபாடு, நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி (லிட்.), சென்னை, 1976.**
29. சாம்பசிவனார், ச., **சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணை, வளவன் வெளியீடு, மதுரை, 1979.**
30. சாரங்கபாணி, இரா., **பரிபாடல் திறன், மணிவாசகர் நூலகம், சென்னை, 1972.**
31. சிதம்பரனார், சாமி., **பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும், அறிவுப் பதிப்பகம், சென்னை, 2003.**
32. சிதம்பரனார், சாமி., **பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2000.**
33. சிவலிங்கனார், ஆ., **தொல்காப்பிய உரைவளம் அகத்திணையியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1986.**
34. சிவராஜ், து., **சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், சிவம் பதிப்பகம், வேலூர், 1994.**

35. சிவத்தம்பி, கா., **பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் – வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி,** மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, 2003.
36. சிவகாம சுந்தரி, சு., **சங்க இலக்கிய விளையாட்டுக் களஞ்சியம்,** நியூ செஞ்சுரி புக் (பி) லிட்., சென்னை, 1995.
37. செயபால், இரா. (உரை.ஆ.), பரிமணம், அ.மா., பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. (பதி.ஆ.), **அகநானூறு மூலமும் உரையும் புத்தகம் 1,2,** நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 2004.
38. செல்வராசன், பு., **சங்கநூற் செய்திகள்,** லோட்டஸ் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, 1963.
39. செங்கைப் பொதுவன்., **பழங்கால விளையாட்டுக்கள்,** செங்கைச் செல்வி பதிப்பகம், சென்னை, 2002.
40. செயராமன், நா., **சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண் திணை,** மீனாட்சி புத்த நிலையம், மதுரை, 1975.
41. செயராமன், நா., **முல்லைப் பாடல்கள்,** குமரன் பதிப்பகம், மதுரை, 1976.
42. சுப்பிரமணியன், ச.வே., **சங்க இலக்கியத்தில் மருதப்பாடல்கள் – மூலமும் தெளிவுரையும்,** மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2010.
43. சுப்பிரமணியன், ச.வே., (உரை.ஆ. & தொகு.ஆ.), **சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் பாடல்கள் – மூலமும் தெளிவுரையும்,** மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2010.
44. சுப்பிரமணியன், நா., **சங்ககால வாழ்வியல்-சங்கத் தமிழரின் அரசமுறையும் சமூக வாழ்வும்,** நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 2010.
45. சோமசுந்தரனார், பொ.வே., (உரை.ஆ.), **அகநானூறு – களிற்றுயானை நிறை,** கழக வெளியீடு, சென்னை, 1970.

46. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **அகநானூறு – மணிமிடைப்பவளம்**
நித்திலக்கோவை,
கழக வெளியீடு, சென்னை, 1970.
47. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **ஐங்குறுநூறு,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1961.
48. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **கலித்தொகை – நச்சினர்க்கினியர் உரையும்**
விளக்கமும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1973.
49. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **குறிஞ்சிப் பாட்டு,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1956.
50. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **குறுந்தொகை,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1956.
51. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **சிறுபாணாற்றுப்படை,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1956.
52. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **திருமுருகாற்றுப்படை,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1960.
53. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **நெடுநல்வாடை,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1962.
54. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **பட்டினப்பாலை,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, மறுபதிப்பு, 1962.
55. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **பரிபாடல் மூலமும் உரையும்,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1969.
56. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **பெரும்பாணாற்றுப்படை,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1962.
57. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **பொருநராற்றுப்படை,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1956.

58. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **பொருநராற்றுப்படை,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1956.
59. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **மலைபடுகடாம்,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1956.
60. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உரை.ஆ.), **முல்லைப் பாட்டு,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1962.
61. தமிழரசி, நா., **நாட்டுப்புற விளையாட்டுக்கள்,**
தமிழ்மதி பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர், 2006.
62. தட்சிணாமூர்த்தி, அ.
(உரை.ஆ.), **ஐங்குறுநாறு - மூலமும் உரையும்**
புத்தகம் - 1&2,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை, 2004.
63. தட்சிணாமூர்த்தி, அ., **தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,**
வெற்றிச்செல்வி வெளியீட்டகம்,
தஞ்சாவூர், 1980.
64. தனஞ்செயன், ஆ., **குலக்குறியியலும் மீனவர் வழக்காறுகளும்,**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை, 2012.
65. பெரியகருப்பன், இராம.,
பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ.,
(மொ.பெ.ஆ.), **சங்க மரபு,**
சிந்தாமணிப் பதிப்பகம்,
மதுரை, 2009.
66. திருவள்ளுவர், **திருக்குறள்,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1982.
67. திருவள்ளுவர், **திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகருரையும்,**
பி.இரத்தின நாயகர் அண்ட் சன்ஸ்,
சென்னை, பதிப்பு, ஆண்டு இல்லை.
68. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., **பாவாணர் தமிழ்க்களஞ்சியம் - 32, தமிழ்நாட்டு**
விளையாட்டுகள்,
தமிழ்மண் அறக்கட்டளை,
சென்னை, 2009.
69. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., **பாவாணர் தமிழ்க்களஞ்சியம் - 29,**
தமிழர் மதம்,
தமிழ்மண் அறக்கட்டளை,
சென்னை, 2009.

70. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., **பாவாணர் தமிழக்களஞ்சியம் - 26, பண்டைத்தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை, 2009.**
71. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., **தமிழ்நாட்டு விளையாட்டுக்கள், கழக வெளியீடு, சென்னை, 2001.**
72. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., **பாவாணர் தமிழக்களஞ்சியம் - 27, பழந்தமிழாட்சி, தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை, 2009.**
73. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., **தொல்காப்பியம் சொல்லதிகார மூலமும் சேனாவரையருரையும், சி.கணேசையர் உரைவிளக்கக் குறிப்பு, திருமகள் அச்சுக்கூடம், சன்னாகம், 1955.**
74. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., **தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் இளம்பூரணர் உரை, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, 1969.**
75. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., **தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, 1972.**
76. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., **தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் பேராசிரியர் உரை, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, 1975.**
77. நச்சினார்க்கினியர் (உரை.ஆ.), **தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1958.**
78. நஜன் (நடராஜன், எஸ்.), **தமிழர் பண்டிகைகளும் பண்பாடும், வானதி பதிப்பகம், சென்னை, 1972.**

79. நவராஜ் செல்லையா, எஸ். **விளையாட்டுக்களின் வரலாறும் வழிமுறைகளும்,** ராஜ்மோகன் பதிப்பகம், சென்னை, 1976.
80. நாகராசன், வி (உரை.ஆ.), பரிமணம், அ.மா., பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. (பதி.ஆ.), **குறுந்தொகை மூலமும் உரையும் புத்தகம் - 1&2,** நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 2004.
81. நாராயணசாமி ஐயர், சோமசுந்தரனார், பொ.வே., (உரை.ஆ.), **நற்றிணை நானூறு,** கழக வெளியீடு, சென்னை, 1962.
82. நாராயணசாமி ஐயர், பின்னத்தூர், அ. (உரை.ஆ.), **நற்றிணை,** கழக வெளியீடு, சென்னை, 1967.
83. நெடுஞ்செழியன், க., **தமிழ் இலக்கியத்தில் உலகாய்தம்,** பாரி நிலையம், சென்னை, 1990.
84. பக்தவத்சலபாரதி, **பண்பாட்டு மானிடவியல்,** மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 1999.
85. பரிமேலழகர், (உரை.ஆ.), **திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலகருரையும்,** கழக வெளியீடு, சென்னை, 1964.
86. பாலசுப்பிரமணியன், இரா., **தமிழர் நாட்டு விளையாட்டுக்கள்,** உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1980.
87. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., **சங்க இலக்கியக் கொள்கை,** மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 2008.
88. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., **சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்,** மீரா பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை, 1966.
89. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., (உரை.ஆ.), பரிமணம் அ.மா., பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. (பதி.ஆ.), **நற்றிணை மூலமும் உரையும்,** நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 2004.
90. பாலசுப்பிரமணியன், ஆதி., **சங்க இலக்கியத்தில் சமயக் கருத்துக்கள்,** சக்தி பதிப்பகம், சென்னை, 1981.

91. பாலுசாமி, நா.(மு.பதி.ஆ.), **வாழ்வியல் களஞ்சியம்,**
தொகுதி - ஐந்து,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர், 1987.
92. பாஸ்கல், கில்பர்ட்,
ஜெ.நாராயணன், (மொ.பெ.ஆ.), **சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்,**
தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,
சென்னை, 1964.
93. பிச்சை, அ., **தமிழர் பண்பாட்டில் விளையாட்டுக்கள்,**
கபிலன் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1983.
94. பிள்ளை, கே.கே., **தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும்,**
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை, 1972.
95. பேராசிரியர் (உரை.ஆ.), **தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1951.
96. மலையரசி, த., **தமிழ் இலக்கியங்களில் விளையாட்டுக் கூறுகள்,**
பாவை பதிப்பகம்,
மதுரை, 2013.
97. மறைமலையடிகள், **பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை,**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1957.
98. மாதையன், பெ., **அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும்,**
பாவை பப்ளிகேசன்ஸ்,
சென்னை, 2009.
99. மாதையன், பெ., **தமிழ்ச் செவ்வியல் படைப்புகள் - கவிதைவியல், சமுதாயவியல் நோக்கு,**
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை, 2011.
100. மாணிக்கம், வ.சுப., **தமிழ்க்காதல்,**
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 1962.
101. மாணிக்கம், வ.சுப., **தொல்காப்பியப் புதுமை,**
செல்வி பதிப்பகம்,
காரைக்குடி, 1964.

102. மீனாட்சி சுந்தரம், தெ.பொ., **தமிழும் பிற பண்பாடும்,** நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 1981.
103. முத்துக்கண்ணப்பர், தி., **சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம்,** அதிபத்தர் பதிப்பகம், சென்னை, 1966.
104. ராஜ்கௌதமன், **பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும்,** தமிழினி, சென்னை, 2006.
105. வரதராசன், மு., **சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை,** பாரி நிலையம், சென்னை, 1979.
106. வரதராசன், மு., **ஓவச் செய்தி,** பாரி நிலையம், சென்னை, 1946.
107. வானமாமலை, நா., **தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும்,** நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 1973.
108. விசுவநாதன், அ. (உரை.ஆ.), பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., (பதி.ஆ.), **கலித்தொகை - மூலமும் உரையும்,** நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 2004.
109. வித்தியாநந்தன், சு., **தமிழர் சாற்பு (சங்க காலம்),** பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை, 1971.
110. வெள்ளைவாரணனார், க., **சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள்,** நேஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனி, சென்னை, 1950.
111. வெள்ளைவாரணனார், க., **தொல்காப்பியம் - புறத்திணையியல் உரைவளம்,** மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், பதிப்புத்துறை, 1983.
112. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., **சங்க இலக்கியம் - முதற்பகுதி,** பாரி நிலையம், சென்னை, 1967.

113. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., **சங்க இலக்கியம் - இரண்டாம் பகுதி**, பாரி நிலையம், சென்னை, 1967.
114. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., **இலக்கியச்சிந்தனை, தொகுதி-II**, வையாபுரிப்பிள்ளை நினைவு மன்றம், சென்னை, 1969.

ஆங்கில நூல்கள்

115. Adamson Hoebel, E., **Man in primitive world**, Megraw Hill, Newyork, First Edition, 1949.
116. Arumughan, K.A., **Critical Study of Naccinarkkiniyar**, University of Madras, Chennai, 1981.
117. Bhattacharyya, N.N., **Ancient Indian Rituals and their Social Contents**, Manohor Book Service, Madras, First Edition, 1975.
118. Bhagwan Durga, **An Outline of Indian Folk lore**, Popular Prakashan, Bombay, First Edition, 1958.
119. Browne, Ray, B., **"The Wisdom of many- The proverbs and proverbial Expressions"**, American Folklore, pp.217-218, 1968.
120. Chelliah, J.V., **Pattupattu (Translated into English Verses), Ten Tamil Idylls, The South Indian Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnelvally Ltd., First Edition, 1962.**

121. **Clark Wisslar,** **Man and Culture,**
New York,
First Edition, 1923.
122. **Colemen, James, C.,** **Psychology and Effective Behaviour,**
D.E.Tarapore Vela sons & Co., Private Ltd.,
Bombay, First Indian Reprint, 1971.
123. **Gustav Jahoda,** **The Psychology of Superstition,**
The Penguin press,
Allen Lane,
First Edition, 1969.
124. **Hart, G.L.,** **The poems of Ancient Tamil,**
University of California press,
London, First Edition, 1975.
125. **James Bisnett Pratt,** **The Psychology of Religious Belief,**
The Macmillan Company,
London, First Edition, 1908.
126. **Kailasapathi, K.,** **Tamil Heroic Peotry,**
Oxford University press,
Birmingham, 1960.
127. **Leelavathi, T.,** **A Critical Study of Kuruntokai,**
Madurai Kamaraj University,
Madurai, 1982.
128. **Kroeber, A.L.,** **Culture: A Critical Review of Concepts and**
Kluckhohn, C., (Edrs.), **Definitions,**
Random House,
Newyork, First Edition, 1952.
129. **Mani Bhushan Prasad** **Reactions of Threat,**
National Book Trust,
New Delhi, First Edition, 1973.
130. **Malinowski, B.,** **A Scientific Theory of Culture,**
University of North Carlina press,
Chapel Hill,
First Edition, 1944.

131. **Malinowski, B.,** **Crime and Custom in Savage Society,**
Routledge and Kegan paul,
London, First Eidition, 1926.
132. **Merwyn Garbarino, S.,** **Sociocultural Theory in Anthropology,**
Rineehart and Winston,
Newyork, First Edition, 1977.
133. **Ramachandran, C.E.,** **Agananooru in its Historical Setting,**
University of Madras,
Chennai, 1974.
134. **Ramachandra Dikshitar,**
V.R., **Studies in Tamil Literature and History,**
Uzac & Co.,
London, 1930.
135. **Robert White, B.,** **Elements of Psychology,**
Robert Gilliland, M., **The Machanisms of Defense,**
Gruns and Stratton,
Newyork, First Edition, 1975.
136. **Srinivasa Iyengar, P.T.,** **History of Tamils, Part-I,**
Asian Publication,
New Delhi, 1965.
137. **Subramaniyan, N.,** **Sangam Polity,**
Ennes Publications,
Madurai, 1980.
138. **Thaninayaka, Xr.S.,** **Landscape and Peotry,**
International Institute of Tamil Studies,
Chennai, 1977.
139. **Thomas, P.,** **Hindu Religion, customs and Manners,**
D.B.Traraporavala & sons Co. Ltd.,
Bombay, Second Edition, 1972.
140. **Tylor, E.B.,** **Primitive culture-2 Vols.,**
Harper & Row,
Newyork,
Revised Edition, 1958,
Originally Published in 1871.

141. Vaiyapuri Pillai, S., History of Tamil Language and Literature, New Century Book House, Madras, 1956.
142. Varadharajan, M., The Treatment of Nature in Sangam Literature, (Ancient Tamil Literature), The South Indian Saiva Siddhanta Works publishing Society, Madras, Second Edition, 1969.
143. Zvelabil, K., Tamil Poetry 2000 years ago, Tamil Culture, Volume 10, Chennai, 1963.

கலைக்களஞ்சியம்

143. பெரியசாமித்தூரன், ம.ப., கலைக்களஞ்சியம் – தொகுதி-7, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1960.

அகராத்

144. சிங்கார முதலியார், ஆ., அமிதான சிந்தாமணி, வி.குமாரசாமி நாயுடு சன்ஸ், சென்னை, 1939.

ஆய்வேடுகள்

145. இராதாகிருட்டினன், பு.அரங்க., சங்க இலக்கியத்தில் விருந்தோம்பல், எம்.ஃபில், ஆய்வேடு, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், 1966.
146. கயல்விழி ரஞ்சனா, தி., எட்டுத்தொகை நூல்களில் விருந்தோம்பல் பண்பாடு, எம்.ஃபில் ஆய்வேடு, சேலம் பெரியார் பல்கலைக்கழகம், 2007.
147. செளந்தரராஜ், இரா., நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் குறியியல், பிஎச்.டி., ஆய்வேடு, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 2010.
148. பூங்கோதை, பூ., சங்க இலக்கியம் காட்டும் மருதநில மக்களின் வாழ்வியலும் பண்பாடும், பிஎச்.டி., ஆய்வேடு, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 2012.

149. மாயாண்டி, ஆர்., **அகநானூறு காட்டும் பழந்தமிழர் வாழ்க்கை,** எம்.லிட்., பட்ட ஆய்வேடு, சென்னை பல்கலைக் கழகம், சென்னை, 1972.
150. வெங்கட்ராமன், கி., **பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் குறிஞ்சி நிலமக்களின் வாழ்வியல்,** பிஎச்.டி., ஆய்வேடு, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 2016.
151. Shanmugam, R., **The Social Life of the Tamils in the Sangam Age,** M.Litt, Thesis, Madras University, 1962.

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலும் சமூகப்பண்பாட்டியலும்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் (Ph.D.,)
பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

வே.மாரீஸ்வரி

பதிவு எண்: P3790/2015

நெறியாளர்

முனைவர் நா.நாகலிங்கம்

உதவிப் பேராசிரியர், (பணி நிறைவு),
முதுகலைத் தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக்கல்லூரி,
மேலூர், மதுரை-625 106.

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை-625 021

ஜூலை, 2019